

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestseller

SON TAPINAK ŞÖVALYESİ

RAYMOND
KHOURY

SON TAPINAK ŞÖVALYESİ

RAYMOND KHOURY

KORİDOR

Roman

SON TAPINAK ŞÖVALYESİ

RAYMOND KHOURY

 KORİDOR YAYINCILIK 24

ISBN: 9944-983-02-0

SON TAPINAK ŞÖVALYESİ

Raymond Khoury

Özgün adı: *THE LAST TEMPLAR*

Ziji Publishing, 2005 basımından çevrilmiştir.

© 2005 Raymond Khoury

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

İngilizce aslından çeviren: Ender Nail

Grafik & tasarım: Bilgin Budun

Baskı & cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2006

 KORİDOR YAYINCILIK

Binbirdirek Mah. Suterazisi Sok. No: 4/1

34122 Sultanahmet-İstanbul

Tel. (+90) 212 - 638 62 63-64 / 516 70 60

Faks (+90) 212 - 638 62 65

e-mail info@beyazbalina.com.tr

SON TAPINAK ŞÖVALYESİ

RAYMOND KHOURY

Çeviren:
Ender Nail

Annem ve babama

*Kızlarım;
Mia, Gracie ve
Suellen'a*

Ve

*Dostum
Adam B. Wachtel'e
(1959 – 2005)
Bizi böyle bırakıp gitmeyecektin.
Victoria ve Elizabeth'e seni bizimle
paylaştıkları için minnettarım.
Seni özleyeceğiz.
Hem de çok.*

İsa'nın bu gizemi, bize çok iyi hizmet etti.

– Papa X. Leo 16. yüzyıl.

Giriş

AKKA, KUDÜS LATİN KRALLIĞI, 1291

Kutsal Topraklar kaybedildi.

Bu düşünce Carmaux'lu Martin'in beynini kemirip duruyordu. Acı verici, korkunç son, surlarda gedikler açarak adeta sürüler halinde içeri giren istilacıların yarattığı korkudan, çok daha ürkütücüydü.

Bu düşünceyi beyninden uzaklaştırmak için adeta savaş veriyordu.

Şimdi hüznünlere boğulmanın sırası değildi. Yapması gereken işler vardı.

Öldürülecek adamlar.

Elindeki palayı yukarı, duman ve toz bulutu içine kaldırdı, ardından karınca gibi kaynayan düşmana saplamaya başladı. Düşman adeta her yerdeydi. Palalarıyla baltalarının ete saplandığı anda çıkardıkları sesle, savaşçıların naraları kulaklarında dur durak bilmeden çınılıyordu. Bunlara bir de kale duvarının dışından gelen ritmik davul sesleri eşlik ediyordu.

Tüm gücünü kullanarak kılıcını indirdi ve birinin kafatasını gözlerine dek yardı. Adamın açılan yarısından kanlar fışkırdığı sırada o, dönüp bir sonraki düşmanına saldırmıştı bile. Sağ tarafına göz attığında, Villiers’li Aimard’ın bir sonraki düşmanının üzerine atılmadan önce kılıcını düşmanının göğsüne sapladığını gördü. Etrafındaki acıyla inleyen insanlar arasında şaşkınlık içinde kalan Martin birinin sol kolunu sıkıca tuttuğunu hissedince rakibinin kılıcının kabzasından kavrayarak, keskin bıçağın etine saplanmasına mani olmaya çalıştı. Bir yandan da adamın büyük bir güçle ittiği kılıcın kaslarını kestiğini hissediyordu. Gözünün ucuyla birisinin son derece tehditkâr biçimde yaklaştığını hissetti, neredeyse içgüdüsel bir biçimde kılıcını o noktaya doğru savurdu ve istilacılardan birinin kolunun üst tarafını kopardı.

O ve silah arkadaşlarının en son durup, soluklanma fırsatı bulabildikleri anın üzerinden saatler geçmişti. Müslümanların korkunç saldırısı dur durak bilmeden devam etmekle kalmıyordu. Üstüne üstlük bu saldırı öngörülenden çok daha şiddetliydi. Oklar ve ziftle kaplı alev alev yanan top gülleleri kentin üzerine günlerdir yağmur gibi yağıyordu. Bunun sonucunda da biri söndürülmeden yeni bir yangın meydana geliyordu. Kaleyi korumak amacıyla surların arkasına yığıldıkları çalı çırpı yığını da ateşe vermişlerdi. Bu sırada sultanın adamları surlarda gedik açmaya çalışıyordu. Bu geçici tedbir birçok noktada işe yaramamış, giderek tahrip olan kale surları yoğun bir mancınık ateşi altında parçalanmaya başlamıştı. Tapınak Şövalyeleri ve rahipler büyük bir çabayla, düşmanın ulaşp, yakıp yıkmaya başlamasından önce Aziz Anthony Kapısına ulaşmayı başardılar. Diğer taraftan Lanetli Kule, adına yakışır biçimde, büyük bir hınçla şehre dalan Müslümanları bundan sonraki kaderine boyun eğerek içeri buyur ediyordu.

Boğazlardan yükselen acı dolu korkunç çığlıklar azalıp, yerini korkunç bir kargaşaya bırakırken Martin bir yandan

kılıcını kınına yerleştiriyor diğer taraftan da umutsuzca herhangi bir kurtuluş umudu bulunup bulunmadığını anlamak için etrafına bakıyordu. Aslında hiç umudu yoktu. Kutsal Topraklar kesinlikle kaybedilmişti. Bu korkunç duruma ek olarak bu gece sona ermeden öldürülmüş olacaklarının da farkındaydı. Şimdiye kadar gördükleri en büyük orduyla karşı karşıyaydılar. Adeta damarlarında dolaşır gibi hissettiği büyük öfke ve tutkuya, kendisinin ve kardeşlerinin büyük mücadelesine rağmen kaderleri yenilgi olacaktı.

Başrahiplerin böyle bir şey olabileceğini fark etmelerinin üzerinden çok zaman geçmemişti. Kaçınılmaz kaderi ilan ederek, hayatta kalan Tapınak Şövalyelerinin kenti savunmalarının artık bir anlamı kalmadığını duyuran boru sesini duyduğunda kalbi acıyla adeta paramparça oldu. Cinnetin eşiğinde, şaşkınlıkla bakışlarını bir sağa bir sola çeviriyordu. Villiers'li Aimard'ı gördü. O da kendisinin içini buram buram yakan bu korkunç acı ve utancın pençesinde kavrulmaktaydı. O ve birkaç rahip omuz omuza dövüşerek, etraflarını saran kalabalığın içinde bir yol açmayı başarak tapınağa girip, nispeten güvenli bir yere ulaşmışlardı.

Martin yaşlı şövalyeleri izleyerek, büyük bir öfkeyle, esir alınmış korku içindeki sivillerin arasından ilerleyerek tapınağın heybetli duvarlarının arkasına ulaşmayı başardı. Bu anda gördükleri kendisini dışarıda şahit olduğu korkunç katliamdan bile daha fazla şaşırtmıştı. Manastır yemekhanesinin masasının üzerinde Tapınak Şövalyeleri'nin Büyük Üstadı Beaujeu'lu William yatıyordu. Sevrey'li Peter, yani nazırı, yanında iki keşişle birlikte ayakta beklemekteydiler. Yüzlerindeki büyük elem küçük odadaki herkesi büyük bir endişeye sevk etmişti. İki şövalye yanına yaklaşırken Beaujeu gözlerini açtı, başını hafifçe kaldırdı. Bu hareketi büyük bir acıyla inlemesine neden olmuştu. Martin gördüklerine inanamadan, adeta donup kalmış, olup biteni izliyordu. Yaşlı adamın

derisinin üzerinde kurumuş kan lekeleri göze çarpıyordu. Gözleri de adeta kan çanağına dönmüştü. Martin gözlerini hızla Beaujeu'nun üzerinde gezdiriyor, gördüklerine katlanabilmek için yeterli gücü toplamaya çalışıyordu. Adamın göğüs kafesinin üzerine sıkıca dolanmış bir parça bez dikkatini çekti. Bir eliyle göğsünün üzerindeki bu sargı bezinin kenarını tutarken diğer eliyle Aimard'a yaklaşmasını işaret etti. Aimard yaklaşıp yanına diz çöktü ve Beaujeu'nun elini iki elinin arasına alarak sıkıca tuttu.

“Vakit geldi,” diye konuşmayı başarabildi yaşlı adam. Son derece derinden gelen, güçsüz ama kolaylıkla anlaşılabilir bir ses tonuyla konuşuyordu. “Hemen gidin. Tanrı sizinle olsun.”

Bu sözler Martin tarafından işitildiyse de, o pek fazla dikkat etmemişti. Tamamen farklı bir şeye odaklanmıştı. Yani Beaujeu ağzını açtığında gördüğü şeye. Beaujeu'nun dili simsiyahtı. Bunun sebebinin zehir olduğunu anladığında boğazının öfke ve nefretle düğümlendiğini hissetti. Hepsinin lideri olan bu adam, bu genç şövalyenin hatırlayabildiği yaşamının en erken dönemlerinden beri her anını etkileyen ve kendisi için büyük bir abide olan bu yüce kişilik ölmek üzereydi.

Beaujeu'nun bakışlarını Sevrey'e doğru çevirerek belli belirsiz bir baş işareti yaptığını fark etti. Yaver eğilerek masanın altından, kadife işlemeli, küçük bir kutu çıkardı. Kutunun büyüklüğü üç karıştan fazla değildi. Martin bu kutuyu daha önce görmemişti. Neredeyse kendinden geçmiş bir halde ve büyük bir sessizlikle Aimard'ın ayağa kalkarak kutuya acı dolu gözlerle baktığını ardından da bakışlarını yeniden Beaujeu'ya çevirdiğini gözlemledi. Yaşlı adam da bu bakışlara aynı şekilde karşılık verdi ve gözlerini kapadı. Nefes alışverişleri iyiden iyiye bozulmaya başlamıştı. Aimard Sevrey'e yaklaştı ve sarıldı. Ardından küçük kutuyu alıp, arkasına fazla bakmadan dışarıya doğru yürümeye koyuldu ve tam Martin'in yanından geçerken belli belirsiz bir tonda “Gel” dedi.

Martin bir an için duraksadı, önce Beaujeu'ya sonra da başıyla gitmesini işaret eden Yaver'e baktı. Hızla Aimard'ın peşinden dışarıya fırladı ve o anda düşmanın bulunduğu yöne doğru gitmediklerini fark etti.

Kalenin limanına doğru gidiyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye seslendi.

Aimard bir an için bile duraksamadan "*Şahin Tapınağı* bizi bekliyor. Acele et" dedi.

Martin aniden durdu. Aklı iyice karışmıştı. *Burayı terk mi ediyoruz?*

Martin babasının ölümünden beri, yani aşağı yukarı beş yaşından beri, kendisinden on beş yıl önce şövalye olmuş Villiers'li Aimard'ı tanırdı. O tarihten beri Aimard kendisinin koruyucusu ve yol göstericisi olmuştu. Aimard onun kahramanıydı. Birçok kez birlikte dövüşmüşlerdi ve Martin'e öyle geliyordu ki zamanı geldiğinde de birlikte, yan yana savaşıarak öleceklerdi. Ama bunu tahmin etmemişti. Bu yaptıkları delice bir şeydi. Bu, bu... kaçıştı.

Aimard da durdu ama amacı yalnızca Martin'i omzundan kavrayıp harekete geçmesini sağlamak için itmektir. "Çabuk olmalıyız," diye emretti.

"Hayır," diye bağırdı Martin, omzundaki elden kurtulmaya çalışırken.

"Evet," diye emrini yineledi tecrübeli şövalye.

Martin midesinin bulanmaya başladığını hissediyordu. Konuşabilmek için bir hayli çabalaması gerekti. Sonunda "Kardeşlerimizi terk etmeyeceğim," diyebilirdi. "Ne şimdi ne de başka bir zaman!"

Aimard derin bir soluk aldı ve arkalarındaki kuşatılmış şehre baktı. Gece karanlığında şehri her yandan döven top güllerinin alevlerini görebiliyorlardı. Elindeki küçük kutuyu sıkıca tutarak Martin'e doğru adeta tehditkâr bir ifadeyle ilerledi. Şimdi aralarında ancak birkaç santim kalmıştı. Mar-

tin dostunun gözlerinin akmayan yaşlarla dolu olduğunu görmüştü. “Onları terk etmek istediğimi mi düşünüyorsun?” diye fısıldadı, bıçak gibi keskin bir ses tonuyla. “Liderimizi terk etmeyi? Hem de şu son anlarında. Beni böyle bir şeyi isteme-yeceğimi bilecek kadar iyi tanırırsın.”

Martin’in kafası iyiden iyiye karışmış ve zonklamaya başlamıştı. “O zaman... Neden?”

“Yapmak zorunda olduğumuz şey burada kalıp şu kudurmuşların bir kaçını daha temizlemekten çok daha önemli,” diye yanıt verdi Aimard kasvet dolu bir sesle. “Varlığımızı sürdürebilmemiz için hayati önem taşıyan bir iş yapıyoruz. Burada yok olup gidenlere, yaptığımız tüm çalışmaların da eklenmemesini sağlamaya çalışıyoruz. Bu nedenle gitmemiz lazım. Şimdi.”

Martin karşı çıkmak için ağzını açmaya yeltendi ama Aimard’ın sözleri pek tartışma götüreceğe benzemiyordu. Martin büyük bir isteksizlikle başını eğdi ve gönülsüzce de olsa Aimard’ı takip etmeye koyuldu.

Limanda kalan tek taşıt Şahin Tapınağı’ydı. Diğer gemilerin hepsi Müslüman saldırısı başlamadan, kentin ana limanına ulaşmalarını sağlayan deniz yolu güvendeyken burayı terk etmişti. Şimdi bu gemiye de köleler, askerler ve şövalyeler hızla binmekteydiler. Martin’in sormak istediği binlerce soru vardı ama bunlar için hiç zaman yoktu. Rıhtıma doğru yaklaşırlarken geminin kaptanını, Büyük Üstad tarafından çok takdir edildiğini bildiği Hugh adlı yaşlı bir denizciyi gördü. Bu iriyarı adam güverteden, büyük bir telaşla gemiye binmeye çalışan kalabalığı izliyordu. Martin gemiyi baş tarafından kış tarafına dek şöyle bir gözden geçirdi. Geminin yüksek direğine baktı. Direğin üzerine adeta canlı gibi duran öfkeli bir yırtıcı kuş figürü kazınmıştı.

Aimard bir an için bile duraksamadan hızla yürürken kaptana doğru bağırdı. “Erzak ve su yüklendi mi?”

“Evet.”

“O zaman geri kalanları bırak, bir an önce açılalım.”

Birkaç dakika içinde iskele tahtası çekildi, halatlar çözüldü ve Şahin Tapınağı kürekçilerinin çabasıyla limandan uzaklaşmaya başladı. Çok geçmeden dümencinin emri duyuldu ve kadirgadaki köleler küreklerini karanlık sulara daldırdılar. Martin küreklerin limana çarpmamak için güçlkle çekilmelerini ve yeterli mesafeye ulaşıldıktan sonra güven içinde suya daldırılmalarını izledi. Davulların ritmik vuruşları ve yüz elliden fazla zincirli kölenin homurtulu sesleriyle gemi limandan uzaklaşmaya, giderek hız kazanmaya ve Büyük Tapınak'ın surlarından uzaklaşmaya başladı.

Açık denize doğru ilerlerlerken kaçan kadirgayı durdurmak için Sultanın mancınıklarından atılan güller ve yaylardan fırlayan oklar etraflarındaki sulara yağmur gibi yağıyordu. Denize düşen güllerin fışkırttığı sular da bembeyaz köpük gibi geminin içine kadar ulaşıyordu. Kısa süre içerisinde menzil dışına çıktılar. Martin ayağa kalkarak gittikçe gözden kaybolan karaya baktı. Şehrin surlarına tırmanmış düşmanlar önlerinden geçip gitmekte olan gemiye bakarak kafesteki hayvanlar gibi çığlık çığlığa bağıyorlardı. Arkalarında ise, cehennemi andırır bir manzara bırakmışlardı. Erkeklerin, kadınların, çocukların çığlıkları ardı arkası kesilmeyen savaş davullarının seslerine karışıyordu.

Gemi açıldıkça rüzgârdan da destek alarak iyice hız kazandı ve kürekler bir kanat vazifesi görmeye başladı. Böylece suların üzerinde uçarcasına ilerlemeye başladılar. Uzakta, ufuktaysa gökyüzü simsiyahtı.

Her şey sona ermişti.

Elleri hâlâ titreyen, yüreği büyük üzüntüyle dolu Carmaux'lu Martin sırtını yavaşça doğduğu topraklara çevirerek, yüzünü kendilerini bekleyen fırtınaya doğru döndürdü.

1. Bölüm

Central Park'ın karanlığından çıkan dört atlı adama ilk başta kimse pek dikkat etmedi.

Çünkü tüm gözler dört blok ilerideki Metropolitan Sanat Müzesi'nin girişine çevrilmişti. Spot ve televizyon kameralarının ışıkları altında sıra sıra limuzinlerle buraya ulaşan oldukça şık giyimli ünlü ve onları kaldırımlardan izleyen çok sayıda meraklı tüm dikkatini müzeye yöneltmişti.

Bu o kadar önemli bir olaydı ki New York dışında başka bir şehir böylesine bir etkinliğin, müzedeki bu büyük serginin altından kolaylıkla kalkamazdı. Nisan ayının karanlık semalarını aydınlatan projektör ışıklarının daha büyük görünmesini sağladığı bina, konuklara bu noktada buluşmak için adeta dayanılmaz bir çağrı yollamaktaydı. Binanın önündeki sade neoklasik sütunlara yerleştirilmiş pankarttaki yazı bu daveti daha da perçinlemekteydi:

VATİKAN'IN HAZİNELERİ

Bir süredir bu serginin ertelenmesi veya tamamen iptal edilmesiyle ilgili söylentiler ortalarda dolaşmaktaydı. Bunun dışında hükümete istihbarat teşkilatlarından ulaşan bilgiler

nedeniyle ulusal terör alarm seviyesi turuncuya yükseltilmişti. Tüm ülkede, eyalette ve yerel birimlerde çalışan görevliler güvenlik tedbirlerini arttırma çabası içerisindeydiler. New York ve çevresindeki otoyollarda ve köprülerde Ulusal Muhafızlar denetimlerini arttırırken, polisler de 12 saatlik vardiyalar halinde çalışmaya başlamışlardı.

Konusuyla, bu sergi başlı başına oldukça büyük risk taşımaktaydı. Tüm bunlara karşın böyle bir serginin düzenlenmesi için çok büyük talep vardı ve müze yönetimi sergiyi düzenlemeye karar verdi. Her şey daha önceden planlandığı gibi yürüyecekti. Bu aynı zamanda şehrin kendine olan güveninin ve zedelenemez azminin de bir ifadesi olacaktı.

Kusursuz biçimde yapılmış saçları ve inci gibi parıltıyan dişleriyle genç bir kadın sırtını müzeye doğru dönmüş sunuş konuşmasını üçüncü kez baştan alarak tamamlamaya çalışıyordu. Bilgili ve tecrübeli olma noktasında başarısız olan muhabir, sonunda kameranın içine bakarak, en azından ağırbaşlı bir biçimde, sunuş konuşmasını tamamlayabildi.

“Bu müzenin bu kadar çok ünlüyü aynı anda ağırladığı bir serginin en son ne zaman düzenlendiğini hatırlamıyorum. Maya eserleri sergisinden, yani birkaç yıl önceden beri böylesine büyük bir etkinlik olmamıştı,” diye konuşurken bir limuzinden şişman, orta yaşlı bir adam indi. Adamın yanında da oldukça sevimsiz, üzerine çok dar gelen ve kesinlikle yaşına uygun olmayan mavi bir gece elbisesi giymiş bir kadın vardı. “Ve işte Belediye Başkanı ve zarif eşleri,” diye bağırdı muhabir yapmacık bir sevgi gösterisiyle. “Asillerimiz her zamanki gibi biraz geç kaldılar.”

Hevesle konuşmasına devam ederken etrafına biraz daha dikkatle baktı ve ekledi. “Burada, bu gece sergilenecek sanat eserleri daha önce hiçbir yerde sergilenmedi. Bu eserler yüzlerce yıldır Vatikan’ın kasalarında tutulmaktaydı.”

Tam bu sırada kalabalıkta meydana gelen bir dalgalanma ve alkışlar muhabirin dikkatini diğer tarafa yöneltmesine neden oldu. Sesi giderek azalırken, bakışlarını kamedan uzaklaştırarak gittikçe artan kargaşanın merkezine doğru çevirdi.

Ve işte o anda atlıları gördü.

Pırıl pırıl parlayan, kestane renkli atlar siyah akıtmaları, kuyrukları ve yeleleriyle son derece etkileyiciydiler. Ancak kalabalığı bu kadar çok heyecanlandıran atların üzerindeki binicilerdi.

Aynı hizada ilerleyen dört binici de birbiriyle aynı, ortaçağ savaş giysilerine bürünmüşlerdi. Adamlar ön parçaları kapalı miğferler, zırhlı yelekler, zırhla kaplı tozluklar ve daracık pantolonlar giymişlerdi. Adeta zamanda yolculuk yapmayı sağlayan bir araçtan az önce inmiş gibi duruyorlardı. Belle-rindeki geniş ağızlı kılıçlar durumu daha da dramatik bir biçime sokuyordu. Tüm bunlar arasında en çarpıcı nokta ise zırhlarının üzerine geçirdikleri uzun beyaz gömlekleriydi. Her bir gömleğin ortasında ise son derece sarsıcı, garip biçimde çizilmiş, kan kırmızı haçlar vardı.

Şimdi atlar biraz daha sakin yürümeye başlamışlardı.

Kalabalık, şövalyeler ağır ağır yaklaşırken heyecan içinde çığlıklar atıyordu.

“Bakın neler oluyor? Metropolitan ve Vatikan’ın bu gece tüm ilgiyi üzerlerine çekmeyi planladıkları kesin. Gerçekten muhteşemler, değil mi?” diye yorumlamaya devam etti muhabir. Tüm bu olanları şovun bir parçası olarak yorumlamıştı. “Şu kalabalıktan yükselen seslere bakın.”

Atlar müzenin önündeki kaldırıma kadar ulaştılar ve o noktada çok daha büyük bir merak uyandıracak bir şey yaptılar.

Müzenin girişine geldiklerinde durmadılar.

Aksine, dönerek müzeye doğru, yavaşça yollarına devam ettiler.

Bir tek basamağı bile atlamadan, büyük bir maharetle merdivenleri çıkarak müzenin girişine doğru ilerlemelerini sürdürdüler. Girişteki basamağı aştılar.

Yan yana ilerleyen dört şövalye adeta törensel bir yürüyüş gerçekleştirip sonunda kendilerinden son derece emin bir biçimde müzenin giriş kapısından içeri doğru süzıldüler.

2. Bölüm

“Anne, gerçekten gitmem lazım,” diye yalvardı Kim.

Tess Chaykin kaşlarını çatarak kızına baktı. Üçü – Tess, annesi Eileen ve Kim – müzeye henüz girmişlerdi. Tess konuşmalar, protokol geçişleri, kaçınılmaz formaliteler başlamadan önce müzeyi çabucak dolaşmak istiyordu. Ancak anlaşıldığı kadarıyla biraz daha beklemesi gerekecekti. Kim bu tür durumlarda her dokuz yaşındaki çocuğun yapacağı şeyi yapmış ve bekleyip, en uygunsuz anda kesinlikle tuvalete gitmesi gerektiğini söylemişti.

“Kim, gerçekten mi?” Büyük salon yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlıyordu. İnsanlar müzeye girerken kızını tuvalete götürmek Tess’in hiç hoşuna gitmemişti.

Şu anın yarattığı küçük mutluluğun tadını çıkardığını saklama gereği duymayan Tess’in annesi duruma müdahale etmeye karar verdi. “Onu tuvalete ben götürürüm. Sen dolaşmaya başla.” Sonra giderek artan şeytani bir sırıtişla ilave etti. “Bunun karşılığını senden sonra alırım.”

Tess yüzünü yapmacıklı bir ifadeyle buruşturdu. Sonra kızına bakarak gülümsedi ve başını salladı. Bu küçük surat ve parıltılı yeşil gözler hiçbir durumda neşelerini kaybettirmiyordu.

“Sizinle ana salonda buluşuruz.” Sonra parmağını Kim’e doğru uzatarak sert bir ses tonuyla “Anneanneninin yanından ayrılma. Bu kalabalıkta seni kaybetmek istemiyorum.”

Kim sızlanarak, gözlerini kırıştırdı. Tess, dönüp gezmeye başlamadan önce, ikisinin arkasından bakarak kalabalığa karışmalarını izledi.

Müzenin devasa büyüklükteki Büyük Salonu daha şimdiden kır saçlı adamlar ve baş döndürücü zariflikteki kadınlarla dolmuştu bile. Etrafına bakarken neredeyse herkesin üzerinde gördüğü siyah kravat ve gece giysileri elbette böyle bir gün için vazgeçilemez şeylerdi. Ama bu durum Tess’in kendini bir miktar çekingen hissetmesine neden olmuştu. Etrafını saran kalabalık kesinlikle ilgisini çekmemesine rağmen aslında bu kalabalığın bir parçası olduğunu ve üzerindeki giysiler nedeniyle kendini son derece huzursuz hissettiğini fark edince de biraz sinirlendi.

Tess’in insanların dikkatini çekmesine neden olan şey ne dizlerinin birkaç santim üzerinde biten siyah elbisesi ne de yüzüne yansıyan bu tür yerlerde son derece tek düze biçimde hep aynı tarz konuşmaların yapıldığını bilmenin getirdiği memnuniyetsizliği idi. İnsanlar ona bakmışlardı, bir süre için. Bunu aslında hep yaparlardı. Bunun için onları kimse suçlayamazdı. Baştan çıkartıcı bukleli saçlar, zekayı yansıtan sımsıcak yeşil gözler genellikle ilgi çekmesi için yeterli oluyordu. Sağlıklı, otuz altı yaşındaki bu beden uzun adımlarla etrafta dolaşırken tüm cazibesini gözler önüne seriyor, ilgiyi üstünde topluyordu. Her seferinde yanlış adamlara âşık olması çok büyük bir talihsizlikti. Bunlardan sonuncusunda, bulduğu rezil heriflerden biriyle evlenmesine ramak kalmıştı. Ama son saniyede yaptığı hatayı fark edip, hatasından dönmeyi başarmıştı.

Ana salona doğru ilerlerken bu kadar çok sayıda insanın aynı anda konuşmasının neden olduğu gürültü kulağını tır-

malıyordu. Ancak bu gürültü o kadar büyük karmaşaya neden oluyordu ki söylenilenlerin bir tek kelimesini bile anlayabilmek mümkün değildi. Anlaşıldığı kadarıyla müze inşa edilirken akustikle ilgili en ufak bir şey düşünülmemişti. İleriden, müzik odasından yükselen enstrüman seslerini belli belirsiz duyabiliyor, dört kadından oluşan yaylı sazlar ekibinin büyük bir enerjiyle parçalarını çalmaya çalıştıklarını görebiliyordu. Ama tüm bu çabalarına karşın, enstrüman sesleri ancak belli belirsiz bir biçimde kulaklara ulaşabiliyordu. Kalabalık içerisinde kendisine bakarak sinsice gülümseyenlere başını sallayarak ilerleyip Lila Wallace'ın her zaman sergilenen taze çiçek tablolarının önünden geçti. Ardından Andrea della Robbia'nın o etkileyici mavi ve beyaz cilalı, terracotta^(*) içindeki Meryem ve Çocuğunun büyük bir ihtişamla müzedeki kalabalığı izledikleri odacığın önünden geçti. Aslında bu geceye kadar eser tek başına sergilenmemektedir. Etrafında birçok İsa ve Bakire Meryem tasvirleri de vardı ama müzeyi düzenlemek adına bugün hepsini kaldırmışlardı.

Neredeyse tüm sanat eserleri cam bölmelerin arkasında sergileniyordu ve çok büyük bir itina ile incelenmeden bile bu sanat eserlerinin çok değerli oldukları büyük bir rahatlıkla söylenebilirdi. Tess gibi dini inançları zayıf olan biri dahi burada sergilenen eserleri oldukça etkileyici ve heyecanlandırıcı bulabilirdi. Hızla ilerleyip sergi salonuna doğru girerken Tess de yüreğinde giderek artan heyecanı hissediyordu.

Orada Aziz Martin'in kişiliğini yansıtan öğeler taşıyan, işlemeli, beyaz mermerden yapılmış, Burgundy'den gelen bir sunak sergilenmekteydi. Sunağın üzerinde İsa tasviri bulunan haçlar göze çarpıyordu. Bunların çoğu som altındandı ve üzerleri de değerli taşlarla kaplanmıştı. Bu haçlardan bi-

(*) Sanat nesneleri ve figürleri yapmakta kullanılan bir tür pişirilmiş kil, toprak kap anlamına gelen İtalyanca sözcük. (Ç.N.)

rinin, yani bir on ikinci yüzyıl haçının üzerinde, yüzden fazla fildişi oyma göze çarpıyordu. Büyük incelikle işlenmiş mermer heykelcikler, tahta oyma kutsal eşya muhafazaları da sergilenmekteydi. Aslında bu kutucukların içinde bir zamanlar bulunan değerli şeyler yoktu ama yine de ortaçağın titiz ustalarının yapmış olduğu çalışmaların mükemmel örnekleri olarak sergilenmekteydiler. Muhteşem görünüşlü, pirinç bir kartal rahle ile papanın kişisel eşyaları arasından bağışlanan 180 santimlik, işlemeli bir İspanyol Paskalya Kandili bir arada gururla sergilenmekteydi.

Tess etrafındaki çeşitli sanat eserlerine bakarken içindeki hayal kırıklığı hissine de bir türlü engel olamıyordu. Önündeki bu sanat eserleri çalıştığı yıllarda dahi görmeyi beklemeyeceği kadar etkileyiciydiler. Doğru, o yıllar güzeldi, mücadeleyi öğreten bir dönemdi ve bu nedenle de elbette belirli açılardan anlamlıydılar. Kendisine dünyayı gezme fırsatı vermiş ve bambaşka kültürleri derinlemesine incelemesine olanak tanımıştı. Dünyada ziyaret ettiği birkaç müzede görmüş olduğu sanat eserleri sahip olduğu öğrenme hırsını da tatmin etmeye yardımcı olmuştu. Ancak kendisi çok büyük bir şevke kapılmasını sağlayacak kadar değerli bir şey bulamamıştı. Sacler Wing'teki Mısır Sanatı, Rockefeller Müzesi İlkel Sanatlar Bölümü de bunlara dahildi. Belki... belki de çok fazla şey bekliyorum. Bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. O yaşamın artık sona erdiğini biliyordu, en azından görülebilir bir gelecek için. Geçmişten günümüze ulaşan bu sanat eserlerini incelemekle, pek aktif olmayan bir biçimde, yalnızca gezmekle yetinmek zorundaydı.

Bu da o anlardan biriydi. Şu anda böyle bir sergiye ev sahipliği yapmak Metropolitan için son derece önemli bir etkinlikti, zira Roma'dan gelen bu sanat eserlerinin hiçbiri daha önce başka bir yerde sergilenmemişti.

Sergideki her şey ışıltılı altınlar ve mücevherattan oluşmuyordu.

Şu anda önünde durduğu özel bölmede sergilenen eser son derece sıradan bir nesne gibi gözükmekteydi. Bir çeşit mekanik bir araca benzeyen nesnenin büyüklüğü de en fazla eski bir daktilo kadardı. Bakırdan imal edilmiş kutu biçimindeki nesnenin üst kısmında çok sayıda düğme göze çarpıyordu. Aletin aynı zamanda birbirine geçmiş dişlileriyle dışarı uzanan manivela kolları vardı. Bu kadar değerli sanat eserinin ortasında, buraya ait değilmiş gibi duruyordu.

Tess saçlarını yana doğru atarak nesneye daha yakından bakabilmek için öne doğru eğildi. Sonra katalogunu çıkartıp gördüğü şeyle ilgili bilgi aramak üzereyken önündeki camlı bölmeden arkasında birinin durduğunu fark etti.

“Hâlâ Kutsal Kâseyi arıyorsanız sizi hayal kırıklığına uğratacağım. Burada yok,” diye konuştu hışırtılı bir ses. Ve bu sesi en son duyduğundan bu yana yıllar geçmesine karşın arkasını dönmeden Tess onun kim olduğunu anlamıştı bile.

“Clive.” Eski iş arkadaşına doğru döndü. “Ne var ne yok? Harika görünüyorsun.” Her ne kadar aşağı yukarı elli yaşında olsa da bu söylediği tam olarak doğru sayılmazdı. Clive Edmonson antik çağlardan fırlamış gibi gözüküyordu.

“Teşekkürler. Peki ya sen?”

“İyiyim,” dedi başını sallayarak. “Eee, bu günlerde mezar soygunculuğu işi nasıl gidiyor?”

Edmonson ona ellerinin içini gösterdi. “Manikür masraflarım beni öldürecek. Onun dışında eski hamam eski tas. Tam manasıyla hem de,” diye kıkırdadı. “Senin Manoukian’a katıldığını duydum.”

“Doğru.”

“Ve?”

“Ah, orası harika,” diye yanıt verdi Tess. Bu da doğru değildi. Oldukça itibarlı bir yer olan Manoukian Enstitüsü’ne

katılmak Tess için büyük bir başarıydı. Ancak orada çalışmaya başlayınca durumun pek o kadar iyi olmadığını fark etmişti. Ancak bu tür şeyleri kendinize saklamanız gerekirdi. Özellikle de dedikoduyu ve arkadan bıçaklamayı çok seven arkeoloji dünyasına mensup kişilerle konuşurken. Şahsi fikirlerini açıklamaktan kaçınarak “Biliyorsun, buralarda olup sizlerle birlikte olmayı çok özleyorum.”

Adamın yüzündeki soluk tebessüm bu söylediklerine pek inanmadığını gösteriyordu. “Çok fazla özlemiyorsundur. Henüz manşet olacak bir şey yapmadık.”

“Onunla bir ilgisi yok. Sadece...” Etrafındaki sanat eserleri denizine bakmak için şöyle bir döndü. “Bunlardan herhangi biri bile yeterdi. Hangisi olursa olsun.” Yeniden adama döndü, aniden melankolikleşen bir ses tonuyla, “Nasıl oluyor da biz böyle şeyler bulamıyoruz?”

“Hey, ben daha umudumu kaybetmedim. Bir sehpa için deve sırtında günlerce yol kat eden sen değil miydin?” diye şaka yaptı. “Pirelerden, kumlardan, sıcaklıktan ve yiyecekten, tabii yediklerimize yiyecek diyebilirsen, bahsetmeye gerek bile yok sanırım.”

“Ah! Tanrım, yiyecekler,” diye güldü Tess. “Şöyle bir düşününce eski çalışma koşullarımı pek özlemediğimi fark ediyorum.”

“Ne zaman istersen geri dönebilirsin biliyorsun.”

Birden ürkmüştü. Çünkü bu kendisinin de sık sık düşündüğü bir şeydi. “Sanmıyorum. En azından şimdilik, diyelim.”

Edmondson’ın yüzünde beliren gülümseyiş aslında bir miktar da ısrar anlamına gelebilirdi. “Daima üstünde senin adın yazılı bir kazmamız olacak. Bunu biliyorsun,” dedi, ses tonundan son derece iyi niyetli olduğu seziliyordu. Bir süre için aralarına garip bir sessizlik çöktü. “Dinle” diye ekledi Edmondson sonra. “Mısır Bölümünün yanında yeni bir bar açtılar. Ve görüldüğü kadarıyla sonunda birileri doğru dü-

rüst kokteyl nasıl yapılır öğrenmiş gibi. Sana orada bir içki ısmarlamama izin ver.”

“Sen git, ben birazdan yanına gelirim,” dedi. “Kim’le anne mi bekliyorum.”

“Buradalar mı?

“Evet.”

Avuçlarını açarak “Vay be!” dedi. “Chaykinlerin üç kuşağı bir arada. İlginç olmalı.”

“Seni uyarıyorum.”

“Mesaj alındı.” Edmondson başıyla selam vererek kalabalığa doğru ilerlemeye başladı. “Sonra görüşürüz. Beni ekme.”

Dışarıda, müzenin bahçesindeki durum ise son derece gerilimliydi. Muhabirin gördüklerini yorumlamak için gösterdiği çabalar kalabalığın heyecanlı çığlıkları ve alkış sesleri arasında yitip giderken, kameraman kendisine daha iyi bir görüş açısı sağlayabilmek için telaşla koşuşturup duruyordu. Kalabalığın heyecanı ve gürültüsü, iri yapılı, üzerinde gri renkli güvenlik görevlisi üniforması olan birinin yerini terk edip, yaklaşmakta olan atlılara doğru koşmaya başladığını fark edince, daha da arttı.

Kameraman gözünün ucuyla gördüğü bu olup bitenin önceden yapılan plana pek uygun olmadığını söyleyebilirdi. Güvenlik görevlisinin büyük bir hızla koşuşu, adamın beden dili insanda kesinlikle yanlış bir şeylerin olduğu düşüncesini kuvvetlendiriyordu.

Güvenlik görevlisi atlılara yaklaşp, önlerini keserek ellerini kaldırdı ve durmalarını işaret etti. Şövalyeler atlarının dizginlerine asıldılar. Homurdanan atların yerlerinde zorlukla durabildikleri ve bir an önce yeniden yola koyulmayı arzu ettikleri görülüyordu.

Bir tartışmanın başlamak üzere olduğu anlaşılıyordu. Ancak bu tartışma tek taraflı olacak gibi duruyordu zira atlıların güvenlik görevlisinin söylevlerini kayıtsız bir biçimde izlediklerini görebiliyordu.

Ve nihayet, içlerinden biri bir şey yaptı.

Yavaşça, adeta tiyatro oyunlarına yakışır bir ağırlıkta, güvenlik görevlisine yakın iri yarı şövalyelerden biri kılıcını kınından çıkardı ve iyice yukarı kaldırdı, işte o anda tüm projektörler üzerine doğru çevrildi ve alkış sesleri daha da arttı.

Orada öylece başının üzerine kaldırdığı ve iki eliyle tuttuğu kılıcıyla hiçbir tehlikeden çekinmeden duruyordu.

Her ne kadar gözünün birini vizöre iyice dayamış olsa da kameraman diğer gözüyle kısmen daha az önemli gelişmeleri de takip edebiliyordu. Tam o sırada başka bir şeyin daha farkına vardı. Aceleyle kamerasını güvenlik görevlisinin yüzüne doğru çevirerek züm yaptı. *Bu bakışlar da neyin nesiydi? Utanmak? Şaşkınlık?*

Sonra aniden bunun ne olduğunu anladı.

Korku.

Kalabalık şimdi adeta çıldırmışçasına alkışlıyor, naralar atıyordu. Her zaman yaptığı gibi kameraman biraz geri çekilerek bakış açısını genişletti ve görüntüye atlıyı da aldı.

O anda şövalye hızla elindeki kılıcı havada kavisler çıkararak indirdi. Kılıcın çeliğinin üzerinde güvenlik görevlisinin kulağının tam altına saplanmadan önce projeksiyon ışıklarının parıldadığı görülmüştü. Aşağı indirilen kılıcın gücü ve hızı eti, kırkırdakları ve kemiği kesmeye yetmişti bile.

O anda olup bitenleri izleyenlerin ağzından aynı anda döken bir şaşkınlık ünlemi hızla geceyi dolduran korku dolu çığlıklara dönüştü. Bu çığlıklardan en yükseği ise kameramanın bir koluna sıkıca yapışmış muhabirden gelmişti. Muhabirim bu ani tepkisiyle kamerada meydana gelen sallantıyı zorlukla engelleyen kameraman, bir eliyle muhabiri uzak tutup çekime devam ediyordu.

Güvenlik görevlisi sendeleyerek öne doğru devrildi, ardından kıpkırmızı iz bırakarak müze merdivenlerinden yuvarlandı. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonunda güvenlik görevlisinin başsız bedenini yuvarlanması sona erdi. Şimdi yalnızca kaynağından fışkıran su misali, bedeninden dışarı boşalan kanı gözüküyordu.

Çılgın atan gençler adeta donup kalmış, kaçamayacak kadar büyük bir paniğe kapılmışlardı. Diğerleri ise neler olduğunu anlamasalar da çok önemli bir şeylerin olduğunu sezinlemişlerdi ve panik içindekileri uyarmaya çalışıyorlardı. Kısa süre içinde şaşkınlık içindeki insanlardan yükselen korku dolu çığlıklar, ağlama sesleri son raddeye ulaşmıştı.

Diğer üç atlı merdivenlerden inmeye çalışan atlarını sıkı sıkıya tutuyorlardı. Derken şövalyelerden biri bağırdı. “Gidin, gidin, gidin.”

Az önceki saldırıyı gerçekleştiren şövalye atının dizginlerini biraz gevşetti ve müzenin kapılarını ardına açtı. Diğerleri de hızlanarak kapıdan ilk geçen şövalyeyi yakından takip edip, içeri girdiler.

3. Bölüm

Büyük Salonda Tess dışarıdan gelen çığlıkları duydu ve derhal yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezinledi. O anda dönüp baktığında camları kırıp, girişteki dekorasyonu parçalayan böylece de Büyük Salonda büyük bir kargaşa oluşmasına neden olan ilk atı gördü. Pırıl pırıl parlayan, cilalı zemin üzerinde gezip atalarından kalan eserleri inceleyen adamların ve kadınların huzur dolu görüntüsü şimdi tamamen değişmiş, çığlıklar atarak içeri dalan atların yolundan çekilmeye çalışıyorlardı.

Athlardan üçü doğrudan doğruya kalabalığa daldı. Çektikleri kılıçlarını hızla eserlerin sergilendiği cam bölmelere doğru sallayarak onların parça parça olmasına neden oluyorlardı. Atların ayakları altında kalan camların parçalanma seslerine tahrip edilen sanat eserlerinin parçalanma sesleri eşlik ediyordu.

İçerideki konukların umutsuzca kapıya ulaşım dışarı kaçmaya çalışırken meydana getirdikleri kargaşa nedeniyle Tess bir kenarda sıkışıp kalmıştı. Gözlerini büyük bir hızla salonda dolaştırdı. *Kim - Anne Nerdeler?* Etrafına baktı ama onları hiçbir yerde görememişti. Uzakta sağ tarafından yolları üzerindeki kırıp, dökerek ilerleyen atlıların sesleri gelmeye devam ediyordu. Konukları cam bölmelere, duvarlara doğru fırlatılıyorlar, geniş odada atılan çığlıklara inlemeler ve feryatlar

eşlik ediyordu. Tess bir an için Clive Edmondson'ı gördü. Atlardan biri aniden geri gelince adama büyük bir şiddetle çarpmış, adamın feci şekilde yere yuvarlanmasına neden olmuştu.

Atlar homurdanıyorlar, hızla büyüyüp küçülen burun deliklerinden buharlar çıkartarak etrafa saldırıyorlardı. Biniciler eğilerek parçalanmış bölmelerden yere saçılmış sanat eserlerini alıp, eğerlerinin yan taraflarına astıkları bir torbaya dolduruyorlardı. Dışarı çıkmaya çalışan kalabalığın kapıda meydana getirdiği müt-hiş yığılma, içeriye girmeye çalışan polislerin yolunu tıkamıştı.

Etrafı darmadağın eden atlardan birinin sağrısı Bakire Meryem heykeline çarpınca, heykel büyük bir gürültüyle paramparça oldu. Atların toynakları yerdeki heykel parçaları üzerinden geçiyor, Meryem'in dua eden ellerini un ufak ediyorlardı. Kaçışan konuklar nedeniyle asılı olduğu yerden düşen son derece güzel bir goblen bir anda içerideki atların ve insanların ayakları altında kaldı. Saniyeler içinde o güzelim goblende sayısız yırtık meydana geldi. Sanat eserlerinin sergilendiği bir camekan devrildi içinde sergilenen beyaz altından bir başpiskoposluk tacı az sonra bu kargaşa altında ayaklar altında kalıp, ezileceği yere yuvarlandı. Bir cüppe adeta uçan bir halı misali sergilendiği yerden ağır ağır süzülerek yere düştü ve kısa süre içinde ayaklar altında kaldı.

Bir yandan atların geçtiği yerlerden uzak durmaya çalışan Tess büyük bir aceleyle koridora, müzenin diğer bölümlerine geçişi sağlayan koridora doğru baktı. Orada dördüncü atlıyı ve arkasında da müzenin diğer bölümlerine doğru kaçışan çok sayıda insanı gördü. Yeniden annesi ve kızını aramaya çalıştı. Hangi cehennemdeydiler bunlar? Acaba ne durumdaydılar? Kalabalığın oluşturduğu o bulanık selde bulmak için çabaladı durdu ama onları bir türlü görememişti.

Emirler yağdıran bağrıışları işittiğinde Tess dönüp kapıya baktı ve polis memurlarının nihayet kalabalığı yarararak içeri girdiklerini gördü. Silahlarını çekmişler, kargaşa içindeki kalabalı-

ğa bağırıp kendilerine yol açmaya çalışarak zırhının altından çıkardığı tabancayı kendilerine doğrultan şövalyelerden birine yaklaşıyorlardı. İçgüdüsel olarak silahı görür görmez Tess kendini yere attı ama bu çabuk hareketine karşın silahın ateş aldığı ve kurşunun havada uçtuğunu gördü. Aralarında polislerin de olduğu birçok kişi aniden kendilerini yere atmıştı. Etraflarındaki cam kırıkları, parçalanmış raflar şimdi kanla boyanıyordu.

Hâlâ yere çömelmiş durumda bekleyen Tess'in kalbi adeta yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, içinden bir ses koş, kaç buradan diye çığlıklar atarken, o sakin olmak için tüm gücünü kullanmaya çalışıyordu. O sırada atlılardan ikisinin zırhlarının içinden otomatik silahlar çıkarttıklarını ve etrafa ölüm saçan birinci atlıya eşlik etmek üzere olduklarını gördü. Kurşunlar müze duvarlarında sekmeye başladığı anda gürültünün ve paniğin oranı bir kat daha arttı. Atlardan biri aniden geriye doğru hamle yapınca, binicisi dengesini koruyabilmek için bir eliyle dizginlere sıkıca asıldı ama hedefi şaşırان diğer elindeki makineli o anda bir tavana bir yere doğru öldürücü mermi yağdırmayı sürdürüyordu. Tavandaki oyma işlemler kendilerine isabet eden bu kurşun yağmuru altında parçalara ayrılarak aşağıda büyük bir panik içinde kaçmaya çalışan kalabalığın üzerine yağdı.

Saklandığı bir bölmenin arkasından kafasını uzatma riskini alan Tess buradan nasıl kaçabileceğinin planlarını yapıyordu. Sağ tarafında kalan bir diğer galerinin üç koridorunu da görebilen Tess hızla o tarafa doğru koşmaya başladı.

İkinci koridora tam ulaşmıştı ki dördüncü şövalyenin dosdoğru üstüne gelmekte olduğunu fark etti. Korkuyla kenara çekilerek, kaçamak bakışlarla onu izlemeye başladı. Şövalye içeride büyük kargaşa yaratan diğer üç arkadaşının çıkardığı gürültüye hiç aldırmadan henüz hasar görmemiş camekanlar arasında hızla dolaşıyordu. Atlı kendisinin aşağı yukarı bir buçuk metre kadar önünde aniden durduğunda, Tess neredeyse atın soluklarını yüzünde hissedecekti. Eğilerek, hayatını kurtarabilmek için bir ca-

mekanın arkasına iyice saklandı. Kalp atışlarının duyulmaması için büyük çaba harcıyordu. Gözlerini etrafta dolaştırdı. Ardından şövalyenin önündeki camekanda yansıyan hareketlerini izlemeye koyuldu. O etkileyici zırhı ve beyaz gömleği neredeyse rahatlıkla görebiliyordu. Şövalye tüm ilgisini özel bir bölmeye yöneltmişti.

Bu bölme Tess'in Clive Edmondson'la karşılaştığı yerd.

Tess büyük bir korkuyla şövalyenin kılıcını çıkartıp, hızla cam bölmeye doğru savurduğunu ve camları paramparça ettiğini gördü. Cam kırıkları Tess'in ayaklarının ucuna kadar gelmişti. Sonra, kılıcını kınına yerleştiren şövalye iyice eğilerek üzerinde dişli takımları, manivela kolları, düğmeler bulunan tuhaf kutuyu aldı. Sonra bir süre için incelemeye koyuldu.

Tess bir yandan büyük bir zorlukla nefes alıp veriyor, içgüdüleri büyük bir hayati tehlike içinde olduğunu fısıldayıp duruyordu ama o şu anda olup bitenleri görme arzusunun da bir türlü gem vuramıyordu. Daha fazla tahammül edemediğinden bulunduğu cam bölmenin kenarına doğru yaklaşıp görebilmek için biraz eğildi ve kendine tek gözüyle de olsa daha iyi bir görüş açısı sağladı.

Alete bakan adamın büyük bir huşu içinde olduğu gözlenebiliyordu. O sırada kısacık bir an için adamın birkaç kelime mırıldandığını duydu.

"Veritas vos libera-"

Tess adeta kendinden geçmiş bir halde bu son derece özel ritüeli izlerken silah sesleri yeniden duyuldu ve bu kez kurşunlar hem kendisinin hem de şövalyenin üzerine yağmaya başladı. Her ikisi de bu ani sesle dalmış oldukları o törensel atmosferden bir anda çıkmışlardı.

Bir anda atını hızla döndürüp ters yöne doğru gitmek üzereyken, şövalyenin kaskının altından gözükten gözleri kısacık bir süre için Tess'inkilerle buluştu. Tess hızla cam bölmeye doğru sürünürken kalbi adeta korkudan durmuştu. Korku içinde ve umutsuz bir halde donup kalmıştı. Sonra at dosdoğru üzerine doğru gelmeye başladı.

Ancak tam yanına gelmeden Tess binicinin diğer üç atlıya doğru dönüp bağırdığını duydu. “Hadi gidelim!”

Tess doğrulmaya çalışırken ilk ateş eden iri yarı binicinin önünde kaçışan bir grup insanla ana girişteki merdivenlere doğru yöneldiğini gördü. Bu noktadan baktığında New York Başpiskoposu’nu, Belediye Başkanı’yla karısını da görebilmişti. Şövalyelerin lideri başını salladı ve iri yarı adam atını korku içindeki kalabalığın üzerine doğru sürdü. Büyük bir çabayla debelenen kadını yakaladığı gibi atına attı. Silahını kadının şakağına dayadı ve o anda kadın çırpınmaktan vazgeçti. Ağzı sessiz bir çığlık atıyormuş gibi açık kalmıştı.

Umutsuzca, korkmuş ve öfke dolu bir halde Tess dört atlının kapıdan çıkmasını izledi. Tess şövalyelerden yalnızca birinin, yani liderlerinin, silahsız olduğunu görmüştü. Bu şövalye aynı zamanda eğrine bir torba asmış tek kişiydi. Atlılar müzeyi terk ederken Tess ayağa kalkarak bunca yıkıntı arasında kızını ve annesini bulabilmek için salona doğru hızla fırladı.

Müzenin kapısından dışarı fırlayan şövalyeler yeniden televizyoncuların yerleştirdikleri spotların ortasında belirmişlerdi. Korku dolu insanların ağlamaları, yaralılardan yükselen inlemelere rağmen ortalık iyice sessizleşmişti. Yalnızca çoğu polis olan erkeklerin bağırıları duyuluyordu onlar da genellikle aynı şeyi söylüyorlardı. “Ateşi kesin! Rehine var! Ateş etmeyin!”

Sonra dört şövalye basamakları hızla inerek meydana doğru ilerlemeye başladılar. Rehineyi tutan atlı en arkada kalarak diğerlerini koruyordu. Çok çevik ama asla telaşlı olmayan bir biçimde ilerliyorlardı. Geceyi delen polis sirenleri etrafta çınlarken şövalyeler Central Park’ın karanlığına karışarak gözden kayboldular.

4. Bölüm

Sean Reilly müze merdivenlerinin hemen yanına çekilen sarı siyah güvenlik bandının hemen dışında duruyordu. Yerde yatan başsız cesedi incelemek için görevi bir süreliğine başka birine devretmişti. İyice eğilerek kan izlerini, bir basketbol topu büyüklüğündeki başın etrafında oluşan kan gölünü inceledi.

Nick Aparo yaklaşarak ortağının yanında durdu. Yuvarlak yüzlü, giderek kelleşen, 38 yaşındaki Reilly'den 10 yaş daha yaşlı, orta boylu, ortalama bir vücut yapısına sahip, sıradan görünümlü bir adamdı. Onunla konuşurken bile adamın tipi hafızanızdan çıkabilirdi. Ve bu sıradanlık aslında bir ajan için iyi sayılabilecek bir meziyetti ve o da bundan Reilly'nin kendisini tanıdığı uzun yıllar boyu başarıyla yararlanmıştı. O da Reilly gibi simsiyah takım elbiselerinin üzerine geçirdikleri arkasında iri beyaz harflerle FBI yazan, üzerlerine biraz bol gelen koyu lacivert pardösü geçirmişti. Gördüklerinden dolayı yüzünü buruşturarak;

“Sorgu yargıcının bu olayı araştırırken çok fazla zorlanacağını sanmıyorum,” dedi.

Reilly başıyla onayladı. Gözlerini gövdeden ayrılan baştan ayıramıyordu. Başın etrafındaki kan gölü artık simsiyah olmuştu. Bunun sebebi neydi? Ateş edilerek, bıçaklanarak öl-

dürülenler başı kesilerek öldürülen bu ceset yanında o kadar da korkunç durmuyorlardı. Dünyanın bazı yörelerinde bu tür infazların hâlâ resmî, standart işlem olarak uygulandıklarını hatırladı. Bunlar birçok teröristi yetiştirerek üzerlerine salan, bu nedenle de tüm ülkenin alarma geçmesine ve kendisinin normal çalışma saatlerinin çok üzerinde günler, geceler boyu görev yapmasına neden olan ülkelerdi.

Aparo'ya döndü. "Belediye Başkanı'nın eşinin durumu nasıl?" Kadının parkın ortasında hızla giden attan fırlatılıp atıldığını biliyordu.

"Tam anlamıyla şokta," diye yanıt verdi Aparo. "Yaşadığı bu olay ruhunda kalçasındakilerden çok daha büyük yaralar açılmasına neden olacak."

"Seçimlerin yaklaşıyor olması iyi. Böyle bir olaydan faydalanamayacak olsalardı yazık olurdu." Reilly etrafına baktı. Zihni hâlâ az önce burada meydana gelen korkunç olayla meşguldü. "Barikatlardan hâlâ bir haber gelmedi mi?"

On blok yarıçaplı bir alanda ve altı köprüde, Manhat-tan'dan çıkan tüm tünellerde barikatlar kurulmuştu.

"Hayır. Bu adamlar ne yaptıklarını bilen cinsten. Gidip polislin kucağına düşecek gibi değiller."

Reilly başını salladı. Profesyoneller tarafından başarıyla organize edilmiş bir iş.

Harika.

Sanki bu günlerde amatörler de benzer zarar ziyana yol açamazmış gibi. Oysa tüm gereken birkaç saatlik uçuş dersi almak veya bir kamyon dolusu gübre ve bu kamyonu kullanacak intihara meyilli bir ruh hastası bulmak. Üstelik bunları günümüzde bulabilmek hiç de zor olmasa gerek.

Sessizce, adeta savaş alanına dönmüş çevreyi incelemeye devam etti. Bunu yaparken içinde hem büyük bir öfke hem de çaresizlik hissediyordu. Bu ölümcül çılgınlığa maruz kalan insanların tamamen rastlantı sonucu bir araya gelen insan-

lar olması, saldırıyı düzenleyenlerin hiçbir şekilde takip edilememiş olması kendisini çileden çıkartıyordu. Tüm bunların üzerine de bu olay bütünyle saçma sapan geliyordu. Bir o kadar da kafa karıştırıcı. Burada son derece tuhaf bir şey yaşandığının farkındaydı. Bunca yıldır gerek kendisi gerekse meslektaşlarının yaşamış olduğu onca olayın getirdiği tecrübe sonrasında bir incelemede daima olası diğer senaryoları da göz önüne getirip, ona göre ölçüp biçme yeteneğine kavuşmuşlardı. Ama bu vahşette tüm olanlar öylesine garipti ki bir açıklama bulmak oldukça zor olacak gibi duruyordu. Sanki asıl gösterinin yapıldığı çadıra bir türlü alınmayan, daha küçük çadırlardaki önemsiz etkinlikleri seyretmek zorunda bırakılmış insanlar gibi hissediyordu kendini. Ancak bundan da ötesi ve en rahatsız edici olanı da kendisinin de böyle bir durumda olmaktan dolayı aslında için için bir mutluluk duyduğunu hissetmesi oldu.

Özel ajanların bölgede görevli terör birliğiyle birlikte çalışacağını öğrendiği ilk anda bu olayın kendisi için köşesinden çıkma anlamına geleceğini hissetmişti. Sayısız ajanla, polis memuruyla, analiz uzmanlarıyla, laboratuvar teknisyenleriyle, psikologlarla, fotoğrafçılarla ve de diğer görevlilerle yapacağı bunaltıcı çalışmalara pek aldırıyor değildi. Aslında bu daima istediği şeydi.

Daima bir şeylerin farklı olmasını istemişti.

Bir şeylerin ortaya çıkması için çaba harcama arzusu duymuştu hep içinde. Ve bunu gerçekleştirebilecekti. Bu arzusunun temelleri Notre Dame hukuk fakültesinde okuduğu yıllarda atılmıştı. Reilly bu dünyada doğru düzgün gitmeyen birçok şey olduğunu fark etmişti. Henüz on yaşındayken babasını kaybetmesiyle bu düşünceleri oluşmaya başlamıştı. Dünyayı kendisi için yapamasa bile diğer insanlar için daha yaşanabilir bir yer yapmak için çaba harcamaya karar vermişti. Bu düşünceleri Tere Haute'de meydana gelen ırkçı bir

saldırımı araştırma amacıyla, bu tür görüşlere sahip kişilerce düzenlenen bir toplantıyı izleyince daha da pekişti. Zira bu olay Reilly’i oldukça derinden etkilemişti. Kötülük adı verilen şeyin somutlaştığını ve kendisinin de onu tüm açıklığıyla gördüğünü hissetmişti, bu nedenle de eğer ileride onunla savaşmak istiyorsa kötülüğün tam olarak ne olduğunu anlaması gerektiğine dair içinde büyük bir ihtiyaç duymuştu.

Birinci planı umduğu gibi yürümedi. Gençliğin verdiği o idealist ateşle donanma pilotu olmaya karar verdi. Kötülükle bir Tomcat kokpitinde oturarak savaşma fikri mükemmel bir fikir gibi geliyordu. Üstelik tam da donanmanın aradığı özelliklere sahip olduğunu öğrenmişti. Ancak işin kötü tarafı donanmanın kendisi için düşündüğü görevin farklı olmasıydı. Filmlerdeki gibi savaşçı pilotlardan ellerinde çok vardı. Asıl ihtiyaç avukatlaraydı. Donanmadakiler Savunma – Yargılama Genel Birliğine geçmeyi kabul etmesi için ellerinden geleni yaptılar. Reilly bir süre için bu fikri iyice değerlendirdi ama en sonunda bunun kendisi için iyi olmayacağına karar vererek Indiana barmenlik sınavlarına yoğunlaşmaya karar verdi.

Ancak ikinci el kitaplar satan bir dükkanda tesadüf eseri karşılaştığı biri yaşamının yeniden değişmesine ve bambaşka bir yola girmesine neden oldu. Burada emekli bir FBI ajanıyla karşılaşmıştı. Adam bürodan çok büyük bir övgüyle söz ediyordu ve kendisine de FBI’a başvurması için tavsiyede bulunmuştu. O da barmenlik sınavını geçer geçmez bu başvuruyu yaptı. Annesi yedi yıllık bir üniversite eğitimi sonrası oğlunun “kendilerini fazla büyüten polisler” adını taktığı gruba katılacak olmasından pek memnun olmamıştı. Ama Reilly bunun kendisi için doğru karar olduğunu düşünüyordu.

Görevdeki acemilik dönemini, aşağı yukarı bir yılı Chicago’daki ofiste devriye görevine çıkarak, uyuşturucuyla müca-

dele ekibinde çalışarak geçirdi. Sonra 26 Şubat 1993 günü her şey değişti. O gün Dünya Ticaret Merkezi'nin otoparkında bir bombanın patladığı ve sonunda da altı kişinin öldüğü, binlerce kişinin yaralandığı gündü. Aslında suikastçıların asıl planı siyanür gazından imal ettikleri bombaları birbiri ardına patlatarak kulelerden birini yıkmaktı. Ancak gerekli finans desteğini bulamadıklarından ancak bu ölçüde bir eylem yapabilmişlerdi. Yani başarısız olmalarının sebebi yalnızca parasızlıktı. Elleri içinde iğrenç amaçlarına ulaşmalarını sağlayacak bombayı yapabilecek kadar malzeme yoktu. Üstüne üstlük bombayı yanlış yere, binanın taşıyıcı olmayan kolonlarından birinin yanına bırakmışlardı.

Bu her ne kadar başarısız bir girişim olarak nitelendirilmiş olsa da ciddi bir uyarı olduğu açıktı. Çok iyi örgütlenmiş, amatör, küçük bir terörist grup bile, elindeki küçücül imkanları kullanarak çok büyük zararlara yol açabilme şans bulabiliyorlardı. İstihbarat kurumları bu yeni tehditle başa çıkabilmek için imkanlarını yeniden değerlendirmeye ve yeni tertibatlar almaya başladılar.

FBI'a katılışının üstünden bir yıldan biraz daha az bir süre geçmesinin ardından Reilly kendisini New York ofisinde buldu. FBI'ın New York Ofisi çalışılacak en kötü yer olduğuna dair bir üne sahipti, zira bölgedeki yaşam koşullarının ağırlığı, trafik sorunları, şehir yaşamının getirdiği gürültü ve karmaşa bölgeyi eski ajanlar açısından istenmeyen yerlerin başında getiriyordu. Ancak diğer taraftan bu kent ülkedeki diğer yerlere oranla çok daha hareketliydi ve bu nedenle de mesleğe yeni katılan acemi ajanların aslında çalışmak için can attıkları bir yerdi. Reilly de bu kente tayini çıktığını öğrendiğinde oldukça sevinmişti.

Üstelik artık çaylak da sayılmazdı.

Etrafa bakarken Reilly bu korkunç olayın uzun süre boyunca yaşamının en önemli konusu olacağını biliyordu. Sabah olunca Rahip Bragg'ı arayarak beysbol antrenmanına glemeyeceğini bildirmesi gerektiğini düşünerek bunu aklının bir köşesine not etti. O anda da kendini kötü hissetti. Çocukları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi ve eğer en ufak bir şansı olsaydı bu işini erteleyerek parka koşardı. Çünkü her Pazar parkta olurdu. Keşke daha elverişli imkanlara sahip olsaydı.

“İçeri bakmak ister misin?” diye sordu Aparo.

“Evet” diye yanıtladı Reilly omuzlarını silkerek, bir yandan da etrafındaki bu gerçek üstü manzaraya kısacık bir bakış daha attı.

5. Bölüm

Aparo ile enkaz haline dönüşmüş binaya dikkatli adımlarla girerken Reilly etrafındaki harap olmuş müzeyi inceliyordu.

Paha biçilemez değerdeki antikalar, sanat eserleri yerlere saçılmıştı. Üstelik bunların çoğu tamir edilemeyecek kadar büyük zarar görmüştü. Müzenin her tarafı hasarlıydı. Büyük Salon bu büyük tahribatı tüm açıklığıyla gözler önüne seriyordu. Parça parça olmuş mermerlerin, cam kırıklarının, kan kokusunun her yanı sardığı müze tam olarak Olay Yeri İnceleme ekibinin çalışma alanına dönüşmüştü. Bu araştırma ekibi olayla ilgili ne en ufak bir kanıt bulabiliyor, ne de olup bitenlere en ufak bir açıklama getirebiliyorlardı.

Kısa bir süre için bir düzine belki de daha fazla sayıdaki açık renk takım elbiseli CSI ekibinin mahvolmuş müzede yaptıkları sistematik çalışmayı ve ardından bu olay nedeniyle onların yaptığı bu çalışmaya katılan ERT ekibinin – FBI’nın kanıt araştırma ekibi – yaptığı araştırmayı izledi. Reilly bir yandan tam olarak ne bildiklerini aklından bir kez daha geçiriyordu. Dört atlı. Beş ceset. Üç polis, bir güvenlik görevlisi ve bir sivil. Dört polis, bir düzineden fazla sivil kurşunlarla yaralanmış, iki tanesinin durumu ciddi. Neredeyse iki düzine insan havada uçuşan cam kırıkları-

nın yol açtığı kesikler nedeniyle yaralanmış durumda ve bu sayının iki katından fazla sayıda kişi de ufak tefek yara almış vaziyette. Bunun dışında görevlileri aylarca meşgul edecek kadar çok sayıda insan da büyük bir şok yaşamakta. İşte tüm bilinenler.

Lobinin karşısında görevli Müdür Yardımcısı Tom Jansson on dokuzuncu bölgeden zayıf, uzun boylu bir baş komiserle konuşuyordu. Aralarında yetki alanıyla ilgili bir tartışma vardı ama tüm bu olanların yanında tartıştıkları konu son derece önemsizdi. Olayla Vatikan'ın bir bağlantısı olma olasılığı, bu olaya karışanların terörist bağlantılarının açığa çıkarılma çabaları bu olaydaki yetkinin derhal NYPD'den FBI'a aktarılmasına neden olmuştu. Bu iki örgütün arası eskiden bir hayli açıkken son zamanlarda anlaşma noktasına ulaşmışlardı. Eğer tutuklanacak birileri varsa NYPD halkın takdirini alarak kamuoyunun gözü önünde bu işlemi gerçekleştirdi ama olayın arkasında gerçekte kimlerin olduğuna aldırmazdı. FBI ise ancak soruşturma sonucunda suçlanan kişilerin mahkum edildiği ana dek soruşturmanın ve yargılamanın güvenliğinin sağlanması noktasında yaptığı yardımlar nedeniyle bu övgülerin bir kısmını paylaşabilirdi. Buna rağmen egolarını bir kenara bırakarak birçok olayda işbirliği yaptıkları görülmeye başlamıştı. Bu gecenin de onlardan biri olduğu gözüküyordu.

Aparo Reilly'nin tanımadığı bir adamı yanlarına çağırdı ve adının Dedektif Steve Buchinski olduğunu söyleyerek Reilly'le tanıştırdı.

"Steve bu uzağa işeme yarışının sona ermesi için bize yardımcı olmaktan mutluluk duyacak," dedi Aparo amirleri arasındaki tartışmayı başıyla işaret ederek.

"Bana tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin," dedi Buchinski. "Ben de sizin gibi bu olaya karışan orospu çocuklarını çivilemek arzusuyla yanıp tutuşuyorum."

Güzel bir başlangıç diye düşündü, Reilly seyrek saçlı polis davranışını takdir ederek. “Gözlerimiz ve kulaklarımız şu anda caddelerde. Tüm ihtiyacımız şimdilik bundan ibaret,” dedi. “Sizin çocukların sokaklarda kurmuş olduğunuz çok başarılı bir haber ağı var.”

“Bu konuda son derece sıkı bir çalışma yürütmekteyiz. CPP’den birkaç kişiye daha ihtiyacımız var ama bunun da pek bir sorun olacağını sanmıyorum,” diyerek söz verdi. On dokuzuncu bölge Central Park’ın olduğu bölgeyi de kapsamaktaydı ve atlı devriyeler o bölgede sürekli görev yapmaktaydılar. Reilly bu nedenle o noktadan bir gelişme sağlanıp sağlanamayacağını düşündü ve bunu araştırmak üzere aklının bir tarafına kaydetti.

“İleri aşamalarındaki soruşturmalarımızda diğer görevlilerden de yardım alabiliriz,” dedi Reilly polise.

“Evet, biz de tanıkları iyice dinleyeceğiz,” diye ekledi Aparo Büyük Salona inen merdivenleri işaret ederek. Yukarıdaki odaların tamamı bu işlem için ayrılmıştı.

Reilly yukarı doğru baktığında Ajan Amelia Gaines’in merdivenlerden inerek galeriye doğru gelmekte olduğunu gördü. Görgü tanıklarını sorgulamayla görevli, kızıl saçlı, hırslı ajan Jansson yanından geçen Amelia’ya uzun bir bakış fırlattı. Aslında bu son derece normaldi, zira herkes Amelia Gaines’le konuşmaktan büyük zevk alırdı. Amelia Gaines’in hemen arkasından sarışın bir kadınla neredeyse ona tıpatıp benzeyen bir küçük kız gelmekteydi. Reilly büyük bir ihtimalle kızı olmalı diye düşündü. Kızın görünüşünden buraya getirilmek için aceleyle uyandırılmış gibi bir izlenim ediniliyordu.

Reilly yeniden sarışının yüzüne baktı. Normalde Amelia’nın o muhteşem görüntüsü etrafındaki diğer kadınların solgun görünmesine yol açardı.

Ama bu kadın için aynı şeyi söyleyemeyecekti.

İçinde bulunduğu duruma rağmen kadın büyüleyiciydi. Kadının gözleri Reilly'nin üzerine kenetlenmişti. Onun kim olduğunu bilmiyordu ama şoka girmiş olduğu rahatlıkla söylelenebilirdi.

Reilly kapıya doğru büyük bir kaygı ve endişeyle ilerleyen kadını bir süre izledi. Ona benzeyen ama yaşça daha büyük bir kadın da hemen arkasından kapıya doğru yürüyordu. Birlikte müzeden dışarı çıktılar.

Reilly kafası karışmış bir halde dönerek "Aslında ilk yapılan araştırmalar genellikle büyük zaman kaybına yol açar ama buna rağmen yine de herkesle konuşmak zorundayız. Bir kişiyi bile atlamadan. Aksini yapmak gibi bir seçeneğimiz yok," dedi.

"Belki de bu olayda herkesle konuşmak zaman kaybımızı diğer olaylara göre kat be kat artırıyor. Zira tüm olanlar kameralarla tespit edilmiş durumda," diyerek önce bir köşedeki sonra diğer köşedeki kamerayı gösterdi. Müzenin büyük bölümü güvenlik kameralarıyla donatılmıştı. "Kapıda bekleyen televizyonculara bir şey söylememeliyiz."

Reilly ileri teknolojik güvenlik sistemlerinin ileri teknolojik suç yöntemleriyle aşıldığını biliyordu ama at sırtındaki düşük teknolojiye sahip suçluların bunu başardıklarını daha önce hiç görmemişti. "Harika" diye başıyla onayladı. "Gidip patlamış mısır alayım bari."

6. Bölüm

Geniş maun masanın başındaki sandalyesindeki Kardinal Mauro Brugnone kardinal dostlarıyla çalıştığı Vatikan'ın tam kalbindeki yüksek tavanlı odada bakışlarını dolaştırdı. Yalnızca bir tane başpiskopos olduğundan hepsinden daha yüksek bir mertebede bulunan Brugnone buna karşın masanın başında oturmaktan kaçınmaya çalışırdı. Burada bir demokrasi havası oluşturmaya çalışırdı ama herkesin kendisine itaat etmesi gerektiğini de bilirdi. Bunu kabul ediyordu ama bu durum kibirlenmesine yol açmamıştı. Durum yalnızca pragmatik bir gerçeğin ifadesiydi o kadar. Zira liderleri olmayan komiteler hiçbir zaman başarıya ulaşamamışlardı.

Ama bu talihsiz durumda ne bir lidere ne de bir komiteye ihtiyaç vardı. Bu Brugnone'nin tek başına üstesinden gelmek zorunda olduğu bir sorundu. Televizyon aracılığıyla tüm dünyaya ulaşan haberin ne anlama geldiğini daha duyduğu ilk dakikada anlamıştı.

Sonunda bakışlarını Kardinal Pasquale Rienzi'ye çevirdi. Her ne kadar içlerinde en genci ve daha düşük dereceli bir kardinal olsa da Rienzi Brugnone'nin en yakın sırdaşıydı. Diğerleri gibi Rienzi de önündeki raporlara eğilmiş sessizce okumaktaydı. Başını kaldırdı ve Brugnone'yle göz göze geldi. Son derece ağırbaşlı, solgun, genç adam nazikçe öksürdü.

“Böyle bir şey nasıl olabilir?” diye içlerinden biri sordu. “New York şehrinin göbeğinde? Metropolitan Müzesi’nde...” başını inanmadığını belirten hareketlerle sallayarak.

Bu dünyadan koparak öbür dünya işlerine bütünüyle kendini kaptıran bir ahmak diye düşündü Brugnone. New York’ta her şey olabilirdi. Dünya Ticaret Merkezi’nin başına gelenler bunu kanıtlamamış mıydı?

“En azından Başpiskopos yaralanmamış,” diye başka bir kardinal üzüntüyle fikrini açıkladı.

“Hırsızların ortadan kaybolmayı başardıkları anlaşılıyor. Bu olayın arkasında kimin olduğunu hâlâ bilmiyorlar. Bu iğrençliği kim yapar?” diye bir başkası sordu.

“Orası suçluların ülkesi. Akıl hastaları televizyonlarında gösterilen ahlak dışı programlardan, sadist öğeler içeren bilgisayar oyunlarından ilham alıyorlar,” diye biri yanıt verdi. “Hapishanelerinde yıllardır yer yok.”

“Tamam da neden o şekilde giyinmişler? Beyaz gömlekler, kıpkırmızı haçlar... Tapınakçılar gibi mi görünmeye çalışıyorlardı?” diye sordu ilk kez konuşan bir kardinal.

İşte önemli nokta burası, diye düşündü Brugnone.

Alarm zillerinin çalmasına neden olan buydu. Gerçekten bu olayı düzenleyenler neden Tapınak Şövalyeleri gibi giyinmişlerdi? Bunun nedeni yalnızca kılık değiştirmek isteyen hırsızların üstlerine bir şekilde buldukları bu kostümleri geçirmeleri miydi? Yoksa hırsızların bu giysiyi tercih etmelerinin daha derin ve büyük bir ihtimalle çok daha rahatsız edici başka anlamları mı vardı?

“Çok Çarklı Şifre Çözücü Rotor nedir?”

Brugnone sert bir bakış fırlattı. Soru odadaki en yaşlı kardinalden gelmişti. “Çok çarklı?” diye sordu Brugnone.

Yaşlı adam elindeki dokümanı göstererek “Teşhir No 129” diye yüksek sesle okudu. “On altıncı yüzyıl. Çok Çarklı Şifre Çözücü Rotor. Referans numarası VNS 1098. Daha önce böyle bir şey duymamıştım. Nedir bu?”

Brugnone kendilerine bir e-posta olarak gönderilen ve bilgisayardan çıktısı alınan dokümanı inceliyormuş gibi gözüküyordu. Elindeki dokümanda hırsızların gerçekleştirdiği bas-kın sırasında çalınan eserlerin listesi yer almaktaydı. Yeniden, belgeyi eline ilk aldığı anda hissettiği heyecanı içinde duyumsadı. Yüzünün hissettiklerini yansıtmaması için çaba gösteriyordu. Başını kaldırmadan çabuk bakışlarını masadaki diğerleri üzerinde dolaştırdı. Hiç kimse bir yorum getirmiyordu. Nasıl bir yorum yapabilirlerdi ki? Bu onların bilgisinin çok ötesinde bir şeydi.

Elindeki kâğıdı masanın üzerine bırakarak arkasına yaslandı. “Her ne olursa olsun” diye tekdüze biçimde konuşmaya başladı “Soyguncular onu da çalmışlar.” Başını öne eğmiş Rienzi’ye baktı. “Belki sen bizim bilgi sahibi olmamızı sağlayabilirsin. Polisle temasa geçmeye ve bizim de yaptıkları soruşturmadan haberdar olmamızı sağlamaya çalış.”

“FBI” diye düzeltti Rienzi. “Polis değil.”

Brugnone’nin bir kaşı yukarı kalktı.

“Amerikan hükümeti bu olayı çok ciddiye alıyor,” diye ekledi Rienzi.

En yaşlı kardinal masanın diğer ucundan “Öyle yapmaları da gerekiyor,” diyerek fikrini açıkladı. Brugnone bu yaşlı adamın makineyi unutmuş gibi gözükmesinden memnun olmuştu.

“Oldukça ciddiye alıyorlar,” diye devam etti Rienzi. “Yapılması gereken her şeyi yapacakları hususunda kesinlikle ikna olduğumu söyleyebilirim.”

Brugnone başını salladı ardından Rienzi’ye toplantıyı bu biçimde devam ettirmesi gerektiğini işaret etti. Konuşmaları toparla ve bitir gibisinden bir işaret etti bu.

İnsanlar daima Mauro Brugnone’ye saygı göstermişlerdi. Büyük bir ihtimalle bunun çok güçlü olduğu izlenimi uyandıran vücut yapısından kaynaklandığını düşünüyordu. Üzerindeki bu cüppesi olmasa iriyarı gövdesi, geniş omuzlarıyla da-

ha ziyade bir çiftçiyi andıran Brugnone elli sene önce olsa kesinlikle kilisede görev yapma fırsatı bulamazdı. Kaba görünüşüyle bu görünüşüne çok uyan tavırlarını yıllar içinde yumuşatma çabası içerisine girmiş, bunu başararak artık kendisini ilk kez gören insanların onun yalnızca tanrı yolunda biri olduğu izlenimi edinmelerini sağlamayı başarmıştı. Ama bir taraftan da insanlar kendisinin kilisenin birçok işini düzenleme noktasında, hatta entrikalar çevirme konusunda çok başarılı olduğuna dair bir takım varsayımlar da üretiyorlardı. Aslında tam olarak öyle biri sayılmazdı ama insanların bu şekilde düşünmelerinden büyük bir rahatsızlık duyduğu da söylenemezdi. Ancak bazen insanların bu tahminlerinin hakkını da verdiği oluyordu ama elbette ancak gerçekten o tür manevraların yapılması gerektiği durumlarda. On dakika sonra Rienzi kendisinden istenileni yerine getirdi.

Diğer kardinaller odada oturup konuşmalarına devam ederken Brugnone bir başka kapıyı kullanarak toplantı salonunu terk etti, uzun bir koridordan ve holden geçerek avluya çıktı. Avludaki parke taşları üzerindeki yolu takip ederek yokuştan aşağı doğru inip Belvedere avlusunu geçti. Yoluna devam edip ünlü Apollon heykelinin, ardından da Vatikan'ın devasa kütüphanesinin bulunduğu binanın önüne ulaştı. Burası Archivio Segreto Vaticano – yani Vatikan'ın gizli arşivlerinin bulunduğu binaydı.

Aslına bakılırsa arşiv pek o kadar da gizli sayılmazdı. Bu arşivlerin büyük bir bölümü 1998 yılında din bilginleri ve araştırmacıların kullanıma açılmıştı. Her ne kadar en azından teoride arşivin açıldığı açıklanmış bile olsa içeriği çok sıkı biçimde denetlenerek kullandırılıyordu. Aralarında çok ünlü olan dokümanların da bulunduğu gerçek gizli arşiv farklı bir bölüm-

deki başka bir odada korunmaktaydı. Bunlar arasında Galile davasının tutanaklarıyla, Kral VIII. Henry'nin evliliğinin geçersiz sayılması için yazdığı dilekçe de bulunuyordu.

Elbette dışarıdan gelen birinin Brugnone'nin şu anda girdiği bölüme girmesine izin verilmiyordu.

Tozlu okuma salonlarında dokümanlar üzerinde çalışan personele ve öğrencilere aldırmadan sessizce binanın arka kısmındaki loş ve geniş mahzene geçti. Daha sonra dar, dönerek aşağıya uzanan merdivenlerden inerek İsviçreli Muhafız'ın^(*) son derece büyük bir ustalıkla yapılan oyma işlemelerle süslü meşe bir kapıyı beklediği giriş salonuna ulaştı. Yaşlı Kardinal'in başını sertçe bir kez sallaması güvenlik görevlisinin kapıyı açması için gerekli olan talimat anlamına geliyordu. O da kapının kilidini çevirerek kapıyı kardinale açtı. Açılan kapının çıkardığı ses merdiven boşluğunda acı acı yankılandı. Başka onaya gerek duymadan Brugnone kemerli mahzene girdi. Kapı arkasından gıcirtılar çıkartarak yeniden kapandı.

Bir mağarayı andıran odada yalnız olduğundan emin olmak için bir süre gözlerinin içerideki loşluğa alışmasını bekledi. Daha sonra kayıtların bulunduğu bölüme doğru ilerledi. Bu sessizliğe rağmen mahzende bir makine gürültüsü olduğunu belli belirsiz duyabiliyordu. Bu merak uyandırıcı sesin nereden geldiğini merak eden Brugnone bir keresinde oldukça kaygılı bir biçimde araştırmaya girişmiş ve sesin kaynağının sıcaklığı ve nemi kontrol altında tutan son derece gelişmiş bir klima olduğunu tespit ederek rahatlamıştı. İçerideki hava akımı yüzünden damarlarının büzüldüğünü hissediyordu. Aslında burada olmaktan hiç hoşlanmıyordu ama bu seferki ziyareti kesinlikle gerekliydi. Parmakları evrak kayıtlarının bulunduğu çekmecedeki kartlar üzerinde gezinirken heyecandan titriyordu. Brugnone'nin aradığı şey hiçbir şekilde

(*) Vatikan'daki özel bir güvenlik birliği mensubu. (Ç.N.)

arşiv envanter kayıtlarında veya bilinen indeks tutanaklarında yer almamaktaydı. Hatta aradığı şey Schedario Garampi'de yani on sekizinci yüzyıla kadar neredeyse her şeyin kaydının tutulduğu, yaklaşık bir milyon kaydın olduğu olağanüstü geniş ve etkileyici arşiv kayıtlarında dahi bulunmamaktaydı. Ancak Brugnone nereye bakması gerektiğini biliyordu. Hocası ölümünden kısa bir süre önce kendisine göstermişti.

Aradığı kartı buldu ve çekip durmakta olduğu çekmecedен aldı.

Kötü bir şeyler olacağına ilişkin giderek derinleşen duygular içindeki Brugnone evrak ve kitap yığını içinde araştırmasına başladı. Kırmızı kurdelelerle bağlanmış evrak yığınlarının oluşturduğu çok sayıda resmî doküman her rafta ölümcül bir sessizlik içinde duruyordu. Parmakları nihayet aradığı şeyin üstüne gelince bir an için donup kaldı.

Büyük bir rahatsızlık hissederek oldukça eski, büyükçe deri kapaklı bir cildi yerinden alarak tahta masanın üzerine koydu.

Brugnone oturarak kalın ve bol resimli sayfaları çevirmeye başladı. Yıllardır çevrilmeyen sayfalar çıtırtılı sesler çıkarıyordu. Bu kadar özenle kontrol edilen bir ortamda bulunmalarına rağmen sayfalar yine de zaman içerisinde bir hayli yıpranmıştı. Parşömen sayfalar bir hayli aşınmış, cilt ve mürekkep bir hayli bozulmuştu. Bu nedenle sayfalarda meydana gelen yırtıklar ressamlardan birinin çabalarıyla elden geldigince engellenmeye çalışılmıştı.

Brugnone nabız atışlarının hızlandığını fark etti. Artık iyice yaklaştığını biliyordu. Sayfaları çevirerek aradığı bilginin yer aldığı sayfaya ulaştığında heyecandan boğazı düğümlenmişti.

Çizime baktı. Birbirinin içine geçmiş çarklar, manivela kolları büyük bir ayrıntıyla resmedilmişti. Elindeki e-posta çıktısıyla karşılaştırarak kendi kendine başını salladı.

Brugnone başının çatlayacak gibi ağrıdığını hissediyordu. Bir süre için gözlerini ovuşturdu ve yeniden önündeki çizimi incelemeye koyuldu. Öfke doluydu. Ne tür bir ihmal böyle bir şeyin olmasına yol açmıştı? Aygıtın asla Vatikan dışına çıkartılmaması gerekiyordu. Olanları düşününce öfkesi daha da arttı. Aslında nadiren durup, olup bitenleri düşünerek vakit kaybederdi ama şu içinde bulunduğu durumda endişe içinde yapılması gerekenleri ince eleyip sık dokuması gerekiyordu. Endişe, durumu tanımlamak için doğru sözcük değildi. Aygıtın bulunması herkeste derin bir şok dalgası yaratmıştı. Yani bu eski aygıtı ve onun anlamını bilen herkeste. Şans eseri bu aygıtın efsanevi amacını burada Vatikan'da bile çok az sayıda insan biliyordu.

Bilginin yayılmasına engel olduk. Bunu konunun ilgi uyandırmasını engelleyerek başardık.

Aniden düşüncelerinden kurtularak kendini toparladı. Masadan destek alarak ayağa kalktı, kitabı aldığı rafa yerleştirmeden önce elindeki kartı çekmecedeki kartların arasındaki bir yere, hiçbir kural gözetmeden, bulunmasını güçleştirmek için, rasgele yerleştirdi. Başka birinin bu şekilde kitaba ulaşmasını da engellemiş oluyordu.

Yetmiş yıllık yaşamının en önemli anlarını yaşamakta olduğunu hissederek, içini çekti. Şu an karşı karşıya oldukları tehdidin kaynağının meraklı bir akademisyenden veya saygısız bir koleksiyoncudan gelmediğine emindi. Bu olayın arkasındaki kişi kesinlikle neyin peşinde olduğunu biliyordu. Bu nedenle de iğrenç amacına ulaşarak, sırları açığa çıkartmasına izin verilmemeliydi.

7. Bölüm

Dört bin mil uzaklıkta başka bir adam ise tam tersini düşünüyordu.

Kapıyı kapatıp iyice kilitledikten sonra tuhaf görünüşlü aygıtı alarak yavaşça ve büyük bir dikkatle mahzene indi. Hareketlerinin yavaş olmasının nedeni aygıtın ağırlığından değildi yalnızca onu düşürmekten çok korkuyordu.

Henüz değil.

Taşıdığı kaderin amacına ulaşmasından önce ve kesinlikle bu kaderin egemenliğini ilan edeceği ana dek böyle bir şey olmamalıydı.

Küçük bir odayı andıran mahzen bir düzine kadar mumun ışığıyla aydınlatılmış olmasına rağmen, mumların ürettiği sarı ışığın gücü her köşeyi aydınlatmaktan çok uzaktı. Bu nedenle de soğuk odanın oldukça loş olduğu söylenebilirdi. Ancak bunun onun için bir önemi yoktu. Burada o kadar çok zaman geçirmiş, burada olmaya o kadar alışmıştı ki en ufak bir rahatsızlık bile hissetmiyordu. Burası evinde hissedebileceğine yakın huzuru hissettiği yerdı.

Ev.

Ne kadar uzak bir hatıra.

Adeta başka bir hayat.

Makineyi tahta masanın üzerine yavaşça bıraktı ve eski kutuların, mukavva kapaklı dosyaların küçük bir yığın oluşturduğu karanlık köşeye gidip ihtiyacı olan kutuyu alıp masanın üzerine getirdi. Büyük bir özenle kutunun içindeki dosyalardan birini çekip aldı. Dosyanın içerisinden kalın kâğıttan yapılmış birkaç sayfa çıkartarak makinenin yanına koydu. Sonra oturup dokümanları, çarklı aygıtı inceledi. Bir resimlere bir de aygıtı bakıyor, bu anın tadını çıkartıyordu.

Kendi kendine “Sonunda” diye mırıldandı. Sesi çok nadir kullanıldığından oldukça çatlaktı.

Bir kurşun kalem olarak tüm dikkatini elindeki belgelere yoğunlaştırdı. Önce solmakta olan yazıların ilk satırına baktı sonra makinenin üstündeki düğmelere dokundu ardından sıra bu destansı yolculuğunun en can alıcı noktasına geldi.

Bu öyle bir yolculuktu ki sona erdiğinde etkisi tüm dünyayı yerinden oynatacaktı.

8. Bölüm

Sonunda uykuya yenik düşerek beş saat uyuyabilen Tess şimdi uyanıp Metropolitan Müzesi'nde Clive Edmondson'la karşılaşmasından sonra meydana gelen olaylarla ilgili çalışmaya başlamak için can atıyordu. Annesi ve Kim gider gitmez de işe koyulacaktı.

Tess'in annesi Eileen arkeolog eşi Oliver Chaykin'in üç yıl önceki vefatının hemen ardından, oldukça sessiz, huzur dolu, bol ağaçlı Mamaroneck caddesindeki bu iki katlı eve taşınmıştı. Her ne kadar bunu teklif eden Tess olsa da aslında doğru bir şey yapıp yapmadığından o sıra pek emin değildi. Ancak üç yatak odalı, her birine istediği kadar yalnız kalmayı sağlayacak ev, işlerin sandığından da iyi yürümesine neden olmuştu. Hatta annesiyle birlikte yaşamasının getirdiği avantajlardan da sonuna kadar faydalanma fırsatı bulmuştu. Örneğin Eileen Tess akşam dışarı çıkmak istediğinde çocuğa bakıyordu, gerektiğinde çocuğu okula götürüyordu. Ya da şimdi yapacağı gibi küçük kızın dün gece olanları unutmasını sağlamak için onu alıp çörek yemeye götürüyor, böylece çocuğun biraz olsun rahatlaması için elinden geleni yapıyordu.

"Biz gidiyoruz," diye seslendi Eileen. "Bir şey istemediğine emin misin?"

Tess onları görebilmek için koridora çıktı. “Sadece bana da birkaç tane ayırın.”

Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Ancak Tess telefona yanıt vermek için pek istekli gözükmüyordu. Eileen ona bakarak “Açmayacak mısın?” diye sordu.

“Telesekreter yanıt verir nasıl olsa,” dedi Tess omuzlarını silkerek.

“Er ya da geç onunla konuşmak zorundasın.”

Tess yüzünü buruşturarak “Evet ama konu Doug olunca bunu mümkün olduğunca geciktirmek gerekiyor.”

Eski kocasının telesekretere bıraktığı mesajı dinlemeden Tess onun neden aradığını tahmin edebiliyordu. Doug Merritt Los Angeles'teki bir televizyonun haber spikeriydi ve bu işi yaşamının her anını etkilerdi. Onun şu anda aklında yalnızca Metropolitan Müzesi'nde olanlar, Tess'in orada görmüş olabilecekleri filan vardı. Belki bunlardan yılın haberini yapmasına neden olabilecek bir şeyler çıkartmak mümkün olabilirdi.

Şu anda Tess'in istediği en son şey eski kocasının o kargasada yalnız olmadığını, yanlarında kızları Kim'in de olduğunu öğrenmesiydi. Çünkü böyle bir şeyi öğrenirse ilk fırsatta kendisine karşı kullanmak için elinden geleni yapardı.

Kim.

Tess yeniden kızını ve dün gece yaşadıklarını düşündü. Her ne kadar en doğru yerde, müze tuvaletlerinin bulunduğu güvenli yerde kalmış olsalar da büyük bir tehlike yaşamışlardı. Saldırı planında bir gecikme yaşanabilir, adamlardan biri oraya saklanmak zorunda kalabilirdi. İşte bu aklına bile getirmek istemediği şeydi. Kızını oraya götürdüğü için kendini suçlu hissediyordu. Her ne kadar pek mantıklı olmasa da bu duygudan kendini kurtaramıyordu.

Kim'e baktı. Kızı son derece sakin bir halde öylece durup kendisine bakıyordu. Sonra yüzünü buruşturdu.

“Anne artık normale döner misin?”

“Ne?”

“Şu acıklı yüz ifaden” diye fikrini açıkladı Kim. “Ben iyiyim tamam mı? Çok önemli bir şey olmadı. Yani burnunun ucundaki korku filmi izleyen sensin.”

Tess başını salladı. “Tamam. Sonra görüşürüz.”

Onların gidişini izledi, ardından dört mesaj olduğunu belirten telesekreteri çalıştırdı. İşte sinir bozucu ses. Altı ay önce Doug yeniden evlenmişti. Karısı yirmi bilmem kaç yaşındaydı ve aynı televizyonda ikinci derecede bir yöneticiydi. Bu değişiklik Doug’ın durumunda değişikliğe yol açabilirdi. Bundan sonra çocuğunu ziyaret hakkının yeniden değerlendirilmesi talebinde bulunma fırsatı bulacaktı. Aslında kızını özlediği, sevdiği hatta ona aldıracağı bile yoktu, yalnızca egosunu tatmin etmeye çalışıyor, hem de Tess’i biraz olsun rahatsız etme fırsatı bulmaya çalışıyordu. Bu adam gerçekte aşağılık herifin tekiydi ve bu babalık oyununu yeni oynacağı hamile kalıncaya kadar sürdürecekti. Ondan sonra ise, eğer biraz olsun şansları varsa, dikkati başka yöne yoğunlaşacak, onları rahat bırakacaktı.

Tess kendine koyu bir kahve doldurdu ve çalışma odasına doğru yöneldi.

Dizüstü bilgisayarını açarken telefonu aldı ve Clive Edmondson’un yattığı 68. Doğu Caddesindeki New York Presbyterian Hastanesi’nin numarasını çevirdi. Telefonu yanıtlayan görevli Edmondson’ın durumunun ciddi olmadığını ama birkaç gün daha hastanede kalması gerektiğini bildirdi.

Zavallı Clive. Ziyaret saatlerini sorarak not etti.

Uğursuz serginin kataloğunu alıp dördüncü atlı tarafından alınan aygıtla ilgili bilgilerin yazılı olduğu sayfayı açtı.

Aygıt Çok Çarklı Şifre Çözücü Rotor adı verilmişti.

Katalogda aygıtın on altıncı yüzyıl bir şifre çözme makinesi olduğu yazılıydı. Oldukça eski ve enteresan bir aygıttı ama normalde Vatikan’ın hazineleri tanımına pek uyduğunu da söylemek mümkün değildi.

Bilgisayarının bilgi bankasına girip kriptografi ve kriptoloji kelimelerini yazdı. Bu konuyla ilgili bulduğu web sitelerinin çoğu konuyla ilgili bilgisayarlar ve elektronik bilgi akışlarıyla ilgili modern şifreleme teknikleri hakkında bilgi veriyordu. Araştırmasını sürdürüp daha az ilgi çeken sayfaları araştırdığında, nihayet şifrelemenin tarihçesinden bahseden bir sayfaya ulaştı.

Şifre oluşturmak için kullanılan ilk aygıtların resimleri siteyi gezerken ilk gözüne çarpan şey oldu. İlki on dokuzuncu yüzyılda kullanılmış bir şifreleme aracıydı. Wheatstone adlı aygıt ortak merkezli iki çemberden ibaretti. Dıştaki çemberde sıraya bağlı olmaksızın yazılmış alfabenin yirmi altı harfiyle bir boşluk bulunurken, içerdekinde bulunan harfler alfabedeki sıraları gözetilerek yazılmıştı. Saatlerin akrep ve yelkovanına benzer iki ibre dışarıdaki harflerle içerideki şifreli karşılıklarını eşleştirmek amacıyla kullanılıyordu. Şifreli mesajı alan kişi bu aygıtı sahip olmak ve ibrelerin doğru konumunu bilmek zorundaydı. Birkaç yıl sonra Wheatstone yaygın olarak kullanılmaya başlanmıştı. Bu sırada Fransızlar da silindirlik kriptograf adını verdikleri, üzerinde harflerin yazılı olduğu yirmi çemberin olduğu bir aygıtı denemeye başlamışlardı. Tüm bu çemberler ortadaki bir noktadan birbirlerine bağlıydılar ve bu da şifre çözümünde daha da gelişmiş bir teknik olarak kullanılmaya başlandı.

Sayfada bir süre daha gezince müzede gördüğü aygıtı aşağı yukarı andıran bir resim gördü.

Resmin altındaki açıklamaları okuduğunda ise adeta donup kalmıştı.

“Dönüştürücü” olarak tanımlanan bu ilk rotor şifre çözücüsü Birleşik Devletler ordusunda 1940’larda kullanılmıştı.

Bir saniye için kalbinin duracağını zannetti. Yazılanlara bakakalmış, gözlerini ayıramıyordu.

1940’ta mı? İlk mi?

Büyük bir şaşkınlıkla makalenin devamını okudu. Rotor şifre çözücüler kesinlikle yirminci yüzyıla ait bir buluştu. Arkasına yaslandı. Alnını ovuşturarak yeniden müzede gördüğü aygıtı andıran resmin olduğu bölüme geri döndü ve konuyla ilgili açıklamaları bir daha okudu. Tam olarak aynısı olmasa da inanılmaz derecede benziyordu. Yani eski tek çemberli ilkel şifreleme aygıtlarından çok daha gelişmiş bir makine olduğu çok açıktı.

Eğer Amerikan Hükümeti kullandıkları aygıtın türünün ilk örneği olduğunu düşünüyorsa o zaman Vatikan'ın elindeki bu aygıtı sergileyerek böbürlenmesinin son derece haklı olduğu sonucu ortaya çıkıyordu. Zira bu aygıt 1940'ta ilk kez kullanıldığı sanılan benzerinden yaklaşık altı yüzyıl daha önce kullanılmıştı.

Ama bunları öğrenmek Tess'i pek rahatlatmamıştı.

Sergideki binlerce paha biçilmez sanat eserinden istediğini alıp kayıplara karışabilme fırsatı bulan dördüncü atlı hepsinin yerine bu garip aleti tercih etmişti. İyi de neden? Tamam, insanlar en garip şeylerin koleksiyonunu yapabilirlerdi ama bu son derece uç bir noktaydı. Bir yandan da dördüncü atlının bir hata yapıp, bu tuhaf parçayı yanlışlıkla mı tercih ettiğini düşünmeden yapamıyordu. Hayır, bu mümkün değildi. Zira adam işini yaparken son derece kararlı ve ne yaptığı- nı bilir bir edayla çalışmıştı.

Üstelik bir şey daha vardı. Adam onun dışında başka hiçbir şey almamıştı. Yani müzede tüm istediği şey oydu.

Amelia Gaines'i, şampuan reklamlarındaki mankenleri andıran FBI ajanını düşündü. Tess soruşturmayı yürütenlerin spekülasyonlarla değil yalnızca gerçeklerle meşgul olmak istediklerini biliyordu ama buna rağmen çok kısa bir süre için kararsız kaldıktan sonra kalkıp, çantasından Gaines'in dün gece kendisine verdiği kartı aldı.

Kartı masanın üzerine yerleştirdi ve o anda dördüncü atlının aygıtı alırken yaptığı hareketler kısa bir süre için gözük-

nün önünde yeniden canlandı. Adam makineyi alırken bir şeyler mırıldanmıştı.

Üstelik adam makineye oldukça büyük hürmet gösteriyor gibiydi.

Ne demişti? Tess müzede olanları neredeyse saniyesi saniyesine hatırlayabiliyordu ama birden tüm hatırladıklarının bu noktada sona erdiğini fark etti. Dikkatini iyice toplayarak atlının şifre çözücüyü aldığı anı yeniden gözünün önüne getirmeye çalıştı. Ve diyordu ki... Ne? Düşün, Allah kahretsin.

Amelia Gaines'e de dediği gibi adamın söylediklerinden ilk kelimenin Veritas olduğuna neredeyse emindi. Ama sonra ne demişti? Veritas? Veritas bir şey.

Veritas vos? Bir şekilde bu mantıklı geldi. Başka kelimeleri deneyerek hatırlamaya çalıştı ama bu çabası bir işe yaramadı. Atlının sözlerine kurşun sesleri eşlik ettiğinden çok fazla net de duyamamıştı.

Tess elinde olan bilgilerden yola çıkmanın en doğru şey olacağına karar verdi. Yeniden bilgisayarına döndü ve en gelişmiş arama motorlarından birini açtı. Veritas vos yazarak ara seçeneği işaretlediğinde arama motoru bu kelimelerle eşleşen 22.000'den fazla web sitesi adresi verdi. O kadar derinlemesine bir araştırmaya gerek yoktu. Bir tanesi bile yeterliydi.

İşte orada. Duyduğu şey tam karşısındaydı.

"Veritos vos liberabit."

Gerçek seni özgür kılacak.

Bu sözlere bakakaldı. Gerçek seni özgür kılacak.

Harika.

Bu kadar süre dedektif gibi yaptığı araştırmaların sonucunda ulaştığı şey bundan ibaretti. Çağımızın en beylik sözlerinden biri.

9. Bölüm

23. Batı Caddesindeki istasyondan çıkan Gus Waldron güneye doğru yöneldi.

Şehrin bu bölümünden nefret ederdi. Orta sınıf insanların gelip, daha önce işçi sınıfının yaşadığı yerlere yerleşmesi hiç hoşuna gitmezdi. Burası bundan bile kötü bir yerdi. Kendi yaşadığı çevrede yüksek olmayan binalar arasında kendini güvende hissediyordu. Burada ise o koca gövdesiyle ancak süslü püslü dükkanların, iki yüz dolara saç kesen kuaförlerin önündeki sidikli kaldırımlarda gezebiliyordu.

Omuzlarını iyice büzerek boyunun hiç olmazsa birkaç santim daha kısa gözükmelerini sağlamaya çalıştı. Ama bu çabası da, giydiği uzun siyah şekilsiz pardösüsü de pek bir işe yaramadı. İhtiyacı olan şey içindekini saklayan bir pardösüydü ve bunun dışında yapabileceği fazla bir şey yoktu.

22. Caddeye döndü ve batıya yöneldi. Şu anda geçmekte olduğu yer birçok sanat galerisinin bir arada bulunduğu küçük sokağın girişindeki Empire Diner'e çok yakındı.

Yürüyerek sokağın yanından geçerken vitrinde gördüğü birkaç tabloya şöyle bir baktı. Bazı resimlerin inanılmaz biçimde, çerçeveleri bile yoktu. Ayrıca hiçbir resmin üzerinde fiyat etiketi de göremedi.

Allahın cezası fiyatlarını bilemezsen bakmakta olduğun lanet şeyin gerçekten iyi olup olmadığına nasıl karar verebilirsin ki?

Gitmek istediği yere şimdi yalnızca iki apartman kalmıştı. Dışarıdan bakılınca Lucien Boussard'ın yeri diğer antika galerilerinden daha kaliteli bir yer olduğu izlenimi doğuruyordu. Aslına bakılırsa bu doğrudu hatta bundan da ötesini söylemek olasıydı. Sahte, orijinalliği tartışılır çalışmalar eldeki birkaç özgün, orijinalliğinden kuşku duyulması olanaksız sanat eserlerini de etkilemişti. Lucien'in aksanı, davranışları da kendisinden şüphelenen komşularının bu düşüncelerini adeta destekliyordu.

Çok dikkatle yürüyüp kimsenin ilgisini çekmemeye çalışan Guy galeriyi geçip yirmi beş adım attı, sonra geri döndü. Sonra sanki karşıya geçmek istiyormuş gibi bir şekilde durup sağına soluna baktı. Etrafta şüphe uyandıracak hiçbir şey görememişti. Sonra geldiği yöne doğru hızla ilerleyerek galeriye daldı. Hareketleri onun boyutlarındaki biri için oldukça çevik sayılırdı. Zaten böyle olması da gerekiyordu. Karıştığı otuz kavgada yere düşmesine neden olacak bir tek darbe bile almamıştı. Yalnızca kendisinden böyle bir hareket yapması istendiği kavga hariç.

Galerinin içinde ilerlerken bir eli, cebindeki Beretta 92 FS'nin tetiğinin üzerindeydi. Aslında bu tercih ettiği tabanca değildi ama 45'lik ACP ile birkaç kez hedefi ıskalamıştı. Ayrıca o büyük geceden sonra Cobray taşımak da pek akıllıca bir hareket olmayacaktı. Çabucak etrafına bakındı. Galeride ne herhangi bir turist ne de müşteri olduğunu gördü. İçeride yalnızca galerinin sahibi vardı.

Gus çok fazla insandan hoşlanmazdı ama bunun tam tersi bir kişiliğe sahip olsa bile Lucien Boussard'tan yine hoşlanmazdı. Adam tam anlamıyla pisliğin tekiydi. Adamın küçük suratına eşlik eden dar omuzları, atkuyruğu biçimde topladığı saçları ilk göze çarpan özellikleriydi.

Seni aşağılık homoseksüel.

Gus içeri girerken adam incecik bacaklı bir masada oturmuş çalışmaktaydı. Gus'u görünce yüzüne yerleştirdiği sahte

tebessüme rağmen gerçek duygularını onu gördüğü anda terlemeye başlayan anıyla seğirmeye başlayan gözü daha dü-rüst biçimde yansıtıyordu. Büyük bir ihtimalle Gus'un Lucien'de hoşlanmadığı şeylerin başında bu geliyordu. Kendisini gördüğünde sanki Gus kendisine zarar vermek üzereymiş gibi korktuğunu gösteren belirtiler sergilemekteydi. Aslına bakılırsa aşâğılık herif bu konuda pek yanılıyor da sayılmazdı.

"Gus!" diye bağırdı. Ama ismini "Gueusse" gibi telaffuz etmişti ve bu Lucien'e olan nefretini adının bu şekilde telaffuz edildiğini duyduğu anda bir kat daha arttırmıştı.

Arkasını dönen Gus, gidip kapıyı kilitledi. Sonra masanın yanına kadar gelerek "Arkada kimse var mı?" diye yüzünde soğuk bir gülümsemeyle sordu.

Lucien başını hızla sallayarak "Mais non, mais non, voyons, burada benden başka kimse yok," dedi. Bazı kelimeleri o iğrenç Fransızcasıyla yinelemek gibi son derece rahatsız edici bir alışkanlığı vardı. Belki de tüm nefretinin kaynağı adamın bu alışkanlığıydı.

"Seni beklemiyordum. Geleceğini bana..."

"Çenenı kapat," diye bağırdı Gus. "Senin için bir şey getirdim." Sırıtarak "Çok özel bir şey," dedi.

Pardösüsünün iç cebinden kâğıt bir paket çıkardı ve masanın üzerine koydu. Yeniden dönüp kapıya baktı. Tesadüf eseri bile olsa şu anda içeri hiç kimsenin girmesini istemiyordu. Gazete kâğıdına sarılmıştı. Gazeteleri yırtmaya başladı, bu sırada gözlerini Lucien'in üzerinden de ayırmıyordu.

Sonunda Gus gazete kâğıtlarını tamamen yırtıp getirdiği şeyi masanın üzerine koyunca, Lucien'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Bu son derece büyük bir ustalıklı ve el emeğiyle üretilmiş, üzerindeki detaylarla adeta nefesleri kesecek güzellikteki değerli taşlarla süslü altın bir haçtı.

Sandalyenin üzerindeki gazeteyi toplayıp oturdu. Bu sırada hayretler içindeki Lucien'den çıkan şaşkınlık dolu sesleri duyabiliyordu.

“Mon dieu, mon dieu.” Fransız, gözlerini Gus’un üzerine dikmiş, öylece bakakalmıştı. O küçücük alnından şimdi ter damlaları süzülüyordu. “İsa aşkına, Gus.”

Evet, bu kadar şaşırmaya hakkı vardı.

Lucien’in işaret ettiği gazete sayfasında Gus müzenin bir fotoğrafını görmüştü.

“Bu müzeden

“Evet” diye mırıldandı Gus. “Önemli bir şey değil mi? Çok özel bir şey.”

Lucien’in ağzında da tik başlamıştı. “Non mais, il est complementaire, ce mec. Saçmalama Gus, ona dokunamam.”

Sanki Gus Lucien’den haça dokunmasını istemişti. Onun tek istediği adamın haçı satıp, elden çıkarmasıydı. Farklı alıcılardan fiyatlar alıp en uygun teklifi seçme işleriyle uğraşacak durumda değildi. Son altı aydır karıştığı işler Gus’un ardında çok fazla iz bırakmasına neden olmuştu. Daha önce de büyük işlere karışmıştı ama bu kadar büyüğüne değil. Ayrıca peşindekiler yüzünden başının bu kadar belada olduğu başka bir an da olmamıştı. Tüm yaşamı boyunca, yani babasından daha uzun boylu ve güçlü olduğu yıllardan beri, zamanı gelince o sarhoştan da intikamını almıştı. İnsanlar Gus’tan çekinmişlerdi. Ancak şu anda, on dört yaşından beri ilk kez Gus korkunun ne olduğunu hissediyordu. Kumarda borçlandığı insanlar Gus’un daha önce tanıdığı hiç kimseye benzemiyorlardı. Onlar tamamen farklıydılar ve isterlerse onu bir böceği ezer gibi büyük bir kolaylıkla öldürebilirlerdi.

Ancak komik bir biçimde içine düştüğü bu tuzak aynı zamanda bu durumdan kurtulması için bir fırsat da yaratmıştı. Müzedeki işi kendisine veren adamla bu şekilde tanışmıştı. Ve işte buradaydı ve elbette adamın kendisine verdiği talimatı yani ganimetleri altı ay içinde elinden çıkartmaya çalışması yönündeki emri dikkate almayacaktı.

Talimatların canı cehenneme. Onun paraya ihtiyacı vardı hem de hemen.

“Bak, bunun nereden geldiğine kafayı takma. Tamam mı?” dedi Gus. “Sadece elden nasıl çıkartılabileceğini ve kaç para edeceğini araştır.”

Lucien adeta felç geçiriyor gibiydi. “Non mais... beni dinle Gueusse, bu mümkün değil. Kesinlikle mümkün değil. Şu an dokunulamayacak kadar sıcak. Şimdi satmaya kalkışmak aptallık olur ve...”

Gus Lucien’i gırtlğından yakaladığı gibi otuz santim kadar kaldırdı ve gözlerini büyük bir öfkeyle adama dikti. Sonra adamın gözlerinin içine bakarak “Nükleer bomba zımbırtısı bile olsa beni ilgilendirmez,” diye fısıldadı. “İnsanlar bu tür ıvır zıvırların koleksiyonunu yaparlar ve sen de onları nerede bulacağını bilirsin.”

“Ama henüz çok erken,” dedi boğazındaki parmaklar yüzünden sesi güçlkle çıkan Lucien.

Gus parmaklarını gevşetti ve o anda Fransız sandalyesine adeta kondu. “Bana acele etmememi söyleyip durma,” diye bağırdı. “Bu tür bir zımbırtı için her zaman erken olacaktır. Elin-den çıkartmak için doğru bir zaman asla bulamazsın. Bu nedenle bu yanlış anlardan biri şimdi de olabilir. Bunun yanında insanların almak isteyeceklerini biliyorsun. Çünkü bunun nereden alındığı da ve ne olduğu da kesinlikle biliniyor. Hasta ruhlu sapıklar bu tür bir sanat eserinin kasalarında kilitli olduğunu bilip, bunu düşünerek mastürbasyon yapabilmek için sana küçük bir servet ödemeye hazır olacaklardır. Tek yapman gereken bana onlardan birini en kısa zamanda bulmak. Hatta beni fiyatta nasıl kazıklaman gerektiğini de düşünmene gerek yok. Sen yüzde on alacaksın. Paha biçilmez bir şeyin yüzde onu, burun kıvrılabileceğin bir şey sayılmaz değil mi?”

Lucien yutkunarak boğazını ovuşturdu. Ardından ipek bir mendil çıkartarak yüzünü kuruladı. Ürkek gözlerle sağına soluna bakıp duruyor, başka bir çıkar yol düşünüyordu. Yeniden Gus’a bakıp fikrini söyledi. “Yirmi.”

Gus gözlerini adamınkilere dikti. Bu teklif yüzünden serseme dönmüştü. “Lucien” dedi adamın sinirlerini bozmak için her zaman yaptığı gibi adını lu-şin olarak telaffuz ederek. “Dalga geçmenin hiç sırası değil, tamam mı?” dedi.

“Ben ciddiym. Böyle bir şey için yüzde yirmi almam uygun olacaktır. Au moins. Çok büyük risk alacağım.”

Gus yeniden öne doğru uzandı ama bu kez adam daha çabuk davrandı ve sandalyesini hızla geri çekerek Gus’un kendisine ulaşmasına izin vermedi. Bunun üzerine Gus son derece soğukkanlı hareketlerle cebindeki Beretta’yı çıkartıp öne doğru biraz daha eğildi, namluyu tam Lucien’in kasıklarına doğru çevirdi ve “Senin neler zırvaladığını anlamıyorum. Ayrıca şu anda hiç pazarlık yapacak havada değilim, prenses. Sana oldukça cömert bir teklif yaptım ve senin de tek yapman gereken bu teklifin üzerine atlamak olmalıydı. Hayal kırıklığına uğradım doğrusu.”

“Hayır, bak, Gus...”

Gus silahını kaldırdı ve omuzlarını silkti. “O geceki haberlerin tamamını izleyip izlemediğini bilmiyorum. Dışarıda, müze güvenlik görevlisinin başına gelenlerle ilgili haberlerden bahsediyorum. Oldukça etkileyici görüntülerdi. Kılıç hâlâ bende, anladığını sanıyorum, olaydaki Conan bendim. Anlatabiliyor muyum?”

Lucien’in söylediklerini hazmedebilmesi için bir süre bekleyen Gus bir yandan da hızla düşünmeye çalışıyordu. Eğer yeterince zaman harcarsa Lucien’in iyice korkutabileceğini ve bu şekilde amacına ulaşabileceğini biliyordu. Ama ne yazık ki o kadar zamanı yoktu. Haç küçük bir servet değerindeydi, belki düşündüğünden bile fazla ederdi. Ancak şu an için ne teklif edilirse kabul etmeye dünden razıydı. Müze baskınında payına düşen ganimeti bir an önce nakde çevirebilirse sırtındaki sülüklerden kurtulabilecekti.

“Bak sana ne diyeceğim,” diye konuşmaya başladı. “Şu işi istediğim gibi kısa süre içinde bitir, ben de sana on beş vereyim.”

Lucien'in o sinsi gözlerindeki parlamayı görmüştü. Adam oltaya gelmişti galiba.

Lucien bir çekmeceyi açıp içinden küçük bir dijital fotoğraf makinesi çıkarttı. Gus'a baktı.

"Fotoğrafa ihtiyacım..."

Gus başını sallayarak "Gayet tabi" dedi.

Lucien haçın birkaç fotoğrafını çekerken bir yandan da müşterilerinin listesini kafasından geçirerek ilk kimlerle görüşmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Birkaç kişiyi arayacağım," dedi Lucien. "Bana birkaç gün ver."

İşte bu olmadı. Gus'un özgürlüğe kavuşmasını sağlayacak paraya hemen ihtiyacı vardı. Ayrıca müze işinin patırtısı dinene kadar kenti terk edip, bir süre izini kaybettirmesi iyi olacaktı. Bu nedenle de işin hemen şimdi sona ermesi gerekiyordu.

"Pekâlâ. Ama çabuk olmalı. En fazla birkaç gün."

Bir kez daha Lucien'in gözlerinden adamın neler yapabileceğini düşündüğünü anlayabiliyordu. Büyük bir ihtimalle alıcıyla nasıl pazarlık edebileceğinin, ardından yaptığı satışın miktarını satıcıya daha farklı biçimde nasıl aktaracağını hesaplarını yapıyordu. Oysa satıcı zaten anlaşılmaya çok hevesliydi. Aşâğılık köpek. Gus birkaç ay sonra Lucien'e teşekkür etmek için bir kez daha uğraması gerektiğine karar verdi.

"Yarın saat altıda gel," dedi Lucien. "Söz vermiyorum ama elimden geleni yapacağım."

"Yapacağını biliyorum." Gus haçı aldı, yeniden kâğıda sarıp büyük bir dikkatle pardösüsünün ceplerinden birine yerleştirdi. Diğer cebine de tabancasını koydu. Lucien'in gözlerinin içine bakıp "Yarın" dedi ve sıkıntılı biçimde gülümseyerek dışarı çıktı.

Lucien iri yarı adam köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda bile titremeye devam ediyordu.

10. Bölüm

Reilly amirinin karşısındaki sandalyeye otururken Jansson “Keşke böyle bir şey olmasaydı,” diye mırıldandı. Görevli müdür yardımcısının odasındaki masanın etrafında Aparo, Amelia Gaines ve terör ve saldırı ekibinden Roger Blackburn ve Blackburn’ün ekibinden iki kişi toplantıyı takip etmekteydi.

Aşağı Manhattan’daki dört resmî binadan oluşan merke müzeden yalnızca birkaç blok ilerleydi. Bu binalarda yirmi beş bin devlet memuru görev yapmaktaydı ayrıca burası FBI New York bürosunun da merkeziydi. Burada otururken Reilly kısa bir süre için de olsa olay yerindeki gürültü patırtıdan uzaklaşarak nefes alabilme fırsatı bulmuştu. Aslına bakılırsa Jansson’un ofisinin huzur dolu sessizliği adamın yaptığı işin tek çekici tarafıydı.

New York bölüm şefi olarak Jansson omuzlarında son birkaç yıldır çok büyük yük taşıyordu. Görev alanındaki beş bölgenin tamamı FBI’nın büyük özen gösterdiği bölgelerdi ve uyuşturucu satışının, organize suçların, saldırıların, vahşi cinayetlerin, ticari hırsızlıkların eksik olmadığı, yabancı haber alma teşkilatlarının casuslarının cirit attığı, yerel terör eylemlerinin eksik olmadığı, kısaca aklınıza ne gelirse bulabileceğiniz, sürüdeki en kötü koyun olan bu bölgedeki tüm sorumluluk ondaydı. Oldukça başarılı eski bir futbolcu olan

Jansson bu büyük sorumluluğun altından kalkmayı başarıyordu. Her ne kadar saçları kırışmış olsa da yüz hatlarında en ufak bir yaşlılık emaresi göze çarpmıyordu. Adam kendisiyle birlikte çalışan adamlarına arka çıkmakla tanınmıştı. Kendisiyle birlikte yeterince çalışanlar ne tür bir olayla, ne tür bir faciayla karşılaşarlarsa karşılaşsınlar, eğer Jansson kendi taraflarındaysa önlerine çıkan her türlü engelin üzerinden silindir gibi geçeceklerini bilirlerdi. Ancak onun karşısında olmak gibi bir gaflete düşerseniz, ülkeyi en kısa sürede terk etmek yapılacak en mantıklı karar olacaktır.

Jansson'un emekliliğe bu kadar yaklaştığı günlerde Reilly amirinin son birkaç ayını METBASKIN'na ayırmak zorunda kaldığı için son derece mutsuz olmasını anlayabiliyordu. Müze olayının dosyasına bu yaratıcı adı vermişlerdi. Medya, aslında haklı olarak, hikâyenin üzerine balıklama atlamıştı. Zira bu alışıldık türden bir silahlı soygun değildi. Olanları tanımlamak için kan gölüne dönüşen baskın ve soygun demek gerekiyordu. Makineli tüfekler New York şehri idarecilerinin üzerine kurşun yağdırmıştı. Belediye başkanının karısı rehin alınmıştı. Bir adam korkunç bir şekilde öldürülmüştü. Hem de kurşunla değil kafası kesilerek. Ve bu olay diktatörlerin cirit attığı Orta Doğu'da değil burada, Manhattan'da Beşinci Caddede meydana gelmişti.

Hem de televizyonlar canlı yayındayken.

Reilly Jansson'un arkasındaki bayrağa, FBI nişanına baktı. Sonra dirseklerine yaslanarak, derin bir soluk alan amirine döndü.

"Şu piçleri yakalayınca ilk söyleyeceğim şey ne kadar aşağılık insanlar olduklarını yüzlerine haykırmak olacak," diye düşündüklerini açıkladı Reilly.

"Yaparsın," dedi Jansson öne doğru eğilerek. Niyeti bu seçilmiş takımın tüm dikkatini kendisine yöneltmelerini sağlamaktı. "Size bu konuyla ilgili aldığım telefonların sayısından ve bu telefonların ne kadar yükseklerden geldiğinden bahset-

meme gerek yok sanırım. Şu anda elimizde neler olduğunu ve nasıl bir sonuca ulaşabileceğimizi anlatın.”

Reilly diğerlerine baktıktan sonra konuşmaya kendisinin başlamasının doğru olacağına karar verdi.

“İlk incelemeler herhangi bir hedef tespit etmemize olanak vermedi. Herifler arkalarında atlar ve mermi kovanları dışında bir şey bırakmamışlar. ERT’dekiler atların kıllarını laboratuvarında inceleyerek az da olsa bir şeyler bulmaya çalışıyorlar.”

“Hiç olmazsa bir kere işe yarasınlar,” diye söze karıştı Aparo.

“Her neyse, balistik inceleme bize silahların M1/9 Cobray ve Mikro Uzi olduğunu söylüyor. Rog, bundan eminsiniz değil mi?”

Blackburn boğazını temizledi. Harlem’de iki yüzden fazla kişinin tutuklanmasına neden olan, çok büyük bir eroin dağıtım şebekesinin çökertilme operasyonundan alındığı için pek mutlu değildi. “Bahçede bulduklarımızdan bu sonuca ulaştık. Ama buradan bir sonuca ulaşacağımızı sanmıyorum. Zira bu silahları internet üstünden herhangi bir yerden almış olabilirler.”

Jansson başını sallayarak onayladı. “Peki ya atlar.”

Reilly söz aldı. “Şimdilik bir bilgi yok. Kır renkli aygırlar çok yaygın. Çok yönlü olarak kayıp atlarla ilgili bilgileri ve eğerlerindeki işaretleri araştırıyoruz ama yine...”

“Damga veya mikroçip de mi yok?”

Ülke çapında çalınan at sayısı yılda elli bini aşınca, atların kime ait olduğunun anlaşılabilmesi için bir şekilde işaretlenmeleri yaygınlaşmıştı. Bu yöntemlerin en yaygını da soğuk damgalama denilen, iyice soğutulmuş demirin temasıyla renk hücrelerinde değişiklik meydana gelmesini ve uygulamanın yapıldığı bölgedeki kılların beyazlamasını sağlayan yöntemdi. Nadiren atın kime ait olduğunun anlaşılmasını sağlayacak kimlik numarasını içeren son derece küçük bir mikroçipin deri altına enjekte edilmesi yöntemi de kullanılıyordu.

“Mikroçip de bulamadık,” diye yanıt verdi Reilly. “Ama buna rağmen bir kez daha araştırılması talimatını verdik. Zira

bu çipler o kadar küçükler ki nerede olduğunu bilmediğinizde bulmak gerçekten çok zor olabiliyor. Ayrıca hayvanı çalanların da yerlerini kolaylıkla bulup çıkarmamaları için genellikle en zor bulunacak yerlere gizlenmeye çalışılır. Diğer taraftan atlarda soğuk damga bulduk ama bu çok uzun zaman önce yapılmış, bu nedenle de okunması imkansız hale gelmiş. Laboratuvardaki çocuklar yine de damganın orijinal halini tanımlayabilmemize yardımcı olabilmek için var güçleriyle çalışmalarını sürdürüyorlar.”

“Peki ya şu ortaçağ şövalye giysileri?” diye sordu Jansson soruşturmanın o bölümünü yürüten Amelia Gaines’e dönerek.

“Biraz daha zaman alacak,” dedi. “Ancak ülke çapında bu tür giysi bulabileceğiniz çok fazla sayıda yer yok. Özellikle de kullandıkları geniş ağızlı kılıçları satın alabilecekleri yerlerin sayısının daha da az olduğunu düşünüyoruz. Zira kılıçlar tamamen gerçektir ve partilerde kullanılan şeylere hiç benzemiyorlardı. Buradan bir yere ulaşabileceğimizi sanıyorum.”

“Ve adamlar. Bir anda buhar olup yok oldular değil mi?” diye sordu giderek sabrını kaybetmekte olan Jansson.

“Bir yerlerde onları bekleyen bir otomobil olmalı. Atları terk ettikleri yerin yakınlarında iki çıkış vardı. Görgü tanıklarını dinlemeye devam ediyoruz, ancak şimdiye kadar hiçbir şey öğrenemedik,” diye açıkladı Aparo. “Birbirlerinden ayrılıp teker teker parktan çıkarak kalabalığa karışan adamların birilerinin ilgisini çekmesi gerçekten çok güç.”

Jansson sırtını geriye yaslayarak son derece yetersiz bu bilgilerden nasıl bir sonuç elde edebileceklerini düşündü. Başını sessizce sallayarak düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. “Bunu kim yapmış olabilir? Bu konuda bir fikrimiz var mı?”

Reilly konuşmaya başlamadan önce bakışlarını masadakiilerin üzerinde dolaştırdı. “Bu çok daha karmaşık bir soru. Dikkati çeken ilk şey adamların içeri girmeden önce alacakları şeylerin bir listesini yaptıkları.”

Sanat eserleri hırsızları, genellikle çok bilinen sanat eserlerini genellikle ya sipariş üzerine çalarlar ya da daha çalmadan müşteri bulup satışı gerçekleştirdikten sonra çalarlardı. Bu müşterilerinden de eserleri kendilerine saklamalarını başka kimseye göstermemelerini isterlerdi. Ancak müzede inceleme yaptığı ilk andan beri Reilly bu olayda durumun çok farklı olduğunu düşünüyordu. Çalacakları şeylerin listesiyle işe başlayan hırsızlar daima çok zeki hırsızlardı. Ancak at sırtında Beşinci Caddede gezmek pek akıllı adam işi değildi. Buna bir de müze kapısındaki cinayeti ve içeride meydana getirdikleri kargaşayı katacak olursanız durumun bu kez çok farklı olduğu anlaşıyordu.

“Bu konuda hepimizin aynı noktada olduğunu sanıyorum,” dedi. “Ancak tüm bu olanların arkasında çok daha farklı bir takım şeyler olduğunu düşünüyorum. Yani bu yalnızca değerli bir takım sanat eserlerinin çalınmasıyla ilgili bir şey olamaz. Eğer amacınız buysa, yağmurlu bir çarşamba sabahı, erken saatlerde gelir, henüz ziyaretçiler gelmeden içeri girip, silah filan kullanmadan almak isteyeceğini alır ve gidersen. Ne kadar az dikkat çekersen o kadar az risk almışsın demektir. Aksine bunlar en kalabalık, müzenin en iyi korunduğu anı tercih ettiler. Sanki tek istedikleri bizimle dalga geçip, küçük düşmemizi sağlamakmış gibi. Elbette bu hırsızlık sonunda büyük ganimet elde ettiler ama bence başka bir amaçları daha vardı.”

“Ne tür bir amaç?” diye sordu Jansson.

Reilly omuzlarını silkerek “Üzerinde çalışıyoruz,” dedi.

Şef bu kez Blackburn’e döndü ve “Aynı fikirde misin?” diye sordu.

Blackburn başını sallayarak onayladı. “Şöyle düşünelim. Bu adamlar kim olursa olsun bazılarının gözünde kahraman oldukları bile. Hasta ruhlu adamların play-stationlarıyla oynarken kendilerini kaptırdıkları fantezilerinden fırlayıp gerçek dünyaya düşmüş gibiydiler. Umarım böyle bir moda başlatmazlar.

Bunların yanında evet, ben de kesinlikte tüm yaşananların arkasında daha farklı amaçlar olduğu kanaatindeyim.”

Jansson yeniden Reilly’e döndü. “Anlaşıldığı kadarıyla bebeginizi bu noktadan araştırmaya başlamanız en doğru seçenek gibi gözüküyor.”

Reilly adamın sözlerini başını sallayarak onayladı. Ancak bebek kelimesi durumu ifade edebilmek için çok da doğru bir seçim olmamıştı. Bebek yerine goril kelimesinin kullanılması daha doğru olurdu. İri yarı dev bir goril.

Toplantıya zayıf, son derece mütevazı görünüşlü, kahverengi tüvit takım elbiseli, rahip yakalığı takmış bir adamın içeri girişiyle ara verildi. Jansson yerinden kalkıp adamın elini büyük bir coşkuyla sıktı.

“Monsenyör, gelebildiğinize çok sevindim. Lütfen oturun. Arkadaşlar, sizi Monsenyör De Angelis’le tanıştırayım. Başpiskoposa bize katılmalarına izin vereceğimiz ve onlardan da yardım alacağımız konusunda söz verdim.

Jansson De Angelis’i tek tek tüm ekiple tanıştırdı. Aslına bakılırsa bu hassasiyetteki toplantılara dışarıdan birilerinin dahil edilmesi son derece sıra dışı bir olaydı. Ancak Vatikan’ın Birleşik Devletler büyükelçisi kendilerine izin verilmesi için bir takım telefon görüşmeleri yapmıştı.

Reilly adamın kırklı yaşlarının sonuna yaklaştığını tahmin edebiliyordu. Özenli kesilmiş simsiyah saçlarının sadece şakaklarındaki bölümlerinde birkaç tel beyaz saç vardı. Çelik çerçeveli camları biraz lekeli gözlüklü adamın, ekiple tanışırken son derece nazik ve alçakgönüllü biçimde davrandığına da dikkat etti.

“Lütfen, benim yüzümden ara vermeyin,” dedi ve oturdu.

Jansson başını sallayarak adamın bu düşüncesinin aslında çok doğru olmadığını belirtmeye çalıştı. “Elimizdeki kanıt-

lardan bir noktaya ulaşamıyoruz, Peder. Konuyla ilgili önyargıya kapılmamak için şimdilik elimizdeki bilgileri birbirimizle paylaşıp fikir jimnastiği yapıyoruz. Böyle bir olayın arkasında kimlerin olabileceğini düşünüp, araştırmalarımız için bir başlangıç noktası oluşturma çabasıdayız, henüz.”

“Anlıyorum,” dedi De Angelis.

Jansson aslında dışarıdan birinin soruşturmaya katılması fikrini hiç benimsemeyen Reilly’e bakarak devam etti. Monsenyöre yine de ellerinde bir şeyler olduğunu göstermek zorunda olduğunu biliyordu.

“Siz geldiğiniz anda o geceki olayların bir soygundan çok daha öte bir şey olabileceği konusunu tartışıyorduk. Soygunun yapılış biçimi, zamanlaması, gürültüsüz patırtısız bir işe kalkışmak yerine bunca gümbürtünün kopartılması nedeniyle böyle düşünüyoruz.”

De Angelis dudaklarını ısırarak dinliyor, kendisine anlatılanları iyice kavramaya çalışıyordu.

“İlk akla gelen şey bunun arkasında Müslüman kökten-dincilerin bulunabileceği oluyor,” diye devam etti Reilly. “Ama ben bu olayda durumun daha farklı olduğunu düşünüyorum.”

“Neden öyle düşünüyorsunuz?” diye sordu De Angelis. “Ne yazık ki bizlere karşı büyük nefretleri var. Bağdat’taki müze yağmalandığında oluşan kargaşayı hatırladığınıza eminim. O olayın yarattığı öfke, bize yöneltilen suçlamalar... Tüm bunlar pek ilgisiz gibi durmuyor.”

“İnanın bana bu olay onların yapacağı şeylere hiç benzemiyor. En ufak bir benzerlik bile yok. Onlar genellikle kendilerini saklamadan saldırarak bu eylemlerinin kimler tarafından yapıldığının kamuoyu tarafından anlaşılmasını isterler. Genellikle intihar komandoları gibi hareket ederler. Ayrıca Müslüman bir köktendincinin üzerinde haç bulunan bir giysi giyerek bir eyleme kalkışması, dinden çıkmaları anlamına gelir ki bu nedenle böyle bir davranışı kesinlikle yapmazlar.”

Reilly söylediklerini mantıklı buluyor gibi gözükten De Angelis'e baktı. "Elbette, konunun o yönünü de araştıracağız. Buna mecburuz. Ama ben başka ata oynamak istiyorum."

"Bubba işi" diye aslında güney eyaletlerindeki zenci karşıtı çiftçilerin kullandığı politik olarak kullanılması çok hoş olmayan tabirle durumu açıklamaya çalıştı Jansson.

"Bana da öyle geliyor," diye başını sallayarak onayladı Reilly. Kendi başına çalışan şiddet yanlısı bir "yalnız kurt" radikal bir eylemci kendisi için de yurtdışından gelen teröristler kadar bilindik şeylerdi.

De Angelis pek anlamamıştı. "Bubba?"

"Yerel teröristler, Rahip. Düzenin Sessiz Kardeşliği gibi gülünç isimler taşıyan ve genellikle Hristiyan Kimliğinin şu anki durumundan nefret ederek kendi geliştirdikleri tuhaf inanç biçimlerini yaymak isteyen gruplar..."

Monsenyör son derece mutsuz bir ses tonuyla "Bu işi yapanların fanatik Hristiyanlar olduğu düşünülebilir," dedi.

"Bence de. Ama hakkında konuştuğumuz kurumun Vatikan olduğunu, yani Katolik Kilisesi olduğunu unutmayın. Ve bu adamların Roma'yı da pek sevdiklerini söyleyemeyiz, peder. Onların kendilerine has, Katoliklikle uzaktan yakından ilgisi bulunmayan kiliselerinden hiçbirinin Vatikan tarafından tanınmadığını da hatırlatmak istiyorum. Sizinkiler çok açık biçimde onlarla hiçbir şekilde işbirliği yapmak istemediklerini mantıklı gerekçelerle ifade ettiler. Onların şu an için, zenciler, Yahudiler ve homoseksüellerle yaptıkları mücadeleyi bir kenara bırakırsak, en büyük düşman olarak çeşitli devletleri gördükleri apaçık biliniyor. Özellikle bizim hükümetimiz ve elbette kuruluş amaçlarına bağlı olarak sizinki garip ama Müslümanlar arasında hâlâ yankı bulan Humeyni'nin tanımını benimseyerek, bizim Büyük Şeytan olduğumuzu ileri sürüyorlar. Unutmayın bu adamlar Oklahoma City'deki federal binaları bombaladılar. Hristiyanlar. Amerikalılar. Ve etrafımız-

da onlardan çok var. Daha birkaç gün önce uzun zamandır peşinde olduğumuz, Ari Irkların Yüceltilmesi grubunun parçası olan Yehova'nın Çocukları Kilisesinin bir üyesini Philadelphia'da ele geçirdik. Bu adamın İslami bir takım örgütlerle Ari Irkların Yüceltilmesi grubu arasındaki ilişkileri sağladığını tespit etmiş durumdayız. 11 Eylül saldırılarının ardından Amerikan karşıtı düşüncelere sahip kişilerle fanatik Müslümanlar arasında başlayan işbirliği çalışmalarını da itiraf etti."

"Düşmanımın düşmanı" diye fısıldadı De Angelis.

"Kesinlikle" diye katıldı bu fikre Reilly. "Bu adamlar dünyanın düzenini gerçekten sarstılar, rahip. Şu anda ne tür çılgın bir planı gerçekleştirmek üzere olduklarını anlamak zorundayız."

Reilly sözlerini tamamladığında salonda bir süre sessizlik oldu. Sonra Jansson söz alarak "Tamam, o zaman bu noktadan araştırmalarımızı başlatacağız," dedi.

Reilly başıyla onaylayarak "Evet" dedi.

Jansson Blackburn'a dönerek "Rog, siz yine de bildiğimiz hırsızlık ağlarını da kontrol altında tutun," dedi.

"Kesinlikle. Yaptığımız araştırmada hangi yönde ilerlememizin daha doğru olduğunu kesin olarak anlayıncaya kadar çok yönlü olarak tüm araştırmaları yapacağız."

"Tamam, güzel" deyip De Angelis'e dönerek "Peder, bize çalınmış eserlerin bir listesini elinizden geldiğince detaylarıyla tarif ederek verebilirseniz bize büyük yardımda bulunmuş olacaksınız. Renkli fotoğraflar, ağırlıklar, boyutlar, elinizde ne varsa, her şey. Bazılarını tedirgin etme zamanı geldi."

"Elbette."

"Bu noktada Peder" diye söze karıştı Reilly. "Atlılardan biri yalnızca tek bir şeyle ilgilenmiş gibi duruyor. Yani bununla," dedikten sonra içinde müze güvenlik kameralarıyla çekilmiş bir fotoğrafı monsenyöre uzattı. "Sergi kataloğunda bundan Çok Çarklı Rotor Şifre Çözücüsü olarak bahsediliyor," dedi.

Ardından da sordu “Etrafında bunca altın, mücevherat varken bununla ilgilenmesiyle ilgili herhangi bir fikriniz var mı?”

De Angelis gözlüklerini düzelterek fotoğrafı eline alıp, inceledi. Ardından başını sallayarak “Üzgünüm ama bu... makineyle ilgili fazla bir şey bilmiyorum. Yalnızca mühendislikle ilgilenen insanlar açısından bir değeri olmalı diye düşünüyorum. İnsanlar bir zamanlar ne kadar parlak buluşlar yaptıklarını başkalarına göstererek övünmeyi pek severler. Kardeşlerimin bu parçayı sergiye bu amaçla yolladıklarını sanıyorum.”

“Olabilir, belki bunun kontrolünü de yaparsınız. Belki onların bir fikri olabilir. Yani, bilmem belki, bu tür bir aygıtı almak isteyecek koleksiyoncular hakkında bize bir şeyler söyleyebilirler.”

“Araştıracam.”

Jansson etrafındakilere baktı. Artık görev dağılımı yapılmıştı. “Tamam, millet” dedi, masasındaki kâğıtları toplarken. “Şu zır delileri işbaşında yakalayalım.”

Diğerleri odadan çıkarken De Angelis Reilly’e yaklaşip elini sıktı. “Teşekkürler Ajan Reilly. Emin ellerde olduğumuzu hissettirdiniz,” dedi.

“Onları yakalayacağız, peder. Mutlaka bir hata yapacaklar.”

Monsenyör gözlerini Reilly’ninkilere dikerek rica etti. “Lütfen bana Michael deyin.”

“Eğer sizin açınızdan bir sakıncası yoksa ben peder demeye devam etmek istiyorum. Alışkanlıkları değiştirmek çok kolay değil.”

De Angelis şaşırmış gözüküyordu. “Siz Katolik misiniz?”

Reilly başını salladı.

“Kiliseye gider misiniz?” De Angelis bunu sorar sormaz utanmıştı. “Beni bağışlayın, böyle şeyler sormamam lazım. Ama sanırım benim için de alışkanlıkları değiştirmek çok kolay değil.”

“Sorun değil. Ve evet, kilise cemaatindenim.”

De Angelis oldukça memnun olmuş gibi gözüktüyordu. “Biliyorsunuz, yaptığımız işler aslında, birçok açıdan birbirlerinden o kadar da ayrı değil. İkimiz de insanların günahlarıyla uğraşıyoruz.”

Reilly gülümsedi. “Belki ama sizin bizimkiler gibi ortalıkta gezen çılgın günahkarlarla uğraştığınıza pek emin değilim.”

“Evet, bu ara gerçekten kötü şeyler oluyor,” dedikten sonra sustu, sonra yeniden Reilly’e bakarak “İşte yaptığımız işi değerli kılan da belki bu,” dedi.

Monsenyör konuşma sırasında Jansson’un konuşmak ister gibi bir ifadeyle kendilerine doğru baktığını gördü. “Ajan Reilly size tüm kalbimle güveniyorum. Onları bulacağınıza eminim,” diyerek Reilly’nin yanından ayrıldı.

Reilly adamın arkasından bir süre baktı, sonra masanın üzerindeki fotoğrafı aldı. Fotoğrafa, elindeki dosyaya yerleştirmeden, bir süre daha dikkatle baktı. Fotoğrafın köşesinde, müze kameralarının düşük çözünürlüğünden olsa gerek çok net biçimde görülemeyen, ama yine de belli belirsiz biçimde birinin atlıların yarattığı bu dehşetten kaçabilmek için bir bölmenin arkasına saklandığı ve oradan kokuyla aygıtı çalmakta olan atlıyı izlediği anlaşıyordu. İzlediği videokaset görüntülerinden oradakinin olay gecesi müzeyi terk ederken gördüğü sarışın kadın olduğunu anlamıştı. Kadının ne kadar büyük bir korku yaşamış olabileceğini, ölümle burun buruna gelmiş olmasının kadını nasıl etkilemiş olabileceğini düşündü. Onun şimdi artık daha iyi olduğunu umuyordu.

Fotoğrafı yeniden dosyaya yerleştirdi. Odayı terk ederken Jansson’un kullandığı bir kelime bir türlü aklından çıkmıyordu.

Zır deliler.

Eğer öyleyse işleri çok zor olacaktı.

Akıllarından zoru olanların neden olduğu olayların çözülmesinin ne kadar zor olduğunu hatırladı. Onlar gibi düşünerek ne yaptıklarını anlamaya çalışmak neredeyse imkansız bir şeydi.

11. Bölüm

Clive Edmondson'un yüzü solgun olmasına karşın fazla acı çeker gibi görünmüyordu. Hastane yatağındaki adamı izleyen Tess aslında buna biraz şaşırmişti.

Atlardan birinin ona çarptığını, bu nedenle adamın hızla yere düştüğünü ve o sırada da tam üç kaburga kemiğinin kırıldığını biliyordu. Kırılan kemikler ciğerlerine çok yakın olduğu için, Clive'in yaşı ve genel sağlık durumu dikkate alındığında New York Presbyterian Hastanesi doktorları kendisinin birkaç gün için hastanede gözlem altında tutulmasının uygun olacağına karar vermişlerdi.

"Bana çok güzel bir kokteyl hazırladılar," dedi göğsünü boydan boya kaplayan sargıları dikkatle inceleyen Tess'e bakarak. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Aslında içmeyi tercih edeceğin kokteyllere pek benzemiyordu değil mi?" diye sordu Tess gülümseyerek.

"Daha iyilerini de içmiştim."

Adam kıkırdayarak gülerken Tess buraya gelmesinin nedenini söylemek için doğru zaman olup olmadığını düşünüyordu. "Konuşabilecek durumda mısınız?"

"Elbette. Yalnızca o gece neler olduğundan bahsetmeyelim yeter. Buradaki herkes benimle aynı şeyi konuşmak istiyor," diye içini çekti. "Anladığım kadarıyla sen de..."

“Evet, aslına bakarsan,” diye onayladı adamı Tess çekine-
rek de olsa.

Clive ona bakarak, gülümsedi. “Aklından neler geçiyor?”

Tess bir süre bocaladı, sonra anlatmaya karar verdi. “Mü-
zede seninle sohbet ettiğimiz yeri hatırlıyor musun? O sırada
neyi incelediğimi?”

Başını sallayarak “Hayır” dedi.

“Bir makineydi, kutu gibi bir şey. Üzerinde düğmeler,
çarklar filan vardı. Katalogda aygıtın adının çok çarklı rotor
şifre çözücüsü olduğu yazılı.”

Hatırlamak için düşünen adamın bir süre için alnı kırıştı.
“Hayır, dikkat etmemişim.” Elbette etmemişti. Olay sırasında
onunla değildi ki. “Neden sordun?”

“Athlardan bir onu aldı. Başka hiçbir şeye dokunmadı.”

“Eee?”

“Ne yani bu sana tuhaf gelmiyor mu? Etrafındaki onca de-
ğerli sanat eseri dururken adam gidip o garip aygıtı çalmayı
tercih etti. Üstelik hepsi bu kadar da değil. Aygıtı çantasına
koymadan yaptığı bir takım ayinsel davranışlardan da bah-
setmem gerek. Adam bir süre için transa girmiş gibiydi.”

“Tamam, adamın şifre çözücü makinelerin gizemleriyle
kafayı bozmuş çok hırslı bir koleksiyoncu olduğu çok açık. In-
terpol’e haber ver. Büyük bir ihtimalle sırada Enigma Kutu-
su vardır,” dedikten sonra biraz iğneleyici bakışlarla “İnsan-
lar çok garip şeylerin koleksiyonunu yaparlar” dedi.

“Ben ciddiym” diye karşı çıktı Tess. “Hatta kutuyu eline al-
dığı sırada adam ‘Veritas vos liberabit’ diye bir şey mırıldandı.”

Clive ona bakarak “Veritas vos liberabit mi?”

“Sanırım” dedi. “Böyle söylediğinden oldukça emnim.”

Clive bir süre düşündü, ardından gülümsedi. “Tamam.
Kendi başına şifre çözücü makine koleksiyoncularına ulaş-
mayacaksın. Johns Hopkins’i bir dene. Hiç olmazsa araştır-
mana biraz olsun yardımcı olabilir.”

“Johns Hopkins mi?”

“Evet.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Kafası tamamen karışmıştı.

“Bu üniversitenin ilke olarak kullandığı sözdür. Veritas vos liberabit. Gerçek seni özgür kılacak. İnan bana gözle-
rimle gördüm. Hatta bunları Johns Hopkins’in şarkılarının
sözlerinde de bulabilirsin,” dedi ve şarkıyı mırıldanmaya
başladı. “Let knowledge grow from more to more, and scho-
lars versed in deepest lore...” (Bilginin giderek gelişmesi-
ne izin ver, alimler en derin bilgiye ulaşınsınlar) Clive bir
yandan da Tess’in yüzünde belirmiş şaşkınlık dolu ifadeye
bakarak gülümsüyordu.

“Sence...?” Tam o sırada adamın yüzündeki ifadeyi fark et-
ti. “Bu sırtışın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. “Benim-
le dalga geçiyorsun değil mi?”

Clive suçlu suçlu sırtarak başını salladı. “Şey, ya adam
bu tür bir koleksiyoncu ya da eski bir CIA ajanı. Zira bu
sözcükler Langley’deki CIA merkezinin girişinde de yazılı-
dır.” diyerek Tess’in sorusuna yanıt verdi. Ardından da ek-
ledi. “Bunu Tom Clancy’nin önde gelen hayranlarından bi-
ri olarak söylüyorum.”

Tess başını sertçe salladı. Kendisiyle bu şekilde dalga
geçilmesinden çok rahatsız olmuştu. Sonra Clive aniden
onu şaşırttı.

“Aslında pek uzaklarda da dolaşmıyorsun. Yani bazı şeyler
birbirine uyuyor.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu, o sırada Clive’in bakış-
larının ciddileştiğini fark etti.

“Şövalyeler ne giyiyordu?”

“Ne demek şövalyeler ne giyiyordu?”

“Önce ben sordum.”

Tess onu anlamamıştı. “Standart ortaçağ giysileri. Zırhlar,
kasklar filan.”

“Ve?...” diye ısrar etti. “Daha farklı bir şey?”

Kendisini kızdırmaya çalıştığının farkındaydı. Ama yine de müzedeki kargaşayı çıkartan şövalyelerin görünüşünü gözünün önüne getirmeye çalışıp, iyice düşündü. “Hayır...?”

“Zırhların üstüne geçirdikleri kırmızı haçlı beyaz gömlekler. Kan kırmızısı haçlar.”

Gülümsedi ama hâlâ anlamamıştı. “Haçlılar.”

Clive henüz aldığı yanıtlardan tatmin olmamıştı. “Giderek yaklaşıyorsun. Hadi Tess. Haçlarında bir farklılık görmedin mi? Kırmızı haçın bir ucu sol omuzda diğeri göğsün altında bitiyordu. Şimdi bir şey ifade etti mi?”

Ve bu son ipucu anlamasını sağlamıştı. “Tapınakçılar.”

“Ve nihai yanıt?”

Tess’in aklı karışmıştı. Hâlâ tam olarak hangi noktaya ulaşmak üzere olduklarını anlayamıyordu. “Kesinlikle haklısın, onlar Tapınak Şövalyeleri’nin giydiği giysilerdi. Ama bunun bir anlamı olması gerekmez ki. Standart Haçlı askeri görünüşüydü işte. Tüm bildiğimiz bulabildikleri ilk şövalye kıyafetini üzerlerine geçirip ortaya çıktıkları. Tapınakçı giysilerini seçmeleri belki de yüzlerini en iyi şekilde gizlemelerini sağlayacak giysinin o olduğunu düşünmelerindendir.”

“Ben de öyle düşündüm. Çünkü çok önemli bir ayrıntıyı atlamıştım. Tapınak Şövalyeleri Haçlıların en tanınmış, hatta birazda adları kötüye çıkmış bir koludur. Ama sonra şu senin duyduğun Latince sözcükler her şeyi değiştirdi.”

Tess yeniden Clive’a baktı. Adamın ne demek istediğini anlamak istiyordu. Adamsa Tess’in sinirlerini zıplatacak bir biçimde susmuş bekliyordu. “...Çünkü -!?”

“Veritas vos liberabit. Hatırladın mı? Bu ifadeler Fransa’nın güneyindeki Languedoc’ta bulunan bir şatonun da girişini süslemektedir. “Bir süre sustu. Sonra ekledi. “Orası bir Tapınakçı Şatosudur.”

12. Bölüm

“Ne şatosu?” diye sordu Tess adeta soluğu kesilmiş bir halde.

“Languedoc’taki Blanchefort Şatosu. Bu sözler şatonun giriş kapısının üzerindeki bir taşın üzerine kazınmıştır. Veritas vos liberabit. Gerçek seni özgür kılacak.” Bu sözlerin Edmondson’un tüm hatıralarını canlandırdığı anlaşıyordu.

Tess kaşlarını çatı. Canını sıkan bir şeyler vardı. “Tapınakçılar dağılmadılar mı? 1300’lü yıllarda dağılan bir teşkilatın sözleri karşısında huşuyla eğilmek de neyin nesi?”

“1314.”

“Tamam. Yani bunun pek bir ilgisinin olmadığı ortaya çıkmış bulunuyor. Katalogda şifre çözücünün on altıncı yüzyıla ait olduğu yazılı.”

Edmondson biraz düşündükten sonra “Tarihi yanlış yazmış olabilirler. On dördüncü yüzyıl Vatikan’ın övünebileceği bir dönem değildir. Aslına bakarsan bu dönemden hiç bahsetmek istemezler. Papa V. Clement, acımasız Fransa kralı Philippe le Bel’in elinde adeta bir kuklaya dönüşmüştü ve Vatikan’ı terk ederek kutsal merkezi Fransa Avignon’a taşımak zorunda kalmıştı. İşte bu dönemde kralla işbirliği yaparak Tapınakçıları ortadan kaldırdılar. Aslında bu ortadan kaldırma girişimi kısa da sürmedi. Yetmiş yıllık bir dönem boyunca Babil İmparatorluğundaki Papalık

makamını referans alan papalık Fransız kontrolünde kaldı. Bu süreç Papa XI. Gregory'nin papa seçilmesi ve merkezi yeniden Roma'daki mistik yerine taşınmasına dek devam etti. Eğer aygıt on dördüncü yüzyıla aitse, Roma'da yapılmamış bile olabilir.”

“Özellikle de Tapınakçılara ait değilse.”

“Kesinlikle.”

Tess duraksadı. Sonra “Sence önemli bir nokta yakaladım mı? Yoksa boşa mı kürek çekiyorum.”

“Hayır. Kesinlikle doğru bir yerde olduğunu sanıyorum. Ama... Tapınakçılar senin uzmanlık alanına girmiyor, değil mi?”

“Sadece birkaç bin yılla kaçırdım onları. Galiba araştırmalarımı yönelttiğim kıta da biraz farklı” diye gülümsedi. Tess'in uzmanlık alanı Asur Tarihi'ydi. Tapınakçılar o araştırmaları sırasında görüş alanına girmeyecek kadar uzaktaydılar.

“Tapınakçılar konusunda uzman olan birileriyle görüşmen lazım. İşe yarar bilgiler alabileceğin kişiler, bildiğim kadarıyla, Marty Falkner, William Vance ve Jeb Simmons olabilir. Falkner seksen yaşlarında olduğuna göre ondan bilgi almak biraz güç olabilir. Vance'i ise çok uzun zamandır görmedim. Ama Simmons'un yakınlarda

“Bill Vance mi?”

“Evet. Onu tanıyor musun?”

William Vance babasının kazılarından birine katılmıştı, o sırada Tess de babasının yanındaydı. Hatırladığı kadarıyla bu yaklaşık on yıl kadar önceydi. Babasıyla birlikte kuzey doğu Türkiye'de askerlerin izin verdiği sınırlar içerisinde Ağrı Dağı'nda kazı yapıyorlardı. Babası, Oliver Chaykin'in Vance'i kendisiyle aynı seviyede bilgi birikimine sahip biri olarak gördüğünü hatırlıyordu. Biraz daha düşününce adamı çok daha net hatırladı. Uzun boylu, yakışıklı adam belki babasından on beş yaş kadar küçüktü.

Vance son derece neşeli biriydi ve Tess'e son derece yardımcı olmuş, çalışmalar süresince onu teşvik etmişti. Zira ça-

lışmalar sırasında Tess kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Çalıştıkları arazinin zorluğuna bir de hamileliğinin getirdiği rahatsızlık eklenince Tess gerçekten çok bk sıkıntı çekmişti. Ancak, her ne kadar Vance Tess'i çok az tanıyor olsa da adeta kadının mutsuzluğunu ve rahatsızlığını hissetmiş, ona o kadar iyi davranmıştı ki, kendini kötü hissettiğinde bile, hatta korkunç göründüğüne emin olduğu anlarda bile adamın bk desteğini görmüştü. Ve adamın bu çabalarının ardında yatan başka bir amacı kesinlikle yok gibiydi. Hatta daha sonradan adamın kendisine karşı hissettiklerinin en fazla platonik bir beğenme olabileceğini anladığında ne kadar utanmıştı. Zira kendisi adamdan bir hayli etkilenmişti. Ve adamın kamptaki kısa misafirliğinin sonlarına doğru, belki, ama sadece belki, adamında kendisine benzer duygular beslemeye kapıldığı fikri mantıklı gelmeye başlamıştı. Gerçi yedi aylık hamile bir kadının birini böylesine etkilemiş olabilmesi tartışmaya çok açıktı.

"Onunla babamla birlikte çalıştıkları sırada tanıştım." Bir süre duraksadı. "Ama onun uzmanlık alanının Fenike Tarihi olduğunu sanıyordum."

"Evet, yle zaten. Ama insanların tapınakılarla nasıl ilgilendiklerini bilirsin. Bu bir nevi arkeolojik pornoya benziyor. Tapınakçılarla ilgilendiğinizin anlaşılması akademik olarak intihar ettiğiniz anlamına gelir. Bu nedenle kimse tapınakçıların araştırılmasını ciddiye aldığının bilinmesini istemez. Zira tapınakçıların tariheleriyle ilgili çok farklı hikyeler, sayısız komplo teorileri var. Umberto Eco'nun ne dediğini biliyor musun? "

"Hayır?"

"Bir delinin geçmişini incelediğinizde, er ya da geç, bir şekilde tapınakılarla bağlantısı olduğunu anlayacaksınız."

"Bu sözleri iltifat olarak alabilmek için çok caba harcamam gerekecek."

“Bak, bu konuda kesinlikle senin yanındayım. Son derece önemli bir akademik araştırma yapıyorsun.” Edmondson omzunu silkerek “Ama daha önce de söylediğim gibi, Vance’i yıllardır görmedim. En son Columbia’da olduğunu biliyorum. Senin yerinde olsam Simmons’a giderim. Ona ulaşman çok daha kolay olacak.”

“Tamam, harika,” diye gülümsedi Tess.

Bir hemşire kapıda belirerek, başını içeri uzattı. “Testler. Beş dakika sonra.”

“Harika,” diye inledi Clive.

“Bana haber verecek misin?” diye sordu Tess.

“Emin olabilirsin. Taburcu olunca da sana yemek ısmarlarım, sen de bana neler bulduğunu anlattırırın.”

Edmondson’la batık Fenike gemisi İskenderiye’ye daldıkları günün akşamı, Mısır’da yedikleri son yemeği hatırladı. Hurma rakısı içip sarhoş olmuş, hafif hafif sarkıntılık etmeye başlamış, o da kırıcı olmamaya çalışarak adamı reddetmişti. Adam sonunda lokantada uyuyakalmıştı.

“Élbette” dedi kendisinden bu davranış için defalarca özür dilenmesine karşın, hâlâ bu hoş olmayan şeyleri hatırladığı için kendini suçlu hissederek.

13. Bölüm

Lucien Boussard galeride bir süre dolaştı.

Sahte bir Ormulu duvar saatinin yanındaki pencereden bir süre dışarıyı seyretti. Birkaç dakikadan beri büyük bir dikkatle düşünüyordu. Beyninin bir kısmından şu saatin artık temizlenmesinin vaktinin gelip geçtiği şeklinde bir düşünce geçince saati durduğu yerden çıkartıp, masanın üzerinde açık olarak duran gazetenin üstüne koydu.

Gazetede ki müze baskısıyla ilgili fotoğraf tam karşısındaydı.

Parmaklarını fotoğrafın üzerinde gezdirerek, gazete kâğıdının o pürüzlü dokusunu hissetmeye çalıştı.

Bu işe karışmamamın bir yolu yok.

Ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Gus eğer bir şey yapmazsa da kendisini kesinlikle öldürürdü. Tıpkı yanlış bir şeye kalkıştığında yapacağı gibi.

Yalnızca, daha Gus burada durup kendisini tehdit ederken aklına gelen bir tek seçenek vardı. Gus'u polise ihbar etmek, özellikle adamın müzede neler yaptığını hatırlayınca çok tehlikeli olduğunu düşündü. Müzenin önünde kılıçla yaptığı şey ortaya çıkınca Lucien bir süre rahat yaşayabileceğini, ancak er ya da geç adam hapisten çıkınca bunun intikamını almak

için kendisini bulacağını biliyordu. Eğer yasayı değiştirip adamı iğneyle idam etmezlerse Gus şartlı tahliye edileceği günü bekliyor olacaktı. Ve o gün mutlaka gelecekti.

Aynı derecede önemli sayılacak başka şeyler de vardı. Yani Lucien'in kendi sorunları. Adamın peşinde de polis vardı. Acımasız bir takipçi yıllardır peşindeydi ve aradan ne kadar süre geçerse geçsin peşini bırakacak gibi durmuyordu. Bunun nedeni şu lanet olası Mali kalıntısıydı. Oldukça yüksek fiyata sattığı parçanın yaşının söylediğinden çok daha yeni olduğu ortaya çıkmıştı. Lucien'in şansına, malın yetmişlik alıcısı avukatlar için içine karışmadan geçirdiği kalp krizi sonucu ölmüştü. Lucien işin bu şekilde sonuçlanması üzerine müthiş rahatlamıştı ama Dedektif Steve Buchinski işin peşini bırakmaya hiç niyetli değildi. Bu adeta kişisel bir savaşa dönüştü. Lucien adama çeşitli defalar bir takım şeyler önererek bu işten sıyrılmayı denedi ama hiçbir çabası yeterli olmamıştı. Hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

Ama bu seferki farklıydı. Eğer ona yem olarak Gus Waldron'u sunarsa adam belki, sadece belki, peşini bırakabilirdi.

Yeniden saatine baktı. Bir buçuk olmuştu.

Çekmeceyi açıp içinden çıkarttığı kart destesini aradığı şeyi buluncaya dek karıştırdı. Sonra ahizeyi eline alıp karttaki numaraları tuşladı.

14. Bölüm

Central Park'ın batı ucundaki bir apartmanın beşinci katındaki mütevazı görünümlü bir daire FBI taktik saldırı ekibi tarafından kuşatılmıştı. Tüm parmakları tetikte olan adamlarına baktı. İki numaralı adamı büyük bir dikkatle silahına uzandı ve beklemeye devam etti. Koridorun diğer ucundaysa başka bir adam omzundaki makineliyle beklemekteydi. Ekibinin dördüncü adamı da elinde hedefin şaşırtmasını sağlayacak el bombaları taşıyordu. Geri kalan ekip Heckler & Kock MP5 makineli tüfeklerini kuşanmışlardı.

“Gidelim!”

Kapının yanındaki ajan, eliyle kapıya hızla vurarak “FBI. Açın kapıyı!” diye bağırdı.

Yanıt neredeyse bir salise içinde geldi. İçeriden başlayan mermi yağmuru altında parçalanan kapının kıymıkları havada uçuşuyordu.

FBI ağır silah görevlisi elindeki silahı kaldırıp, mesafeyi hesapladı ve sonra kapıda her biri bir insan kafası büyüklüğünde delikler açan mermilerini yağdırmaya başladı. Kulandığı tıkaçlara rağmen Amelia Gaines patlama seslerinin neredeyse içine işlediğini duyuyordu.

İçeriden de giderek artan yanıtlar gelmeye devam ediyordu. Artık kapının delik deşik olmuş gövdesinden parçalar kopmaya başlamıştı. Dördüncü adam biraz öne çıkarak elindeki bombayı parçalanmış kapıdan içeri fırlattı. Elindeki ağır makineyle kapıyı dövmekte olan adam ateşe bir süre daha devam etti. Birkaç saniye sonra H & K'li adamlar içeri dolmuştu.

Geçici bir süre sessizlik oldu. Sadece az önceki patırtının yankıları duyuluyordu. Tek bir silah sesi daha. Yine sessizlik. Sonra bir ses duyuldu. “Temiz.” Ardından ekibin diğerlerinden de aynı açıklama duyuldu. Sonra daha sıradan bir ses duyuldu. “Tamam beyler. Parti sona erdi.”

Amelia da daireye giren ekibin hemen ardından içeri daldı. Gördükleri lüks kelimesiyle bile tanımlanamayacak kadar değerliydi. İçerideki her şey adeta para kokuyordu. Ancak yine de Amelia ve ekiptekiler bu para kokusunun ardında uyuşturucu kokusunun da olup olmadığını tespit etmek için araştırmaya giriştiler.

Dairede dört erkek ikamet etmekteydi ve Kolombiya'daki uyuşturucu şebekesiyle sıkı bağlantıları vardı. Adamlardan birinin göğsünde kocaman bir kurşun deliği açılmıştı. Dairede yaptıkları incelemede bol miktarda uyuşturucu, deste deste nakit para ve bol miktarda mermi ele geçirdiler.

Buradan şüphelenilmesine yol açan şey kimler arasında yapıldığı belirlenmemiş olsa da, ortadan kaldırılması gereken paradan, silahlardan bahseden yabancı dildeki bir telefon görüşmesiydi. Tüm şüpheler doğrulanmıştı. Ama tüm bunların müze baskınıyla bir ilgisi yoktu.

İşte başka bir hayal kırıklığı daha.

Bu sonuncusu da olmayabilir.

Umudu iyice kırılan Amelia diğer Kolombiyalıların bileklerine kelepçe geçirilmesini izledi. Bir yandan da buradaki eşyaları kendininkilerle karşılaştırıyordu. Kendi eşyaları da son derece şirindi. Evini zevkli ve özenli bir biçimde döşediği-

ni düşünürdü. Ama buradaki eşyalar tam anlamıyla insanın soluğunu kesecek nitelikteydi. Parkın mükemmel manzarası da dahil olmak üzere neredeyse evde en ufak bir eksiklik yoktu. Etrafına bakınırken bir yandan da bu kadar büyük bir servetin kendisi için pek çekici bir tarafı olmadığını, bu nedenle de herhangi bir kıskançlık hissetmediğini fark etti. Belki manzarayı biraz kıskanabilirdi.

Bir süre pencerenin önünde durarak parka doğru baktı. İki atlının parkta gezdiğini görebiliyordu. Bu kadar yüksekte bile atlıların ikisinin de kadın olduğunu anlayabiliyordu. Atlılardan birinin bir sorunu vardı. Atı ya huzursuz bir gün yaşamaktaydı ya da etraflarından geçen patenli gençler atın ürkmesine neden olmuştu.

Amelia yeniden daireyi inceledi. Sonra etraftakileri toplayan ekibi çalışmasıyla baş başa bırakarak Reilly'e can sıkıcı raporunu iletmek üzere ofise doğru yola koyuldu.

Reilly bir süredir camilere ve şehrin Müslüman nüfusunun yoğun olduğu bölgelerdeki toplantı yerlerine bir dizi ziyaret yapmakla meşguldü. Jansson'la yaptıkları kısa bir tartışmadan sonra, bu soruşturmanın politik taraflarını da göz önüne alarak Reilly ziyaretlerin bu şekilde yapılmasının daha doğru olacağına karar vermişti. İki den fazla sayıda ajanı veya polis memurunu yanına almadan (ki aldıklarından birinin de mümkün olduğunca Müslüman olmasına dikkat ederek) araştırmalarına başlamıştı. Ancak baskınla ilgili en ufak bir şeyden bile bahsetmiyordu. Şimdilik istediği tek şey işbirliği yapmalarını sağlamaktı. Zaten elindeki tek dayanak noktası da buydu.

Merkezdeki FBI bürosundaki bilgisayarlar durmadan NYPD'nin Göçmenler ve İç Güvenlik bölümlerinden gelen

verileri denetleyerek bir sonuca ulaşmaya çalışıyorlardı. Bilgi bankaları Oklahoma City'deki olaydan sonra ağzına kadar dolmuştu. Radikaller, tehlikeli görülen kişiler, 11 Eylül saldırısının ardından farklı milletlerden gelen Müslümanlar bu bilgi bankalarında yer almaktaydı. Reilly bu listede yer alanların çoğunun otoritelerce şüpheli oldukları için yer aldıklarını ama aslında şüpheli görünmelerinin ardındaki asıl sebebin bu kişilerin dinleri olduğunu biliyordu. Bu onun işini zorlaştırıyordu. Onun dışında da yalnızca inançları nedeniyle bu listeye giren masum insanları araştırarak gereksizce vakit kaybediyorlardı.

Hâlâ bubba konusundaki görüşlerini korumaktaydı. Ama bir noktada bu düşüncesi havada kalyordu. Bir grup oldukça iyi silahlanmış fanatikle Roma Katolik Kilisesi arasındaki özel nefret. Bir grup ajan da yakın zamanlarda yayınlanmış bildirileri ve o sıralarda pek anlaşılamamış tehditleri yeniden incelemekteydi.

Etrafında telefonlar eden, bilgisayarlarının başında bilgi toplamaya çalışan memurlara baktı. Ardından masasına döndü. Tam oturmuştu ki Amelia odaya girdi.

“Bir dakikan var mı?”

Amelia Gaines için herkesin bir dakikası vardı.”Ne oldu?”

“Bu sabah operasyon yaptığımız daireyi biliyor musun?”

“Evet, duydum,” dedi neşeli bir ses tonuyla. “DEA ile birlikte yaptığımız bu operasyonla biraz kurabiye kazandık galiba. Eh, bu da fena sayılmaz.”

Amelia omuzlarını silkerek pek öyle düşünmediğini ifade etti. “Oradayken pencereden aşağı, parka baktım. Birkaç kişi atla gezintiye çıkmışlardı. İçlerinden birinin atı sorun çıkarttı ve bu da aklıma bir şey getirdi.”

Reilly bir sandalye çekerek oturmasını işaret etti. O, erkeklerin çoğunlukta olduğu, kadınların oranı zaman içinde en yüksek nokta olan yüzde ona ulaşmıştı, büronun havasını

değiştiren kişiydi. Aslında bürodakiler kadın çalışanların sayısının artmasını çok istiyorlardı ama bayan adaylardan çok azı kabul ediliyordu. Aslında bayan ajanlardan yalnızca bir tanesi SAC rütbesine kadar yükselebilmmişti. Bu nedenle de kendisine Kraliçe Arı lakabını uygun bulmuşlardı.

Reilly Amelia'yla son birkaç aydır çok yoğun olarak çalışmaktaydı. Amelia konu Orta Doğu olunca son derece başarılı bir ajandı. Onun kızıl saçlarını, çilli yüzünü, hoş gülümsemesini insanlar çok severdi. Buna bir de cildinin adeta stratejik önem taşıyan o pırıltısını eklediğinizde Amelia haftalar sürecektir bir araştırmanın sonuçlarına herkesten daha kolay ulaşabiliyordu. Her ne kadar bürodaki hiç kimse kendisine karşı duyduğu büyük hayranlığı saklama gereği duymasa da Amelia şimdiye kadar en ufak bir cinsel imaya veya tacize maruz kalmamıştı. Onu bu şekilde taciz etmeye cesaret edebilecek birini tahayyül etmek bile gerçekten zordu. Askeri disiplin içindeki bir ailede dört erkek kardeşiyle birlikte büyümüştü ve daha on altı yaşındayken karatede kara kuşağa ulaşmıştı. Dövüşmeyi iyi bilirdi. Yani her durumda kendi başının çaresine bakabilirdi.

Bir keresinde, bir yıldan daha az bir süre önce, bir kafe de yalnız kalmışlardı ve Reilly'nin onu akşam yemeğine davet etmesine ramak kalmıştı. Ancak bunu yapmaktan vazgeçti. Kendi iyimser bakış açısıyla, gece akşam yemeğiyle bitmeyebilirdi. Ancak iş arkadaşlarının ilişkileri, özellikle FBI'da işleri zorlaştırdı. Aslında böyle bir ilişkinin yürüye-meyeceğine neredeyse emindi.

"Devam et" dedi Amelia'ya.

"Şu müzedeki atlılar. Video görüntülerini izleyince bu adamların atlara öylesine binmediklerini, atlarını büyük bir beceriyle kontrol ettiklerini fark ettim. Örneğin, basamaklarda filan rahatlıkla atlarını kontrol etmişlerdi. Tamam, Hollywood dublörleri için kolay bir şey bu ama gerçek yaşamda hiç de o kadar kolay değildir."

At binmeyi iyi biliyor gibi konuşuyordu. Aynı zamanda ses tonundan kadının çok huzursuz olduğu da anlaşılıyordu.

Amelia adamın bakışlarını görünce, gülümsedi. “Ben ata binebilirim,” diye adamın bakışlarıyla yönelttiği soruyu onayladı.

Reilly birden Amelia’nın çok önemli bir keşif yaptığının farkına varmıştı. Atlarla ilgili söylediklerinde çok haklıydı. Hatta birkaç kez parkta devriye gezen atlı polislerin atlara nasıl hükmettiklerini hayranlıkla izlemişti. Ama daha sonra bu konu üzerinde fazla kafa yormamıştı. Eğer tam tersini yapmış olsaydı bu sonuca daha erken de ulaşabilirlerdi.

“Dublörlerin adli sicil kayıtlarına bakmak istiyorsun?”

“Başlangıç olarak. Ama yalnızca atlıların değil. Atların da.” Amelia iyice yaklaşarak “Görüntülerden gördüğümüz kadarıyla etrafta çığlıklar, kurşun sesleri, koşuşturmaca olmasına rağmen bunların hiçbirisi atları ürkütmemiş.”

Amelia sustu ve dışarıda telefonla konuşan Aparo’ya baktı. Sanki aklından geçenleri bir türlü söylemek istemiyordu.

Reilly yavaş yavaş hangi sonuca ulaşmakta olduklarını anlamıştı. O söylemeden bu son derece rahatsız edici tahmini kendisi dillendirmeye karar verdi. “Polis atları.”

“Doğru.”

Lanet olsun. Bu fikri hiç sevmemişti. Polis atları için içinde polisin olduğunu gösteriyordu. Ve hiç kimse bu tür bir olaya yasaları uygulama görevindekilerin karışmış olmasından hoşnut olmayacaktı.

“İş senin” dedi. “Ama karar vermek için çok acele etme.”

Amelia’nın yanıt verecek zamanı kalmamıştı. Aparo hızla içeri daldı.

“Arayan Steve’di. Bir şey bulduk. Bu sefer elimizde iyi bir şey geçti galiba.”

15. Bölüm

22. caddeye çıktığında Gus Waldron kendini garip hissetmeye başladı. Tamam, Cumartesi gecesi yaşadıklarından sonra bu normaldi, zira gözünü dört açıp yürüyordu ama bu seferki biraz farklıydı. İşaretleri tanırdı. İçgüdüleriyle çok iş yapmıştı. Bu içgüdüleri sayesinde atlara para yatırdığı da çok olurdu. İyi de netice? Sıfır. Ama diğer zamanlarda içgüdülerine güvenerek yaptığı işlerde çok başarılı olmuştu. Bu nedenle de her zaman çok dikkatliydi.

İşte şimdi, bu tuhaf duygunun nedenini anlamaya başlamıştı. Park halindeki, gösterişsiz, sıradan bir otomobil. Aşırı gösterişsiz, aşırı sıradan. İki adam bir yeri gözetliyor gibi değiller. Polisler. Başka ne olabilir ki?

Adımlarını hızlandırdı ve sonra bir vitrinin önünde durdu. Vitrin camında sokağın diğer köşesinde bekleyen başka bir otomobili görebiliyordu. Son derece sıradan hareketlerle dönüp, sokağın başındaki otomobile doğru bakma riskini almaya karar verdi. O otomobilde de iki kişi vardı.

Kapana kısılmıştı. Derhal aklına Lucien geldi. Bir anda o aşağılık Fransız köpeğini nasıl öldürmesi gerektiğiyle ilgili plan yapmaya başladı.

Galeriye ulaştı, hızla içeri dalıp, koşarak, kendisini görünce sandalyesinden kalkmaya çalışan Lucien'e doğru koşmaya başladı. Aralarındaki masayı tekmeledi, üzerindeki iri çirkin saati ve temizleme sıvısını kaptığı gibi odanın köşesine fırlattı. Lucien'in kulağına doğru şiddetli bir yumruk savurdu.

"Beni polise gammazladın değil mi?"

"Hayır, Gueusse-"

Gus yeniden vurmak için adama yaklaşıırken Lucien'in gözlerini kısa bir süre için kendisinden kaçırarak galerinin arkasına baktığını fark etti. Belki burada da polis vardı. Aynı anda Gus odada bir koku hissetti. Benzin kokusu gibi. Devrilen masanın çarptığı bidondaki benzin yere dökülüyordu

Bidonu kaptığı gibi kaldırıp bir kenara fırlattı ardından yere düşen Lucien'i boğazından yakalayarak adamı hızla duvara çarptı. Ardından da muhbirin dizlerine savurduğu tekmeyle adamın yeniden yere devrilmesini sağladı. Göğsüne dayadığı ayağıyla kalkmasına izin vermeden uzanıp bidonu aldı ve Lucien'in başından aşağı boca etti.

"Arkamdan iş çevirmenin sonuçlarının ne olacağını biliyorsun değil mi? Seni küçük pislik," diye bağırdı benzini dökmeye devam ederken.

Fransız "Lütfen!" diye ağzına dolan benzini tükürmeye çalışarak yalvarıyordu. Gözlerine dolan sıvı korku içindeki adamın göz kapaklarını kapatmayı akıl etmesinden önce gözlerini yakmaya başlamıştı bile. Gus Lucien'i ensesinden kaptığı gibi sürükleyerek çekti ve bir tekme savurarak kapıyı ardına kadar açtı. Sonra cebinden bir Zippo çakmak çıkartarak benzini tutuşturdu ve galeri sahibinin arkasından savurduğu tekmeyle onu caddeye fırlattı.

Lucien hızla karşı kaldırıma çarparak düşerken mavi ve sarı alevler adamın kafasıyla omuzlarını sarmıştı bile. Acı dolu haykırışları oradan geçmekte olup korkunç olayı görenle-

rin attığı çığlıklara ve yolda aniden beliren bu yanan adama çarpmamaya çalışan otomobillerin korna seslerine karışıyordu. Gus onun hemen ardından dışarı süzülüp hızlı hareketlerle bir sağa bir sola baktığında avlarının üzerine atılmak üzere bekleyen yırtıcı kuşları andıran adamları gördü. Adamlardan ikisi şimdi araçlarından inmişler silahlarını çekip tüm dikkatlerini de caddenin ortasında çığlıklar atarak yanan adama yöneltmiş halde koşarak geliyorlardı.

Bu da zaten Gus'un şu an için en çok istediği şeydi.

Reilly caddenin ortasına fırlatılan adamı görür görmez tepit edildiklerini anladı ve aracını galeriye doğru hızla sürmeye başladı. Bir yandan da elindeki telsize bağıırıyordu. "Bizi gördü. Gidiyoruz. Tekrar ediyorum gidiyoruz!" Yüksek atış gücüne sahip Browning'ini eline alıp otomobilinden adeta atlayarak inerken, açılan yan kapıdan da ortağı Aparo inmişti.

Daha henüz otomobilinin kapısını kapatmamıştı ki galeriden fırlayıp caddeye çıkan birini görür gibi oldu. Ancak çok net göremiyordu. Çünkü alevler caddedeki adamın başını sarmıştı.

Lucien caddenin ortasında başını ve giysilerini saran alevlerle boğuşurken Gus yanan adamı kendisine siper edip kaçmaya çalışıyordu. Lucien'e polisin ateş açma riskini alamayacağı şekilde yakın durmaya çalışıyordu.

Yani bu riski almayacaklarını umuyordu.

Ancak çok yaklaştığında her iki yönden birden başlayan kurşun yağmuru bu fikrini bir kez daha gözden geçirmesi gerektiğini gösterdi. Elindeki Beretta bu tür durumlarda bir işe

yaramıyordu ama hiç olmazsa dört polisin bir süre için köşelerden birine sinmesini sağladı.

Kaldırımlar bir anda boşalır, panjurlar hızla çekilirken caddede şimdi en çok duyulan şey panik içindekilerin çıkışlıklarıydı.

Reilly adamın silah çektiğini gördüğü anda kendini otomobilinin kapısının ardına attı. Adamın tabancasından çıkan mermiler caddede yıldırımlar saçarak ilerlerken iki tanesi Reilly'nin hemen arkasındaki tuğla duvardan sekerek yere düştü. Bir başka kurşunsa Chrysler'inin sol farına çarptı ve kırılan cam ve metal parçalarının sesleri duyuldu. Sağ tarafına baktığında park etmiş bir Mercedes'i kendilerine siper ederek korkuyla olup bitenleri izleyen dört kişi gördü. Reilly buradan kurtulmak için koşarak karşıya geçme planı yaptıklarını anlayabiliyordu ama bu hiç de iyi bir fikir değildi. Şu anda durdukları yerde, otomobilin arkasında daha güvendeydiler. İçlerinden biri Reilly'e doğru baktı. Reilly eliyle eğilmelerini işaret ederek, "çökün, sakın yerinizden kıpırdamayın," diye bağırdı. Endişe içindeki adam başıyla onaylayarak otomobilin arkasına iyice sindi.

Reilly dönüp eğilerek kurşunların nereden geldiğini tespit etmeye çalışıyordu ama "Gus" diye bildikleri adam şu anda galeri sahibini kendisine siper ederek ilerlemeye çalışıyordu. Galeri sahibine çok yakın bir mesafede duruyordu. Şimdilik dizleri üzerine çökmüş, artık boşalmış caddede acı dolu feratları çınlayan galeri sahibi için hiçbir şey yapamazdı.

İşte tam o sırada Gus yanan adamdan biraz olsun uzaklaşarak diğer yönden yaklaşmakta olan ajanlara birkaç el ateş etti. Reilly bunu görüp fırsatı kaçırmamaya karar verdiğinde zaman adeta ağır çekimde akıyordu. Nefesini tutarak otomo-

bilin arkasından fırladı, iki eliyle tuttuğu silahını kaldırıp müthiş bir çabuklukla nişan alarak tetiği çekti. Browning'in ucunda adeta bir şimşek çaktı. Neredeyse aynı anda Gus'un bacağına giderek yayılan kırmızı bir leke belirdi.

Reilly ayağa fırlayarak yanan adama doğru koşmaya başladı. Gus'ta kurşunun yarattığı bu büyük şokun etkisi aynı anda caddeye giren bir kamyonet sayesinde kısa sürdü.

Lucien çılginlar gibi dönüp durarak kollarıyla adeta havayı dövüyor, umutsuzca alevleri söndürmeye çalışıyordu. Gus artık koşması gerektiğine karar verdiği anda sol bacağına çarpan ve kaldırımı serilmesine neden olan şiddetli bir acı hissetti. Kurşunun saplandığı yere elini sıkıca bastırmasına rağmen kanların süzülmesine engel olamıyordu.

Orospu çocukları. Polislerin şanslı günüy müş.

Neredeyse aynı anda peşindeki polislerle arasından geçmekte olan kamyoneti fark etti ve kamyoneti kendisine siper alarak harekete geçti. Köşeye kadar ilerleyip yan sokağa girdi. Sokağın girişinde takım elbiseli bir Japon iş adamı taksi-den inmiş, şoföre ücreti ödüyordu. Adama omuz atan Gus şoföre silahını göstererek onu tuttuğu gibi caddeye fırlattı. Tam vitesi geçiriyordu ki başına bir şeyin çarptığını hissetti. Vuran şofördü. Bir yandan da aptal bir dilde bağıırıyordu. Sersem herif. Gus Beretta'sını pencereden dışarı uzatarak adamın öfkeli kırmızı suratına bir el ateş etti. Ardından gaza basıp büyük bir hızla ortadan kayboldu.

16. Bölüm

Büronun siyah Chrysler'ıyla, park halindeki kamyonetin yanından geçerken Reilly taksi şoförünün cesedini kaldıran görevlileri bir süre izledi.

Telsizden Aparo'nun Buchinski'yle konuşarak yapılacak şeyleri ve barikat noktalarını kararlaştırıyorlardı. Aslında caddenin girişlerini daha önce kapamaları gerekiyordu. Ancak Buchinski'nin de söylediği gibi normalde son derece kalabalık olan caddenin aniden tenhalaşması çok şüphe çekici olabilirdi. Dükkandan fırlayıp sokağın ortasında alevler içinde çırpınan adamla sokağın ortasında sırt üstü yatan taksi şoförünün cesedine bakarak düşündü. Belki tüm bunların olmasındansa zanlının kuşkulanasına yol açacak bir tedbiri almak daha doğru olurdu.

Dikiz aynasından arkaya bakıp Buchinski'nin hâlâ oralar-da olup olmadığını görmeye çalıştı.

Hayır. Tek başlarına takipteydiler.

“Yola bak.”

Aparo'nun bu bağırışıyla kendine gelerek direksiyonu hızla düzeltip karşı yönden gelen otomobillere çarpmaya ramak kala durmayı başardı. Şimdi öfkeli insanların araçlarından yükselen korna sesleri duyuluyordu. Aralarından fırlayıp ge-

çen taksiyi de gördüler. Ancak otomobil de yoldan çıkmış, çamura saplanmıştı. Reilly yeniden yola girebilmek için çaba harcıyordu ama otomobilin lastikleri boşa dönüyordu.

“Ne biçim bir yerdeyiz!” diye bağırdı Reilly.

“Nehre doğru gidiyoruz.”

Bu sözlerin ne kadar büyük bir yardımı oldu doğrusu.

Araziye giren taksi az sonra kendilerinin de yapacağı manevralarla çamurdan kurtulmayı başardı.

Yola girer girmez tüm yönlere baktılar ama taksiden eser yoktu.

Gitmişti.

Reilly sağa sola bakarak trafiğin yoğun olmadığı yönde ilerlemeye çalışıyordu.

“Orada” diye bağırdı Aparo işaret ederek.

Hızla el frenlerine asıldı. Yanan lastiklerin kokusu etrafı kaplarken Reilly büyük bir hızla diğer yöne daldı ve işte taksi oradaydı. Dar caddede bütün gücüyle gaza asılarak ilerlerken otomobilin yanına çarpan çöp konteynırları kıvılcımlar çıkartarak devriliyordu.

Bu kez, tam park etmiş otomobiller yüzünden oldukça kalabalık bir caddeye çıkmak üzereydiler ki, başka araçlara çarpan taksiden gelen tampon ve fırlayan jant kapaklarının sesini duydular. Bunlar taksiyi yolundan alıkoyamasa da iyice yavaşlamasına neden oluyordu.

Yeniden sağa döndüklerinde Reilly Lincoln Tüneli’ni işaret eden tabelaları gördü. Üstelik giderek taksiye yaklaşıyorlardı. Gözünün ucuyla Aparo’nun silahını çektiğini gördü.

“Riske girme,” dedi Reilly. “Onu yakalama şansımız olabilir.”

Bu hızla taksiye ateş etmek bir felakete sebep olabilirdi.

Derken taksi yeniden dönerek korku içinde sağa sola kaçışan yayaların içine dalarak kaldırımda ilerlemeye başladı.

Reilly taksinin şoför penceresinin açıldığını ve dışarı bir şeyin çıktığını gördü. Silah olamaz. Bu hızla giderken hem

otomobili kullanıp hem ateş etmeyi düşünüyorsa adam aptal olmalıydı. Aptal. Yada zır deli.

Ama öndeki taksiden kurşun yağmaya başlamıştı bile.

“Sıkı tutun,” diye bağırdı Reilly.

Direksiyonu çevirerek Chrysler’i soldaki dar sokaklardan birine soktu ve yolu kapatmak için çekilmiş zincirleri parçalayarak yan yoldan ilerlemeye devam etti.

Birkaç saniye sonra Chrysler dar sokaktan yeniden ana caddeye çıkmış taksinin peşine takılmıştı. Reilly’nin görebildiği kadarıyla şoförün kolu şimdilik dışarıda değildi.

Aparo bağırdı. “Dikkat et!”

Siyah teriyerini gezdiren bir kadın bira kasalarını toplayan adamın yanından geçerek aniden Chrysler’in önüne fırlamıştı. Reilly büyük bir hızla frenlere asıldı. Ancak tüm dikkatini kadına ve adama çarpmamaya yoğunlaştırdığı için bira kasalarını göremedi. Büyük bir hızla kasalara doğru daldı. Kasalardan biri ön cama çarparak camın adeta bir örümcek ağı görüntüsü almasına neden oldu.

“Hiçbir şey göremiyorum,” diye bağırdı Reilly. Aparo silahının kabzasını kullanarak ön cama hızla vurdu. Cam parçaları etraflarında park halindeki otomobillerin üzerine yağıyordu.

Görüş alanı açıldığında Reilly sokağın ileride giderek daraldığını ve girilmez levhasını görebiliyordu. Adam böyle bir riski almış olabilir miydi? Eğer sokak kapalıysa adamın işi bitmiş demektir. Sağ tarafta girilmez levhasının hemen yanında küçük bir açıklık daha fark edince Reilly taksinin nereye sapmış olabileceğini tahmin etmişti. Diğer sürücünün dönmek için kullanacağı bu noktayı tıkayabilme umuduyla gaza asıldı. Chrysler yeniden taksinin peşine düşmüştü.

Neredeyse başarıyordu. Taksinin stop lambalarını araç lastiklerinden kıvılcımlar çıkartarak sola saparken gördüler

Reilly yeniden yola koyulan adamın peşinden ilerlerken Aparo taksinin önüne fırlayan patenli küçük bir çocuğu gör-

düklerinde “Aman tanrım” diye bağırdı. Çocuk walkmanının kulaklıklarını takmış, karşıdan karşıya geçmeye çalışıyordu. Bu nedenle de kendisine doğru hızla yaklaşmakta olan fırtınanın farkında değildi.

İçgüdüsel bir refleksle Reilly yavaşladı ama çocuğa doğru büyük bir hızla yaklaşmakta olan taksinin frene basmaya niyeti olmadığı, fren lambasından da anlaşıyordu. Taksi hızla çocuğa yaklaşıyordu.

Ona çarpacak. Çocuğu kaldırıma kazıyacak.

Reilly bütün gücüyle kornaya asıldı, çocuğun dinlediği konsere ara vermesini sağlayabilmeyi umuyordu. Taksi hızla yaklaşıyordu. Tam o sırada çocuk tamamen amaçsızca soluna baktı ve neredeyse birkaç metre sonra kendisine çarparak üzerinden geçecek taksiyi gördü. Taksi ayağından fırlayan patenlerini paramparça ederek geçerken çocuk kendini geriye atacak kadar zaman bulmuştu.

Korkudan dona kalmış çocuğun yanından geçerken Reilly caddenin şu anda tamamen boş olduğunu fark etti. Ne hareket halinde bir araç vardı ne de yaya. Eğer bir şey yapmak istiyorsa şimdi tam sırasıydı. Yoksa işler gerçekten sarpa saracaktı.

Yeniden gaza basarak taksinin peşine takıldı. Taksinin sağ lastiğinden yükselen dumanı gördüğünde aracın duvara çarptığı sırada eğilen karoserinin lastiği sıkıştıldığını fark etti.

Aparo öndeki araca çok fazla yaklaştıklarını fark edince “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Reilly Chrysler’ini öndeki aracın arka tarafına hızla çarptır-
dı. Bu darbenin etkisini omuzlarında ve boynunda hissetmişti.

Bam. Birinci.

İkinci.

Biraz yavaşladı, mesafenin açılmasını sağladı sonra yeniden hızlanarak üçüncü kez çarptı.

Bu sefer öndeki taksi kontrolden çıkarak kaldırım tarafına doğru dönerek bir dükkanın ön camından içeri daldı. Frenlere

asılıp Chrysler'i güvenli bir yere çeken Reilly baktığında taksinin müzik aletleri satan bir dükkana daldığını görebilmişti.

Reilly ve Aparo araç durur durmaz indiler. Aparo silahını çekmişti ama birkaç saniye içinde Reilly buna gerek olmadığını anlamıştı.

Sürücü ön camdan fırlamış, kırılmış, parçalanmış enstrümanların arasında hareketsiz yatıyordu. Hareketsiz bedeninin üstüne raflardan düşen nota kâğıtları yağmıştı.

Büyük bir dikkatle Reilly ayağını sürücünün altına soktu ve onu sırt üstü çevirdi. Adam kesinlikle bilincini kaybetmişti ama hâlâ nefes alıyordu. Yüzü de kırılan camlar yüzünden kesik içindeydi. Adamı döndürdüğünde kolları iki yana açılmış, elindeki tabanca yere düşmüştü. Reilly tabancayı ayağıyla adamdan uzaklaştırırken bir şey fark etti.

Adamın pardösüsünün altından mücevher kaplı altın bir haç düşmüştü.

17. Bölüm

Lexington Manoukian Arkeoloji Enstitüsü'ne girdiğinde Tess kendisine bırakılmış yalnızca birkaç mesaj olduğunu öğrendi. Büyük bir ihtimalle bu mesajların en az yarısı eski kocası Doug'dandı. Diğer yarısı da, ki buna da neredeyse emindi, Manoukian Enstitüsü Müdürü Leo Guiragossian'dandı. Guiragossian Tess'e Oliver Chaykin'in kızı olması sebebiyle, zira bu bilgi bağış toplama zamanlarında çok işe yarıyordu, hoş görülme davranmakta, bu durumu da hiç saklama gereği duymamaktaydı. Tess de o kel sürüngenden nefret ediyordu ama işe de ihtiyacı vardı. Üstelik bütçelerindeki azalma nedeniyle personelden bazılarının işten çıkartılabileceği yönündeki söylentilerin dolaştığı bu günlerde hissettiklerini belli etmesinin kendisine hiç yararının olmayacağı da açıktı.

Son derece alçakgönüllü, anaç bir sekreter olan ve Tess'in diğer üç araştırmacıyla paylaştığı sekreteri Lizzie Harding'in şaşkınlık dolu bakışlarına aldırmadan tüm mesajları buruşturup çöp kutusuna atıverdi. Hem Leo hem de Doug kendisinden aynı şeyi istemişlerdi. Cumartesi günkü olayın önemli anlarının ayrıntılarını. Patronunun yalnızca garip bir merak duygusuyla bilgi almaya çalışmasının yarattığı sıkıntı Doug'ın menfaat sağlayabilmek için yaptığı ısrarlardan biraz daha az rahatsız ediciydi.

Tess bilgisayarını ve telefonunun konumunu pencereden binanın önündeki kaldırımını ve bahçeyi görebilecek şekilde ayarladı. Bina Tess'ten yıllar önce Enstitü'nün kurucusu bir Ermeni armatör tarafından son derece şirin biçimde restore edilmişti. Oldukça bakımlı bahçede salkımsöğütlerle kaplıydı. Son derece şık sarmaşıkların altındaki bankın etrafında gezinen güvercin ve serçeler göze çarpıyordu.

Tess dikkatini yeniden yapacaklarına yönelterek Clive Edmondson'un Jeb Simmons'u araması için verdiği telefon numarasını yazdığı kâğıdı buldu. Numaraları tuşladı ama karşısına telesekreter mesajı çıkmıştı. Kapatıp kendisine verilen diğer numarayı tuşladı. Brown Üniversitesi Tarih Bölümü'ndeki sekreteri Simons'un üç aydan beri Negev çölünde bir kazıda olduğunu söyledi. Ancak çok önemliyse kendisine ulaşmak mümkün olabilirdi. Tess yeniden arayacağını söyleyerek telefonu kapattı.

Edmondson'la yaptıkları konuşmayı hatırlayarak başka bir şey denemeye karar verdi. Telefon defterini karıştırarak Columbia Üniversitesi'nin telefonunu buldu.

"Profesör William Vance" dedi telefona yanıt veren tuhaf sesli kadına.

"Bir dakika lütfen," dedi kadın. Birkaç saniyelik bir bekleyişten sonra "Özür dilerim elimdeki listede böyle bir isim yok," dedi kadın.

Bunu bekliyordu. "Beni tarih bölümüne bağlayabilir misiniz?" Birkaç klik ve vızıltı benzeri sesin ardında sekreterin başka bir kadınla konuştuğu duyuluyordu. Bu kadın Tess'in aradığı kişiyi tanıyor gibiydi.

"Elbette, Bill Vance'i tanıyorum. Beş ya da altı sene önce bizi terk etti."

Tess umudunu kaybetmeye başlamıştı. "Ona nasıl ulaşabileceğim konusunda bir fikriniz var mı?"

"Üzgünüm ama yok. Emekli olduğunu sanıyorum."

Buna rağmen Tess pes etmeye pek niyetli değildi. “Bana bir iyilik yapar mısınız?” diye ısrar etti. “Onu kesinlikle bulmam lazım. Ben Manoukian Enstitüsü’nde çalışıyorum. Kendisiyle yıllar önce bir kazıda tanışmıştık. Belki orada çalışanlara sorup, herhangi bir arkadaşının onun şu an için nerede olduğunu öğrenebilirsiniz.”

Kadın elinden geleni yapacağına söz verdi. Tess kadına adını, iletişim numarasını verdi ve teşekkür ederek telefonu kapattı. Bir süre için düşündü sonra internetten William Vance’in telefon numarasını aramaya koyuldu. İşe New York bölgesinden başladı ama bu bölgede bir şey bulamadı. Cep telefonlarının yaygınlaşmasının neden olduğu olumsuzluklardan biri de kayıtlı cep telefonu numaralarını hangi bölgede arayacağınızın belli olmamasıydı. Connecticut’u denedi. Burada da yoktu. Aramayı ülke çapında yaptığında ise bu ismi taşıyan çok sayıda insanın telefonuna ulaştı. Bunun üzerine adamın adını bir arama motoruna yazdı. Bu kez de eline yüzlerce farklı site adresi ulaştı. Ancak yaptığı hızlı bir incelemede bunlardan hiçbirinin istediği kişiye ait olmadığını fark etti.

Bir süre için oturup, neler yapabileceğini düşündü. Bahçedeki güvercinler uçup gitmiş, sayıları artan serçelerse yiyecek bir şeyler bulabilme çabasıyla dolaşıp duruyorlardı. Geriye yaslanarak gözlerini yan taraftaki kitap rafına dikti. O sırada aklına başka bir fikir geldi ve yeniden Columbia Üniversitesi’nin numarasını çevirdi. Bu kez kendisine kütüphaneyi bağlamaklarını rica etti. Telefona yanıt veren adama kendini tanıttıktan sonra Vance tarafından yazılmış basılı eserler, makaleler ve ders notlarıyla ilgili bir araştırma yaptığını söyledi. Adama Vance’in adını heceledi ve Haçlılarla ilgili bir araştırma yaptığını söyledi. Ancak bir yandan da Vance’in Tapınak Şövalyeleri’yle ilgilendiğinin anlaşılmasını sağlayacak bir belgeyi kütüphanede bırakmamış olabileceğini de düşünmeden duramıyordu.

“Elbette, biraz bekleyin lütfen,” diye yanıtladı kütüphane görevlisi. Adam birkaç dakika içinde geri döndü. “William Vance adıyla eşleşen elimizdeki tüm dokümanları derledim,” dedi. Vance tarafından yazılan makalelerin isimlerini ve konuları başlıklarını okumaya başladığında Tess bunların ihtiyacı olan şeyler olduğunu anlamıştı.

“Onların bir kopyasını bana göndermeniz mümkün mü acaba?”

“Elbette. Yalnız bunun için size bir de fatura göndeririz.”

Tess adama bürosunun adresini vererek adamdan faturayı kendi adına göndermesini istedi. Şimdi Enstitü’deki bütçe harcamalarını denetleyenleri üzmenin hiç sırası değildi. Telefonu kapattığında kendini garip biçimde ferahlamış hissediyordu. Bir kazı öncesinde, kazı alanına ilk gittiğinde duyduğu, neredeyse her şeyin mümkün olduğu o anlarda hissettiği duyguya benzer bir hisse kapılmıştı.

Ama bu bir kazı değildi.

Sen ne yapıyorsun? Sen yalnızca bir arkeologsun. Bu amatör dedektifler programı değil. FBI’ı çağır, onlara ne düşündüğünü söyle ve bundan sonra işi onlara bırak. Tess onlara şu anda üzerinde çalıştığı şeyi söylemeyerek araştırmalarına engel olup olmadığını düşündü. Ama hemen bu düşüncüyü aklından çıkardı. Büyük bir ihtimalle gülüp geçeceklerdi. Bunun yanında dedektifler ve arkeologlar birbirlerinden o kadar da farklı sayılmazlar değil mi? İkisi de geçmişte neler olduğunu araştırmaya çalışan mesleklerdir. Gerçi, son iki gündür yaşadığı olaylar, arkeologların sıkça karşılaştığı bir olay değildi.

Ne olursa olsun.

Kendini araştırmaya başlamaktan alıkoyamıyordu. Bu konuya iyice ilgisini çekmişti. Her şeyden önce tüm olay gözleminin önünde meydana gelmişti. Üstelik bir bağlantı da bulmuştu. Ve her şeyden önemlisi yaşamına biraz olsun heyecan katacak bir şeye kavuşmuştu. Yeniden internete dönüp, araş-

tırmalarını Tapınak Şövalyeleri konusuna yöneltti. Başını kaldırıp Lizzie'ye şöyle bir baktığında sekreterin kendisini büyük bir merakla izlediğini gördü. Tess kadına bakarak gülümsedi. Lizzie'yi kişisel sorunlarını paylaşacak kadar çok sevdi. Ama Edmondson'la konuştuktan sonra hiç kimseye itimat edemeyeceğine karar vermişti. Bu konuda olmazdı.

Hiç kimseye bahsedemezdi.

18. Bölüm

Ne Reilly ne de Aparo yaralanmıştı. Belki emniyet kemeri-
nin yol açtığı hafif morarmaları, kırılan ön camdan gelen par-
çaların sebebiyet verdiği ufak tefek kesikler vardı ama önem-
li derecede hiçbir şey olmamıştı. Gus Waldron'u hızlı bir am-
bulansla New York Presbyterian hastanesine göndermişlerdi.
Waldron ameliyata alındığında asâbi bir zenci hemşire Reilly
ve Aparo'yu zorla ilk yardım odasına sokmuş, kesiklerini te-
mizleyip bandajlamıştı. Aslında bandajlar oldukça baştan
savma biçimde yapılmıştı ama sonunda hemşire gitmelerine
izin verdi.

Acil servisteki doktorlara göre adam en azından birkaç
gün, belki de daha uzun bir süre, kimseyle konuşacak halde
değildi. Aldığı yaralar oldukça ciddiydi. Yapabilecekleri tek
şey adamın bir an önce sorgulanacak derecede iyileşmesini
beklemektir. Bir taraftan da ajanlar ve dedektifler umutla, ya-
ralı adamın soygundan beri hangi deliğe saklandığını bulma-
ya çalışıyorlardı.

Aparo Reilly'e bugünlük paydos ettiğini söyleyerek, eve,
kırklı yaşlarının ortasında üçüncü çocuklarına hamile kalma-
yı başaran karısının yanına gitmek üzere hastaneden ayrıldı.
Reilly eve gitmeden önce adam ameliyattan çıkana kadar

hastanede beklemeye karar verdi. Her ne kadar gün boyu yaşadıkları olaylar bedenlen de ruhen de son derece yorulmasına neden olsa da, tek başına yaşadığı evine gitmek için acele etmiyordu. Bu hayat dolu bir şehirde tek başına yaşamanın sonucu olsa gerekti.

Sıcak bir fincan kahve bulabileceği bir yer arayan Reilly asansörün yanında tanıdık bir yüzün kendisine baktığını fark etti. Bu yeşil gözleri başkasınınkilerle karıştırmamanın imkanı yoktu. Kadın kendisine kısa, resmî bir baş selamı verip döndü. Asansörün kapıları kapanırken kadının dikkatinin tamamen başka bir yerde olduğunu fark etmişti.

Reilly küçük asansör kabinini paylaştığı kadının oldukça sinirli olmasına şaşırmişti. Asansör aşağı inerken yeniden ona baktı ve daha önce nerede karşılaştıklarını hatırlamaya çalıştı. Kadının gülümsemeye çalıştığını, tam bir gülümseme sayılmasa bile, görebiliyor, adamın kendisini hatırladığını fark ettiğinden olsa gerek bir hayli huzursuz görünüyordu.

“Siz oradaydınız, değil mi? Müzede o korkunç gece...” diye konuşmaya başladı.

“Evet, sayılır. Ben daha sonra gelmiştim,” diye yanıt verdi, bu sözleriyle gerçeğin çok fazla uzağından dolaştığını düşünerek. “Ben FBI’danım.” Bu sözcüklerin yarattığı havayı hiç sevmiyordu ama yaptığı işi söylemenin de başka bir çaresi yoktu.

“Ah!”

Tekrar konuşmaya başlayacakları süre boyunca rahatsız edici bir sessizlik oldu. Sonra ikisi de aynı anda konuşmaya başladılar. Kadın “Soruşturma nasıl...” diye başladığında adam da “Siz nasılsı...” diye adam bir soru sormaya çalışıyordu. İkisi de cümlelerini yarıda kesip gülümsediler.

“Özür dilerim” dedi Reilly. “Ne diyordunuz?”

“Soruşturmanın nasıl gittiğini soracaktım, ama şimdi farkındayım ki bu konuları rahatlıkla konuşamayacağınızı fark ettim.”

“Doğru, konuşulamaz.” Bu sözlerle acaba biraz kibirli mi gözük müştü. Ama şimdi birkaç şey söyleyerek durumu toparlayabileceğini düşündü. “Ancak, diğer taraftan şu an için elimizde söylenilecek gerçekten çok az şey var. Siz neden buradasınız?”

“Bir arkadaşımı ziyarete geldim. Kendisi o gece yaralanmıştı.”

“Şimdi iyi mi?”

“Evet, iyileşecek.”

Asansör giriş kata yaklaştıkları sırada yavaşladı. Reilly kadının arkasından onu izlerken kadın aniden sanki az önce bir şey söylemeyi unutmuş gibi geri döndü.

“Sizin büroyla yeniden konuşmak istiyordum. Ajan Gaines bana o gece kartını vermişti,” dedi.

“Amelia. Birlikte çalışıyoruz. Benim adım Reilly. Sean Reilly,” diyerek elini uzattı.

Tess adamın elini sıkıp kendi adını söyledi.

“Sizin için yapabileceğim bir şey mi var?” diye sordu.

“Aslında, şey... Aklıma herhangi bir şey gelirse, herhangi bir şey aramamı istemişti. Aklıma takılan bir şey var da. Aslında şu anda yukarıda yatan arkadaşım da bu konuda bana biraz yardımcı oldu. Ama sizinkiler belki de o konuda çoktan bir araştırma yapmışlardır bile.”

“Belli olmaz. Ve bana inanın soruşturmaya ışık tutacak her türlü bilgiye açığız. Konu nedir?”

“Anlatacaklarım Tapınakçı şeyleriyle ilgili.”

Reilly kadının tam olarak neden bahsettiğini anlamamıştı. “Tapınakçı şeyleri de ne?”

“Üzerlerindeki giysiler, çaldıkları şifre çözücü filan. Ve şifre çözücüyü çalarken atlılardan birinin söylediği Latince sözcükler. Yani bildikleriniz.”

Reilly kafası iyice karışmış bir halde kadına bakıyordu. “Bir kahve içecek zamanınız var mı?”

19. Bölüm

Hastanenin giriş katındaki kafe neredeyse bomboştu. Sandalyeye oturduklarında .Tess adamın ilk sorduğu sorunun müzede o gece kendisiyle birlikte olan kızının sağlığıyla ilgili olmasına çok şaşırmıştı.

“Evet, iyi” diye gülümsedi. “Kızımın adı Kim’dir.”

“Size çok benziyor.”

Bu kadar kısa süre içinde hayal kırıklığına uğramıştı. Her ne kadar müzede adamı yalnızca birkaç saniye için görmüş ve hastanede sadece birkaç dakikadır konuşuyor olsalar da Tess adamın hoş biri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Tanrım, erkekleri ölçen sensorlarımı yeniden ayarlamalıyım. Şimdi sıra erkeklerin yeni tanıştıkları kadınlara yaptıkları iltifatlara gelmişti. Örneğin, siz o kadar yaşlı gözük müyorsunuz, ilk gördüğümde onun kız kardeşiniz olduğunu düşündüm, vesaire. Ama bir sonraki sorusu Tess’i yine şaşırtmıştı. “Tüm olaylar olurken kızınız neredeydi?”

“Kim mi? Anneanesiyle beraber bayanlar tuvaletindeydi. Tuvaletteyken annem gürültüleri duymuş, orada kalmalarının daha doğru olacağına karar vermiş.”

“Böylece korkunç olayları görmekten de kurtulmuşlar.”

Tess başını sallayarak onayladı, bir yandan da adamın bu kadar ilgi göstermesinden dolayı şaşkınlığı artıyordu. “İkisi de hiçbir şey görmemiş.”

“Peki ya sonra?”

“Onları buldum ve ambulanslar gelinceye kadar orada bekledik,” diye anlatmaya devam etti, bir yandan da adamın gerçekten bunları merak edip etmediğini düşünüyordu.

“Böylece kızınız ne bir yaralı ne de...”

“Hayır, yalnızca salondaki hasarı gördü.”

Reilly başını sallayarak “Güzel” dedi. “Ama neler olduğunu biliyordur.”

“Kim dokuz yaşında ajan Reilly. Kızım şimdiden okulundaki herkesin en çok sevdiği arkadaşı oldu. Hepsi orada neler olup bittiğini bir de kızımın dinlemek istiyorlar.”

“Tahmin edebiliyorum. Buna rağmen yine de gözünüzü kızınızdan ayırmamanız gerekiyor. Bu tür olaylarda olup biteni gözleriyle görmese de orada bulunmanın yarattığı çeşitli sorunlar, özellikle de kızınız gibi yaşı küçük olanlarda daha sonradan da çıkabilir. Gece kâbus görmeye filan başlayabilir. Yani gözünüz üzerinde olsun. Sorunu bazen anlayamazsınız bile.”

Tess adamın Kim’e gösterdiği ilgiden çok etkilenmişti. Dalgın dalgın başını sallayarak onayladı. “Elbette.”

Reilly arkasına yaslanarak “Peki ya sen? Sen olayın tam içindeydin.”

Tess iyiden iyiye meraklanmıştı. “Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Güvenlik kameraları. Sizin video görüntülerinizi izledim.” Bu söylediklerinin kadını rahatsız edip etmeyeceğinden emin değildi. Rahatsız etmemesini umuyordu ama bunu kadının bakışlarından anlayamıyordu. “İyi misiniz?”

“Evet.” Atlıların müzeyi talan ettiği, kurşun seslerinin yankılandığı, dördüncü atlının şifre çözücüyü neredeyse birkaç santim önünde alıp, çantasına tıktığını, adamın atının nefesi-

ni filan yeniden hatırlamıştı şimdi. Orada başından geçenleri asla unutamayacağını ve olayların etkisinin zamanla azalacağını hiç sanmıyordu. Ancak bu duygusunu göstermemeye çalışıyordu. “Yaşananlar oldukça şiddetliydi ama bir şekilde sanki gerçeküstü bir şeyler izliyormuşum hissine kapılmıştım. Bilemiyorum, belki de yaşadıklarımın bilinçaltımın derinliklerinde böyle düşünmemi sağlayacak bir takım izler bırakmış.”

“Tamamen haklısınız,” dedi ardından bir süre duraksadı. “Çok konuştuğum için özür dilerim fakat bu tür olayların yaşandığı durumlara daha önce de tanık olduğumdan insanın tüm olanları kolaylıkla kabul edip, yaşadığı o korku dolu anların yarattığı tahribattan kurtulması o kadar kolay olmuyor.”

Yeniden adama baktı, neşelenmişti. “Anlıyorum ve bizim için endişelenmeniz son derece nazik bir tutum,” diye yanıt verdi, bir taraftan insanların genellikle Kim hakkında konuşmaya başladıklarını duyduğunda genellikle savunmaya çekildiğini hatırlayarak. Ancak bu kez itiraz edemeyecekti. Adamın endişelerinde gerçekten içten olduğunu görebiliyordu.

“Peki” diye başladı konuşmaya “Gelelim şu Tapınakçılar konusunda söylemek istediklerinize.”

Şaşkınlık içinde öne eğildi. “Ne yani henüz Tapınakçılarla ilgili araştırmaya başlamadınız mı?”

“Arada ne tür bir ilişki olduğunun farkında bile değilim.”

Tess gururunun kırıldığını hissetmişti. “Gördünüz mü? Hiçbir şey bilmiyormuşum.”

“Bana ne düşündüğünüzü anlatın lütfen.”

“Onlar hakkında ne biliyorsunuz?”

“Fazla bir şey değil” diye itiraf etti adam.

“Pekâlâ. İyi haber siz bir zır deli değilsiniz,” diyerek gülümsedi. Adam kadının ne demek istediğini anlamamış merakla bekliyordu. “Tamam. Bir bakalım... Yıl 1118. Birinci Haçlı Seferi Sona ermiş ve Kutsal Topraklar yeniden Hristiyanların eline geçmiştir. II. Baldwin Kudüs Kralı olur. Avrupa’nın çeşit-

li yerlerinden insanlar ve hacılar bu toprakları görmek için akın etmeye başlarlar. Ancak hacıların bilmediği bir şey vardır. O bölgeye gitmek aslında son derece tehlikeli bir iştir. Kutsal Toprakları düşman elinden alarak “özgürlüğüne kavuşturan” haçlı şövalyeleri görevlerini tamamlayınca yanlarına elde ettikleri ganimetleri alarak ve bu toprakları düşman İslam devletlerinin ortasında bırakıp Avrupa’ya, evlerine dönmüşlerdi. Türkler ve Müslümanlar topraklarının büyük çoğunluğunu bu savaşlarda Hristiyan askerlerine kaptırmışlardı, bu nedenle de olanları ne affetmeye ne de unutmaya niyetliydiler. Bunun yanında Kudüs’e hiç bu kadar yoğun bir hacı akını olmamıştı. Hacılar uğradıkları saldırılarda soyuldular ve daha da kötüsü genellikle öldürüldüler. Yol kesen Arap soyguncular yolcular için ciddi bir tehdit oluşturmaktaydı. Bu da Haçlıların amaçlarından ilkinde başarısızlığa uğradıklarını gösteriyordu.”

Tess Reilly’e o yıl yağmacı Sarakenlerin^(*) pusuya yatarak üç yüzden fazla hacıyı liman şehri Hayfa’nın tehlikeli sokaklarında, Filistin sahillerinde ve kutsal şehir Kudüs’te nasıl öldürdüklerini anlatır. Bir süre sonra şehir surlarının dışında eşkiya gruplara rastlamak artık normal bir durum olmuştu. İşte bu dönemde Tapınakçılar ilk kez ortaya çıktılar. Hughes de Payens yönetimindeki dört dini bütün şövalye Baldwin’in Kudüs’teki sarayına geldiler ve kralın emrinde olduklarını beyan ettiler. Üç şeyle mücadele etmek için yemin ettiklerini söylerler. Bunlar namussuzluk, zenginlik ve itaatsizliktir. Ama kral bunlara bir dördüncüyü vazife daha ekler. Kente gelmeye çalışan hacıların güvenliklerinin de sağlanması bu şövalyelerin görevi olur. Şövalyelerin gelişi zamanlama açısından da oldukça uygundu. Haçlı kenti etrafının kuşatanların elinden kurtulabilmek için umutsuzca eğitilmiş dövüşçülerin gelmesini uzun zamandır beklemekteydi.

(*) Haçlı seferlerinde Müslümanlar için kullanılan sözcük. (Ç.N.)

Kral Baldwin kendini adayan bu inançlı şövalyelerden çok etkilenmişti. Bu nedenle onlara sarayının dörtte birini oluşturan doğu bölümünü onlara ayırdı. Bu bölüm bir zamanlar Hazreti Süleyman'ın Tapınağı olarak bilinen yerin üzerine inşa edilmiş bir bölümdü. O tarihten itibaren tapınağın adı İsa Adına Dövüşen Fakir Şövalyeler Tarikatı ve Hazreti Süleyman Tapınağı olarak bilinir. Ya da kısaca Tapınak Şövalyeleri.

Tess öne doğru eğildi. "Bu dini hareketin başlangıç noktasının Baldwin'in verdiği yerde tomurcuklanması son derece önemliydi," diye açıkladı. Süleyman ilk tapınağını İ.Ö. 950 yılında inşa etmişti. Babası Davut Tanrı'nın emirlerini yerine getirerek Ahit Sandığı adı verilen bir ev inşa etmişti. Bu evde Tanrı tarafından Musa'ya iletilen taşlar muhafaza ediliyordu. Süleyman'ın son derece parlak geçen hükümrانlığının sonlarında, ömrünün sonuna yaklaştığı günlerde doğu milletlerinden bazıları saldırıya geçtiler ve Yahudi topraklarını işgal ettiler. Tapınak da İ.Ö 586 yılında işgalci Aramiler tarafından yıkıldı. Bunun neticesinde de Yahudiler Babil'e köle olarak sürüldüler. Beş yüzyıldan daha fazla bir süre sonra kendisini Yahudi halka sevdirmek Arap kökenli olmasına rağmen sonradan benimsediği dinine ne kadar bağlı olduğunu göstermek isteyen Herod tarafından tapınak yeniden inşa edildi. Bu onun en parlak başarısı oldu. Yeni yapılan tapınak o kadar muhteşem ve etkileyici bir güzellikteydi ki vadiye yükselen bu yapının ilk yapılan tapınaktan dahi daha güzel olduğu söylenebilirdi. İçerideki dua odasına iki altın kapıdan geçerek giriliyordu. İçeride, ancak çok yüksek rütbeli Yahudi hahamların girmesine izin verilen bölümde ise manevi açıdan çok yüksek öneme sahip çeşitli eşyalar bulunuyordu.

Herod'un ölümünün ardından Yahudi isyanları şiddetlendi ve İ.S. 66 yılında asiler Filistin'in kontrolünü ellerine geçirdiler. Roma imparatoru Vesperian oğlu Titus'u isyanı bastır-

makla görevlendirdi. Altı ay süren oldukça şiddetli çarpışmaların ardından Kudüs İ.S. 70 yılında Roma lejyonelerinin eline geçti. Titus, nüfusunun çok büyük bir bölümü ortadan kaldırmış, yakılıp yıkılmış kentin yönetimini eline aldı. Ve böylece tarihçi Josephus tarafından anlatıldığına göre o ana dek görülen ve duyulan en görkemli yapı yeniden yıkılmış oldu.

İkinci bir Yahudi isyanı aradan yüz yıl geçmeden patlak verdi ve o da Romalılar tarafından bastırıldı. Bu kez tüm Yahudilerin Kudüs'e girmesi yasaklandı ve tapınakların inşa edildiği dağa Zeus ve Roma Tanrı-Kralı Hadrian adına yapılan tapınaklar inşa edildi. Altı yıl sonra bölgede bu kez başka bir kutsal yerin yükseldiği görülecekti. Kudüs'ün Araplarca fethe-dilişi ve İslam'ın yükselişiyle Museviliğin bu en kutsal mekanı artık yeni bir biçimde tanımlanır hale dönüştü. Burası artık Hz. Muhammed'in atının cennete yükseldiği yer olarak anılmaya başlandı. Ve bu nedenle de bölgede İ.S. 691 yılında Hali-fe Abdül El-Malik tarafından inşa edilen yeni bir ibadet yeri inşa edildi. Bu ibadethane İslam dinine inananlar için o tarihten bu yana kutsal bir yer olarak kabul edile gelmiştir. Tabii kutsal toprakların haclılar tarafından ele geçirildiği ve bu ibadethanenin Tempum Domini, Tanrının Tapınağı, adıyla Hıristiyan Kilisesine dönüştüğü dönem hariç. (Daha sonra aynı yere El-Aksa camii inşa edilecektir.) Bu kilise yeni yeni gelişmekte olan Tapınak Şövalyeleri'nin merkezi olmuştur.

Dokuz cesur keşişin korunmaya muhtaç hacıları gözetip, savunduğu konusundaki haberler çok kısa süre içinde Avrupa'dakilerin kulağına ulaştı ve bu duyduklarından çok etkilendiler. Kısa süre içerisinde Tapınakçıların yarattığı romantik etkiler sayesinde kendilerine yeni bir takım vazifeler yüklenmeye başlandı. Diğer yandan Avrupa'daki asiller cömertlik göstererek şövalyeleri, maddi yardımlarda bulunarak ve toprak vererek desteklemeye başladılar. Şövalyelerin papalık tarafından kutsanmasının bu desteğin sağlanmasına oldukça

önemli oranda yardımı olmuştu. Zira neredeyse o zamanın bütün kralları ve tüm devletler Hristiyanlığın yegane otoritesi olarak papalığı görüyorlardı ve daha da ötesi bu tür kut-sanmalar çok nadir yapılmaktaydı. Böylece tarikat genişlemeye başladı. İlk başlarda ağır ağır, sonra, giderek hızlanarak büyüyorlardı. İyi yetişmiş dövüşçülerdi ve başarıları sayesinde egemenlik alanları genişliyor bunun sonucu olarak da farklı alanlarla da ilgilenmeye başlıyorlardı. İlk misyonları hacıları korumaktı ama bu giderek Kutsal Toprakları korumaya dönüşmüştü.

Yüz yıldan daha kısa bir süre içinde Tapınakçılar Avrupa'nın en çok etkiye sahip ve en zengin topluluklarından biri halini aldılar. Konumları artık sadece papalıktan bir kademe aşağıdaydı. İngiltere, İskoçya, Fransa, İspanya, Portekiz, Almanya ve Avusturya'da geniş arazilere sahip olmuşlardı. Sahip oldukları şatolar ve bu kadar geniş bir bölgeye yayılan topraklarının sayesinde dünyanın ilk bankerlik sistemini de kurdular. Bir taraftan Avrupa çapında iflas etmek üzere olan kraliyet üyelerine ve zenginlere kredi açıyor diğer taraftan da hacıların paralarını da kasalarında saklayarak güvence altına alıyorlardı. Ayrıca seyahat çeklerini de icat ederek etkili biçimde kullanmaya başladılar. O günlerde para yalnızca altın veya gümüştü. Bu nedenle değeri tartılarak kolaylıkla anlaşılıyordu. Yanlarında taşıma zorluğu ve hırsızlar tarafından soyulma riski nedeniyle hacılar paralarını Avrupa çapında yaygın herhangi bir Tapınakçı Evine veya şatosuna bırakıyorlardı. Burada kendilerine bıraktıkları paranın karşılığı olarak bir şifre veriliyordu. İstedikleri yere ulaştıklarında o bölgede bulunan Tapınakçı evine gidiyorlar kendilerine verilen şifreyi oldukça sıkı denetlenen bir şifreleme sisteminden geçirip paralarını çekiyorlardı.

Tess Reilly'in hâlâ dinleyip dinlemediğini öğrenmek için başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. "Yani dokuz kişilik yalnızca Kutsal Toprakları Sarakenlerden korumak gibi bir amaca kendilerini adanmış grubun başlattığı bu hareket kısa zamanda Vatikan'a dahi sahip olduğu zenginlik ve etkiyle meydan okuyan, zamanının en güçlü ve işleyişi son derece sıkı tutulan teşkilatına dönüştü."

"Ama sonları iyi bitmedi değil mi?" diye sordu Reilly.

"Evet. Hem de ne son. Sonunda Müslüman orduları on üçüncü yüzyılda Kutsal Toprakları yeniden ele geçirdiler. Haçlıları bir daha geri dönmek üzere bölgeden kovaladılar. Artık o topraklarda hiç haçlı kalmamıştı. Bölgeyi en son terk edenlerse Akka'da 1291 yılında yenilen Tapınakçılar oldu. Avrupa'ya geri döndüklerinde tüm var oluş nedenleri sona ermişti. Artık ne koruyacak hacı vardı, ne kutsal toprak vardı. Ne evleri, ne düşmanları ne de var olmaları için bir nedenleri kalmıştı. Bunun yanında fazla dostları da yoktu. Sahip oldukları o güç ve servet akıllarını başlarından almıştı. Bir zamanların fakir Hristiyan askerleri artık fakir değillerdi, tam aksine küstah ve aç gözlü bireylere dönüşmüşlerdi. Üstüne üstlük birçok kraliyet ailesi mensubu, özellikle de Fransa Kralı onlara borçluydu."

"Ve onlar da dünyanın altını üstüne getirdiler."

"Yaktılar ve yıktılar," diye başıyla onayladı Tess. "Kelimenin tam manasıyla," diye de ekledi kahvesinden bir yudum alırken. Ardından da Reilly'e Tapınakçılarla ilgili söylentilerin nasıl başladığını, yıllar boyu tarikatın gerçekleştirdiği gizli ayinleri anlattı. Kısa bir süre sonra da tuhaf sapkınlıkları yıkımlarını hazırladı.

"Ne oldu?"

"Cuma gününün 13'ü," diye yanıt verdi Tess sessizce. "Yani hikâyenin özgün versiyonu."

20. Bölüm

PARİS, FRANSA - MART 1314

Yavaş yavaş Jacques de Molay'ın bilinci yerine geliyordu.

Ne kadar olmuştu? Bir saat? İki? Büyük Üstad bundan daha fazla olmasının mümkün olmadığını biliyordu. Birkaç saat bilinçsiz yatıp, dinlenmenin onların izin vermeyeceği bir lüks olduğunun bilincindeydi.

Zihninin bulanıklığı giderek azalırken alışık olduğu acıların yeniden başladığını hissetti ve yine alışık olduğu biçimde onları zihninden çıkarıp atmaya başladı. Beyin son derece garip ama bir o kadar da güçlü bir organdı. Yıllardır zindanlarda geçen işkence dolu yaşamın ardından onu bir silah olarak kullanmayı öğrenmişti. Bir savunma silahı.

Bedenine zarar verebilirlerdi, ki zaten bunu yapmışlardı bile, ama ruhu ve beyni zarar görmüş bile olsa hâlâ kendisinini.

Tıpkı inançları gibi.

Gözlerini açtığında hiçbir şeyin değişmediğini fark etti. Aslında merak uyandırıcı bir değişiklik vardı ama ilk anda anla-

yamamıştı. Mahzenin duvarlarından parke taşlı zemine yeşilimsi bir çamur akıyordu. Zemin çamurla, kurumuş kanla ve dışkıyla ve çöple kaplıydı. Bu kadar pisliği ben mi yapmışım? Çok fazla diye düşündü. Ne kadar zamandır burada yaşıyordu? Yeniden aklını toparlamaya çalıştı. Altı yıl? Yedi? İnsanın bedenini enkaz haline dönüştürecek kadar uzun bir süre.

Kemikleri kırılmış, sonra büyük bir acımasızlıkla iyileşmeleri için beklenmiş, sonra yeniden kırılmışlardı. Kolları, bacakları eklemelerinden bükülmüş, tendonları parçalanmıştı. Artık ne ellerinin ne de ayaklarının bir işe yarayacağını sanıyordu. Ama zihninin çalışmasını durduramamışlardı. Zihni hâlâ istediği gibi gezebilme, bu karanlık, sefil zindanı terk ederek Paris sokaklarında ya da her nereyi isterse dolaşabilme özgürlüğüne sahipti.

Öyleyse bugün nereye gitmeliydi? Fransa içlerindeki çiftliklere mi? Alp dağlarının eteklerindeki o bayırlara mı? Yoksa o çok sevdiği Outremer'deki deniz kıyısına mı?

Deli olup olmadığını düşündü. Ve bu düşünce aklına ilk kez gelmiyordu. Belki de diye yanıtladı kendi sorusunu. Kendisini bu cehennem deliğine tıkan işkencecilerin yaptıklarından etkilenmişti. Belki de akıl sağlığını bu şartlarda korumanın bir çaresi yoktu.

Biraz daha yoğunlaşarak burada ne kadar zaman geçirdiğini hatırlamaya çalıştı. Evet, artık hatırlıyordu. Altı buçuk yıl önce bir gece kralın adamları Paris Tapınağı'nı işgal etmişlerdi.

Onun Paris Tapınağı'nı.

Günlerden Cuma olduğunu hatırlıyordu. 13 Ekim 1307, O ve diğer şövalye dostlarının çoğu uykudayken içeri dolan, kralın sayıları yüzlere ulaşan askeri tarafından daha günün ilk ışıkları doğmadan tapınak işgal edilmişti. Aslında bir Şövalye Tapınağı çok daha iyi korunmalıydı. Zira aylardır onun satmaya hazır olan kral ve uşaklarının Tapınakçıların

gücünü alt etmenin planlarını yaptıklarını biliyorlardı. Ve o sabaha karşı tüm cesaretlerini toplayarak ve saldırı için bir de bahane bularak bu emellerini gerçekleştirdiler. Ancak kendilerine şiddetle mukavemet eden şövalyelerle karşılaştılar ve onlar kolayca teslim olmadılar ama kralın adamlarının saldırısı hiç beklemedikleri bir sırada gerçekleşmişti. Onun dışında kralın adamlarının sayısı çok daha fazlaydı, böylece şövalyeleri alt etmeleri uzun sürmedi.

Umutsuzca geri çekilip Tapınağın yağmalanmasını izlediler. Büyük Üstadın yapabileceği tek şey kralın ve yordakçılarının buraya getirdikleri ganimetlerin arasındaki değerli şeyleri fark edememelerini ummaktı. Ya da en azından adamlar altınları ve mücevherleri yağmalamaya dalıp, aslında paha biçilemez değerdeki bazı nesneleri bulmamalarını diliyordu. Derken etraf yavaşça sessizleşirken, de Molay ve şövalyeleri şaşırtıcı bir nezaketle at arabalarına tıklıp, kaderlerinin kendilerini götüreceği bir sonraki durağa doğru yola çıkartıldılar.

De Molay o günkü sessizliğin şu an bulunduğu yerden çok farklı olduğunu düşündü.

Mutlak bir sessizlikti o.

Zira genellikle zindanlar gürültülü yerlerdir. Zincir sesleri, parmaklık ve çark sesleri, ısıtılan demirlerden gelen cızırtılar, işkencecilerin kurbanlarının dinmek binmeyen çığlıklarına karışır.

Ama bugün değil.

Derken Büyük Üstad bir ses duydu. Ayak sesleri yaklaşıyordu. İlk anda gelenin işkencecilerin şefi Gaspard Chaix olduğunu düşündü. Ama o canavarın ayak sesleri bunlardan farklıydı. Onunkiler hızlı ve tehditkardı. Gelen onun ekibindeki sürungen hayvanlardan biri de olamazdı. Hayır, çok sayıda adam yaklaşıyordu. Hızla tüneli takip ederek de Molay'ın zincirlendiği hücreye ilerliyorlardı. Sert bakışlı, kan çanağına dönmüş gözlerini kısarak baktığında iyi giyimli altı

kişinin hücresinin önünde durduğunu gördü. Ve bu gelenlerin ortasındaki de kralın ta kendisiydi.

Zayıf, narin biri olan Kral IV. Phillippe etrafındaki dalkavuklarının hepsinden uzun gözükiüyordu. Korkutucu konumuna rağmen de Molay Fransa hükümdarının dış görünüşünü son derece sevimli bulurdu. Böyle bir fiziğe sahip bir adam nasıl olur da şeytanın ta kendisi olabilirdi? Henüz daha otuzuna basmamış genç, Philippe le Bel, açık tenli, uzun sarı saçlıydı. Dış görünüşüyle tipik bir asilzadeydi. Ama neredeyse on yıldır servete ve güce karşı duyduğu açgözlülüğü ve hırslını son derece zevksiz savurganlıklarla tatmin etmeye çalışıyordu. Bu uğraşı sırasında da kendisini rahatsız eden, ya da en azından bir şekilde hoşnutsuz olmasına sebebiyet veren çok sayıda insanı öldürerek ortadan kaldırmış, bir kısmına da en şiddetli işkenceleri uygulatmıştı.

Tapınak Şövalyeleri onun hoşnutsuz olmasına ziyadesiyle sebebiyet vermişti.

De Molay tünelde yaklaşan başka ayak sesleri de duydu. Kendinden emin olmayan, ürkek adımlarla başı kapalı siyah bir cüppe içinde bir hücreye yaklaştı. Adamın ayağı kaydı ve çarpık çurpuk taşlı zindana tökezleyerek daldı. Adamın başlığı açıldı ve de Molay gelenin papa olduğunu gördü. Clement'i son gördüğünden beri çok zaman geçmişti ve bu süre zarfında adamın yüzü değişmişti. Ağzının kenarında derin çizgiler oluşmuş, sanki adamın için için çektiği derin acıların birer nişanesi olmuşlardı. Gözleri de derin, kara çukurlarına iyiden iyiye gömülmüştü.

Kral ve papa. Birlikte.

Bu iyi bir şey olamaz.

Kralın bakışları de Molay'ın üzerine sabitlenmişti. Ama yaralı adam onunla şu an için ilgilenmemekteydi. Onun tüm ilgisi kısa boylu, pelerinli huzursuzca kıpır kıpır hareket ederek diktiği bakışlarından sakınmak ister gibi bir tutum içindeki

adama yönelmişti. De Molay papanın ağzının ne kadar sıkı olabileceğini merak ediyordu. Tapınak Şövalyeleri'nin sonu onun kendilerini aldatmasından ve kurnaz yöntemlerle kralı yönlendirerek üstlerine salmasından sonra mı gelmişti? Veya artık çürüyen etlere, kapanmak bilmez yaralara, işkence altında şeklini yitiren bedenlere tahammülü kalmadığı için mi pes etmişti.

Kral bir adım daha atarak yaklaştı. "Hiçbir şey mi?" diye tersleyerek kapının girişindeki adama sordu. Adam bir adım atarak yaklaştı ve o sırada de Molay adamın işkenceci Gaspard Chaix olduğunu gördü. Adam kederli gözlerle bakarak başını sallıyordu.

"Hiçbir şey" diye yanıtladı, kısa boylu tıknaz adam.

"Adamı cehennemin dibine gönderin," diye bağırdı içindeki büyük öfkeyi dışarı savurarak.

Bunu çoktan yaptın değil mi? diye düşündü de Molay. Gaspard'ın kalın kaşlarının altında zemindeki taşlar gibi ölü gözlerini üzerinde hissetti. Kral biraz daha öne ilerledi, de Molay'ın yanına yaklaştı. Cebinden çıkardığı bir mendili burnuna tutarak hücreden yayılan ve Büyük Üstadın uzun zamandır aldırnamayı başardığı kokuyu engellemeye çalışıyordu.

Kral fısıldayarak "Konuş, lanet herif. Hazine nerede?"

"Hazine filan yok," diye kısaca yanıt verdi de Molay, sesini kendisi bile zorlukla duyuyordu.

"Neden bu kadar dik kafalısın?" diye öfkeyle sordu kral. "Nasıl bir umut taşıyorsun ki? Adamların şimdiye dek her şeyi anlattı. O iğrenç üyeliğe kabul törenlerinizi, aşağılık Şövalye Haçınızın İsa'nın kutsallığını kabul etmediğini, haçı küçümseyişinizi hatta üzerine işediğinizi, yani her şeyi anlattılar, itiraf ettiler."

De Molay yavaşça şişmiş diliyle, kurumuş dudaklarını yaladı. Sonra da "Tüm onlar işkence altında söylenmiştir," demeyi başardı. "İşkence altında Tanrıyı öldürdüklerini de itiraf edebilirlerdi."

Philippe ona birkaç santim daha yaklaştı. “Kutsal Engizisyon hüküm verecek” dedi öfkeyle. “Bunun ne demek olduğunu senin gibi bilgili biri anlar. Bana istediğim şeyi ver, ben de canını bağışlayayım.”

“Hazine yok,” diye tekrar etti de Molay bunu defalarca duymasına rağmen inanmayacak adama. Uzun bir süredir de Molay Gaspard Chaix’in kendisine inanmaya başladığını hissediyordu. Elbette bunu kurbanına yaptığı işkenceler sırasında kesinlikle belli etmiyor, işkencenin şiddetinde de bu nedenle en ufak bir azalma olmuyordu. Ayrıca papanın da kendisine inandığını biliyordu ve kilisenin başı bunun yanında bildiği küçük sırrı da kralla paylaşmaya hiç niyetli değildi. Diğer yandan kral, iki yüzyıldan beri Tapınak Şövalyeleri’nin biriktirmiş olduğu müthiş serveti biliyor ve buna şiddetle ihtiyaç duyuyordu. Onun bu ihtiyacı da önündeki duvarda zincirlenmiş yatan adamın söylediklerini aklı başında her insanın yapacağından farklı biçimde yorumluyordu.

“Faydasız.” Kral döndü, hâlâ öfkeliydi ama o da kurbanı kadar kaderine boyun eğmiş gözüküyordu. “Hazine daha o gece paylaştırılmış olmalı.”

De Molay hâlâ kendisine bakmamaya çalışan papanın yüzünü inceledi. Büyük Üstad bunu gördüğüne sevinmişti. Adamın bu davranışları niyetini de açıkça ortaya koyuyordu. Böylece Tapınakçıların asil hedeflerini gerçekleştirmek için yaptıkları çabalarda ne kadar haklı oldukları da bir kez daha doğrulanmış oluyordu.

Kral işkencecisine döndü. “Burada kaç tanesi kaldı şu an?”

De Molay’ın tüm bedeni bir anda buz kesti. İlk kez Paris Tapınağı’ndaki Kardeşlerinin durumuyla ilgili bir şey öğrenecekti. Gaspard Chaix krala Büyük Üstad dışında, bir tek Geoffroi de Charnay’ın, üstadın yardımcısının, hayatta kaldığını bildirdi.

Yaşlı tapınakçı gözlerini kapadı. Gözünün önüne korkunç sahneler geliyordu. Hepsi gitti diye düşündü. Üstelik çok yak-

laşmıştık. Keşke... Keşke sadece bir tek kelime bile elimize ulaşırdı. Yıllar önce, Şahin Tapınağı'ndan, Aimard'tan ve adamlarından.

Ama hiçbir haber alamamışlardı.

Şahin tapınağı, yani o eşsiz kargo gemisi, bir şekilde yok olup gitmişti.

Kral döndü, yaralı adama son bir kez daha baktı. "Bitirin" diye emretti.

İşkenceci yaklaşarak "Ne zaman, ekselansları?" diye sordu.

"Yarın sabah" dedi kral. Verdiği karardan mutlu gözükersen.

Bu sözleri işittiğinde de Molay içini kaplayan, ne olduğunu ilk anda anlayamadığı bir duygunun etkisine girdiğini fark etti. Bu uzun zamandır hissetmediği bir duyguydu.

Rahatlama.

Başlığını yeniden başına geçiren papanın gözlerine baktığında adamın da son derece memnun olduğunu görebiliyordu.

"Ne eşyaları var?" diye sordu papa, sesi titreyerek. Artık de Molay kalacakların kralın borçlarını ödemek için kullanılmayacağını biliyordu. "Kitaplar, kâğıtlar, ıvır zıvır. Hepsi kiliseye ait."

"O zaman alın onları." Kral elini sallayarak herkesin çekilebileceği talimatını verdi. Dönüp de Molay'a son bir kez daha öfkeyle baktı ve peşinden hızla gelenlerle birlikte hücreyi terk etti.

Çok kısa bir an için papayla de Molay'ın gözleri bir kez daha Clement dönüp hücreyi terk etmeden önce buluştu. O kısacık zaman zarfında de Molay papanın düşüncelerini okumuş, bu küçük adamın neyin peşinde olduğunu iyice anlamıştı. Fırsatçı papa bu açgözlü, doymak bilmez kralı kendi sonuna doğru sürüklüyordu. Kilisenin maksadı buydu.

Fırsatçı bu kez baskın çıkmıştı.

Ama de Molay buna inanmanın getireceği tatmini yaşatamazdı. Fırsatı yakaladı, bütün gücünü toplamaya çalışarak

kendinden ne kadar olduğunu gösteren bakışlarını papaya yöneltti. O kısacık saniyede papanın soluk yüzünde korkunun izini gördü, papa da derhal başlığını başına iyice geçirdi ve döndü.

Büyük Üstad dudaklarını kıvırdı. Bu bir zamanlar gülerken yaptığı hareketti. Küçük adamın kafasında bir takım kuşkular uyandırmayı başardığına emindi.

Bir çeşit zafer.

Papa bu gece iyi uyuyamayacak.

Bu savaşı kazanmış olabilirsiniz diye düşündü de Molay. Ama bizim savaşımızın bitmesine daha çok var. Bu düşüncelerle gözlerini kapattı ve yaklaşmakta olan ölümünü beklemeye koyuldu.

21. Bölüm

Reilly anlatılanların konuyla ne ilgisi olduğunu düşünüyor ama bu düşüncesinin anlaşılmaması için elinden geleni yapıyordu. Her ne kadar burada Tess'le oturmak son derece keyifli bir şey olsa da ona anlattıklarının yaşanılanlarla en ufak bir bağlantısını dahi görememişti. Bir grup bencil şövalye yalnızca kendi servetlerine servet katmak için bir ortaçağ süper gücü haline dönüşmüşler, ardından da ortadan kaybolarak tarihin sayfaları arasına karışmışlardı. Tüm bunlardan yedi yüzyıl sonra müzeyi talan eden bir grup silahlı gangsterle ne alakası vardı?

“Müzedeki adamların Tapınakçı giysileri giydiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Evet. O tarihlerde şövalyelerin giydiği şatafatlı giysilerden çok farklı olarak, Tapınakçılar oldukça basit şeyler giyerlerdi. Unutmayın onlar inançlı keşişlerdi ve yoksulluklarıyla gurur duyuyorlardı. Giydikleri beyaz gömlekler sürmeyi umdukları saf yaşamı sembolize ederken, kızıl haçlar ise, kan renkli haçlar yani, kiliseyle aralarındaki özel ilişkiye gönderme yapıyordu.”

“Tamam, ama eğer benden sana bir şövalye resmi çizmemi isteseydin büyük bir ihtimalle Tapınakçıları aklıma bile ge-

tirmeden onların giydiklerine benzer bir şeyin resmini çizebilirdim. Bu da son derece garip bir durum, değil mi?”

Tess başını sallayarak onayladı. “Bak eğer bir tek bu olsaydı, haklısın sonuca ulaşmaya yardımcı olacak bir bilgi sayılmazdı. Ama sonra şu şifre çözücü işin içine girdi.”

“Yani dördüncü atlinin aldığı nesne. Yanında durduğun.”

Tess biraz öne eğilip yaklaştı. “Evet. Onu iyice incelemiştim. Yüzlerce yıl önceden günümüze ulaşmış şeylerden çok daha fazla gelişmiş bir şey. Yani onun devrimsel bir buluş olduğunu düşünüyorum. Ve Tapınakçılar şifreleme ustaları olarak bilinirler. Şifreler onların tüm bankacılık sistemlerinin anahtarıydı. Hacılar Kutsal Topraklara hareket etmeden önce paralarını onlara teslim ederler karşılığında şifreli bir mesaj alırlardı ki bu şifre ancak Tapınakçılar tarafından çözülebilirdi. Böylece hiç kimse şifreyi çözmeyi başarak onları aldatamazdı. Onlar bu alanın öncüsüdürler ve bir şekilde bu şifre çözücü onların bu gelişmiş, gizli sistemlerine çok uygun.”

“Tamam, da neden bir Tapınakçı şifre çözücüsü Vatikan Eserleri arasında olsun ki?”

“Çünkü Vatikan ve Fransa kralı birlikte tarikatı ortadan kaldırmaya karar vermişlerdi. İkisi de Tapınakçıların servetinin peşindeydi. Bu nedenle Tapınakçıların sahip oldukları şeylerin Louvre Müzesi’nde veya Vatikan’da ortaya çıkmasına şaşırmamalı.”

Reilly emin olamıyordu. “Latince bir deyişten söz ettin?”

Tess yeniden heyecanlanarak “Zaten ben de bu noktadan başladım,” dedi. “Dördüncü atlı yani şifre çözücüyü alan, ona dokunduğu anda havaya kaldırarak, adeta dinî bir seremoni gerçekleştirir gibi bu sözcükleri fısıldadı. Adeta transa girmiş gibiydi. Elindeki kutuya huşuyla bakarak yukarı kaldırdı ve Latince bir şeyler söyledi. Söylediği şey sanırım *Veneritas vos liberabit*’ti. “

Tess bir süre bekleyerek Reilly'nin bu sözcüğün anlamını bilip bilmediğini öğrenmeye çalıştı. Ancak soran bakışlarından bilmediği anlaşılıyordu. "Gerçek seni özgür kılacak anlamına geliyor" dedi. "Ben bu sözcükleri araştırdım, her ne kadar bu çok yaygın olarak kullanılan bir deyiş olsa da aynı sözcüklerin güney Fransa'daki bir Tapınakçı şatosunun girişinde de yazılı olduğunu öğrendim."

Tess adamın bu söylenenleri zihninde ölçüp biçtiğini görebiliyordu ama adamın yüzünden nasıl bir sonuca ulaştığını anlayamıyordu. Kahvesini bitirmek üzere fincanını aldı ve artık iyice soğuyan kahvesinin son yudumlarını da içerek bitirdi. Ardından devam etmeye karar verdi.

"Biliyorum ilk başlarda anlattıklarım çok mantıklı gelmiyor ama Tapınakçıların insanlara nasıl ilham kaynağı olduğunu öğrendikten sonra anlamaya başlıyorsunuz. Kökenleri, yaptıkları işler, inançları ve korkunç ölümleri hep gizemli bir örtünün altında saklanmış gibidir. Muazzam bir geçmişleri var. Onlar hakkında bulduğum kitapların ve belgelerin sayısına inanamazsınız. Üstelik yalnızca yüzeysel bir araştırma yaptım. Adeta bir fenomen halini almışlar. Ve işte en önemli noktaya geldik. Sahip oldukları müt-hiş servetin bulunamamasına ilişkin dedikodular insanların ilgisini fazlaca çekiyor."

"Fransa Kralının bu nedenle Tapınakçılarla uğraştığını sanmıştım," diye düşüncesini açıkladı Reilly.

"O peşinde olduğu şeydi. Ama hiçbir zaman bu emeline ulaşamadı. Hiç kimse bunu başaramadı. Ne altın ne de mücevher bulundu. Hiçbir şey. Böylece Tapınakçılar bir türlü bulunamayan garip bir hazinenin de sahibi olarak anılmaya başladılar. Bir tarihçi Tapınakçıların Kudüs'e ilk gittiklerinde, henüz Avrupa'dan gelecek bağışların toplanmaya başlamasından bile önce, bölgede 148 ton altın ve gümüş ele geçirdiklerini söylüyor."

“Ve hiç kimse tüm bu hazineye ne olduğunu bilmiyor?”

“Genel olarak kabul gören iddiaya göre Tapınakçıların tutuklanmalarından bir gece önce Paris Tapınağı’nı yirmi dört şövalye terk etmiştir. Bunlar sandıklarla doldurdukları at arabalarını Atlas okyanusu kıyısındaki La Rochelle’a kaçırmışlardır. Oradan da on sekiz kadırgalı bir gemiye binerek açıldıkları sanılır. Daha sonra onlardan bir daha haber alınamamıştır.”

Reilly bu anlatılanları bir süre düşündü. “Yani müzeyi soyan adamların gerçek amacının şifre çözücüyü ele geçirmek olduğunu, onu kullanarak Tapınakçıların hazinesine bir şekilde ulaşabilmeyi denemek istediklerini mi düşünüyorsun?”

“Belki. Soru şu ki hazine neydi? Altın sikkeler ve mücevherat mı yoksa başka bir şey mi? Anlaşılması zor, gizemli bir şey mi? Öyle bir şey ki bu...” bir süre için duraksadı “...tüm inançları yerinden oynatabilir.” Bir süre adamın anlattıklarını özümseyebilmesi için bekledi.

Reilly rahatlatan gülümseyişiyle ona baktı. “Hâlâ buradayım, değil mi?”

Öne doğru eğilip sesini bilinçsizce fısıltıya dönüştürerek “Bu teorilerin çoğu Tapınakçıların asırlık bir komplonun ortaya çıkartılmasında anahtar rolü üstlendiklerini ve bazı gizli bilgileri koruduklarını varsayar. Birçok kutsal emanetin bekçisi oldukları söylenir. Hatta bir Fransız tarihçi Tapınakçıların İsa’nın başını mumyalayarak sakladıklarını iddia etmiştir. Ancak ulaştığım bu tür teorilerden biri bana diğerlerine göre daha mantıklı geldi. Tapınakçıların bu tür sırlarının ardında Kutsal Kâse’nin olduğunu sanıyorum. Büyük bir ihtimalle bunun İsa’nın son yemeğinde kullandığı gerçek kadeh veya kâse ölmesinin gerekli olmadığını biliyordur. Zira kâse İsa’nın ölümünün ardındaki gerçek olayların ve onun ortaçağa kadar uzanan soyunun gizlendiği sırrın metaforik bir simgesi de olabilir.”

“İsa’nın soyu mu?”

“Kabul edilmiş tüm doktrinlere ters gözüксе de, bu tür bir düşünce çizgisinde ilerlediğimizde, bana inan bu çok da popüler bir iddia, İsa’yla Magdalalı Meryem’in bir çocuk sahibi olduklarını, belki de birden fazla, gizlice büyütülerek Romalı-lardan saklandığı iddiasıyla karşılaşıyoruz. İsa’nın soyuyla ilgili sır iki bin yıl boyunca tüm bu tür gizemli örgütler sayesinde saklanarak ve ardından da bu sırrı “illuminati” adı verilen özel bir guruba aktarmaları neticesinde korunmuş oldu. Da Vinci, Isaac Newton, Victor Hugo yüzyılları aşmış üne sahip kişilerdir ve onların bu tür bir sır, yani Kutsal soyun koruyucularıyla bağlantıları olduğu düşünülür. “Tess, Reilly’nin reaksiyonunu görmek için bekledi. “Aptalca göründüğünü biliyorum ama bu çok popüler bir hikâyedir ve çok sayıda insan bu konuda araştırma yapmıştır. Ve de burada kesinlikle kurmaca birçok romandan filân da bahsetmiyorum. Şu ana kadar bu konuda çeşitli bilim adamları ve akademisyenler de ciddi çalışmalar yapmıştır.”

Susup onun şu anda ne düşündüğünü merak ederek Reilly’nin yüzünü inceledi. Eğer bu hazinenin biraz olsun ilgisini çekmesini sağladıysam, doğru yoldayım demektir. Arkasına yaslanırken kendi kendine, bu anlattıklarının ağzından çıktığı anda kendisine dahi inanılmaz geldiğini itiraf ediyordu.

Reilly bir süre düşünüyormuş gibi bir ifade takındıktan sonra yüzünde beliren belli belirsiz bir gülümsemeyle “İsa’nın soyu. Ha. Eğer bir veya iki çocuğu varsa, o zaman o çocukların da çocuk sahibi olmuş olabileceklerini ve bunun bu şekilde sürmüş olabileceğini varsayabiliriz. İki bin yıl sonra bu da yetmiş veya seksen kuşak sonrası oluyor. Sayılarının katlanarak çoğaldığını hesap ederken gezegenin onun torunlarıyla dolu olduğu sonucuna ulaşıyoruz, değil mi?” Güldü. “İnsanlar gerçekten bunları ciddiye alıyorlar mı?”

“Kesinlikle. Tapınakçıların bulunamayan hazinesi tüm zamanların çözülememiş en büyük gizemlerinden biridir. İnsanların neden bunun peşinde olduklarını görmek de zor değil. Hikâyenin kendisi dahi çok ilgi çekici. Kudüs’e dokuz şövalye çıkagelir ve hacıları korumak istediklerini açıklar. Sadece dokuz kişi. Muhteşem. Yedilerin yaptığı benzer şey oldukça iddialı bir amaç, değil mi? Bunu duyunca Kral Baldwin onlara Kudüs’te hatırı sayılır miktarda toprak verir. Tapınak Dağında. Burası Süleyman’ın ikinci tapınağının İ.S. 70 yılında Titus’un lejyonlarınca içerideki hazinenin yağmalanarak Roma’ya götürüldüğü ardından da yıkıldığı, içerideki hazinenin olduğu yerdir. Bu durumda ortada kocaman bir peki ya diye başlayan bir soru kalıyor: Peki ya Tapınaktaki rahipler Romalıların gelip her şeyi talan edeceklerini anlayınca bir yerle bir şeyler sakladılarsa? Romalıların bulamayacakları bir yere.”

“Ama Tapınakçılar buldular.”

Başıyla onayladı. “Bir miti beslemek için harika bir öykü. Gömülü olarak bu bölgede tam bin yıl boyunca kalır, sonra onlar tarafından bulunur. Ardından Kumran’da “Bakır Tomar” adı verilen yazmalar bulunur.

“Ölü Deniz Yazmaları da mı bu konuyla ilgili?”

Yavaş ol Tess. Ama kendini tutamıyordu. Devam etti. “Yazmaların birinde özellikle büyük miktarda altın ve diğer değerli şeylerin Tapınağın altına üst üste gömüldüğü belirtilmiş. Bunun dışında gömülenlerin arasında diğerlerinden farklı çok değerli bir şey olduğundan bahseder. O neydi? Bilmiyoruz. Herhangi bir şey olabilir.”

“Tamam, şimdi tüm bunların o geceki olayla bağlantısı ne?” diye sordu Reilly dalgın bir ifadeyle.

Çok kısa bir süre için adamın bakışları son derece rahatsız edici geldi. Bunun etkisinden kurtulabilmek için gülümseyerek “Bu anlattıklarımın en ufak bir bölümünü bile ciddiye almıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Reilly ellerini kaldırdı ve kesinlikle az önce söylediklerine pişman olmuş gibi gözüküyordu. “Hayır, bak, özür dilerim. Lütfen devam et.”

Tess yeniden düşüncelerini topladı. “Bu dokuz sıradan şövalyeye kraliyet toprakları içerisinde verilen arazi ve ahır o kadar büyüktü ki iki bin atın orada barınması mümkündü. Neden Baldwin onlara karşı bu kadar cömert davranmıştı?”

“Bilmem. Belki ileriye düşünüyordu. Belki de adamların amacından çok etkilenmişti.”

“Hayır, asıl nokta bu” diye karşı çıktı. “Henüz hiçbir şey yapmamışlardı. Onlara yaşayacakları bu devasa arazi verilmişti. Ve bizim muhteşem dokuzumuz ne yaptı? Dışarı çıkıp kahramanca işler yaparak hacıların gitmek istedikleri yerlere huzur içinde gitmelerini, yani kendilerinden beklenen işi yapmaya mı koyuldular? Hayır. İlk dokuz yıllarını arazilerinin dışına çıkmadan, tapınakta geçirdiler. Hiç dışarı çıkmadılar. Bulundukları yeri terk etmediler, yeni görevler de üslenmediler. Sadece kapıları kilitleyip orada beklediler. Dokuz yıl.”

“Ya agorafobiye^(*) yakalanmışlar ya da...”

“Ya da başka bir dolap çeviriyorlardı. En çok kabul gören teoriye, ve kişisel olarak da ben bunu mantıklı buluyorum, orada yaptıkları şey kazıydı. Oraya bir zamanlar gömülmüş bir şey arıyorlardı.”

“Titus’un lejyonerlerinden gizleyebilmek için rahiplerin bin yıl önce gömdüğü şeyi.”

Sonunda onun ilgisini çekebildiğini fark ettiğinde gözleri çabasının karşılığını almaya başlamasının getirdiği sevinçle parıldamaya başladı. “Kesinlikle. Tam dokuz yıl orada öylece beklediler, sonra birden sahneye çıkıp kendilerini göstermeye, inanılmaz bir hızla zenginleşmeye başladılar. Vatikan da onlara samimi bir destek sunuyordu. Belki orada bir şey bul-

(*) Açık alan korkusu. (Ç.N.)

muşlardı, belki orada Tapınağın altında buldukları şey tüm bunların gerçekleşmesini sağladı. Öyle bir şey ki Vatikan da-
hi onları memnun edebilme çabasına girmek zorunda kalmış.
Buldukları şeyin İsa'nın bir veya iki çocuğun babası olabile-
ceğini kanıtlayabilecek bir şey olduğunu ve tüm bunların üs-
tünün kapatılması için Vatikan'ın böyle bir çabaya giriştiği
yönündeki düşünceler de bu noktada daha da güçleniyor.”

Reilly'nin yüzü allak bullak olmuştu. “Dur bir dakika. Va-
tikan’a şantaj mı yaptıklarını düşünüyorsun? Onların Hiris-
tihan askerler olduklarını sanıyordum. Buldukları şeyin Vati-
kan'ın gerçekten çok hoşuna gitmesi, bu nedenle de papanın
yapmış oldukları bu keşif karşılığında onları ödüllendirmiş
olması daha mantıklı değil mi?”

Yüzünü buruşturdu. “Eğer öyle bir şey olsaydı bunu tüm
dünyaya ilan etmezler miydi?” Sırtını sandalyesine yasladı.
Düşüncelere dalmış gibi bir ifade belirmişti şimdi yüzünde.
“Bu bulmacayı tamamlayabilmek için gerekli parçalardan bir
kısının eksik olduğunu biliyorum. Hristiyanlık adına tam
iki yüz yıl boyunca savaştılar. Ama sen de kabul etmelisin ki
tüm bunlar son derece merak uyandırıcı şeyler.” Bir süre du-
rup adamın yüzünü inceledi. “Sence olanlarla anlattıklarım
arasında bir bağlantı var mı?”

Reilly kadının anlattığı şeyleri bir kez daha kafasından ge-
çirdi. Her ne kadar ilk duyulduğunda kulağa aptalca gelse de
kolaylıkla geri plana atılabilecek iddialar değildi anlattıkları.
Müzeye gerçekleştirdikleri saldırı kesinlikle korku içinde,
yoldan sapmış birilerinin çılgın bir girişimi gibi gözüküyordu.
Bu olayın ardında da her kesin hem fikir olduğu gibi çok da-
ha derin bir takım şeyler olması gerekiyor gibiydi. Bazı uç gö-
rüşlere sahip insanların mitolojik fikirlerden nasıl etkilen-
diklerini bilirdi. Oradaki bir fikrin özünü alıp, kendileri yeni
bir inanç sistemi geliştirir, ardından mitolojik öğelerle yeni-
den bunları harmanlar ve tamamıyla değiştirerek yeni bir

şekle sokarlardı. Sonunda da olayın gerçeklikle bağlantısını tamamen yitirirler ve en uç noktalara doğru kayarlardı. Aradıkları bağlantı böyle bir şey olabilir miydi? Tapınak Şövalyeleri kesinlikle böyle bir konuda örnek olarak alınabilecek ilginçlikte tarihi bir olguydu. Birileri Tapınakçıların korkunç sonundan epey etkilenip kendini onlarla özdeşleştirerek, onların giysilerine bürünüp, kendilerini de onlardan biri olarak görüp bir şekilde Vatikan'dan öğ almaya çalışmış olabilir miydi? Hatta belki de onların efsanevi hazinelerini bulmaya çalışıyor olabilir miydi?

Reilly kadına bakarak "Tapınakçıların Kilisenin ilk zamanlarına ilişkin çok önemli bir sırrı, iyi veya kötü bir sırrı, taşıdıklarına inanıyor uyum? Kesinlikle hiçbir fikrim yok."

Tess gözlerini kaçırarak hissettiği umutsuzluğun anlaşıl-maması için çaba harcamaya çalışıyordu. Derken Reilly öne doğru eğilerek "Tapınakçılarla müze baskınını gerçekleştirenler arasında bir ilişki olabileceğine inanıyor muyum?" Bir sü-re sustu, neredeyse belli belirsiz bir biçimde başını salladı. Dudakları ufacık bir tebessümle bükülürken "Bunun kesinlikle araştırmaya değer bir şey olduğunu düşünüyorum," dedi.

22. Bölüm

Gus Waldron kesinlikle en iyi günlerinden birini yaşamıyordu.

Bir süre önce uyandığını hatırlıyordu. Ne kadar önce. Bunu söyleyemezdi. Saatler, dakikalar... Sonra yeniden içi geçti. Şimdiyse yeniden uyanmıştı ve artık yavaş yavaş tehlike de olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Yaralı olduğunu biliyordu. Kazayı hatırladığı anda ürperdi. Bedenine kasaptaki bir dana pirzolasından daha fazla darbe almış gibi hissediyordu. Ayrıca yanındaki monitörden dur durak bilmeden yükselen bip sesi de sinirini bozuyordu.

Hastanede olduğunu biliyordu. Bu seslerden bunu anlamak kolaydı. Kulaklarına güvenmek zorundaydı, zira en ufak bir şey bile göremiyordu. Gözlerinde korkunç bir ağrı vardı. Hareket etmeyi denedi ama yapamadı.

Göğsünün etrafında bir şey vardı. Beni yatağa bağlamışlar. Ama o kadar da sıkı değil, diye düşündü. Anlaşıldığı kadarıyla bağlamışlardı ama bunu hastanın düşmemesi için yapmışlardı. Polisle bir ilgisi yoktu. Ellerini hareket ettirip yüzüne dokundu. Bandajları ve yüzündeki diğer yara bereyi incelemeye çalıştı. Kolunda da plastik tüpler takılı olduğunu hissetti.

Şimdilik mücadele etmenin bir faydası yoktu. Durumunun nasıl olduğunu anlamak zorundaydı. Eğer buradan çıkmak istiyorsa en azından gözlerine kavuşana dek beklemek zorundaydı. Neler olduğunu anlayana, polislerle anlaşma yapana dek beklemeliydi. İyi de onlara ne önerecekti? Önemli bir bilgi vermesi gerekiyordu, çünkü büyük bir ihtimalle polisler o lanet güvenlik görevlisinin kafasını kopardığını öğrendiklerinde pek mutlu olmayacaklardı. Aslında öyle bir şey yapmamalıydı. Yapılacak tek şey tuhaf prenslerin kıyafetlerini giyerek ata binip diğer adamları takip etmektir. Hepsi bu. Ama o işi yaptığı anda kendini çok da iyi hissetmişti. Bunu kendine itiraf etmek zorundaydı.

Yapabileceği şey Branko Petroviç'i gammazlamak olabilir. O hiçbir zaman birlikte çalıştığı kişilerin adını söylemeyen adi herifin tekiydi. Bunun, yani gizemin ne kadar güzel bir şey olduğunu söyleyip dururdu. Şimdi nedenini anlıyordu. Onu tutan kişi Petroviç'ti. O da başka biri tarafından tutulmuştu. O kişi de başka bir orospu çocuğu tarafından tutulmuştu. Böyle birbirini tanımayan kör bir zincirde kaç halka olduğunu kim söyleyebilirdi? Belki ulaşman gereken kişiye ulaşmadan polisler adamı mıhlatabilirlerdi.

Odada bir ses duyduğunu sandı. Ardından aynı sesi bir daha duydu. Kapı açılıp, kapanmış olmalıydı. Ayak sesleri duydu. Biri yatağına yaklaşıyordu. Sonra gelen her kimse, Gus'un kolunu kaldırdı. Gus avucunu sımsıkı kapamıştı. Doktor veya hemşire nabzını kontrol ediyordu. Hayır, doktor değil. Ancak hemşire için de bu parmaklar fazlasıyla sert ve güçlüydü. Yani en azından hayalini kurduğu hemşire tipindekiler için.

Sağlık durumunun nasıl olduğunu öğrenmesi şarttı. "Kimsiniz? Doktor?"

Oradaki her kimse yanıt vermedi. Parmaklar, göğsündeki bandajı çözüp gözlerine yapıştırdı.

Gus soru sormak için ağzını açmaya yeltenmişti ki bir el ağzını sıkıca kapattı. İşte o anda boynuna batan bir şeyin çıldırtıcı acısını hissetti. Tüm bedeni acıyla titremişti.

Ağzındaki el Gus'un çığlıklarını belli belirsiz inlemelere, mırıldanmalara dönüştürüyordu. Bir süre sonra adam elini Gus'un ağzından çekmeye karar verdi.

Bir erkek sesi, son derece yumuşak bir tonla kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Onun sıcak nefesini kulağının içinde hissediyordu.

“Doktorlar bir süre daha seni hiç kimsenin sorgulamasına izin vermeyecekler. Ama ben o kadar bekleyemem. Seni kimin tuttuğunu bilmem lazım.”

Ne biçim bir şerefsiz bu...

Gus kalkmaya çalıştı ama adam eliyle başına bastırarak buna engel oldu.

“Soruya cevap ver,” dedi ses.

Bu da kimdi? Polis olamazdı. Acaba rezil bir pislik müzeden aldığı şeyin mi peşindeydi? İyi de o zaman kendisini kimin tuttuğunu ne diye soruyordu?

Lanet olsun, sesime de ne oldu?

“Ah!” diye fısıldadı adam. “Bu Lidocaine’nin etkisi. Sadece küçük bir doz. Ses tellerini uyuşturmak için yeterli elbette. Konuşamamak gerçekten çok sinir bozucu. Ama diğer taraftan benim açımdan da iyi bir tarafı var. Konuşamadığın gibi çığlık da atamıyorsun.”

Çığlık mı?

Nabzını ölçen parmaklar şimdi adamın sol kalçasının üzerindeydi. Yani polis kurşununun girdiği yerde. Parmaklar bir süre öylece durdu, sonra birdenbire şiddetle bastırmaya başladı. Hem de bütün güçleriyle.

Acı adeta adamın içindeki bir yerden fırlamış tüm bedenini bir anda sarmıştı ve dayanamayıp çığlık attı.

Sessizce.

Acının etkisiyle bilincini kaybedip, karanlığa gömülmeğe üzereyken, acı giderek hafiflemeye başladı. Boğazına dolan tükürükler ağzının kenarından süzülüyordu. Kusmak üzere olduğunu hissetti. Parmaklar yeniden dokundular, ancak bu kez oldukça naziktiler.

“Solla mı yazıyorsun, sağla mı?” diye sordu ses.

Gus ter içinde kalmıştı. Sağla mı solla mı? Ne fark eder ki? Kuvvetsiz sağ elini kaldırdı. O anda parmaklarının arasına bir şey sıkıştırıldığını hissetti. Bir kurşun kalem.

“Bana sadece alt alta isimleri yaz,” dedi ses ona. Bir yandan da koluna destek oluyordu.

Gözleri bandajlanmıştı, sesi gitmişti. Gus dünyadan tamamen soyutlandığını, iyiden iyiye yalnız kaldığını hissetti. Böyle bir şeyi daha önce hayal bile edemezdi. Herkes neredeydi? Tanrı aşkına, doktorlar, hemşireler, lanet olası polisler, neredeydiler?

Parmaklar yarasının çevresindeki eti yeniden yakaladı ve sıkı. Bu kez daha da fazla sıkmış, süreyi de daha uzun tutmuştu. İnanılmaz bir acı dalgası yüreğini dağladı. Bedeninin her bir hücresi tarifi imkansız acıyla sarsılırken, çektiği ıstı-
rabı ancak attığı sessiz çığlıkla gösterebilmişti.

“Bunun olmasına gerek yok,” dedi adam soğukkanlılıkla. “Bana yalnızca isimleri ver.”

Aslında yazabileceği tek bir isim vardı. O da bu ismi yazdı.

“Branko... Petroviç?” diye sordu adam yumuşak ses tonuyla.

Gus derhal başını sallayarak onayladı.

“Ve diğerleri?”

Gus başını hayır anlamında sallayabilmek için elinden geleni yapmaya çalıştı. Allahın belası, tüm bildiğim bu.

Yeniden parmaklar.

Daha derine, daha derine. İyice sıkıyorlardı şimdi.

Acı.

Sessiz çığlıklar.

İsa. Yüce İsa. Gus bir süre için zaman kavramını yitirdi. Sonra Branko'nun çalıştığı yerin adını yazmayı başarabildi. Bunun dışında yapabildiği tek şey başını sallayarak, dudaklarını oynatarak hayır demekten öteye gitmiyordu.

Aynı şeyler tekrar tekrar yaşandı.

Sonunda, şükürler olsun, parmaklarının ucundaki kurşun kalemın alındığını hissetti. Adam sonunda doğruyu söylediğine ikna olmuştu.

Şimdi, Gus anlayamadığı bir takım sesler duyuyordu. Sonra adamın parmaklarını yeniden hissetti. Gözündeki bandajlar sökülerek eski yerine yapıştırıldı. Korkuyla büzülmüştü. Ancak bu kez iğneyi neredeyse hissetmedi bile.

“Sana biraz ağrı kesici verdim,” diye fısıldadı adam. “Hissettiğin acıyı hafifletir, uyumana yardım eder.”

Gus yavaşça benliğini kaplayan bir rahatlık dalgasını, acının giderek azalmasıyla birlikte hissediyor, beynini kavuran ıstırabın yarattığı kara bulutların dağıldığını fark ediyordu. O sırada korkunç bir şeyin farkına vardı. Şu anda, umutsuzca teslim olmak üzere olduğu uykudan belki de bir daha uyanamayabilirdi.

Umutsuzca hareket etmeye çalıştı ama olmuyordu. Bir süre sonra vazgeçti. Kendini bıraktı. Gittiği yer neresi olursa olsun tüm sıkıntı verici yaşamını sürdüğü iğrenç yerden daha iyi olmalıydı.

23. Bölüm

Reilly yataktan kalkıp, üzerine bir tişört geçirdi, dördüncü kattaki dairesinin penceresinden aşağı, caddeye baktı. Dışarısı adeta ölüm sessizliğine bürünmüştü. Aslında bu şehir neredeyse hiç uyumazdı. Tıpkı onun gibi.

Genellikle çok farklı nedenlerden dolayı iyi uyumazdı. Bunlardan biri yaşadıklarını kolaylıkla unutma konusundaki beceriksizliği idi. Bu sorunu yıllardır defalarca yaşamış, üzerinde çalıştığı davanın detayları gece olup yatağa yattığında hep beynine dolup, uzun uzadıya düşünmesine neden olmuştu. Aslında yatıp uykuya dalma konusunda pek bir sorun yaşamıyordu. Çok yorgun olduğundan neredeyse yattığı gibi uyuya kalıyordu. Ama sonra sabah dört civarında bu yorgunluğun biraz azalmasıyla birdenbire uyanıveriyordu. Beyni birden tam kapasiteyle olayların üzerine analizler yapmaya ve sonuçları değerlendirmeye başlıyordu. Eldeki bulguları değerlendirerek sabaha kadar eksik bilgilere, hayat kurtarabilecek o değerli ipuçlarına ulaşabilmek için bir çıkar yol bulmaya çalışıp duruyordu.

Bazen, iş yükü o kadar yoğun oluyordu ki tüm düşünceleri yalnızca işiyle ilgili oluyordu. Ancak genellikle zihni kişisel sorunlarıyla, bilinçaltının karanlık dehlizlerinde başıboş ge-

zerek yaptığı araştırmadan çok daha ciddi biçimde meşgul oluyordu. Bu durumlarda içinde hissettiği rahatsız edici duygular bir şekilde kendilerine yol açarak yüzeyle çıkmayı başarıyor, kontrolü ellerine alıyorlardı.

Bunlar arasında babasının başına gelen şey oldukça önemli bir yer işgal etmekteydi. Reilly on yaşındaydı. Okuldan eve dönmüş çalışma odasına giderek ödevlerini yapmak istemişti. Babasının orada, en sevdiği koltukta oturduğunu gördü. Ancak bu kez bir şey farklıydı. Babasının gövdesinin üzerinde başı yoktu.

Bundan sonra olanlar, o saatlerde yaşadıklarını her hatırlayışında derin üzüntülere kapılmasına neden olurdu. Kendini yataktan kalkamayacak kadar yorgun hissetmesine rağmen uyuyamayacak kadar da gergin olduğundan, işe yarar bir şey yapmak için, genellikle karanlıkta yatağında yatar, zihnini çok uzak diyarlara gönderirdi.

O gece, sabaha karşı dörtte uyanmasına ise gece vardiyasındaki memurun telefonu yol açmıştı. Aşağı Manhattan sokaklarında takip edip, ele geçirdikleri adamın öldüğünü bildirmişti. Memur iç kanamaya bağlı kalp yetmezliğinden söz etmişti. Adamı hayata döndürmek için yapılan tüm çabalar sonuçsuz kalmıştı. Reilly alışık olduğu üzere sonraki iki saatini olayı yeni baştan gözden geçirmeye ayırdı. Olaydaki en önemli bilgi kaynağı yitirilmişti ve şu anda ellerinde, çok fazla bir şeyler anlatabileceği kuşkulu, Lucien Broussard'tan başkası, o da yeniden konuşabilirse, kalmamıştı. Ancak konu üzerinde fikir yürütürken ve de çeşit çeşit düşünceler beyninde cirit atıp dururken aslında tüm aklına gelenlerin hastanede geçen akşam yaptığı konuşmaya dayandığını fark etti. Düşüncelerinin çoğunun merkezinde de Tess Chaykin vardı.

Pencereden aşağı bakarken, kafede oturup sohbete başladıkları dakikalarda kadının parmağında herhangi bir evlilik yüzüğü olmamasının ilk dikkatini çeken şey olduğunu hatırla-

ladı. Bu tür şeylere dikkat etmek yaşamında daima çok önemli rol oynamıştı. Bu durum, işi sayesinde, yıllar içinde içgüdüsel bir davranışa dönüşen bir özelliği halini almıştı.

Ancak bu seferki pek iş sayılmazdı, zira Tess şüpheliler arasında değildi.

“Adı Gus Waldron’muş.”

Reilly sıcak bir fincan kahveyi yudumlarken büyük bir dikkatle Aparo’yu dinliyordu. Aparo adlı sicil kayıtlarından çıkarttığı belgeleri görevli ekibin çalışma masasının üzerine incelenmesi için bıraktı.

“Özlemle hatırlanacak biriymiş” diye devam etti Aparo. “İkinci ligde profesyonel olarak boks yapıyormuş. Gerek ringde gerekse dışarıda vahşi biri olarak tanınıyor. Üç eyalette dövüşmesi de yasaklanmış. Dört kez tecavüz ve silahlı soygundan hakkında şikayette bulunulmuş. Bu olayların hepsi burada ve Jersey’de meydana gelmiş. Bir süre Rikers’da çalışmış.” Başını kaldırdı söylediklerini iyice vurgulamaya çalışarak “Bu sırada çalıştığı yerler arasında Vernon Bain gemisi de varmış. Bu çok sevilen ve bir trafik kazası sonucu ölen vali Vernon C. Bain’in adının verildiği, sekiz yüz yataklı, oldukça özel yolcuları taşıyan bir gemidir. Her ikisi de dövülerek öldürülmüş iki cinayetin zanlısıdır. Ancak konuyla ilgili dava açılamamıştır. Kumara aşırı düşkün biriymiş. Yaşamının neredeyse yarısını şansını deneyerek geçirmiş.” Aparo başını kaldırıp “Hepsi bu kadar,” dedi.

“Anlattıklarından daima acil para bulma ihtiyacındaki bir adam imajı çıkıyor,” diye gözlemini aktardı Jansson. “Kimlerle çalışıyormuş?”

Aparo kâğıtları karıştırıp, Waldron’un çalıştığı bilinen isimlerin listesini buldu. “Josh Schlattmann, geçen sene öldü.

Rıza Fardousi 150 kiloluk bok çuvalı. Ülkedeki hiçbir atın onu taşıyabileceğini sanmıyorum. “Gözlerini evraktaki isimler üzerinde umutsuzca gezdirdi. “Lonnie Morris önemsiz bir komisyoncu, şartlı tahliye olmuş. Bu nedenle çok dikkatli yaşıyor. Eğer inanılırsa tabi. Anneannesi Queens’te bir çiçekçi dükkanı sahibi.” Sonra Aparo yeniden başını kaldırdı. Yüzündeki bakışı gören Reilly çok hoş olmayan bir açıklamanın gelmek üzere olduğunu hissetmişti. “Branko Petroviç” diye açıkladı Aparo bir sonraki ismi. “Eski bir polis. Ve hakkında buldukларım: NYPD’de atlı polis bölümünde çalışmış. “Yeniden masanın etrafındakilerin yüzüne baktı. “Emekli olmuş. Bana sorarsanız ondan da pek umutlu değilim.”

Amelia Gaines, Reilly’e bir bakıp ardından Aparo’ya döndü. “Ne yapmış?”

“Hırsızlık. Bölgesindeki bir uyuşturucu baskını sonrasında ele geçirilen kûrabiyelelerin konulduğu kavanoza elini daldırmış,” dedi Aparo. “Bir daha böyle bir şeye kalkışabilecek gibi durmuyor. Görevden uzaklaştırılmış, emeklilik hakkı da elinden alınmış.”

Reilly kaşlarını çatı. Aparo’nun söylediklerine katıldığı pek söylenemezdi. “Onunla bir konuşalım. Bakalım bu sıralar geçinebilmek için neler yapıyor?”

24. Bölüm

Ne kadar çabalarsa çabalasın Branko Petroviç bir türlü aklını işine veremiyordu. Aslında ahırdaki işi çok büyük bir dikkat filan da istemiyordu. Çoğu günler atların suyunu, yemini verir, otomatik makinesiyle at pisliklerini süpürür, kısas, tıknaz bedenini formda tutmaya çalışırdı. Beyni ise o sırada hesap kitapla, çeşitli planlarla meşgul olurdu. Genellikle hep böyle olurdu.

Ama bugün biraz farklıydı.

Gus Waldron'un kiralanması kendi fikriydi. Ata binebilecek, iri yarı birini bulması istenmişti. O da Gus'u bulmuştu. Tamam, tanıdığı kadarıyla Gus genellikle saldırgan, vahşi biriydi ama tutup da elindeki kılıçla birinin kafasını uçurabileceğine doğrusu hiç ihtimal vermemişti. Tanrı aşkına, o lanet olası filmlerde bile bu tür sahneler pek gösterilmezdi. Bir de bunun halkın gözleri önünde olduğu düşünülünce...

Bir şeyler ters gitmişti. O sabah Gus'a ulaşmaya çalışmış ama bunu başaramamıştı. İşler kötü gittiğinde başının büyük belaya gireceğini biliyordu. Ona dikkat çekecek şeyler yapmaması söylenmişti, daha doğrusu emir verilmişti. Oysa tam tersi olmuştu. Şimdi ise olayın çok büyük ilgi toplamasının yarattığı sorun diğer sorunların yanında devede kulak kalmıştı.

Panik duygusu tüm bedenini sarmıştı. Hâlâ fırsat varken paçayı bu beladan sıyrmanın çaresine bakmak gerekiyordu.

Çabuk adımlarla ahıra koşup, kapılardan birini açtı. İki yaştaki oyun meraklısı tay onu görür görmez kuyruğunu sallamaya başladı. Köşede hayvan yemlerinden büyük bir balya vardı. Gidip elini balyaya daldırarak aramaya koyuldu. Saman çöpleri etrafta uçuşurken, nihayet aradığı şeye, küçük bir torbaya ulaştı, onu tutup çekti. Torbadan ilk çıkardığı şey küçük, pırıl pırıl parlayan bir altın heykelcikti. Bu gösterişli elmas ve yakutlarla süslü, şaha kalkmış altın bir at heykeliydi. Bir süre durup inceledi, ardından elini yeniden torbaya daldırarak zümrüt ve gümüşle süslü kolyeyi de buldu. Torbadan çıkanların yaşamında bir takım değişiklikler yapmasını sağlayabileceğini biliyordu. Dikkatli bir biçimde çalıntı eşyalar satan bir dükkandan almış, çok dikkatle gerektiği kadar saklamıştı. Şimdi bunlar sayesinde uzun zamandır hayalini kurduğu Körfez kıyısında bir ev satın alabileceğini düşünüyordu. Bu hayali gözden düşüğü o ilk andan beri kuruyor, o günlerin asla gelmeyeceği gibi birtakım fikirlere kapıldığı da oluyordu.

Ahırın kapısını kapatarak ahırların arasındaki yolda ilerlemeye başladı. Neredeyse kapıya gelmek üzereyken, atlardan birinin kişnediğini duydu. Bu birden dikkat kesilmesine neden olmuştu. Derken önce başka bir at sonra bir diğeri aynı şekilde kişnedi. Dönerek yoldan aşağı baktı. Hiçbir şey göremiyordu ama şimdi neredeyse tüm atlardan aynı anda yükselen sesleri rahatlıkla duyuyordu.

Ve sonunda gördü.

En uçtaki boş ahırdan ince ince duman yükselmekteydi.

En yakın yangın söndürücü yolun diğer ucundaydı. Koşarak aleti aldığı anda elindeki torbayı yere düşürdü, söndürücünün üzerindeki mengeneyi gevşeterek boş ahıra doğru hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. Boş ahırdan yükselen dumanlar şimdi iyiden iyiye artmıştı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde

yangının köşedeki saman yığınının başladığını tespit etti. Yangın söndürücünün telini çözdü, kolu gevşetti ve derhal yangını söndürmek üzere alevlere doğru uzattı. Alevleri söndürmeye çalışırken aniden bu ahırda bir saatten kısa bir süre önce temizlik yaptığını hatırladı. O sırada herhangi bir saman yığını yoktu ki. Tüm samanları tırmıkla ahırın zeminine eşit biçimde dağıtmıştı.

Branko büyük bir telaş ve dikkatle ahırdan dışarı fırladı. Etrafı dinlemeye çalıştı. Ama korku içinde kişneyen, hatta artık ahırlarının duvarını tekmeleyen atlar yüzünden bir şey duymak imkansızdı.

Yeniden yola çıkmıştı ki yeni bir duman gördü. Dumanlar bu kez bloğun diğer ucundan yükseliyordu. Lanet olsun. Orada kesinlikle yalnız değildi. Birden torbayı hatırladı. Derhal onu alması gerekiyordu. Hayatıyla ilgili yaptığı tüm planlar o torbanın içindekilere bağlıydı.

Yangın söndürücüyü fırlatıp, torbayı almak için koşmaya başladı. Ama daha birkaç adım atmıştı ki aniden durdu.

Atlar.

Onlar için bir şeyler yapması gerekiyordu.

En yakın ahırın kapısının sürgüsünü tekmeleyip kırarak yerinden çıkardı. Böylece içerideki at dışarı çıkabilecekti. Sonra bir sonraki ahıra gitti. Kapının açılışıyla içerideki at adeta bir mermi gibi fırlayarak, toynakları adeta yere değmeden, hızla ahırdan dışarı çıktı. Boğazını demir gibi güçlü bir kol sardığı sırada serbest bırakılmamış yalnızca üç at kalmıştı.

“Mücadele etme” dedi bir ses yavaşça. Dudaklarını Branko’nun kulağına iyice yaklaştırarak “Seni felç yapmak istemiyorum,” dedi.

Hızla en yakın ahır kapısına doğru sürüklendi. O sırada adam diğer eliyle bileğini sıkıca kavradı. Derken kendi iyi günlerinde yapabildiğinden de hızlı hareketlerle, bileğinde hissettiği metal bir soğukluğun ardından, ahırın büyük sür-

gölü kapılarından birine kelepçelendi. Sonra adam boynundaki elini bırakıp aynı işi diğer kolu için de yaptı. Şimdi kapağıya iki elinden de kelepçelenmiş durumdaydı.

İçeride kalan üç at çılgınlar gibi tepiniyor, alevler bulundukları yere doğru yaklaşırken ahırın duvarlarını tekmeliyorlardı.

Adam Branko'nun sağ koluna doğru eğildi, düzeltti. Elini avucunun içine alıp, çok büyük bir çaba harcamandan başparmağını kırdı.

Branko inlerken, adamı tekmelemeye çalıştı ama adam geri çekilerek buna izin vermedi. "Ne istiyorsun?" diye bağırdı eski polis.

"İsimler," dedi adam atların gürültüsü yüzünden zorlukla duyulan bir sesle. "Hem de çabuk. Kaybedecek vaktimiz yok."

"Hangi isimler?"

Branko adamın yüzünde dolaşan öfke kıvılcıklarını gördüğü anda adam yaklaşp sol kolunu yakaladı. Ancak bu seferki hedef parmak değildi. Elini yakalayarak hiç acımadan bileğinden kırdı. Dayanılmaz acı tüm benliğini kaplarken, neredeyse bilincini kaybetme aşamasına geldi. Attığı acı dolu çığlıksa korku ve panik içindeki atların gürültüsüne karışmıştı.

Adamın sabırsızca durup, giderek artan dumanların arasından kendisini izlediğini gördü.

"Dostlarının isimleri. Müzeyi birlikte ziyaret ettiğin dostlarının."

Branko öksürdü. Adamın omuzlarının üzerinden umutsuzca bakıp alevlerin artık çitleri de sardığını gördü. Adamın elinden kurtulamayacaktı. "Gus" diye inledi. "Gus ve Mitch. Tüm bildiğim bu."

Mitch kim?"

Branko istediği kadar çabuk konuşamıyordu. "Adeson. Mitch Adeson. Tüm bildiğim bu kadar. Yemin ederim."

"Mitch Adeson."

“Hepsi bu. Bu işler böyle yapılır. Yani zincirleme emirlerle. Kimse kimseyi tanımaz. Biliyorsun değil mi?”

Adam onu dikkatle süzdü, başını sallayarak, “Biliyorum” dedi.

Tanrıya şükürler olsun. Bu hasta ruhlu pislik bana inandı. “Şimdi şu lanet olasıca kelepçeyi çıkar,” diye yalvardı. “Hadi!”

“Şu Mitch Adeson’u nerede bulurum?” diye sordu adam. Branko adamın bulunduğu yeri tarif ederken adam dikkatle dinledi, sonra başını sallayarak sordu “Orada seninle birlikte bir dördüncü adam daha vardı. Onu bana tarif et.”

“Onun yüzünü görmedim. Yüzünde bir kayak maskesi olurdu ve o lanet olası şeyi hiçbir zaman çıkarmadı. Zırhın altında da yüzündeki maskeyi çıkarmadı, tüm olay boyunca da.”

Adam yeniden başını salladı. “Tamam diye mırıldandı. Sonra dönüp, yürümeye başladı.

“Hey! HEY!” diye bağırdı Branko arkasından.

Ama adam dönmedi. Yolda ilerledi, yalnızca müzeden çalışan eserlerin bulunduğu torbayı almak için kısa bir süre durdu ve sonra yürümeyi sürdürdü.

“Beni burada bırakamazsın,” diye yalvardı Branko.

Sonra adamın yaptığı şeyi fark etti. Adam kalan atları serbest bırakıyordu.

Branko panik içinde çığlık atarken, korku içindeki atlar açılan kapıdan ok gibi fırladılar. Şimdi vahşi gözlerle arkalarındaki cehennemden kaçabilmek için çılgınca koşmaya başlamışlardı.

Dışarı çıkabilmeleri için geçebilecekleri tek yerde ise kapıya kelepçelenmiş biri vardı.

25. Bölüm

“Öyleyse bana şu piliçten biraz daha bahset.”

Soru Reilly’nin irkilmesine neden oldu. Tess’le yaptığı görüşmeden bahsettiği ilk andan beri bu görüşme detaylarını ortağına açıklarken büyük sıkıntı yaşayacağını biliyordu. “Şu piliç mi?” diye anlamsız bir yüz ifadesiyle sordu.

Aparo’yla birlikte doğuya Queens’in kalabalık sokaklarına doğru ilerliyorlardı. Gus Waldron’u enseleme uğruna parçaladıkları Chrysler yerine tahsis edilen Pontiac marka otomobilleri rengini saymazsak bir önceki aracın neredeyse kopyasıydı. Aparo yolun kenarında park halindeki radyatöründen buharlar çıkan bir kamyonun bir hayli yanından geçerken yüzünü komik bir ifadeyle buruşturarak,

“Özür dilerim. Bayan Chaykin,” dedi.

Reilly memnun olduğunun yüzünden anlaşılmaması için elinden geleni yaptı. “Anlatacak bir şey yok.”

“Hadi.” Aparo ortağını herkesten iyi tanıyordu. Zaten bu konuda fazla bir rakibi de olamazdı. Reilly insanların kendisine yakınlaşmasına fazla izin veren biri değildi.

“Benden ne istiyorsun?”

“Sana gelmiş. Damdan düşer gibi. Sadece seni müzeden hatırladığı için. Tesadüf eseri hastane koridorunda şöyle bir

göz göze geliyorsunuz ve sana o geceden beri düşündüğü her şeyi anlatıyor.”

“Ne diyebilirim?” dedi Reilly gözlerini yoldan ayırmama çalışarak. “O bayanın fotoğraflık bir hafızası varmış.”

“Fotoğraflık hafızayı kıcıma anlat,” diye küçümsedi Aparo. “O bebek av peşinde.”

Reilly kaşlarını çatarak “Av peşinde filan değil. O sadece... merak ediyor.”

“Yani fotoğraflık bir hafızası ve sorgulayıcı bir zihni var. Bunun yanında da çok çekici. Ama sen tabi ki buna hiç dikkat etmedin. Hah! Aklın fikrin sadece davadaydı. Değil mi?”

Reilly omzunu silkerek “Tamam, belki birazcık dikkat etmişimdir,” dedi.

“Şükürler olsun. Adam hayatta,” diye eski Frankenstein filmlerindeki aktörlerin ses tonunu taklit ederek gülümsedi. “Elbette kadınının evli olmadığını da biliyorsun, değil mi?”

“Ona da dikkat ettim sayılır.” Reilly bunun çok önemli bir şey olmadığını düşündüğünün anlaşılması için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. O sabah erken saatlerde önce analiz uzmanlarından Tapınak Şövalyeleri’yle bağlantılı görülebilecek olayların ve onlarla ilgili eylemlere karışabilecek aşırı uç gurupların araştırılmasını istemiş ardından da Tess’in müzede Amelia Gaines’e verdiği ifadeyi okumuştı.

Aparo ona baktı. Reilly’i çok iyi tanıyordu. Yüzünü 50 metreden okuyabilirdi. Ayrıca onu kızdırmaktan da zevk alıyordu. “Bilmiyorum ama öyle bir bebek bana da asılsaydı tüm benliğimle ona teslim olurum.”

“Sen evlisin.”

“Evet. İyi de bu hayal kurmama da engel değil herhalde. Değil mi?”

405. yoldan çıkmak üzereydiler, Queens’e çok az kalmıştı. Petroviç’in dosyasında buldukları adres eskiydi ama ev sahibi, adamın yeni adresini vermişti. Yakınlarda bir çiftlikte yaşıyor-

du. Reilly haritayı kontrol etti, Aparo'ya yolu tarif etti. Ama adamın bu sohbetten kolay kolay sıkılmayacağını biliyordu. İstemeye istemeye konuya devam etmeye karar verdi. "Ayrıca kadın bana asılmadı," diye karşı çıktı ortağının söylediklerine.

"Elbette, asılmamıştır. O yalnızca hepimizi gözetmeye çalışan son derece sorumluluk sahibi bir yurttaş." Başını sallayarak "Anlayamadım," dedi. "Sen bekarsın. Çirkin filan da sayılmazsın. Bildiğim kadarıyla pis de kokmuyorsun. Ve bunun yanında... Görüyorsun, bizler evliyiz, senin gibi dostlarımız sayesinde yaşamın tadını çıkartacak bir şeyler bulabiliyoruz. Sen de şimdi kalkıp tüm ekibi hayal kırıklığına uğrattıyorsun."

Reilly artık tartışamayacaktı. Her ne kadar bunu ortağına itiraf etmeyi aklından bile geçirmese de gerçekte, bir kadınla doğru dürüst hoş vakit geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Tess'in çekiciliğine kapılmadığını söyleyemeyecekti. Ama Tess Chaykin'in de aynı Amelia Gaines gibi sıradan kadınlardan olmadığını biliyordu. Gerçi kendisi de sıradan biri değildi ya, o ayrı. Yalnızlığının içinde meydana getirdiği büyük bir paradoks vardı. Eğer bir kadın kendisini büyülenecek kadar etkilemezse o kadınla hiç ilgilenmezdi. Ancak özel birini bulduğunda, bu kez, babasının başına gelenleri daha sık hatırlamaya başlar, korkuları giderek artar, daha henüz tomurculanmaya başlayan ilişkiden koşarcasına kaçardı.

Devam etmelisin. Aynı şeyler senin başına gelecek diye bir şey yok.

Şimdi ileriye bakarken birden Reilly uzaklardan duman yükseldiğini ve iki itfaiye aracının ışıklarını gördü. Aparo'ya baktı. Ortağı aracın tavanına lambayı taktı ve gaza bastı. Reilly de sireni açtı. Kısa süre içinde trafiğin içine girip hızla ilerlemeye, uzun kuyruklar oluşturan araçların arasından kendilerine yol bulmaya çalışıyorlardı.

Ahırların önündeki geniş açıklığa vardıklarında Reilly it-faiye araçlarına ek olarak etrafta koşuşan çok sayıda beyaz ve zenci adam gördü. Bir de ambulans. Aracı girişe park ederek derhal araçlarından inerek rozetlerini takıp olay yerine doğru hızlı adımlarla yürüdüler. Üniformalı görevlilerden biri ellerini yana açarak onları durdurmak üzere yaklaştı ama rozetleri görünce kenara çekilerek yol açtı.

Her ne kadar yangın neredeyse tamamen söndürülmüş olsa da etrafta yoğun bir yanık kokusu vardı. Gördükleri kadarıyla üç veya dört ahır görevlisi bir yandan etrafta çılgınlar gibi koşuşan ürkmüş atları kontrol altına alabilmeye çalışıyor, diğer taraftan da tüten dumanların üzerini kapatmaya çabalıyorlardı. Simsiyah pardösülü bir adam yüzünde oldukça ürkütücü bir ifadeyle durmuş Reilly ve Aparo'nun yaklaşmalarını bekliyordu.

Reilly kendini ve Aparo'yu tanıttı. Komiser yardımcısının adı da Milligan'dı. Adam fazla korkmuşa benzemiyordu. "Bana sakın bölgeye şimdi geldiğinizi söylemeyin," dedi müstehzi bir ifadeyle.

Reilly başını sallayarak kömür halini almış ahırlara baktı. "Branko Petroviç" diye kısaca geliş nedenlerini açıkladı.

Milligan omuzlarını silkip, onları hastane görevlilerinin parçaları toplamaya çalıştıkları cesedin yanına götürdü. Cesedin yanında parçalanmış kapıdan kalanlar da göze çarpıyordu.

Reilly önce etrafı inceledi ardından bunun ciddi bir olay olduğunu fark eden Milligan'a baktı. "Ne biliyoruz?" diye sordu.

Milligan cesedin parçalarının ve ahır kapısından kalanların birbirine karıştığı yere doğru eğildi. "Bunu siz söyleyeceksiniz," dedi. "Ben bunun çok basit bir olay olduğunu düşünüyordum.

Reilly Milligan'ın omuzlarının üzerinden baktı. Hangilerinin cesedin yanmış parçaları, hangilerinin yangın musluklarından gelen suyla karışan kurum, hangilerinin ise kurumuş kanlar olduğu anlaşılmıyordu bile. Korkunç olayın tüyler ür-

pertici bir detayı daha vardı. Adamın sol kolu parça parça olmuş cesedinden farklı bir yerdeydi. Reilly kaşlarını çattı. Ne olursa olsun, tüm bu yaşananların ardından ceset o kadar zarar görmüştü ki cesedin bırakın Branko Petroviç'e bir insana ait olduğunu söylemek bile oldukça güçtü.

"Cesedin ona ait olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordu.

Milligan eğilerek cesedin alnını işaret etti. Reilly tüm diğer tahribatın yanında, daha önce olduğu çok bariz olan bir başka izi de görmüştü. "Yıllar önce bir attan çifte yemişti. Hem de şiddetli biçimde. O kadar şiddetli bir tekme yemiş ama bir şey olmamıştı. Bu nedenle yara iziyle övünür dururdu."

Reilly daha yakından görebilmek için biraz daha yaklaştığında, hastane görevlileri arasında yirmili yaşlarda koyu renk saçlı bir kadın gördü. Etrafın toparlanmasına büyük bir gayretle eşlik ediyordu. Kısa bir an Reilly'le göz göze geldiler. "Bir şey buldunuz mu?"

Gülümsedi, Petroviç'in sol kolunu gösterdi. Bu kesinlikle benim şahsi fikrim. Biri kesinlikle bu adamdan nefret ediyormuş. Adamın diğer kolu yanmış ama bunu görüyor musunuz?" diye cesetten kopan kolu işaret etti. "Üzerindeki izler hâlâ görülebiliyor. Bağlıymış." Kapıyı işaret ederek "Kapıya bağlandığını söyleyebilirim. Adeta çarmıha gerilir gibi."

Aparo olayı gözünün önüne getirmeye çalışınca yüzünü buruşturdu. "Yani birinin panik içindeki atları adamın bulunduğu yere doğru yönlendirdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Adamın tam üstüne yani," diye ekledi Reilly.

Kadın başıyla onayladı. Reilly kadına ve yanındakilere teşekkür ederek Milligan ve Aparo'yla birlikte etrafı dolaşmaya başladı.

"Neden Petroviç'i arıyordunuz ki?" diye sordu Milligan.

Reilly atları inceliyordu. "Ondan önce, onu öldürmek için bir nedeni olabilecek birilerini biliyor musunuz?"

Milligan dumanları tam olarak sönmemiş ahırlara baktı. “Sanmıyorum. Yani böyle yerlerde nasıl olur bilirsiniz. Atlarını seven tedbirli adamları, Petroviç’in geçmişini düşünüyorum. Belki. Ama özel bir durum yok. Siz ne düşünüyorsunuz?”

Reilly adamı dinlerken Gus’la Branko Petroviç arasındaki ilişkiyi, müze baskınında kesişen yollarını düşünüyordu.

“Kesin bir şey söyleyebilmek için beklememiz lazım,” diye ekledi Milligan. “Suç mahallindeki incelemeler bitsin, itfaiyeden yangınla ilgili rapor alalım, bunlara otopsi sonuçlarını da ekleyelim ancak ondan sonra bir şey söyleyebiliriz.”

Reilly ve Aparo otomobillerine ilerlerlerken tatlı bir yağmur çiselemeye başlamıştı.

“Birisi yarım kalan işi tamamlamaya çalışıyor,” dedi Aparo.

“Öyle gözüküyor. Waldron’un dosyasını bir kez daha karıştırmamız gerekecek.”

“Eğer gerçekten biri temizlik yapıyorsa ondan önce kalan iki atlıyı bulmamız gerekiyor.”

Reilly giderek kararan gökyüzüne baktı. “İki atlı. Ya da yalnızca bir tane,” diye ekledi. “Eğer tüm cinayetleri işleyen dördüncüsüye.”

26. Bölüm

Saatlerdir eski belgeleri taramaktan gözleri ağrımaya başlamıştı. Gözlüklerini çıkardı ve ıslak bir havluyla gözlerini ovaladı.

Ne kadar olmuştu? Sabah mıydı? Gece? Müzeye yaptığı baskından beri zaman mevhumunu yitirmişti.

Elbette medya, yani o aslında pek bir şeyden haberleri olmayan güruh, yarı cahil topluluk, tüm olanları basit bir hırsızlık olarak algılamıştı. Hiçbiri, yüksek mercilerdekiler dahi, yaptığı işin ardındaki gerçek amacı anlayamamıştı. Ama yanılıyorlardı. Kısa zaman içinde tüm dünya o Cumartesi günkü olayın arkasındaki gerçek sebebi anlayacaktı. Değişmez sandıkları dünyalarının ne kadar büyük bir değişikliğe uğrayacağını görecektlerdi. Öyle bir değişiklik olacaktı ki bu, hepsinin gözlerinin önündeki perde kalkacak, o küçücük zihinlerin kurgulayabildiği o cılız hayallerden çok daha ötesinin gerçekleşmeye başladığı görülecekti.

Nerdeyse amacıma ulaşmak üzereyim. Çok az kaldı.

Dönüp duvardaki takvime baktı. Her ne kadar günün tarihi onun açısından bir önem arz etmese de tarih daima önemliydi.

Günlerden biri kırmızıyla işaretliydi.

Çok çarklı rotor şifre çözücüsüyle yaptığı çalışmaların sonuçlarına baktı. Şifresini çözdüğü ilk anda çok şaşırmasına yol açan metni bir kez daha okudu.

Çok şaşırtıcı, diye mırıldandı. Ardından gülümsedi, bilinçsizce de olsa, en doğru kelimeyi kullanmıştı. Bu paragrafın şifresinin çözülmesi tüm metni anlayabilmek için yeterli olmamıştı elbette ama daha ilk andan sonucun çok şaşırtıcı olacağı belliydi.

Bu belgeyi yazan adama karşı içinde büyük bir hayranlık uyandı.

Sonra kaşlarını çatı. Sonuca kısa zamanda varması gerekiyordu. Kendisine ulaşabilecek yolları iyice tıkadığına emindi ama düşmanını küçümseyecek kadar da aptal değildi. Ne yazık ki bilmeden çözüm için bir kütüphanede çalışması gerekiyordu. Bu da evinin o güvenli ortamını terk edip, toplum içine girme riskini alması anlamına geliyordu.

Bir süre düşündü ardından, akşam saatlerinde kütüphaneye gidebileceğine karar verdi. Dikkatli bir şekilde. Tıpkı bir konu aklına takılmış, ya da bir konuda araştırma yapan sıradan insanların gidip ihtiyacı olan bilgileri aramaya çalıştığı gibi.

Kendi kendine gülümsedi. Paranoyaklaşıyorsun. O kadar da zeki değiller.

Kütüphaneden buraya dönecekti. Elinde istediği ipucunu bulmuş olarak koltuğuna kurulacak, kalan metni rahatlıkla çözebilecekti.

Yeniden takvime, daire içine alınmış tarihe baktı.

Tarihi beynine kazıyordu.

Asla unutmayacaktı.

Yapması gereken küçük, ama önemli ve acı verici bir görev vardı. Ondan sonra, her şey iyi olacak, tüm metin çözüldüğünde kendisini zorlayan kaderin isteğini ifa etmiş olacaktı.

27. Bölüm

Monsenyör De Angelis yatak odasındaki Hint kamışından yapılmış sandalyesinde oturuyordu. Burası Piskoposun New York'ta bulunduğu süre zarfında kalması için ayarladığı sessiz bir cadde olan Oliver caddesinde bulunan bir konuk evinin en üst katıydı. O kadar da kötü bir yer sayılmazdı. Konuk evi aslında kendisi için oldukça iyi bir yerde sayılırdı. Federal büro yalnızca birkaç blok ötedeydi. Binanın üst katlarından mükemmel denemese de odalara kapanarak çalışmaya alışık insanların ruhuna ilham verebilecek Brooklyn Köprüsü'nün manzarası da görünmekteydi. Ama manzaraya aldıracak hali yoktu.

Şimdi kendini duygu seline bırakacak halde değildi.

Saati kontrol etti, ardından cep telefonunu alıp, Roma'nın numarasını tuşladı. Yanıt veren Kardinal Rienzi bir süre Kardinal Brugnone'yi rahatsız etmemek için direndiyse de sonunda De Angelis'in isteğini kabul etmek zorunda kaldı. Aslında De Angelis de söyleyeceklerinin Kardinali rahatsız edeceğinin farkındaydı.

“Bana iyi haberlerin olduğunu söyle, Michael” dedi Brugnone, boğazını temizlerken.

“FBI görevlileri ilerleme kaydediyor. Çalınanlardan bazıları bulundu.”

“İyi bir gelişme.”

“Evet, öyle. Büro ve NYPD olayı birlikte araştırıyorlar ve çok yönlü araştırmalar yürütüyorlar.”

“Peki ya soyguncular? Herhangi biri yakalandı mı?”

“Hayır, efendim,” diye yanıt verdi De Angelis. “Gözaltına aldıkları biri henüz sorgulanamadan öldü. Diğeri ise yangında öldü. Yangını gören bir ajanla bu sabah konuştum. Otopsi sonuçlarını ve yangın raporunu bekliyorlar ama daha şimdiden adamın cinayete kurban gittiğine neredeyse eminler.”

“Cinayet. Ne korkunç,” diye iç çekti Brugnone. “Ve ne kadar trajik. Açgözlülükleri sonlarını getiriyor. Yanlış işe kalkışmışlar.”

Monsenyör omzunu silkti. “Öyle gözüküyor, doğru.”

Brugnone bir süre sustu. “Ama başka bir olasılık daha var, Michael” dedi sonra.

“Ben de farkındayım.”

“Adamımız etrafı temizliyor olabilir.”

De Angelis bilinçsizce baş salladı. “Ben de bundan şüpheleniyorum.”

“Bu hiç iyi bir şey değil. Eğer geriye bir tek o kalırsa ele geçirilmesi şimdikinden bile daha zor olur.”

“Herkes hata yapar, Kardinal. O da yapacaktır. Ve emin olun hata yapar yapmaz elimize düşecektir.”

De Angelis kardinalin koltuğundan sıkıntıyla kalktığını, adamın ağzından çıkan homurtudan anladı. “Şimdiye kadar yapılanlar beni hiç tatmin etmedi. Olayı çabuklaştırmak için yapabileceğin bir şey var mı?”

“FBI’yi rahatsız etmeden yapabileceğim bir şey yok, gibi gözüküyor.”

Brugnone bir süre sessiz kaldı ardından “Pekâlâ, şimdilik onlarla ters düşmeyelim,” dedi. “Ama soruşturma konusunda yeterli bilginin sana verildiğine emin olmalısın.”

“Elimden geleni yapacağım.”

Bu kez Brugnone'nin ses tonunda hayra alamet olmayan bir şeyler vardı. "Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamalısın, Michael. Onarılamaz bir takım zararlar olmadan her şeyin üstünü örtmeliyiz."

De Angelis kardinalin her şeyin derken ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Elbette, Kardinal" dedi. "Kesinlikle anlıyorum."

Görüşme sona erdikten sonra De Angelis bir süre oturup, düşündü. Ardından dua etmek için yatağın yanına diz çöktü. Duasının amacı ilahi destek için değil, kişisel zayıflığının bu olayda başarısız olmasına neden olmaması içindi.

Önünde çok zorlu bir yol uzanıyordu.

28. Bölüm

Columbia'dan gelen bilgisayar çıktıları o öğleden sonra büroya ulaştığında Tess dokümanların insanı hayal kırıklığına uğratacak kadar az olduğunu gördü. Kısa bir inceleme bu yargısını doğruladı. Tess işine yarayabilecek en ufak bir şey bile bulamamıştı. Tapınak Şövalyeleri hakkında Clive Edmondson'ın kendisine anlattıklarından farklı bir şeyler bulmayı zaten umut etmiyordu. Bu William Vance'in resmî uzmanlık alanı değildi. Daha ziyade İsa'dan üç yüz yıl önceki Fenike tarihi üzerinde çalışıyordu. Ancak aralarında bir bağlantı var gibi gözüküyor, bu da umutlanmasını sağlıyordu. Büyük Fenike limanları Sidon ve Tyre (Sur) bin yıl sonra Tapınakçıların görkemli merkezlerinden biri oldu. Yani Fenike yaşamını inceleyebilmek için öncelikle haçlıların ve Tapınakçıların bıraktığı izleri aşmak gerekiyordu.

Daha da ötesi, kendisine gönderilen evrakta kriptolojiyle ilgili bir tek satır bile yoktu.

Umudunun iyice kırıldığını hissetti. Kütüphanede yaptığı tüm o araştırmalar, elindeki Vance'in çalışmaları, hiçbiri hedefine biraz olsun yaklaşmasına yardım edememişti.

İnternette son bir araştırma daha yapmaya karar verdi. Arama motoruna Vance'in adını yazdığında ekranda yüzlerce

Web sitesi adresi belirdi. Ancak bu kez, zaman ayırmaya ve hepsini tek tek incelemeye karar verdi.

İlk dikkatini çeken birçok sitenin Vance'e şöyle bir değindikleri oldu. Bazıları ise adamın çalışmalarını açıkça alaya alıyordu. Nantes Üniversitesi'nden bir Fransız tarihçinin yazdığı bir makalede de yine Vance'in fikirlerinin hiçbir değeri olmadığı konusunda, ciddi akademisyenlerin yaptığı çalışmaları bulandırmaktan öteye gitmediği şeklinde ifadelere rastladı.

Vance'le ilgili bu makalenin üçte ikisi bu tarzdaydı. Tarihçi makalenin ileriki bölümlerinde Vance kaynaklı gülünç bir varsayımdan da bahsediyordu. Bu da Hughes de Payens'in bir Kathar^(*) olabileceği ile ilgili bir varsayımdı. Vance'in böyle bir iddiada bulunmasının nedeni de adamın şeceresinin Languedoc'a kadar uzanmasıydı.

Tess makaleyi bir kez daha okudu. Ne yani Tapınakçıların kurucusu bir Kathar mıymış? Bu gerçekten çok saçma bir varsayımdı. Tapınakçılık ve Katharizm tam aksine birbirlerinin zıttı görüşlerdir. İki yüz yıl boyunca Tapınakçılar kiliseyi her türlü düşmana karşı cesurla savunmuşlardı. Oysa Katharizm, Gnostik^(**) bir hareketti.

Buna rağmen bu tür bir varsayımın oldukça merak uyandıran bir yanı olduğunu da kabul etmek gerekiyordu.

Katharizm onuncu yüzyılın ortalarına uzanan ve adını Yunancadaki saf birey anlamına gelen katharos kelimesinden alan bir düşünce sistemidir. Bu görüşün temeli dünyanın kötücül bir yer olduğuna, tüm ruhların defalarca doğarak tekamül ettiklerine, hatta bazen bu aşamalarda hayvan olarak da

(*) Roma İmparatorluğu'nda kurulan Katharizm tarikatının mensuplarına verilen isim. (Ç.N.)

(**) Kendilerini gerçek Hristiyanlar olarak tanımlayan, tüm dinleri reddeden akım. Tüm dinlerin iyiyi, doğruyu öne çıkarmasına karşılık gnostikler, her şeyin kötü olduğu kabul edilince sevmenin öğrenilebileceğini savunurlar. (Ç.N.)

biçimlendiklerine – bu nedenle tüm Katharlar vejetaryendir – dayanır. Bu süreç ruhun maddi âlemi tam manasıyla terk edip ruhani cennete ulaşınca kadar sürecektir.

Katharların inandıkları her şey kilise tarafından aforoz edilmiştir. Onlar ikili bir tanrıya inanıyorlardı. Onlara göre merhametli, iyi bir tanrının yanında dünyadaki tüm kötülüklerin nedenini açıklayabilmek için bir de onunla eşit güce sahip ama kötü bir tanrı daha olduğunu ileri sürüyorlardı. İyi tanrı cenneti ve insan ruhunu yaratırken, kötü tanrı da ruhu insan bedeninin içine hapsedmişti. Vatikan'ın bakış açısına göre Katharlar tanrıyla şeytanı eşit gören kişilerdi. Katharlar ise tüm maddi dünyanın kötü olduğunu düşünüyorlardı. Bu nedenle de kendilerine Roma Katolik Kilisesinin, tarikatlarının dağılması karşılığında önerdiği tüm serveti geri çevirmişlerdi.

Kiliseyi daha da rahatsız eden tarafı onların Gnostik oluşuydu. Gnostisizm tıpkı katharos gibi yunanca bir sözcük olan gnosisden geliyordu. Gnosis yüce bilgi veya idrak anlamına geliyordu ve insanın tanrıya ne bir kilisenin ne de rahibin aracılığına gerek olmadan doğrudan ibadet edebileceğini ileri sürüyordu. İnsanın tanrıyla doğrudan dua edebileceği fikrine inanmak da Katharların tüm dini yasaklardan ve zorunluluktan kurtarmıştı. Müsrif kiliselere de, onların baskıcı seremonilerine de gerek kalmamıştı. Tıpkı rahiplere olduğu gibi. Dini törenler son derece basit şekilde evlerde, tarlalarda yapılabilirdi. Üstelik sanki bunlar yetmiyormuş gibi, kadınların da eşit olduğu kabul ediliyor onların parfaits, yani kathari inancında rahibe en yakın dini görevli, olmasına da izin veriliyordu. Bunun nedeni de onlar için insanların fiziksel şekilleri hiçbir önem taşımamaktaydı. Ruhun içinde ikamet ettiği beden erkek bedeni de olabilirdi, kadın bedeni de. Ama bunun zerre kadar önemi yoktu.

İnanç güney Fransa ve kuzey İtalya'da giderek tanınmaya ve geniş kitlelerce benimsenmeye başlarken Vatikan da gide-

rek rahatsız olmaya hatta endişelenmeye başlamıştı. Bu noktadan sonra bu görüşleri taşıyanlara eskisi gibi hoşgörü göstermeme kararı aldı. Onlara yalnızca Katolik Kilisesi değil, Avrupa'daki feodal derebeyleri de eşit dercede karşı çıkıyordu. Zira mülkün dünyadaki kötülüklerin temeli olduğunu ve mülk sahibi olmanın dinden çıkmak sayılacağı şeklindeki görüşten son derece rahatsız olmuşlardı. Bu tür fikirler lordlarla köleler arasındaki ilişkiyi temelinden sarsabilirdi. Papa Fransız asilzadelerinden bu tarikatı ortadan kaldırmak için istediği desteği rahatlıkla elde etti. 1209 yılında haçlı askerleri Languedoc'a gelip yerleşti ve otuz beş yıl zarfında otuz binden fazla sayıda erkeği, kadını ve çocuğu topluca öldürdü. Kanların yollarda oluk oluk aktığı, katliamdan kaçanların civar köylere sığındığı dilden dile anlatılır oldu. Papanın askerleri diğer köylere girdiklerinde kimin Kathar kimin gerçek Hristiyan olduklarını anlayamadıklarından şikayet ederler. Oysa kendilerine verilen emir çok basittir. Hepsini öldürün. Tanrı doğru kararı verir.

Bu nedenle Vance'in söyledikleri pek anlamlı gelmiyor. Tapınakçılar hacıları, Hristiyan hacıları, korumak amacıyla kutsal topraklara gittiler. Onlar Vatikan'ın en güçlü ve sadık askerleriydiler. Katharlar ise tam aksine kilisenin düşmanıydı.

Tess, Vance'in böylesine radikal bir takım varsayımlar ürettiğini öğrendiğinde çok şaşırılmıştı. Özellikle de inanılması zor bir konuda. Yanlış bir ağaca tırmanıyor olabileceğinden endişe etti bir süreliğine. Ama asıl gereken şey Tess'in en kısa zamanda adamla yüz yüze konuşmasıydı. Adamın yazdıkları arasında akademik bir takım yanlışlıklar olsa da eğer Tapınakçılarla hırsızlık arasında bir ilişki varsa bunu büyük bir ihtimalle gün ışığına çıkartabilecek kişi yine o olacaktı.

Yeniden Columbia Üniversitesi'nin telefonunu tuşladı ve kendisine Tarih Bölümünü bağlamalarını istedi. Sekretere geçenlerde yapmış oldukları konuşmayı hatırlattıktan sonra

kadına bölümde William Vance'e nasıl ulaşabileceğini bilen birisine rastlayıp rastlamadığını sordu. Kadın bir zamanlar Vance'le birlikte çalışmış birkaç profesöre sorduğunu ama onların da adam üniversiteden ayrıldıktan sonra iletişimlerini kaybettiklerini söyledi.

“Anlıyorum” dedi Tess üzüntüyle. Bundan sonra ne yapabileceğini bilmiyordu.

Kadın onun ses tonundaki derin hayal kırıklığını algılamıştı. “Onu bulmanız gerektiğini biliyorum. Ama belki o bunu istemiyordur. Bazen insanlar... Siz de bilirsiniz ki kendilerine acı verici günlerin yeniden hatırlatılmasını istemezler.”

Tess birden dikkat kesilerek “Acı verici günler mi?” diye sordu.

“Elbette. Yaşadığı tüm o son derece üzücü olayların ardından. Onu çok severdi biliyorsunuz.”

Tess'in aklı iyice karışmıştı. Bir taraftan da en başından beri bir şeyleri atlayıp atlamadığını hızla aklından geçirmeye çalışıyordu. “Özür dilerim ama tam olarak neden bahsettiğinizi anlayamadım sanırım. Profesör Vance birini mi kaybetti?”

“Ah, sizin bildiğinizi sanmıştım. Evet, karısı hastalandı ve ardından da vefat etti.

Alabildiği tüm haber bundan ibaretti. Ziyaret ettiği hiçbir sitede bundan bahsedilmiyordu. Sonra, o sitelerin özel yaşamla ilgili bir şeylerden bahsetmemesinin normal olduğunu düşündü. “Bu ne zaman oldu?”

“Birkaç yıl oldu. Sanırım beş veya altı yıl kadar? Bir bakayım... Bahar aylarındaydı sanıyorum. Ardından profesör izin alıp gitti ama bir daha da dönmedi.”

Tess kadına teşekkür edip telefonu kapattı. Bir taraftan Vance'i unutup Simmons'ı bulmaya çalışmasının daha doğru bir hareket olup olmayacağını da düşünmeye başlamıştı. Akıllı hâlâ çok karışık. Yeniden internette bir araştırma yapmak üzere New York Times gazetesinin Web sitesine girdi. İleri

düzey aramayı seçerek 1996 yılı arşivini açtı. Ardından William Vance yazdı ve arama tuşunu klikledi. Sadece bir tek sayfa bulunmuştu.

Karısı Martha'nın ölümüyle ilgili kısacık bir haberdi bu. Yalnızca kısa süreli hastalığının sebep olduğu komplikasyonlardan bahsediliyor, daha fazla bir bilgi verilmiyordu. Doğal olarak Tess cenazenin Brooklyn'deki Green_Wood mezarlığına defnedildiğini de okudu. Acaba Vance mezarın bakımı için ödeme yapıyor muydu? Eğer yapıyorsa mezarlık idaresinden makbuz adresini öğrenmesi mümkün olabilirdi.

İlk anda mezarlık idaresine telefon etme fikri aklına geldiyse de bundan hemen vazgeçti. Büyük bir ihtimalle böyle bir bilgiyi ona vermeyeceklerdi. İstemeye istemeye Reilly'nin verdiği kartı alıp, adamın ofisini aradı. Reilly'nin toplantıda olduğunu söyleyen ajana olanları anlatıp anlatmamayı bir süre düşündü ama sonra toplantının bitmesini bekleyip Reilly'le kendisinin konuşmasının daha doğru olacağına karar verdi.

Ekрана bakıp ne yapması gerektiğini düşünürken bakışları amaçsızca satırların üzerinde geziyordu. Sonra birden fark ettiği bir şey heyecan içinde kalmasına neden oldu.

Sekreter Martha Vance'in ölümünün bahar ayında olduğunu söylerken haklıydı.

Vance'in karısının ölümü üzerinden yarın beş yıl geçmiş olacaktı.

29. Bölüm

“Otopsi raporu Waldron’un öldürüldüğünü teyit etti,” diye açıkladı Reilly bürodaki masanın etrafında yerini alan diğerlerine. Dışarıdan yalnızca bir kişi vardı. Monsenyör De Angelis. “Adamın kanında Lidocaine izleri bulduk. Bu bir uyuşturucudur ve onunla ilgilenen hiçbir hastane görevlisi bu ilacı vermiş olamaz. Zira ilacın yüksek dozu kalp yetmezliğine neden olur. Ancak işin ilginç tarafı adamın boynunda da iğne izleri vardı. Adamın ses tellerini felç etmek için de bir ilaç kullanılmış. Adam bu nedenle yardım da çağıramamış.”

Monsenyör Reilly’nin açıklamalarını üzüntüyle dinliyor, duyduklarından bir hayli korkmuş gibi gözüküyordu. Odada müze baskınını araştıran diğer ekip de, yani Jansson, Buckinski, Amelia Gaines, Aparo, Balckburn ve onun iki adamı ile genç bir teknisyeni de aynı durumdaydı. Reilly’nin raporu hiç de hoş değildi.

“Bunun yanında ahırlarda soğuk damgalamada kullanılan bir takım araç gereç bulduk,” diye ekledi Reilly. “Petroviç bunları kullanarak müze baskınındaki atların damgalarının okunmaz hale gelmesini sağlamış. Tüm bunlar bir iki şeyi anlamamızı sağladı. Ya tüm bunların arkasındaki kişi bıraktığı izleri bir bir temizlemeye çalışıyor ya da içlerinden biri tüm

ganimeti tek başına toplamaya karar verdi. Her iki durumda da elimizde bir veya iki olası hedef var. Ve bir şey daha. Tüm bunları yapan her kimse hiç de yavaş hareket etmiyor.”

De Angelis Reilly’e dönerek “Ahırlarda müzeden çalınan eserlerimizden herhangi birini bulabildiniz mi? diye sordu.

“Üzgünüm ama hayır, rahip. Zaten öldürülme nedenleri de bu olabilir.”

De Angelis gözlüklerini çıkartarak camları cüppesinin kollarıyla temizledi. “Peki ya şu araştırdığınız radikal gruplar? Bu konuda bir ilerleme var mı?”

“Şimdilik orada da bir şey yok. Yakın zaman içinde kiliseye karşı kinlerini açıklamış, şüphe çeken birkaç örgüt var. Bu örgütlerin hepsi de orta batıda. Bu nedenle oradaki büro araştırmaları yürütüyor. Ama şimdiye kadar dişe dokunur bir şey bulamadılar. Adamlar şimdiye dek yalnızca tehdit savurmakla yetinmişler.”

De Angelis yeniden gözlüklerini taktı. Kaşları çatılmıştı. Rahatsızlığı yüzünden okunuyordu. Ama o yine de elinden geldiğince bunun anlaşılmaması için çaba harcıyordu. “Anladığım kadarıyla beklemekten başka çare gözükmüyor.”

Reilly masadakilerin yüzüne baktı. Şimdiye dek en ufak bir ilerleme bile kaydedemediklerinin farkındaydı. Sadece olanları inceleyip durmuşlar, hiçbir müdahalede bulunamamışlardı.

“Tapınakçılardan bahsedecek misin?” diye sordu Aparo.

De Angelis gözlerini Reilly’e diken Aparo’ya dönerek “Tapınakçılar mı?” diye sordu.

Reilly ortağının bu konuyu açacağına hiç ihtimal vermemişti. Bunun öylesine bir araştırmaymış gibi gözükmesi için gayret ederek “O da araştırmalarımı yönlendirdiğimiz başka bir yön, hepsi bu” dedi.

De Angelis’in soran bakışları Reilly’nin üzerine kilitlenmişti.

“Müzedeki görgü tanıklarından biri. Bir arkeolog. Baskınla Tapınakçılar arasında bir ilişki olabileceğini söylüyor.”

“Şövalyelerin üzerine giydikleri gömleklerdeki haçlardan dolayı mı?”

Reilly bu konunun henüz girişi diye düşündü. “Evet ve de diğer ayrıntılar. Şifre çözücüyü çalan şövalye aygıtı torbasına tıkarken Latince bir şeyler fısıldamış. Bu sözler Fransa’da bir Tapınakçı şatosunun girişinde de yazılıymış.”

De Angelis Reilly’nin yüzüne bakıyor, adeta serseme dönmüş gibi dalgın dalgın gülümsüyordu. “Ve bu arkeolog, müzede o gece meydana gelen olayın altı yüz yıl önce ortadan kalan bir dinî tarikatla bağlantılı olduğunu düşünüyor.”

Reilly üzerine çevrilen tüm gözlerin kendisini bir hayli rahatsız ettiğini fark etti. “Tam olarak öyle sayılmaz. Tarihlerini ve artık kült halini almış statülerini göz önüne aldığımızda bir grup fanatiğin onlardan esinlenerek bir nevi intikam fantezilerini yaşama geçirmiş olabilecekleri şeklinde bir varsayım bu.”

De Angelis dalgın ifadesini koruyarak başını salladı. Ayağa kalkıp, kâğıtlarını toplarken hayli hayal kırıklığına uğramış gibi gözüküyordu. “Evet, olabilir. Araştırılmaya değer gözüküyor. Soruşturmanızda size başarılar dilerim, Ajan Reilly. Baylar, Ajan Gaines” diyerek herkesi selamladı ve Reilly’i Tapınakçıların çılgın tarihinin yalnızca akademisyenler için değil diğerleri için de büyük önem taşıyor olabileceğine ilişkin düşüncesiyle baş başa bırakarak sessizce odayı terk etti.

30. Bölüm

Mitch Adeson bu çöplükte biraz daha kalırsa kafayı üşüteceğini biliyordu. Ama kendi evine dönmek de kesinlikle delilik olacaktı. Sokaklar da aynı derecede tehlikeliydi. En azından burada, Queens'te babasının dairesinde güvendedi.

Önce Gus ardından Branko. Mitch akıllıydı ama Gus Waldron kadar aptal biri olsaydı dahi birinin elindeki listeye göre ilerlediğini anlayabilirdi. Bunun yanında da listede kendisinin de bulunduğunu anlamakla kalmaz, bir sonraki kişinin kendisi olacağını da bilirdi.

Daha güvenli bir yere kapağı atmalıydı.

Sağır ve yarı felçli babasına baktı. Adam her zaman yaptığı gibi televizyonun karşısına geçmiş kıpırdamadan aptal talk şovlardan birine kenetlenmiş öylece bakıyordu.

Mitch kendisini tutan adamın kim olduğunu araştırmaktan hoşlanabilirdi. Ama o adamın cinayetleri işleyen kişi olmayacağına karar vererek bundan vazgeçmişti. Adam atlara başarıyla hükmeden biri olabilirdi ama ne Branko'yu ne de Gus Waldron'u öldürecek biri değildi. Cinayetleri ondan daha yükseklerden birinin işliyor olması gerekiyordu. Onun kim olduğunu bulabilmenin ve adamı ortadan kaldırabilmenin tek yolunun kendisine gelip bu çılgın olayı anlatan adamı

bulmaktan geçtiğinin de farkındaydı. Ama sorun şuydu. Onunla hiç karşılaşmamıştı. Adamın adını bile bilmiyordu.

Babasının gaz çıkardığını duydu. Tanrım, diye düşündü. Burada böylece oturamam. Bir şeyler yapmalıyım.

Gündüz veya gece buradan ayrılmak zorundaydı. Babasına birkaç saat içinde döneceğini söyledi. Adam söylenenlere aldırmamış gibiydi ama tam Mitch paltosunu giyip kapıya doğru giderken “Bira ve sigara” diye bağırdı.

Üzerlerindeki zırhlardan kurtulup, Central Park’ta birbirlerinden ayrıldıktan sonra buraya geldiği pazar gününün o erken saatlerinden beri bu cümle babasının kurduğu en uzun cümle olmuştu. Evinden iki blok ilerideki bir tiyatro kostümü deposunda çalışmaktaydı ve giysileri de oradan almıştı ve bir yıllık kira bedeli peşin olarak ödenmişti. O zamandan beri de bir daha o civara bile uğramamıştı.

Daireden çıkıp merdivenlerden inerken saatini kontrol etti. Etraftaki her şeyden şüpheleniyordu. Hızlı adımlarla karanlık caddeye çıkıp, metroya doğru yürümeye başladı.

Mitch kendi dairesinin de olduğu yedi katlı apartmanın yanındaki pasaja girdi. Dışarıda yağmur başlamıştı. Elinde altı kutu bira, babası için aldığı bir karton Winston’la yürüyordu ve de sıırsıklamdı. Aslında bir süre daha evine dönmemesi gerektiğini biliyordu ama eğer uzun süreliğine etraftan toz olmak gibi bir planı varsa evden alması gereken önemli şeyler vardı.

Bir süre pasajda durdu, yangın çıkışının kapısını açmadan önce bir süre bekledi. Kapıyı daima yağlardı, böylece herhangibir durumda kapının gıcırdamasının da önüne geçmiş olurdu. Pasajı dikkatle gözetledi. Oldukça hızlı davranmaya çalışıyordu. Merdiveni bulup tırmandı, yangın çıkışıyla duvar

arasındaki boşluğa elindeki poşeti koydu. Birkaç saniye sonra yatak odasından içeri girmişti bile.

Işıkları yakmadan da bu odada istediğini bulabilirdi. Gardıroptan eski eşofmanını aldı. Ardından yatağın altına koyduğu dört karton kutuyu çıkarttı. Sonra banyoya giderek küvetin içindeki suya elini daldırdı ve naylon bir poşet çıkarttı. Bu büyük muşamba bir paketti. Açtı ve içinden 45lik bir Kimber'le 9mmlik küçük bir Bersa çıkardı. Kontrol etti, Bersayı doldurdu ve beline dikkatle yerleştirdi. Ardından Kimber'in kurşunlarını doldurdu. Birkaç çamaşır aldı, bir de çalışırken giydiği çizmeleri. Bunlar işine yarardı.

Yatak odası penceresinden dışarı çıktı, arkasından kapattı, eşofmanını omzuna attı, biraz önce oraya koyduğu poşeti almak için uzandı.

Poşet orada değildi!

Kısa bir an için Mitch donup kaldı, ardından tabancasına uzandı. Aşağı apartmanın aydınlığına doğru baktı. Hiçbir hareket göremiyordu. Böyle havalarda kediler bile av peşinde koşmaz, fareler de görünmez oluverirdi.

Poşeti kim almış olabilirdi? Çocuklar? Olabilir. Eğer peşinde biri varsa tutup da içinde bira ve sigara olan bir poşeti çalmakla uğraşmazdı. Ama şimdi durup teoriler üretecek zaman değildi. Bulunduğu yeden aşağı inmek yerine çatıya tırmanmaya karar verdi. Böylece çatıdan yandaki binalardan birine geçebilir oradan da seksen doksan metre aşağıdaki caddeye inecek bir yolu daha kolaylıkla bulabilirdi. Üstelik bunu daha önce de yapmıştı ama yağmurun iyice kayganlaştırdığı ıslak kiremitlerin üzerinde değil.

Yavaş ve sessizce çatıya ulaşınca ya dek tırmandı. Tam havalandırma borularını geçiyordu ki ayağı burada çalışan dik-katsiz bir işçinin işleri bittikten sonra kaldırmayı unuttuğu iskele tahtalarından birine takıldı. Dengesini kaybederek büyük bir hızla çatının üzerindeki su birikintisinin içine düştü.

Doğrulmak için elini kenardaki korkuluklara uzattı. Tutup, dengesini sağladı tam bir ayağının üzerine kalkıyordu ki sanki biri diğer bacağına, tam dizinin altına, şiddetli bir tekme atmış gibi geldi. Canı çok yanmıştı. Yeniden yere yığıldı.

Elini tabancasına atmaya yeltendi ama adam kolunu yakalayarak kıvırdı. Elindeki tabancanın fırlayarak kiremitlerin üzerinde yuvarlandığını gördü. Tüm gücünü toplamaya çalışarak kolunu aniden çekmeye çalıştı. Bunu başardığını düşündüğü kısa bir an boyunca geçici bir zafer duygusuna kapıldı ama ardından dengesini kaybetti ve korkulukların üstüne doğru düştü.

Parmaklarıyla korkulukları umutsuzca tutuyordu. Yine de iki eliyle tutunarak düşmemeyi başarmış, havada öylece asılı kalmıştı. Sonra saldırgan ellerini yakaladı. Tam bileklerinin altından. Onu ağır ağır yukarı çekiyor, aşağı düştüğünde gerçekleşmesi mutlak ölümden kurtarıyordu. Giderek adama yaklaşan Mitch sonunda onun yüzünü görebildi. Ama bu tanıdık biri değildi.

Adam her ne istiyorsa, memnuniyetle vermeye karar vermişti.

“Beni yukarı çek” diye hırıltılı bir sesle yalvardı. “Beni yukarı çek!”

Adam yavaş hareketlerle istediğini yapıyordu. Mitch’i korkulukların bittiği yere dek çekti. Şimdi bedeninin yarısı terasın üzerindeydi. Ayakları ise hâlâ aşağı sallanıyordu. Adamın kollarından birini bıraktığını fark etti. Sonra karanlıkta adamın elinde parlayan bir şey gördü. Kısa bir an Mitch adamın elindekinin bıçak olduğunu sandı. Ama sonra ne olduğunu anladı. Adamın elindeki deri altına ilaç zerk etmeye yarayan bir iğneydi.

Bunun ne anlama geldiğini bilemiyordu ama yine de kurtulmak için çırpınmaya başladı. Fakat daha doğru dürüst hareket bile edemeden ani ve keskin bir acı keskin kaslarından başına dek yayıldı.

Adam elindeki iğneyi boynunun ortasına saplamıştı.

31. Bölüm

De Angelis odasında oturup önündeki video kamera tarafından çekilen fotoğrafa bakıp, elindeki altın, elmas ve yakut işlemeli şahlanmış at heykelciğiyle oynarken çok düşünceliydi.

Kişisel olarak elindeki heykelciği çok alelade buluyordu. Bunun Rus Ortodoks kilisesinin on dokuzuncu yüzyılın sonunda yapılan resmi bir görüşme sırasında papaya hediye olarak verildiğini biliyordu. Ayrıca heykelciğin paha biçilemeyecek kadar değerli olduğunun da farkındaydı. Basit ve çirkin ama ne yazık ki paha biçilemeyecek kadar değerli.

Elindeki fotoğrafı biraz daha dikkatle inceledi. Bu Reilly'nin çok çarklı şifre çözücü hakkında sorular sorduğu ilk toplantıda kendisine verdiği fotoğraftı. Hâlâ baktığında yüreği burkuluyordu. Bu bulanık fotoğraf baskısının ön soruşturma için Federal Büro merkezinde toplandıkları o ilk gün içinde yarattığı heyecanı adeta yeniden yaşıyordu.

Yirmi birinci yüzyılda Metropolitan Müzesi'nde şövalye zırhları pırıl pırıl parlamaktaydı.

Böylesine bir cesaret. Gerçekten olağanüstüydü.

Fotoğrafta De Angelis'in şimdi artık dördüncü atlı olduğunu bildiği adam şifre çözücüyu muhafazasından çıkarıyordu. Adamın kaskına iyice baktı. Aradaki boşluktan bir şeyler gö-

rebilmeye çalışıyordu. Fotoğraf sol arka taraftan çekilmişti ve kısmi bir bakış açısı sağlıyordu. Parçalanmış cam raflar yerlerde şövalyenin atının ayaklarının altında kalmıştı. Ve fotoğrafın sol köşesinde bir cam bölmenin hemen köşesine sinmiş bir kadın yüzü seçilebiliyordu.

Dördüncü atının Latince söylediği şeyleri duyan bayan arkeolog bu olmalı diye düşündü De Angelis. Onu duyacak kadar yakında olmalıydı. Şimdi fotoğrafa bir kez daha bakınca bahsedilen kişinin bu kadın olduğuna iyice emin olmuştu.

Kadının yüzüne odaklandı. Sön derece gergin bir halde korkudah adeta donup kalmıştı. Kesinlikle dehşet içindeydi.

Bu kesinlikle oydu.

Fotoğrafı ve mücevherli atı yatağının kenarına koydu. Şimdi eline kolyeyi aldı. Yakut taşlarla süslü, gümüş kolye Haydarabatlı Nizam'ın hediyesiydi. Bir prensin kefareti ödenecek kadar değerliydi. Zaten bu amaç için yapılmıştı. Kolyeyi elinde evirip çevirirken saplandıkları çıkmaz sokaktan nasıl kurtulacaklarını düşünüyordu.

Adamın izini başarıyla sürmüştü ama onun da tüm bunlara cüret edebileceğini bekliyordu. Çete liderinin yardakçılarını yani başka çıkarları kalmamış ayak takımından insanları De Angelis teker teker tespit edip sorguya çekmiş, ardından da işlerini bitirmişti ama şimdi tüm bu çabaların faydasız olduğunu görüyorlardı.

Adamı hâlâ ele geçirememişlerdi.

Yeni bir iz bulmalıydı. Belki de bir tür ilahi müdahaleye ihtiyaç vardı.

Şimdi ise büyük sıkıntı içindeydi.

Zihni allak bullaktı.

Yeniden kadının fotoğrafına baktı. Cep telefonunu alıp hızlı arama tuşuna bastı. İki kere çaldı ardından boğuk sesli bir telefona yanıt verdi.

"Kimsiniz?"

“Bu numarayı tam olarak kaç kişiye verdin ki?” diye yanıt verdi monsenyör ters bir ses tonuyla.

Adamın nefes alış verişleri duyulabiliyordu. “Sesinizi duymak çok hoş efendim.”

De Angelis adamın şimdi içgüdüsel olarak ağzındaki sigarayı söndürüp, hemen yeni bir tane yaktığını tahmin edebiliyordu. Bu alışkanlığı hep çok aptalca bulmuştu ama adamın sahip olduğu yetenekler aptalca alışkanlıklarını fazlasıyla telafi ediyordu.

“Bir konuda yardımına ihtiyacım var,” dedi. Daha sözlerini bitirmeden kaşlarını çatmıştı. Aslında olaya başka hiç kimseyi karıştırmak istemiyordu. Yeniden Tess’in yüzüne baktı. “Müze baskınıyla ilgili FBI bilgi-bankasına girmeni istiyorum,” deyip ardından da ekledi “Gizlice.”

Adamın yanıtı derhal geldi.

“Sorun değil. Bu, teröre karşı açılan savaşın bize sağladığı ikramiyelerden biri De Angelis. Hepimiz bilgilerimizi birbirimizle paylaşıyoruz. Sadece ne istediğinizi söyleyin yeter.”

32. Bölüm

Tess mezarlığın karmakarışık dolambaçlı yollarından geçmiş, şimdi çakıllı yolda ilerliyordu.

Saat sabah sekiz sularıydı. Mezar taşlarının etrafında bahar tomurcukları açmaya başlamıştı. Oldukça düzenli kesilmiş çimlerle dün geceki yağmurdan dolayı hâlâ ıslaktı. Hava sıcaklığındaki hafif bir artış yağmur sularının ağır ağır buharlaşmasına sebep oluyor, bu da mezar taşlarını ve ağaçları kuşatan hafif bir sise neden oluyordu.

Yukarıda bir yerde bir kuş rahatsız edici bir sesle ötünce mezarlığın bu sükunetli havasını biraz olsun bozmuş oldu. Tess mezarlığın iç kısımlarına doğru ilerledikçe az da olsa titriyordu. Onun için mezarlıklarda dolaşmak daima rahatsız edici olmuştu. Bunun yanında babasının mezarını da en son ne zaman ziyaret ettiğini de düşünüyordu.

Mezarlığın gotik mimariyle inşa edilmiş girişinde, bastırıldığı haritayı kontrol etmek için durdu. Doğru yöne gittiğini düşünüyordu ama şimdi buna pek emin değildi. Mezarlık 150 hektardan fazla bir alana yayılıyordu, bu nedenle özellikle de otomobiline değilse, Tess açısından kaybolmak içten bile değildi. R metrosuna binip Brooklyn'deki 25. cadde istasyonunda inip, bir blok doğuya yürüdükten sonra mezarlığın ana kapısından girmişti.

Mezarlığı kontrol ederek etrafta birilerinin olup olmadığına baktı. Bir yandan da buraya gelmenin o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı. Galiba bu her iki durumda da başarısızlığa uğrayacak bir girişimdi. Eğer Vance buradaysa onu son derece özel anında rahatsız etmiş olacaktı. Eğer değilse, buraya kadar yaptığı yolculuk tam bir vakit kaybı olacaktı.

Bunları düşünmemeye çalışarak yürüyüşe devam etti. Şu anda mezarlığın daha eski bir bölümünde olduğu kesindi. Tam son derece özenle düzenlenmiş, granit bir melek heykelinin süslediği mezarın yanından geçiyordu ki bir ses işitti. Dikkat kesilerek sise doğru baktı. Ağaçların gölgesinden ve sisten dolayı pek bir şey göremiyordu. İyice tedirgin olarak ilerlemeye devam etti. Bu arada mezarlığın daha da içine ilerlediğinin farkındaydı.

Elindeki haritayı çabuk hareketlerle kontrol ettiğinde bu kez kaybolduğuna kesinlikle emin oldu. Şu anda bulunduğu yeri tahmin etmeye çalışıp küçük bir tepeliğin üstünden aşarak kestirmeden ilerlemeye karar verdi. Bu sırada da ıslak otlarda kaymamaya çalışıyordu. Tökezledi, mezarlardan birinin etrafındaki taşlardan destek alarak, adeta tırnaklarını taşa geçirip düşmekten son anda kurtuldu.

Ve o sırada onu gördü.

Yaklaşık elli metre ileride küçük bir mezar taşının başında tek başına duruyordu. Bir buket kırmızı karanfil de mezarın üzerindeydi. Adam başını öne eğmiş öylece duruyordu. Hemen yakındaki asfalt yolda da gri bir Volvo'nun park etmiş olduğunu gördü.

Tess adamın yanına gitmeden önce bir süre tereddüt etti. Sonra adama doğru yavaş hareketlerle ilerlemeye başladı. Bu arada mezar taşındaki Martha ve Vance kelimelerini de görebilmişti. Aralarında neredeyse on metreden daha az kalmıştı ama adam hâlâ kendisini fark etmemişti. Bu sırada mezarlıkta başka hiç kimse olmadığını da fark etmişti.

“Profesör Vance” diye seslendi tedirgin bir sesle.

Adam dönüp bakmadan önce bir süre daha öylece durdu.

Karşısındaki adam çok değişmişti.

Saçı azalmış ve kırlaşmıştı, yüzünde de çok bitkin bir ifade vardı. Hâlâ zayıf ve uzun boylu gözükiyordu ama o hatırladığı atletik yapıdan eser kalmamıştı. Bu kısacık bir bakışla bile belli oluyordu. Elleri yakasını iyice yukarı kaldırdığı siyah paltosunun ceplerindeydi. Paltosundaki lekeler ve kollarının aşınmışlığı Tess’in gözünden kaçmamıştı. Bunu fark ettiği için çok üzölmüştü ama adamın tüm kıyafeti oldukça eski püsküydü. Adam daha önce hangi sosyal seviyede olursa olsun şimdiki konumunun çok daha aşağılarda olduğu anlaşılıyordu. Eğer bugün sokakta onunla karşılaşsaydı büyük bir ihtimalle onu tanıyamayacaktı. Ama burada, bu koşullar altında adamın Vance olduğuna şüphe yoktu.

Adam Tess’e meraklı gözlerle baktı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi kekeleyerek. “Umarım beni bağışlarsınız. Bunun sizin için son derece özel bir an olduğunu biliyorum. Ama bana inanın eğer size ulaşabilmenin başka bir yolunu...” Aniden sustu. Adamın yüzünde bir gülümseme belirmiş, kendisini tanımıştı.

“Tess.Tess Chaykin. Oliver’ın kızı.”

Derin bir nefes aldı. Az da olsa rahatlamıştı şimdi. Adamın yüzündeki gülümsemeyle birlikte insanın içine işleyen yeşil gözleri de parıldamıştı. Bu da Tess’in yıllar önce karşılaştıklarında adamdan yayılan o karizmatik gücü yeniden hatırlamasına neden oldu. Adamın hafızası kesinlikle yerli yerindeydi.

“Neden bu kadar farklı gözüktüğünü şimdi anladım,” dedi. “Seninle karşılaştığımızda hamileydin ve Türkiye’deki çalışma koşullarının ağırlığı sana hiç iyi gelmemişti.”

“Evet,” dedi rahatlayarak. “Bir kızım var. Kim.”

“Şu anda yaşı da ” Sustu. Hesaplamaya çalışıyordu.

“Dokuz yaşında,” diye adama yardım etti Tess. Sonra yeniden burada bulunduğu anın özelliğini hatırlayarak utandı, “Özür dilerim. Burada olmamam gerektiğini biliyorum.”

Daha bu sözleri söylerken adamın yüzünün büyük bir hüznle asıldığını da fark etti. Adam gözlerini mezar taşına dikmiş kederle bakıyordu. Fısıltıya benzer ses tonuyla “Kızım Annie bugün beş yaşına basıyor olacaktı,” dedi.

Kızı mı? Tess önce ona sonra mezar taşına baktı. Beyaz, özenle yapılmış mezar taşına kazınmış yazıya dikkat etti.

Martha & Annie

Vance

Şimdi bu dünyadan daha iyi bir yerdeler
Yüzlerinden tebessüm eksik olmasın

İlk anda tam olarak kavrayamamıştı. Sonra anladı.

Karısı doğumda ölmüş olmalıydı.

Tess şu anda adamın kızıyla karısının mezarlarının başında durmasının ne kadar düşüncesizce bir hareket olduğunu bir kez daha fark ederek utançtan kızardı. Başını kaldırıp Vance’e baktı. Adamın yüzündeki çizgilerde çektiği derin ıstı-
rabın izleri vardı. Tess yüreğinin sızladığını hissetti. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Bilmiyordum.”

“Gördüğün gibi isimleri de seçmiştik. Eğer erkek olursa Matthew, kız olursa Annie adını verecektik. Evlendiğimiz gece bu kararı almıştık.”

“Ne... Yani onlar nasıl...” Sorusunu bitiremedi.

“Her şey hamileliğinin ortalarına yaklaştığı günlerde başladı. En başından beri doktorların yoğun gözetimindeydi. Bunun nedeni, karımın ilk çocuğunu doğurmak için yaşının biraz ilerlemiş olmasıydı. Ayrıca ailesinde kalıtsal olarak yüksek tansiyon problemi vardı. Erken loğusa humması dedikleri bir hastalığa yakalandı. Bu hastalığa neyin yol açtığı

bilinmiyormuş. Ama bana bunun oldukça yaygın bir hastalık olmakla beraber kötü sonuçları olabileceğini de söylediler. Özellikle de Martha'nın durumundakiler için." Sustu, derin bir soluk aldı. Bunları konuşmak adam için çok acı verici olmalıydı. Tess adamın devam etmemesini isterdi. Keşke şu anda yer yarılrsa da bencilliğimin cezası olarak beni içine çekse, diye düşündü. Ama artık çok geçti.

"Doktorlar yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler," diye devam etti acı dolu sesle. "Çocuğu aldırma zorunda olduğumuzu söylediler. Annie kuvözde yaşama devam edemeyecek kadar küçüktü. Ve hamile olarak geçirdiği her geçen gün Martha için de tehlike artıyordu.

"Kürtaj yapılmadı mı?"

Gözlerini yere indirdi. "Normal bir durumda bunu aklımızın köşesinden bile geçirmezdik. Ama bu kez durum farklıydı. Martha'nın hayati tehlikesi vardı. Bu nedenle de her zaman yaptığımızı yapmaya karar verdik." Adamın yüzü, içindeki hüznü tüm açıklığıyla gözler önüne seriyordu. "Gittiğimiz kilisenin rahibi-ne, Rahip McKay'e ne yapmamız gerektiğini sorduk."

Tess yanıtın ne olabileceğini tahmin edip ürperdi.

Vance başını kaldırdı. "Onun yanıtı, yani kilisenin yanıtı çok açıktı. Bize bunun cinayet olacağını söyledi. Hem de sıradan bir cinayet değil. Cinayetlerin en kötüsü. Affedilemeyecek büyük bir suç hem de. Ah! Bu konudaki sözleri ne kadar da ikna ediciydi. Bize bunun Tanrının sözüne karşı çıkmak anlamına geleceğini söyledi." ÖLDÜRMEYECEKSİN!" Konuştuğumuz şeyin insan hayatı olduğunu, yaşamının başındaki bir insanı öldürmüş olacağımızı söyledi. Anlayamayan, tartışamayan, yaşamını savunamayan birini öldürmüş olacağımızı da ekledi. En masum kurban o olacaktır dedi. Eğer onun çığlıklarını duyabilseydiniz, gözyaşlarını görebilseydiniz ne yapardınız diye sordu. Sonra sanki tüm anlattıkları yetmiyormuş gibi eğer bu bebek bir yaşında olsaydı ve haya-

tınızı kurtarmanız için onu öldürmeniz gerekseydi bebeği gözden çıkartır mıydınız diye de ekledi. Elbette bunu yapmazdınız dedi. İyi ama bebek bir aylık olunca ne değişiyor? Ya da bir günlük olunca? Yaşam saati çalışmaya başladıktan sonra ne fark eder ki?" Durdu, anıların yükü altında başını salladı. "Onun tavsiyesini dinledik. Kürtajı kabul etmedik. Tanrıya güvenmeye karar verdik."

Vance yeniden mezar taşına baktı. Hüzün ve öfkenin damarlarında kol kola dolaştığını hissediyordu. "Martha önceleri gayet iyiydi. Sonra titremeler başladı. Beyin kanamasından öldü. Ve Annie, onun o küçük çığırleri bizim dünyamızdaki bu pis havanın tek bir zerresiyle bile tanışma fırsatı bulamadı."

"Çok, çok üzgünüm," dedi Tess zorlukla konuşabiliyordu. Ama bunun pek bir önemi yok gibiydi. Vance kendi dünyasına dalmıştı. Adamın gözlerine baktığında ilk başta dikkati çeken büyük hüznün ardında içinden yükselen müthiş bir öfkenin varlığı da seziliyordu.

"Ben onların yaşamını cahil, hadlerini bilmez şarlatanlara emanet eden bir aptalım. Bu bir daha olmayacak. Hiç kimse'nin başına bir daha böyle bir şey gelmeyecek. Bunun için elimden geleni yapacağım." Susup etraflarındaki sessizliği dinledi bir süre. "Dünya bin yıl içinde çok değişti. Dünya yalnızca Tanrının arzusuyla şeytanın kötülüklerinden ibaret değil. Artık bilimsel gerçekler var. Ve artık insanların bunu anlamasının zamanı geldi."

Ve işte o kısacık anda Tess anlamıştı.

Neredeyse emin olduğu bu durum damarlarındaki kanın donmasına neden oldu.

O müzedeki adamdı. William Vance dördüncü atlydı.

Bir anda müzedeki geceyi, etraftaki paniği, çığlıkları ve silah seslerini hatırladı.

"Veritas vos liberabit." Bu sözcükler bir anda ağzından dökmüştü.

“Kesinlikle.”

Derhal buradan uzaklaşmalıydı ama ayakları adeta toprağa saplanmıştı. Birdenbire kaskatı kesilmişti. O anda aklına Reilly geldi.

“Üzgünüm, buraya gelmemeliydim.” Bunlar tüm söyleyebildikleri idi. Yeniden müzeyi düşündü. Bu adamın yüzünden ölen insanları. Etrafına başka insanları, belki turistleri veya kuşları izlemeye gelenleri görebilmek umuduyla baktı ama burada başka kimse yoktu.

“Geldiğine sevindim. Burada bulunman, aslında yaptığım işi takdir edecek herkesin yanımda olması bana güç veriyor.”

“Lütfen... Ben... Ben yalnızca...” Sonunda bacaklarını kıpırdatabilmeyi başarmıştı. Duraksayarak birkaç adım attı. Sinirli hareketlerle etrafına bakıyordu. Umutsuz gözlerle buradan nasıl uzaklaşabileceğinin planını yapmaya çalışıyordu bir taraftan da. Ve işte tam o anda cep telefonu çaldı.

Vance’in şimdi ağır hareketlerle kendisine yaklaştığını gören gözleri korkuyla büyümüştü. Bir yandan da elini çantasına atıp, telefonunu bulmaya çalışıyordu.

“Lütfen,” diye yalvardı.

“Yapma,” dedi. Ve işte o anda Tess adamın elinde silah gibi bir şey olduğunu fark etti. Aslında küçücük kabzasındaki sarı çizgilerle silah oyuncağına benziyordu. Telefonun evet tuşuna basabildi. Ama kaçmaya veya çılgılık atmaya fırsat bulmadan adamın tetiği çektiğini ve kurşunları gördü. Her iki kurşun da göğsüne saplanmış, tahammül edilemez bir acının dalga dalga tüm bedenine yayıldığını hissetmişti.

Aynı anda dizlerinin bağı çözülmüş gibi geldi. Adeta felç olmuştu.

Yere yuvarlandı.

Ve bilincini kaybetti.

Yakınlardaki bir ağacın ardında uzun boylu siyah giysili bir adam sigarasından bir nefes almıştı ki Tess'in vurulduğunu ve yere düştüğünü gördü. Bir anda salgılanan yoğun adrenalini hissetti. Ağzındaki nikotin sakızını tükürdü. Cebinden telefonunu çıkartıp, hızlı arama tuşuna bastı. Diğer eliyle de Heckler&Koch USP tabancasını kılıfından çıkartıyordu.

De Angelis çabucak yanıt verdi. "Ne oluyor?"

"Hâlâ mezarlıktayım. Kız..." Joe Plunkett duraksadı. Islak çimler üzerinde boylu boyunca yatan kıza baktı. "Biriyle buluştu ve adam az önce onu mıhladı."

"Ne?"

"Söylüyorum ya. Kızın işini bitirdi. Ne yapmamı istiyorsun? Adamı izleyeyim mi?" Yapacaklarının planını dahi yapmıştı. Kızı vuran adamın tehlikeli olabileceğini sanmıyordu. Her ne kadar kızın başındaki adamda başka bir silah olup olmadığını bilmesede, adam kendisini fark edip karşılık vermeye kalkışmadan önce işini rahatlıkla bitirebilirdi. Zaten adam kendi dünyasına dalmış gibi gözüküyordu.

Plunkett emri bekledi. Acele etmesi gerektiğini biliyor, bir yandan da De Angelis'in karar vermek için büyük çaba harcadığını hissediyordu. Sonunda kontrol etmeyi başardığı ses tonuyla De Angelis konuşabildi.

"Hayır. Hiçbir şey yapma. Artık kız önemli değil. Adam artık senin. Adamı izle ve asla gözden kaçırma. Ben de işime bakayım."

33. Bölüm

Reilly şiddetli bir patlama sesi duymuştu. Telefondan gelen ses nedeniyle iyice endişelenerek bağırmaya başladı. “Tess? Tess!” Ancak bir yanıt alamıyordu. Kısa süre içinde de hat kesildi.

Derhal yeniden arama tuşuna bastı ama dört kez çaldıktan sonra telesekreter çıkarak kendisinden mesaj bırakmasını istedi. Yeniden aradı ama sonuç yine aynıydı.

Bir şey oldu. Çok kötü bir şey.

Tess’in aradığını görmüştü ama mesaj bırakmamıştı. Çalıştığı yeri aradığındaysa Tess’in çıktığını söylemişlerdi. Aslında onun şu Tapınakçılarla ilgili söylediklerini ne kadar ciddiye almak gerektiğinden hâlâ emin olamıyordu. Bu konunun monsenyör ve diğer ekip üyelerinin önünde tartışılması kendisini sıkıntıya sokmuş, bir hayli de mahcup etmişti. Buna rağmen sabah yine kızın çalıştığı yeri aramış, Lizzie Harding’le, yani sekreteriyle konuşmuştu. Sekreter Tess’in bugün büroya hiç uğramadığını söylemişti. “Arayıp, geç kalabileceğini söyledi” diye de eklemişti.

“Ne kadar geç?”

“Söylemedi.”

Ardından Tess’in cep telefon numarasını istemişti ama sekreter çalışanlarla ilgili kişisel bilgiler veremeyecekleri-

ni söylemişti. Ancak numarayı öğrenmesi gerekiyordu, bu nedenle konunun FBI'la ilgili olduğunu söyleyince durum değişmişti.

Üç kez çaldıktan sonra telefon açılmıştı ama Tess herhangi bir şey söylememişti. Yalnızca sanki telefonu çantasından ya da cebinden çıkarmaya çalışırken yanlışlıkla açmış gibi bir takım hışırtilar geldi kulağına. Ama sonra onun "Lütfen" dediğini duydu. Ses tonu gerçekten çok endişe vericiydi. Korku içinde olduğu anlaşıyordu. Sanki birine yalvarıyor gibiydi. Sonra aslında ne olduğunu çok iyi bildiği keskin bir ses duydu. Sonra bir tane daha. Ardından acı dolu kısa bir çığlık. Sonra da bir düşme sesi. "Tess" diye bağırıyordu. Ama yanıt alamamıştı. Zaten birkaç saniye sonra da hat kesildi.

Elindeki telefona bakarken kalbi deliler gibi çarpıyordu. Duyduğu "Lütfen" kelimesinin söyleniş biçimini hiç sevmemişti.

Çok kötü, korkunç bir şey olmuştu.

Ne yapacağını bilemeden, yeniden enstitüyü aradı ve Lizzie'yi bağlamalarını istedi.

"Yine Ajan Reilly. Tess'in nereye gittiğini bil..." hatasını fark ederek durdu. "Bayan Chaykin'in nerede olduğunu öğrenmem lazım. Çok acil," dedi.

"Nereye gittiğini bilmiyorum. Bana bir şey söylemedi. Tek söylediği bu sabah biraz geç kalabileceğiydi."

"Onun ajandasına bakmanızı veya e-postalarını kontrol etmenizi rica edebilir miyim? Elektronik bir takvimi var mı acaba? Belki bir data bank gibi bir şey."

"Bir dakika müsaade edin," dedi kadın sinirli bir ses tonuyla.

Reilly beklerken ortağının ona endişeyle baktığını fark etti.

"Neler oluyor?" diye sordu Aparo.

Reilly telefonun mikrofonunu bir eliyle kapatarak Tess'i bu sabah aradığında neler duyduğunu hızla anlattı. "Tess'in sesiydi. Bir şey oldu. Bu kesin."

Doğu Nehri'nin kıyısında gri Volvo yavaşça Brooklyn Köprüsü'ne doğru ilerliyordu.

Üç otomobil geride ise metalik gri bir Ford Sedan fark edilmemeye çalışarak Volvo'yu takip ediyordu. Ford'un sürücüsü bir taraftan da ağızındaki izmariti alışkanlığı olduğu üzere söndürmeden camdan fırlattı.

Nehrin karşı kıyısında, sol taraflarında aşağı doğru yakasının silueti gözüküyordu.

Tahmin ettiği üzere Volvo köprüyü geçip Manhattan'a doğru döndü.

34. Bölüm

Daha gözlerini bile açmadan Tess kokunun farkındaydı. Sonunda gözlerini açtığında içinde bulunduğu odanın karanlığını yaydıkları sarı ışıkla az da olsa aydınlatan yüzlerce mumu gördü.

Eski bir halının, daha doğrusu bir kilimin üzerinde yatıyordu. Parmaklarıyla dokununca sert kilimin oldukça yıpranmış olduğunu anlamıştı. Aniden Bill Vance'le yaşadıklarını hatırladı ve korkuyla titredi. Ama o burada değildi. Şimdi tek başındaydı.

Kalktı, başı dönüyordu ama yine de tüm gücünü toplayarak ayağa kalktı. Göğsünde ve sol yanında keskin bir acı hissediyordu. Yaralarına baktı ve neler olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Bana ateş etti. Bana ateş ettiğine inanamıyorum.

Ama ölmedim...

Elbiselerini inceleyerek, kurşunların girdiği yerde açtıkları delikleri bulmaya çalıştı. Bir yandan da nasıl olup da hâlâ nefes alabildiğini merak ediyordu. Ardından vurulduğu yerde iki küçük nokta buldu. Elbisesinin üzerindeki bu küçük deliklerde yanık izleri göze çarpıyordu. Derken Vance'in elindeki silahı yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Amaçının kendisini öldürmek olmadığını, yalnızca onu etkisiz hale getirmek iste-

diğini anlamıştı. Adamın kullandığı silah da büyük bir ihtimalle gerçek tabanca değildi.

Gerçi bunu anlamış olması içini hiç rahatlatmamıştı.

Hâlâ bulanık gören gözlerini etrafta gezdirince bulunduğu yerin bir mahzen olduğunu anladı. Sıvası dökülmüş duvarlar, taş zemin, alçak tavan ve sütunlar bu fikrini doğruluyordu. Pencere yoktu. Kapı da yoktu. Köşede yukarı uzanan merdivenler vardı ama merdivenlerin yukarıda nereye kadar uzandığını göremiyordu çünkü mum ışıkları belli bir noktadan sonrasını aydınlatamıyordu. Mumların da artık çoğu giderek erimiş, şekilsiz tuhaf pelte halini almışlardı.

Giderek burasının bir mahzenden öte bir yer olduğunu fark etti. Burada biri yaşıyordu. Duvarlardan birinin dibinde bir yatak olduğunu fark etti. Yatağın yanında küçük bir masa üzerinde de tahta bir kutu gözüne çarpmıştı. Kutunun içi kitap ve kâğıtla doluydu. Odanın diğer ucundaysa uzun bir masa vardı. Masanın başında da yıllardır kullanıldığı belli, eski döner bir büro koltuğu bulunuyordu. Masanın üzerine de kitaplar ve kâğıtlar rasgele atılmış ve hemen ortasında ise etrafına çok sayıda mumun dikkatle yerleştirildiği müzede gördüğü şifre çözücü duruyordu.

Mumların loş ışığında bile alet buraya ait olmadığını gösterircesine parıldıyordu. Aletin şimdiki durumunun onu son gördüğünden çok daha iyi olduğunu da fark etmişti.

Tess çantasının da masanın üzerinde olduğunu gördü. Cüzdanı çantasının yanında açık olarak duruyordu. Aniden cep telefonunu hatırladı. Hayal meyal de olsa her şey karanlığa gömülmeden saniyeler önce telefonunun çaldığını hatırlıyordu. Telefon çaldığında elini çantasına atmış, sonunda da telefonunun tuşuna basmayı başarabilmişti. Tam çantasını almak için harekete geçmek üzereydi ki arkasından gelen bir sesle irkildi. Merdivenlerde önce ayakkabılar sonra da bacaklar belirdi. Gelen bir erkekti ve üzerinde uzun bir palto vardı.

Gelenin kim olduğunu anlayabilmek için büyük bir tedirginlik içinde geriye çekildi. Vance ona doğru baktı ve sıcacık gülümsedi. Kısa bir süre için Tess hatırladıklarının tamamen hayal gücünün eseri olup olamayacağını merak etti.

Ona doğru yaklaştı, elinde büyük bir plastik su şişesi tutuyordu.

“Özür dilerim Tess,” dedi af dileyen ses tonuyla. “Ama fazla seçeneğim yoktu.”

Masanın üzerindeki kitapların yanından bir bardak alıp kadına uzattı. Ardından elini cebine attı, bulduğu hapları Tess’e uzatarak “Al,” dedi. “Bunlar güçlü ağrıkesicidirler. Bir tane al sonra da içebildiğin kadar su iç. Baş ağrını azaltır.”

İlaçların ambalajlarına baktı. Markayı tanımıştı. Hapları muhafaza eden alüminyum kâğıdın da açılmamış olduğunu fark etti.

“Sadece Voltarol,” dedi. “Hadi al bir tane. Daha iyi hissedeceksin.”

Bir süre için duraksadı, ardından tabletlerden birinin kâğıdını yırtıp ağzına atarak, suyun yardımıyla yuttu. Vance bardağı yeniden doldurdu ve içmesi için yeniden kadına uzattı. Tess büyük bir istekle ikinci bardağı da bitirdi. Hâlâ kendisine neler olduğunu anlayamadığından gözlerini Vance’e dikmiş bakıyordu. Mum ışığında doğru dürüst görebilmek için de ayrıca çaba harcaması gerekiyordu. “Neredeyiz? Burası neresi?”

Yüzü gölgelendi, hüznü doluydu. “Sanırım buraya ev derdin.”

“Ev mi? Sahiden burada yaşıyorsun değil mi?”

Yanıt vermedi.

Tess hiç de hoş olmayan bir takım şeyler hissetmeye başlamıştı. “Benden ne istiyorsun?”

Vance kadına gözlerini dikerek “Beni bulan sensin,” dedi.

“Bir şeyi çözmeme yardımcı olabileceğini düşündüğüm için seni bulmaya çalışmıştım,” diye yanıt verdi öfkeyle. “Ama beni vurup bu şekilde kaçıracağın hiç aklıma gelmemişti doğrusu.”

“Sakin ol Tess. Kimse kimseyi kaçırmadı.”

“Ah? Yani istersem gidebilir miyim?”

Vance gözlerini kaçırdı, düşünüyordu. Sonra yeniden kadına döndü. “Buradan gitmeyi istemeyebilirsin. Önce öykünün geri kalanını bir dinle bakalım.”

“İnan bana, tek isteğim bu cehennemden bir an önce çıkıp gitmek.”

“Pekâlâ... Belki de haklısın.” Kafası karışmış, hatta neredeyse mahcup olmuş bir ifade vardı yüzünde. “Belki de durum biraz daha karışık,” dedi.

Tess kendisinin bu şekilde uyarılmasına çok sinirlenmişti. *Ne yapıyorsun sen? Onu kıskırtma. Durumunun iyi olmadığını görmüyor musun? Çok değişken bir ruh hali içinde. İnsanları kafalarını uçurarak öldürebiliyor, mesela. Sakin olmalısın.* Ne yana bakacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Yeniden şifre çözücüyü bakarken masanın diğer ucunda, iki duvarın kesiştiği yerde küçük bir kapı veya geçit gibi bir yer olduğunu fark etti. Bir anda umutlanmıştı ama daha sonra nerede olduğunu bilmeden buradan çıkmasının mümkün olamayacağını fark etti. Tamam, adamın akli dengesi bozulmuş olabilir ama aptal değil herhalde.

Gözlerini yeniden şifre çözücüyü yöneltti. Tüm bunların sebebi o aygıtı. Daha fazlasını bilmek istiyordu. Sakin olmaya çalışarak sordu. “Bu Tapınakçılara ait değil mi?”

“Evet... Ve düşünüyorum da Vatikan kütüphanesine sayısız defa gittim. Bu hep orada tozlu bir kasanın içinde duruyormuş. Onların da ellerindekinin ne olduğunu bildiklerini sanmıyorum.”

“Bunca yıldan sonra hâlâ çalışıyor mu?”

“Biraz temizlenmeye ve yağlanmaya ihtiyacı vardı. Ama şimdi evet, hâlâ çalışıyor. Kusursuzca hem de. Tapınakçılar yaptıklarına büyük özen gösteriyorlardı.”

Tess aygıtı inceledi. Aygıtın yanında üzerinde çok sayıda rakamın yazılı olduğu bir takım sayfalar gördü. Eski doku-

manlar, el yazmalarını andıran belgeler. Vance'e baktı. Adam da onu izliyordu. Kendisine öyle geliyordu ki adam bu şaşkınlığından bir hayli keyif alıyordu.

"Bunları neden yapıyorsun?" diye sordu sonunda. "Neden buna bu kadar çok ihtiyacın vardı ki?"

"Her şey birkaç yıl önce Fransa'da başladı." Susup eski dokümanların yanındaki şifre çözücüyü baktı. Anlatacaklarını sıraya koymak ister gibiydi. "Aslında tam olarak Martha ve Annie'nin ölümünden sonraydı," dedi acı dolu bir ses tonuyla. "Üniversiteden ayrıldım. Kafam karmakarışık ve de öfke içindeydim. Kendimi toplamalıyım. Yolculuğum Fransa'nın güneyinde Languedoc'ta sona erdi. Aslında daha önce de oraya gitmiştim. Martha'yla yürüyüş yapmıştık. Güneşin batışı orada çok güzel oluyordu. Oraya yeniden gitmenin nasıl bir şey olacağını kolaylıkla tahmin edebilirsin. Çok zengin bir tarihleri var ayrıca. Gerçi çok da kanlı bir tarih. Her neyse doluşırken öğrendiğim bir öyküden çok etkilendim. Yedi yüz yıl önce olmuş bir olayla ilgili bir öyküydü bu. Hikâye ölüm döşegindeki yaşlı bir adamın günah çıkarmasını sağlamak amacıyla çağrılan genç bir rahiple ilgilidir. Adamın hayatta kalan son Tapınakçılardan biri olduğuna inanılıyormuş. Rahip kendi cemaatinden olmayan ve bir türlü de aralarına katılmak istemeyen adamın yanına ilk başta gitmek istememesine rağmen sonradan kararını değiştirerek adama acımış. Efsane rahibin adamın yanından ayrılmasıyla başlıyor. Rahibin yüzü yaşadığı büyük şoktan ötürü bembeyaz kesilmiştir. Yalnızca yüzü değil saçları da. İnsanlar onun o tarihten itibaren bir daha hiç gülmediğini söylemişler. Ve yıllar sonra ölmeden kısa bir süre önce gerçeğin öğrenilmesine izin vermiş. Ortaya çıkan şey şuymuş. Eski Tapınakçı ona tüm öyküyü anlatıp bazı kâğıtlar göstermiş. İşte o kâğıtlarda yazılanlar adamı tüm yaşamı boyunca etkilemiş. Hikâye bu kadar. Çok etkilenmişim. Rahibin ölmekte olan bir adamla geçirdiği birkaç da-

kika sonra bembeyaz olan saçlarını gözümün önüne getiriyor, adeta başka bir şey düşünemiyordum. Bu noktadan hareketle o kâğıtlarda neler yazılı olduğunu bulmak benim için...”

Takıntı oldu diye düşündü Tess.

“Görev halini aldı. Bir tür.” Vance gülümsedi. Şimdi uzaklarda karanlık kütüphanelerde yaptığı araştırmaları hatırlıyordu. “Kaç tozlu arşivde saatler geçirdim bilmiyorum. Neredeyse tüm Fransa’daki müzelerde, kiliselerde, manastırlarda dolaştım. Hatta kuzey İspanya da Pireneler’de dahi araştırmalar yaptım. “ Durdu, ardından uzanıp şifre çözücünün yanındaki kâğıtları aldı. “Ve sonra bir gün, bir şey buldum. Bir Tapınakçı şatosunda.”

Girişinde o duyduğum sözlerin yazılı olduğu şato olmalı, diye düşündü Tess. Şimdi daha iyi düşünebiliyordu. Clive’in kendisine anlattığı de Blanchefort Şatosu’nun girişindeki Latince ifadelerle duyduklarının aynı olduğunu hatırlayınca masanın üzerindeki dokümanlara bir kez daha baktı. Belgelerin oldukça eski, el yazımı şeyler olduğunu anlayabiliyordu.” Gerçek el yazmaları mı buldun?” diye sordu daha önce Vance’in de mutlaka yaşamış olması gereken korkuyla karışık heyecanla. Ardından bir sonraki noktayı da anladı. “Ama metinler şifreliydi. Bu nedenle şifre çözücüyü ihtiyacın vardı.”

Adam başını sallayarak kadının tahminini doğruladı. “Evet. Son derece moral bozucuydu. Yıllarca elimdekilerin çok önemli belgeler olduğunu bilerek bekledim. Kesinlikle aradığım şeyi bulduğumu biliyordum ama ne yazık ki onları okuyamıyordum. Basit şifre çözme yöntemlerinin hepsini denedim ama hiçbir işe yaramadı. Tapınakçıların o şifre sistemlerinden çok daha iyisini yapacak bilgiye sahip olduklarını biliyordum. Tapınak Şövalyeleri’nin şifreleme sistemleriyle ilgili gizli dokümanları bulmuştum ama bir türlü şifreyi çözmemi sağlayacak aleti bulamıyordum. Durum neredeyse umutsuz görünüyordu. 1307 yılında Tapınak Şövalyeleri’ne

ait her şey imha edilmişti. Ama ben beklerken kader ağlarını ördü ve Vatikan'ın bağırsaklarının tam ortasından, yıllardır orada durmasına rağmen, gözlerden kaçırmak için saklanan daha sonrasında da tamamen unutulmuş, bu küçük mücevheri bulmamı sağladı.”

“Ve sen şimdi bu belgeleri okuyabiliyorsun, öyle mi?”

Ellerini belgelerin üzerinde dolaştırdı. “Hem de gazete okur gibi,” dedi.

Tess yeniden belgelere baktı. Adamın bu kâğıtlar uğruna insanları öldüren büyük bir ihtimalle aklından zoru olan ve son olaylar dikkate alındığında son derece tehlikeli biri olduğu gerçeğini aklından çıkarmamaya çalışsa da, şu anda içini kaplayan garip bir heyecanın da etkisi altında kalmıştı. Vance'in üzerinde çalıştığı şey gerçekten çok büyük, Tess'in tüm yaşamı boyunca bulabilme şansına kavuştuğu her şeyden çok çok daha önemli bir buluştu. Ama aynı zamanda masumların kanının akmasına da neden olmuştu ve Tess heyecana kapılıp bu gerçeğin göz ardı edilmesine izin vermeyecekti. Diğer taraftan da şu anda önlerindeki belgelerin son derece karanlık bir yanı vardı. Tarihin çok ama çok derinlerinde saklanmış bir takım gizemlerin açığa çıkmasını sağlayacaklardı ki bunu da kolaylıkla göz ardı edemezdi.

Vance'in yüzünü inceledi. Adam yeniden kendini yoğun düşüncelere kaptırmış gibi gözüküyordu. “Ne bulmayı umuyorsun?”

“Çok uzun zaman önce kaybolmuş bir şeyi,” dedi gözlerini kısarak, sessizce. “Her şeyi yeniden düzeltecek bir şeyi.”

Uğruna insanları öldürmeye degecek bir şeyi diye de eklemek istedi Tess ama sonra bunu yapmamanın daha doğru olacağına karar verdi. Okuduklarını aklından geçiriyordu. Vance'in Tapınakçıların kurucusunun bir Kathar olduğu konusundaki görüşü aklına geldi. Vance az önce Languedoc'ta bir belge bulduğundan söz etmişti. Burası Fransız tarihçinin

öfkesini üzerine çekmesine neden olan Hughes de Payens'in ailesinin kökeninin geldiğini iddia ettiği yerdı. Bu konuda daha çok şey öğrenmek isterdi ama tam ağzını açıp aklındaki soruyu sormak üzereydi ki yukarılardan bir yerden sert bir şeyn yere düşmesinin yarattığı bir gürültü geldi.

Hızla ayağa fırlayan Vance "Burada kal" diye emretti.

Tess gözlerini tavana dikip, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. "Bu da ne?"

"Sadece bekle," diye yineledi ve hızlı adımlarla masanın arkasındaki bir yerden kısa bir süre önce Tess'in de üzerinde kullandığı silahı eline aldı ama hemen sonra bundan vazgeçti, gidip bir torbanın içinden başka bir silah aldı. Bu tam bir klasik, standart tabancaydı. Ardından ürkek ve çabuk adımlarla merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Önce adamın başı ardından da bacakları gözden kayboldu. Metalik bir sesin ardından kapının gıcırtıyla açıldığını duydu, sonra da kapı yeniden kapanarak kilitlendi.

35. Bölüm

De Angelis ayağıyla yanmış kerestelerin küllerini havaya savurup etrafındaki mezbeleyi incelerken kendi kendine bir küfür savurdu. Yanmış kilisede gizlice dolaşmak kolay bir şey değildi. Yerlerdeki yanık odun parçaları, yıkılan tavandan sağa sola dağılan taş parçaları, karanlık ve rutubetli kilisede yaptığı gezisini zorlaştırıyordu.

Plunkett'in, Tess'in ve kır saçlı saldırganın peşinden geldiği bu yerde böyle bir enkaz görünce çok şaşırılmıştı. İsa'nın Göğe Yükselişi kilisesinin kalıntıları arasında sessizce gezinirken burasının rahatsız edilmeden çalışmak isteyen, yaptığı işe kişisel rahatından çok daha önem gösteren biri için mükemmel bir gizlenme yeri olduğuna karar vermişti. Burada dolaşırken bir şeye daha kesinlikle emin oldu. Peşinde olduğu adam o gece müzeden aldığı şeyin ne olduğunu kesinlikle çok iyi biliyordu.

De Angelis kiliseye yaklaşık kırk dakikadan biraz daha kısa bir süre önce yan kapısından girmişti. Plunkett hareketsiz yatan Tess Chaykin'in kendisini kaçıran adam tarafından Volvo'nun arkasından indirildiğini ve kiliseye aynı kapıdan sokulduğunu görmüştü. Kadın kendinde değildi, bu nedenle de girişteki birkaç basamağı adamın kollarında çıkmıştı.

Bu kilise Batı 114. caddede iki küçük yolun kesiştiği doğu tarafında, şimdi bir Volvo'nun ve Sedan'ın park halinde olduğu bir bahçesiyle küçük bir binaydı. Kilise birkaç yıl önce çok büyük bir yangında zarar görmüş, tadilat da henüz başlamamıştı. Kilisenin önünde yerleştirilmiş bir tabelada binayı yeniden inşa edebilmek için yardım toplandığı belirtiliyordu. Hemen yan tarafta da iki metre yüksekliğinde fakat sadece üçte biri kalmış ve eski halini alması için binlerce dolar gereken büyük bir termometre vardı.

Monsenyör dar girişten geçerek kilisenin ortasına doğru ilerledi. Ayakta kalan sütunlar kiliseyi iki ayrı koridora ayırıyordu. Sıraların üzerlerinde de şimdi yanmış, kavrulmuş tahta parçalarıyla tavandan dökülmüş taşlar göze çarpıyordu. Duvarların tüm sıvaları dökülmüş, ortaya çıkan tuğlaların bazıları da simsiyah olmuş, hatta kırılmıştı. Tavana yakın kısımlarda yer yer alevlerin tamamen tahrip edemediği bölümler kalmış, oraya bakılınca eskiden duvarların nasıl olduğu konusunda bir fikir yürütülebilirdi. Gerçi onlar da isten bir hayli kararmışlardı. Yalnızca şimdi tahtayla kapatılan kilisenin giriş kapısının üzerindeki bölüm aynı kalmış gibiydi.

Mihrabın şimdi erimiş pirinç geçidini geçip büyük bir dikkatle merdivenleri çıkmaya başladı. Yanmış, üstü küllerle kaplı kürsü şimdi sağ tarafındaydı. Kilise çok sessizdi. Tek gürültü duvarlardan içeriye kadar ulaşan sokaktan geçen araçların sesleriydi. Kızı kaçıranın kesinlikle arka bölmelerden birini kullandığını düşünüyordu. Plunkett'i dışarıda, etrafı gözlemesi için bırakarak içeri giren monsenyör, şimdi mihrabın arkasındaki geçide doğru tedbirli adımlarla ilerliyordu. Diğer taraftan da ses çıkarmamaya çalışarak cebinden Sig Sauer marka tabancasını çıkardı.

İşte zemindeki taşlardan birine çarpıp gürültüyle yuvarlanması da tam bu sırada oldu.

Loş kilisede ses yankılanırken, hiç kıpırdaman durup bekledi. Artık çıkarttığı bu sesle birilerini rahatsız etmiş olduğundan daha da dikkatli olması gerekiyordu. Koridorun ucundaki kapıyı ancak belli belirsiz görebiliyor, öylece bekliyordu ki aniden kapının ardından, derinlerden gelen bir ses duydu. Biri hızlı adımlarla yürüyordu. De Angelis derhal sırtını duvara vererek silahını eline aldı. Ayak sesleri koridor boyunca yaklaşıyordu. Sonunda kapının kolu hareketlendi ama kapı dışarı doğru değil içeri doğru açılmıştı. Bu nedenle de zifiri karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Aydınlıkta kalan kendisiydi.

Harekete geçmenin artık mümkün olmadığını ve bunun çok tehlikeli olduğunu fark ederek hızla karanlık bir köşeye doğru atladı.

Gergin parmaklarının sıkıca tuttuğu silahıyla dışarı fırlayan Vance karanlık mihrabın arka kısmına yuvarlanan adama doğru baktı. Onu tanımamıştı. Yalnızca adamdaki rahip yakalarını görmüştü ve bu da kararsız kalmasına neden olmuştu.

Adam birden fırlayıp kendisine doğru koşmaya başladı. Vance hızla silahını doğrulttu ama tetiği çekmeye fırsat bulamadan yabancı kendisine vurmaya başardı. Hızla yere yuvarlanırken elindeki silahı da düşürdü. Koridor son derece dar olduğu için sırtını duvara yaslayarak kalkmaya çalıştı. Ama yabancı çok daha güçlüydü ve ikinci bir darbeyle yeniden yere yığıldı. Bu kez ayağıyla adamın dizine bir tekme savurdu. Adam büyük bir acıyla inlemişti. Saldırmanın elindeki silah da yere düşmüştü ama adam çabuk hareketlerle silahını aldı ardından da Vance'in yüzüne oldukça kuvvetli bir yumruk patlattı.

Vance'in canı yanmasına rağmen sersemlememiş, aksine içini büyük bir öfkeyle doldurmuştu. Bir günde bu ikinci oluyordu. Önce Tess Chaykin'le karşılaşmış ardından da bu yabancıyla dövüşmek zorunda kalmıştı. Tüm çabalarının sonucuna ulaşmak üzereyken başı belaya girmişti. Yeniden dizini kullandı, ardından da yumruğunu. Arka arkaya vuruyordu, gerçi böyle dövüşmeyi iyi bilmezdi ama bu kez yumrukları içindeki öfkenin gücünü de taşıyordu. Hiçbir şey ve de hiçbir kimse kendisiyle hedefi arasına giremezdi.

Yabancı darbelerden korunabilmek için geri çekilmeye başladı. Bunu da gerçekten son derece başarılı bir biçimde yapıyordu ki birden ayağı tahta parçalarından birine takıldı. Vance bunu görür görmez fırsatı kaçırmamak için yerinden fırladı adamın dizine bir tekme savurup, yerdeki tabancasını buldu, tetiği çekip adama doğrulttu. Ama yabancı kurşunlardan kurtulmak için hızla saklanabilecek kadar hızla hareket edebilmişti. Yabancı o anda çılgık çılgığa bağırmaya başladığında Vance bir an için kurşunlardan birinin hedefini bulduğunu düşündü. Ama emin olamıyordu. Adam hâlâ bağırıyor, hızla kiliseden dışarıya doğru kaçıyordu.

Vance bir süre kararsız kaldı.

Adamı takip edip yakalamalı, kim olduğunu öğrenip ardından da adamın işini bitirmeli miydi? Sonra kilisenin diğer kapısından gelen bir ses daha duydu. Adam yalnız gelmemiş.

Bunu anlar anlamaz kaçmaya karar verdi. Döndü ve gizli sığınacağının kapısına doğru koşmaya başladı.

36. Bölüm

Tess silah sesleri ardından da kızgın birinin çığlıklarını duymuştu. Birisi yaralanmış olmalıydı. Ardından yeniden kapıya yaklaşan ayak seslerini işitti. Gelenin Vance olup olmadığına emin değildi ama burada öylece durup bekleyecek de değildi.

Odanın arkasına doğru ilerledi, masanın üzerindeki çantasını alıp içindeki cep telefonunu buldu. Mumların belli belirsiz aydınlığında telefonun ekranı adeta büyük bir ampul kadar parlak ışık veriyor gibiydi. Ancak ekranda sadece bir uyarı vardı. Şebeke yok! Bunun pek bir önemi yoktu, zira FBI'ın numarası ezberinde değildi. Şansını denemek amacıyla 911'i tuşlarken bir yandan da yanıt verseler de olanları izah etmenin bir hayli vakit alabileceğini de düşünmeden edemiyordu. Bunun yanında şu anda nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

İmdat ben bir mahzendeyim.

Düşün.

Mükemmel.

Kalp atışlarını neredeyse kulağıyla duyuyordu. Şaşkınlık içinde etrafına bakarken masanın yanında gördüğü küçük kapıyı hatırladı. Fazlaca düşünmeden yere eğilip, etrafındaki ıvır zıvırı bir kenara atıp, masayı yana doğru çekti. Ardından

yerdeki deliği genişletebilmek için üzerindeki tahtaları yerinden çıkartabilme çabasına girişti. Kıpırdatamamıştı bile. Umutsuzca yeniden asıldı ama olmuyordu. Tam o sırada mahzenin kapısının açıldığını duydu. Dönüp aşağı gelenin bacaklarına baktı. Ayakkabıları tanımıştı. Gelen Vance'di.

Hızla etrafına bakarak Vance'in bıraktığı oyuncağa benzer tabancayı aramaya koyuldu. Orada arkasındaki masanın üzerindeki kitapların arasındaydı. Tabancayı kaptı, adama doğru doğrulttu. Adam soğukkanlı bakışlarla yaklaşırken tabancayı tuttuğu eli tir tir titriyordu.

"Benden uzak dur," diye bağırdı.

"Tess, lütfen," diye konuşarak sakinleştirmeye çalışıyordu. "Buradan gitmemiz lazım."

"Bizim? Sen neden bahsediyorsun? Benden uzak dur yeter."

Adam hâlâ yaklaşıyordu. "Tess silahı indir."

Panik içinde olmasına rağmen tetiği çekti ama hiçbir şey olmadı. Şimdi aralarında iki metreden az kalmıştı. Silahını aldı çevirip baktı. Neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışıyordu. Adam artık daha hızlı hareket ediyordu. Umutsuzca tabancayı incelerken birden kırmızı küçük emniyet düğmesini gördü. Onu çekmeyi unutmuştu. Düğmeyi dışarı çekip, silahını yeniden doğrulttu. O sırada silahın lazerini de bir şekilde aktif hale getirdiğini fark etti. Şimdi Vance'in tam göğsünün ortasında hedefi gösteren kırmızı bir ışık yansıyor. Işık adeta bir sağa bir sola zıplıyor, elindeki titremeyi fazlasıyla gözler önüne seriyordu. Adam artık iyice yaklaşmıştı. Nabız atışları artık durma noktasındayken gözlerini kapattı ve tetiği çekti. Tabancaların tetiklerinin metal olduğunu ve tetiği çekerken parmağının metalin soğukunu hissedeceğini hayal etmişti. Oysa bu tetik sanki lastikle kaplıydı. Tabancadan büyük bir gürültü çıktı. Tess iki metal kurşun tabancanın paslanmaz çelik namlusundan fırlayıp arkalarında ince bir duman bırakarak hedefe ilerlerken, cıılgı bastı.

İlk kurşun Vance'in göğsüne ikincisi de uyluk kemiğinin hemen altına girdi. Beş saniye içinde elli bin voltluk elektrik akımı adamın tüm sinir sistemini etkileyerek kaslarındaki kontrolü yitirmesine neden oldu. Tüm bedenini saran spazmlar giderek artarken adam geriledi ve dizlerinin üzerine çöktü. Sonra da tamamen yere yığıldı. Yüzünden adamın duyduğu acıyı rahatlıkla görmek mümkündü.

Tess bir an için büyük bir şaşkınlık içinde dona kalmıştı. Namludan çıkan kurşunların ardında bıraktığı duman benzeri izler ona o kısacık an için havaya atılan konfetiler gibi gelmişti. Ama hemen önünde yerde yatıp acıyla kıvranan Vance'den gelen inlemeler dikkatini yeniden toplamasını sağladı. Üzerinden atlayıp merdivenlere doğru koşmayı geçirdi aklından önce. Ama adama yaklaşmayı da hiç istemiyordu doğrusu. Ayrıca yukarıda Vance'in kiminle karşılaştığını da bilmiyordu, öğrenmeye de hiç niyeti yoktu. Yeniden yerdeki küçük kapağın yanına eğildi. Çekti, ayağa kalkıp tekmeledi sonunda da tahta döşemelerden birini yerinden kımıldatmayı başardı. İyice çekti, çıkarttığı tahtayı diğerlerini gevşetmek için kullanarak büyük çabalar sonucu amacına ulaşmıştı. Şimdi önünde geçebileceği kadar geniş bir delik vardı.

Uzanıp baktığında burasının bir tünelin ağzı olduğunu anladı.

Başka gidecek bir yer yoktu. Bu nedenle tüneli denemesi gerekiyordu. İçeri girdi sonra dönüp Vance'e baktı. Adam yerde acı içinde kıvranıyordu. Sonra birden şifre çözücüyü, kâğıtları, el yazmalarını gördü. Hepsi orada kolaylıkla bulunabilecek durumdaydı.

Adeta onu çağırıyorlardı ve bu çağrıya karşı koymak neredeyse imkansızdı.

Kendisi bile yaptıklarına şaşıyordu ama yeniden odaya dönüp belgeleri toplayıp, çantasına yerleştirdi. Başka bir şey daha dikkatini çekmişti. Cüzdanı aceleyle masanın kenarın-

daki kitapların arasındaydı. Almak için tam bir adım atmıştı ki gözünün ucuyla Vance'in hareket ettiğini gördü. Kısacık bir an durdu ardından vazgeçerek yeterince riske atıldığına ve buradan bir an önce çıkması gerektiğine karar verdi. Dizlerinin üzerine çöküp kendini içeri attı ve hızla karanlığa doğru ilerlemeye başladı.

İyice çömelmiş vaziyette ilerlerken bile saçları tünelin tavanına değiyordu. Yaklaşık 30 metre kadar ilerlemişti ki tünelin daha geniş ve yüksekçe bir geçide açıldığını gördü. Bu birden öğrenciyken gezdiği eski Meksika yeraltı dehliz mezarlarını hatırlattı. Burası tünelden bile rutubetliydi. Yan tarafından aşağı doğru bakınca bunun nedenini anladı. Bir yerlerden hızla içeri dolan simsiyah su tünelin bundan sonraki bölümünü adeta dere haline getirmişti. Elinden geldiğince kenarlara, yıpranmış eski taşlarda kaymamaya da çalışarak ilerlemesine rağmen, son derece soğuk suların ayak kabısının içine dolduğunu hissediyordu. Sonunda su miktarı azalmaya başladı, baktığında ayakları altındaki suyun buradan bir çağlayan gibi aşağıdaki başka ve daha büyük bir tünele aktığını gördü.

Arkasına bakıp bir süre dinledi. Bu duyduğu sadece suyun sesi miydi? Yoksa başka bir şey daha mı duyuyordu. O sırada karanlıktan birinin kendisine seslendiğini duydu.

“Tess!”

Bu Vance'in sesiydi. Adam kalkmayı başarmış peşinden geliyordu.

Derin bir nefes alıp, uygun gibi gözüken bir taş sıkıca tutunarak dikkatli hareketlerle aşağı inmeye başladı. Başından aşağı akan sular nedeniyle sıırıslıklam olmuş, nereye basacağını bile göremeden iniyordu. Sonunda, ayağı sert bir

yere değmişti. O da ellerini bırakacak cesareti buldu. Döndü ve suyun burada daha da derin olduğunu ve daha da hızlı aktığını gördü. Yapışkan, sulu çamura iyice baktı. Gerek görünüşten gerekse yayılan pis kokudan da anlıyordu ki Tess bir lağımın içindeydi. Kenardan yürümek için birkaç kez denedi ama olmayacaktı. Taşlar hem çok kaygandı hem de üstünde yürünemeyecek kadar dardı. Başka şeyler düşünmeye çalışarak, buradaki suyun ne olduğunu aklına getirmeye gayret ederek suya girdi. Su neredeyse dizlerine kadar geliyordu.

Gözünün ucuyla bir hareket görür gibi oldu. Ardından bir parıltı. Hemen başını kaçırdı. Kıvılcımları da görmüş, tünelin içinde şiddetli bir patlama sesi yankılanmıştı.

Sesten ürken fareler lağımın kenarındaki daracık taşların üzerine fırlayarak kaçışmaya başladılar.

“Tess!”

Vance’in sesi karanlık tünelde yayılıyor, duvarlarda yankılanıyor, sanki her yönden geliyormuş gibi bir izlenim bırakıyordu.

Birkaç metre ileride karanlığın o kadar yoğun olmadığını fark etti. Korkuyor, düşmemeye çalışıyordu. Cesaret edebildiği kadar hızla yürümeye başladı. Şimdi düşmenin hiç sırası değildi. Sonunda ışığın geldiği yere ulaşmayı başardı. Işık yukarıdan mazgal kapağının kenarından geliyordu. Yukarıdakilerin seslerini de duyabiliyordu. Kenara tutunup başını iyice yaklaştırdığında onları görebildiğini de fark etti. Sadece birkaç metre ileride insanlar vardı.

İçine bir anda dolan umutla bağırmaya başladı. “İmdat. Bana yardım edin. Buradayım, hemen aşağıda. İmdat!” Ama hiç kimse duymuyordu. Ya da duysalar bile aldırıyorlardı. *Elbette aldırıyorlar. Ne bekliyordun ya? Burası New York. Bir lağımdan gelen sesleri duyan birinin durup yardım etmeye çalışması herhalde yapacağı en son iş olurdu.*

Tess ıgıllklarının tünelde yankılandığını işitiyordu. Sustu dinlemeye koyuldu. şimdi kendisine doğru yaklaşan başka sesler de vardı. Bunlar suyun içinde hızla ilerleyen birinin çıkardığı seslerdi. Burada durup adamın kendisini yakalamasını beklemeyecekti. ıktığı taşın üstünden atladı. Artık suya ve pisliğe hiç aldırılmıyordu. Tek amacı tünelin ikiye ayrıldığı o noktaya bir an önce ulaşabilmekti.

Geitlerden biri daha geniş ama daha karanlık içerideki su miktarı da daha fazlaydı. Daha kolay saklanılabilir mi? Belki. O geçidi seti. Neredeyse elli adım atmıştı ki seçiminin yanlış olduğunu anladı. nnde simsiyah, koca bir duvar vardı.

Burası ıkmazdı.

37. Bölüm

Saldırmanı defetmeyi başardıktan sonra Vance bu tünelleri kullanarak mahzenden kaçmayı planlamıştı. Şifre çözücüyü ve henüz tamamlamadığı el yazmalarını da yanına alacaktı. Ama şimdi elinde sıkı sıkı tuttuğu aygıttan başka bir şey kalmamıştı. Kâğıtlar ortadan kaybolmuştu. Ona bağırırken içinde büyüyen o buz gibi soğuk öfkeyi de dışarı savurmaktaydı. Öfkeli çılgınlıkları tünelin dehlizlerinde yankılanıyordu.

Onun Tess Chaykin'le bir alıp veremediği yoktu. Hatta bir zamanlar ondan hoşlandığını hatırladı. O zamanlar insanlardan hoşlanabiliyordu. Ama ondan şimdi de nefret etmesini gerektirecek bir şey yoktu. Hatta onu bu savaşına katmak zorunda kaldığı için üzgün sayılırdı.

Ama o belgeleri çalmıştı. Onun belgelerini. İşte onu çileden çıkartan da bu olmuştu.

Şifre çözücüyü sıkıca tutarak Tess'in peşine düştü. Eğer onu kısa zamanda bulamazsa kadın eninde sonunda bu dolambaçlı labirentten kurtulmanın bir yolunu bulabilirdi.

İşte buna izin veremezdi.

Öfkesinin yeniden yükseldiğini hissetti. Ama bastırmaya çalıştı. Öfke yüzünden düşüncesizce bir hareket yapmak istemiyordu.

Şimdi sırası değil.
Özellikle de burada.

Tess çıkmaz olduğunu anladığı geçitten geri dönüp yan duvardaki demir kapıya doğru giderek şansını o noktada denemeye karar verdi. Kapının paslı kolunu yakaladı, bütün gücüyle asıldı. Kilitli değildi ama sıkışmıştı. Durdu, derin bir soluk alıp son bir gayretle yeniden çekti. Sonunda kapı açılmış döne döne aşağı karanlığa uzanan merdivenleri görmüştü. Daha karanlık ve daha derin gözüküyordu ve içeri girmek hiç akıllıca bir hareket değil gibi gözüküyordu. Ama başka bir çaresi de yoktu.

Bir ayağını atıp, çürümekte olan merdivenlerin ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını kontrol etti. Ardından da büyük bir dikkatle aşağıya indi ve kendini başka bir tünelde buldu. Tanrı aşkına burada kaç tane tünel var? En azından bu tünel biraz daha büyüktü ve her şeyden önce su filan da yoktu. Yani nerede olursa olsun, lağımın içinde olmadığı kesindi.

Hangi tarafa koşması gerektiğini bilmiyordu. Sola doğru koşmaya karar verdi. İleride belli belirsiz bir ışığın titrediğini görmüştü. Sarı, titreşen bir ışık. Mumlar mı?

Çekingen adımlarla ışığa doğru yürümeye devam etti.

Bir anda ışık sönmüştü.

Tess donup kaldı. Işıkların sönmediğini ışıklarla arasına birinin girdiğini fark etmişti.

Arkasından da sesler geliyordu. Önündeki her kimse kesinlikle Vance olamazdı. Yoksa olabilir miydi? Belki bu labirentin içindeki kestirme noktaları biliyordu. Kısa yoldan öbür tarafa çıkmayı başarmıştı. Burada yaşadığını söylememiş miydi? Buna rağmen yürümekten başka bir çaresi de yoktu. Şimdi birkaç metre ilerde, tünelin sonunda iki kişinin durduğunu fark

etti. Bunlardan hiçbirini Vance olamaz diye düşündü. Kadın veya erkek, hiçbir fikri yoktu ama her kimlerse burada bulunduklarına göre pek o kadar da iyi bir haber sayılmazdı.

“Hey bebek” diye bağırdı boğuk bir ses. “Yolunu mu kaybettin?”

Burada kıpırdamadan durmanın ne kadar kötü sonuçları olabileceğini bildiğinden durmadı, aksine adımlarını sıklaştırmakla karanlığa doğru ilerlemeye devam etti.

“Şanslı günündesin galiba,” dedi diğeri kaba bir ses tonuyla. Pek dost canlısı tiplere benzemiyorlardı.

Tess yürümeye devam etti. Arkasından gelen sesler de iyice artmıştı. Şimdi önündeki iki adama iyice yaklaşmıştı ama karanlıkta hâlâ yüzlerini göremiyordu. Karton kutuların üzerine koydukları soluk mum ışığı sayesinde halı ve benzeri şeyleri de gördü.

Hemen kafasını çalıştırdı. “Polisler geliyor,” diye onlara yaklaşıırken bağırdı.

“Ne bok arıyorlar burada?” diye söylendi içlerinden biri.

Tess tam iki adamın yanından geçiyordu ki içlerinden biri uzandı ve onu montundan yakaladı.

“Hey, sakın ol. Bebek-”

Tess içgüdüsel bir refleksle hızla dönerek iyice sıkıştığı yumruğunun içiyle adamın yanağına bir tane patlattı. Geriye doğru sendeleyerek adamın ağzından kısa acı dolu bir inleme çıkmıştı. Kaba sesli adam anlaşıldığı kadarıyla şansını denemeye karar vermişti ama Tess’in mum ışığında parlayan gözlerinde bir şey görmüş olmalı ki vazgeçti.

Tess döndü, bu iki serseriyle arasındaki mesafeyi korumaya çalışarak koşmaya başladı. Koşuyordu, yorulmuştu, nefes nefese kalmıştı, cehennemi andıran zifiri karanlıkta kendinden geçmek üzereydi.

Tünelin kollara ayrıldığı başka bir merkezî noktaya ulaşmıştı şimdi. Hangi yöne gitmesi gerektiği konusunda en ufak

bir fikri bile yoktu. Bu kez sağ tarafı tercih etti. Birkaç met-re daha koştuktan sonra duvarlardan birindeki girintiyi fark etti. Durup baktığında bunun bir tür parmaklık olduğunu gördü. İtince parmaklık ardına kadar açılmıştı. Aşağı giden bir öncekinin benzeri merdivenler. Tamam da amacı aşağı değil yukarı gitmekti. Ama öncelikle Vance'den kurtulması gerekiyordu. Bu nedenle adamın artık kendisini takip etmeyeceğini de umarak aşağı inmeye karar verdi.

Burası geçtiği tüm tünellerden daha büyüktü ve burası da kuruydu. Duvarların da daha düz olduğunu gördü. Ancak daha da karanlıklı ve ancak duvarlara tutunarak ilerleyebiliyordu. şu an için Vance'in ayak seslerini de bağırmalarını da duyamıyordu. Durup bir nefes aldı. Harika. Bundan sonra ne yapacağım? Bundan sonra ne yapacağının yanıtı ona sonsuzluk kadar uzun bir süre gibi gelse de bir dakikadan kısa bir süre içinde gelmişti. Tam arkasından büyük bir gürültü gelmekteydi. Ama bu sefer sesin kaynağı ne farelerdi ne de peşindeki adam. Duyduğu ses tren sesiydi.

Allah kahretsin. Metrodayım.

Tren tiz bir sesle yaklaşırken ışığı da karanlık duvarlarda giderek büyüyordu. Artık ışık sayesinde yerdeki rayları da görebiliyordu. Koşmaya rayların yanında sığınabileceği bir boşluk bulmaya çalıştı. Trenin kendisine arpmamasını ummaktan başka bir çaresi kalmamıştı. Tren giderek yaklaşıyor, rayların üzerindeki ritmik vuruş sesleri giderek artıyordu. Kaacak bir yer yoktu ve tren neredeyse çarpmak üzereydi ki trenin etrafı artık iyice aydınlatan ışığı sayesinde kenarda küçücük bir çıkıntı gördü adeta havada uçarak kendini oraya attı. Daha yere düşmeden tren az önce bulunduğu yerin üzerinden büyük bir hızla geçmişti bile. Kalbi duracak kadar heyecanla çarpıyor, ellerini bedenine içgüdüsel olarak kendini korumak istercesine sımsıkı sarmış, gözlerini sımsıkı kapatmış trenin geçmesini bekliyordu. Ama gözleri kapalıyken bile

az önce tüm parlaklığıyla gördüğü trenin ışığı gözünün önünden gitmiyordu. Sıcak, kurumlu bir hava akımının ortasında kalmıştı. Kurumlar ağzına burnuna doluyordu. Sırtını dönerrek kendini korumaya çalıştı. Trenin sesi giderek azalırken az önce duyduğu büyük korkusu da geçiyor, hisleri geri geliyordu. Gözleri kapalı bekledi. Sonunda ses iyice uzaklaştığında gözlerini açtı ve trenin giderek kaybolan ışıklarını izledi. Raylarda trenin fren yapmasının neden olduğu çınlamalar kulağına kadar ulaşmıştı. Bir anda kalbinin yerinden çıkacak kadar hızlandığını fark etti. İçine bir umut doğmuştu.

Bir istasyon. Kesinlikle bir istasyonun yakınlarında olmam lazım.

Tess tüm enerjisini toplayarak, kurtuluşa gidebilecek son koşusuna başladı. Tren istasyonu terk ederken o da kendini raylardan kurtarıp platforma atmayı başarmıştı. Merdivenlerden yukarı çıkan son birkaç yolcu dışında istasyon boştu. Bu nedenle kimse onu görmedi. Gördülerse bile kimse herhangi bir tepki vermedi.

Kısa bir süre dizleri üzerinde çökerek oturdu, dinlenmeye çalıştı. Kalbi hâlâ yorgunluğun ve korkunun etkisiyle deliler gibi çarpıyordu. Islaktı, pislik içindeydi ve tir tir titriyordu. Son bir gayretle ayağa kalktı.

Sızlayan bacaklarının şikayetine aldırmadan diğer yolcuların peşinden, medeniyete geri dönmesini sağlayacak merdivenlere doğru yürümeye başladı.

38. Bölüm

103. caddedeki istasyonun karşısında Reilly'nin otomobiline battaniyeye sarılmış oturup, elindeki sıcak kahveyi içmeye çalışan Tess hâlâ titriyordu. Soğuk, sırsıklam elbisele-ri yüzünden adeta içine işlemiştir. Bileği acıyordu, donmuştu, bedeninin diğer taraflarının da iyi durumda olduğunu söylemek imkansızdı.

Reilly onu hastaneye veya evine götürmeyi önermiş ama Tess yaralı olmadığını, eve gitmeye de hazır olmadığını söylemişti. İlk önce bulduklarını adamla paylaşması gerektiğini düşünüyordu.

Polis memurlarının istasyona girişini izlerken o da Vance'in elinden nasıl kaçtığını anlatıyordu. Clive'in kendisine bir profesöre danışması gerektiğini salık verdiğini, Vance'le yıllar önce nasıl tanıştıklarını, onu mezarlıkta bulabilmeyi nasıl başardığını, adamın müzedeki olayların açığa çıkmasına yardımcı olabileceğini neden düşündüğünü anlattı. Ayrıca Vance'in karısının doğum yaparken ölmesinden rahibi sorumlu tuttuğunu anlattığı konuşmadan da bahsetti. Ardından adamın her şeyi düzeltmeye karar verdiğini söylediğini ekledi. Reilly'nin büyük bir ilgiyle dinlediğini görüyordu. Ölen bir Tapınakçıyla genç rahip arasında geçenleri, rahibin saçının

bir anda bembeyaz oluşundan Vance'in kendisine ateş edişine, kendini bir anda mahzende buluşuna dek her şeyi anlattı. Bunlar mahzene bir başkasının da gelişinin ardından duyduğu silah seslerini ve arkasından da Vance'in elinden nasıl kurtulduğuna ilişkin ayrıntıları da ekledi.

Konuşurlarken Tess araştırma ekiplerinin tünellere girmeye başladıklarını ve bu yeraltı cehenneminde onu aramaya koyulduklarını görüyordu. Ama kimseyi bulamayacaklarına da neredeyse emindi. Tünelleri yeniden aklına getirmek bir kez daha ürpermesine neden oldu. Bir daha asla bulunmak istemeyeceği bir yerdi orası ve kimsenin kendisinden bunu yapmasını istemeyeceğini umuyordu. Yaşamında hiç bu kadar korkmamıştı. En azından müzede o gece yaşadığı korkunç olaydan beri. Kaldı ki bunun üzerinden daha bir hafta bile geçmemişti. Hiç hoş olmayan bir oyunda başrollerden birini kapmış gibi gözüküyordu.

Sonunda anlatacakları bittiğinde Reilly başını salladı.

"Ne?" diye sordu Tess.

Adam sessizce onu süzüyordu.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü ahmağın tekisin sen. Bunu biliyor muydun?"

Canından bezmiş bir halde içini çekerek "Neden?" diye sordu.

"Yapma, Tess. Senden ipuçlarının peşinden koşup olayı tek başına çözmen beklenmiyor ki. Lanet olsun. Senin olayı çözmeye bile çalışman beklenmiyor. Bu benim işim."

Tess gülümsemeyi başardı. "Hepinizden daha başarılı olabileceğimi gördün ve korktun, değil mi? Tüm sorun bu."

Reilly kesinlikle yumuşamamıştı. "Ben ciddiyim. Çok kötü yaralanabilirdin. Hatta daha kötüsü bile olabilirdi. Anlıyorsun, değil mi? Bu iş yüzünden insanlar öldü. Bu şaka değil."

Tess ürpermişti. "Yalnızca bir tarih profesörüyle oturup bir fincan kahve içip akademik bir sohbet yapacağımı sanıyordum. O bir tarih profesörü, aman tanrım. Onların son derece

uysal, tatlı huylu, pipo içen, içine kapalı insanlar olduklarını sanırdım. Şey olduklarını değil.”

“Manyak?”

Tess kaşlarını çatıp, gözlerini kaçırdı. Bir şekilde bu kelimenin pek uygun olmadığını düşünüyordu. Üstelik tüm yaşadıklarına rağmen. “O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum ama adamın kesinlikle iyi durumda olmadığını söyleyebilirim.” Kendini profesörün yerine koymuştu. Bunu düşünmek bile ürpermesine yol açtı. “Yardıma ihtiyacı var,” diye ekledi.

Reilly bir süre susup kadını inceledi. “Tamam. Çok daha ayrıntılı bir ifadeye ihtiyacımız olacak. Ama önce biraz kendini toplaman gerekiyor. Ama şimdi seni nereye götürdüğünü bulmamız gerekiyor. Seni nereye götürdüğü, şu mahzenin nerede olabileceği konusunda bir fikrin var mı?”

Tess başını salladı. “Hayır, sana söyledim. Beni getirdiğinde kendimde değildim. Dışarıya da bu labirenti andıran dehlizlerden geçerek geldim. Ama buraya o kadar da uzak olamaz değil mi? Yani demek istediğim, yürüyerek geldiğime göre.”

“Kaç blok tahmin edebilir misin?”

“Bilmem... beş?”

“Tamam. Gidip birkaç harita bulalım. Bakalım herhangi birinde şu senin zindanıyla ilgili bir bilgi bulabilecek miyiz?”

Reilly otomobilden inmek üzereydi ki Tess uzanarak onu durdurdu. “Sana anlatmadığım bir şey daha var,” dedi.

“Neden acaba buna hiç şaşırmadım?” diye söylendi. “Nedir?”

Tess çantasına uzanarak içinden Vance’in masasından aldığı kâğıt tomarını çıkardı. Reilly görebilsin diye kâğıtları iyice açtı. Kendisi de bu belgeleri gün ışığında ilk kez görüyordu. Son derece eski parşömen dokümanlar üstlerinde hiçbir çizim bulunmamasına rağmen oldukça etkileyiciydiler. Kâğıtlarda bir uçtan bir uca büyük özenle yazılmış harfler gözüküyordu. Kelimelerin arasındaysa ne bir işaret, ne de bir boşluk vardı. Herhangi bir paragrafa da gerek duyulmamıştı.

Reilly ağzını açamadan, büyük bir şaşkınlıkla dokümanları inceledi, ardından Tess'e döndü. Tess gülümsedi. Ama bu gülümseyişi tünellerde yaşadığı o korku dolu anların ardından hâlâ eskisi gibi olamıyordu. "Bunlar Vance'in" dedi adama. "Languedoc'taki tapınakçı el yazmaları. Ama bir şey var. Ben Latince yazıları tanıyabilirim. Burada yazılanların bir anlamı yok. Saçma sapan bir şeye benziyorlar. Zaten bu nedenle okunabilmeleri için bir şifre çözücüyü ihtiyaç duyuluyor. Ancak o sayede burada ne olduğunu anlamak mümkün olabilir."

Adamın yüzü asılmıştı. "Ama bu sayfalar," dedi "şifre çözücü olmadan bir işe yaramaz."

Tess'in gözleri hafifçe parlamıştı, başını salladı. "Evet, doğru ama şifre çözücü de bunlar olmadan bir işe yaramaz."

İşte o an daha sonra Tess'in hatırlamaktan çok hoşlanacağı o olay yaşandı. Reilly ağzı açık ne diyeceğini bilemeden bakakalmıştı. Adamın şu anda çok memnun olduğunu ama bunu belli edemediğinden de içinin içini yediğini tahmin edebiliyordu. Düşüncesizliğinin sonuçlarından birini takdir eder gibi görünmenin yapacağı son şey olduğunu da biliyordu. Sadece yüzüne baktı, araçtan inerek diğer ajanlardan birini yanlarına çağırıp dokümanların fotoğraflarının derhal çekilmesini istedi. Birkaç saniye sonra ajan elinde büyükçe bir fotoğraf makinesiyle geldi. Reilly de ona dokümanları uzattı.

Tess, ajan el yazmalarını arabanın kaportasının üzerine serip işe koyulurken sessizce izledi. Döndüğünde Reilly'nin elindeki küçük bir telsizden tünellerdeki durumla ilgili bilgi aldığını gördü. Bir şey bulmuşlardı ve adam da derhal işe koyulmalıydı. Reilly şifreli konuşurken Tess de onu izliyordu. Reilly döndü ve kadına baktı. Tess bu bakışların ardında belli belirsiz bir gülümseme de görür gibi olmuştu.

"Aşağı inmem lazım," diye açıkladı telsizi yerine koyarken. "Senin şu iki dostunu bulmuşlar."

“Peki ya Vance?”

“Ondan bir iz yok.” Bundan hiç hoşnut olmadığı sesinden belliydi. “Seni eve bırakması için birini göndereceğim.”

“Acele etme,” dedi. Aslında bu hiç de doğru değildi. Bir an önce bu ıslak, pislik içindeki elbiselerinden kurtulmak, düşün altında saatlerce kalmak istiyordu. Ama fotoğrafçının işi bitmeden gidemezdi. Tüm bunların başlamasına neden olan dokümanlara da bir daha bakmak için sabırsızlanıyordu.

Reilly onu otomobilde bırakarak inip diğer ajanların yanına gitti. Tess onun istasyona girmeden önce diğer ajanlarla yaptığı konuşmayı izledi.

Tam o sırada çalan cep telefonuyla irkildi. Ekranda beliren numara kendi ev numarasıydı.

“Tess, tatlım, benim.” Arayan Eileen’di.

“Anne. Özür dilerim, seni aramalıyım. ,”

“Beni aramak mı? Neden? Bir şey mi oldu?”

Tess rahatlayarak derin bir nefes aldı. Annesinin meraklanması için ortada bir sebep yoktu ki. FBI kızının nerde olduğunu sormak için onu aramayacak kadar tedbirli davranmış, böylece kadının endişelenmesine de yol açmamışlardı. “Hayır, tabii ki bir şey yok. Ne oldu?”

“Yalnızca saat kaçta evde olacaksın diye soracaktım. Arkadaşın seni bekliyor.”

Tess birden tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. “Arkadaşım mı?”

“Evet” diye neşeyle yanıtladı annesi. “Çok tatlı bir adam. Dur çağırayım da bir konuş, canım. Ve lütfen gecikme. Ondan yemeğe kalmasını istedim.”

Telefonun ahizesinin el değiştirdiğini duydu, ardından da çok tanıdık bir ses.

“Tess, tatlım. Benim. Bill. Bill Vance.”

39. Bölüm

Tess oturduğu koltukta adeta donup kalıştı. Boğazında kocaman bir yumruğun düğümlendiğini hissediyordu. Adam onun evine gitmişti. Annesinin yanına. Ve de Kim'in elbette.

Sırtını otomobilin kapısına doğru dönerek telefonu ağzına iyice yaklaştırdı.

“Sen ne yapı...”

“Senin burada olacağını düşünmüştüm,” diye büyük bir soğukkanlılıkla konuşmaya başladı adam. “Yanlış zamanda gelmedin değil mi? Çünkü bıraktığın mesajda benimle bir an önce konuşmak istediğini belirtmişsin.”

Mesaj mı? Tess hızlı düşünmeye çalışıyordu. Evimde ve benimle oyun oynuyor. İçinde büyük bir öfke dalgasının yükselmeye başladığını hissediyordu. “Eğer onlara zarar verirsen yemin ederim...”

“Hayır, hayır, hayır,” diye sözünü kesti adam. “Sorun yok. Ama gerçekten fazla kalamam. Annenin nazik davetini kabul edip yemeğe kalmayı kabul ettim ama yemekten hemen sonra Connecticut’a dönmem gerek. Bana vereceğin bir şey olduğunu söylemiştin. Yani bakmamı istediğin bir şey.”

Elbette. El yazmaları. Onları geri istiyor. Diğer taraftan adamın ne annesini ne de Kim'i incitmek niyetinde olduğunu anlı-

yordu. Tıpkı yakın bir dostmuş gibi konuşuyor, o şekilde davranıyordu. Annesi yolunda gitmeyen bir şeyler olup bittiğini anlamamaya çalışıyordu. En azından bu iyi bir şeydi. Böyle de sürmeliydi.

“Tess?” diye sordu son derece soğukkanlı bir ses tonuyla. “Hâlâ orda mısın?”

“Evet. Belgeleri de getirmemi istiyorsun.”

“Harika olur.”

Bir anda Vance’in mahzeninde yerde bıraktığı cüzdanını hatırladı. Onu orada bıraktığı için kendi kendine büyük bir öfke duymuştu. Ne yapacağını bilemez halde otomobilinden dışarı baktı. Aracın yanında yalnızca fotoğrafçı vardı. Adam da hâlâ belgelerin fotoğraflarını çekmekle meşguldü. İçindeki büyük sıkıntıyla kısa bir süre fotoğrafçıyı izledi. Derin bir nefes aldı. Yeniden sırtını kapıya doğru döndü. “Geliyorum. Lütfen bir şey yapma.”

“Elbette, hayır,” diye neşeli bir sesle yanıt verdi. “Bu durumda seni bekleyeceğim. Başka gelen olacak mı?”

Tess kaşlarını çatı. “Hayır.”

“Harika.” Adam bir süre sustu. Tess onun ne yaptığını çok merak ediyordu. “Seninle oturup biraz sohbet etmek harika olacak,” diye devam etti sonra. “Kim de son derece tatlı, akıllı bir kız olmuş.”

İşte o da bundan korkuyordu. Aşağılık herif. Kendi kızını kaybetti, şimdi benimkini tehdit ediyor.

“Tek başıma geliyorum, merak etme,” dedi Tess ters ters.

“Çok geç kalma.”

Ahizenin kapanma sesini duymasına rağmen bir süre telefonu kulağından çekemedi. Tüm konuşmayı adeta yeniden zihninden geçiriyor, tam olarak nasıl bir durumda olduğunu iyice kavramaya çalışıyordu.

Vermesi gereken çok önemli bir karar vardı. Bu olanı Reilly’ye anlatmalı mıydı? Bu sorunun yanıtının aslında; evet, olduğunu biliyordu. TV dizilerini seyreden herkes böyle bir so-

ruya bu biçimde yanıt verirdi. Karşı tarafta, elinde rehinelerle sizinle pazarlık yapan kişi size ne derse desin ilk iş olarak polise müracaat etmeliydiniz. İlk yapmanız gereken bu olmalıydı. Ama onlar televizyon dizisi, bu ise gerçek yaşamdı. Bu onun ailesiyle ilgili bir durumdu. Amacına ulaşabilmek için önüne çıkan her engeli yıkıp geçen bir adamın elindeki ailesi hakkında. O da Reilly'e anlatmayı çok arzu ediyordu ama diğer taraftan da durumun sonunda rehine kurtarma operasyonuna da dönüşmesinden çok endişe ediyordu. Hele hele Vance'in şu an içinde bulunduğu ruh hali dikkate alınırsa.

Bir yandan sakın olmaya çalışıyor, diğer taraftan da kendi kendini adamın onlara bir zarar vermeyeceğine ikna etmeye çalışıyordu. Zaten kendisine de bir zarar vermemiştii, değil mi? Hatta mezarlıkta yaptığından dolayı da özür dilemişti. Ama sonra o adamın işine karışmış, adamın kendisine yüklediği misyonunu yerine getirmesi için hayati önem taşıyan belgeleri ondan almıştı. Üstelik bu belgeler o derece önemliydi ki, sayısız insan bunlar uğruna yaşamını yitirmişti.

Böyle bir riske giremezdi. Ailesi de aynı yolun yolcusu olabirdi.

Yeniden fazla dikkat çekmemeye çalışarak fotoğrafçıya baktı. Adam işini bitirmişti. Kulağındaki telefonu bırakmadan, sanki karşı tarafta hâlâ biri varmış gibi yaparak, adama doğru döndü. "Evet," diye konuşmaya devam etti, yüksek sesle. "Fotoğrafların çekilmesi şimdi bitti." Fotoğrafçıya bakıp, başını sallayarak gülümsedi. "Elbette, gelirken getiririm," diye de ekledi. "Sen diğer malzemeleri ayarlamaya başla."

Telefonu kapatır gibi yaparak bir kez daha fotoğrafçıya baktı. "Fotoğrafların iyi çıkacağına eminsiniz değil mi?"

Kadının sorusu onu şaşırtmıştı. "Büyük bir ihtimalle. Ben bunun için para alıyorum."

Adam kenara çekildi, Tess de belgeleri toparlamaya başladı. "Bunları bir an evvel laboratuvara yetiştirmek zorunda-

yım.” İşin içinde hep bir laboratuvar olur. Şu an için tek isteği bu sözlerinin karşı tarafa inandırıcı gelmesini sağlamaktır. Fotoğraf makinesine baktı ve ekledi. “Reilly fotoğrafların mümkün olduğunca çabuk basılmasını arzu ediyor. Bunu yapabilirsiniz değil mi?”

“Elbette, bu konuda bir sıkıntı olmaz. Zaten bu nedenle dijital makine kullanıyoruz,” diye soğuk bir tonla yanıt verdi.

Tess yaptığı yanlışlıktan dolayı yüzünü ekşitirken son derece sakın gözükmeye çalışarak, aslında koşturmak için kendini zor tutuyordu, Reilly’nin otomobiline döndü. Sürücü tarafındaki kapının önüne geldiğinde anahtarların hâlâ aracın üzerinde, Reilly’nin bıraktığı yerde olduğunu gördü. Yeniden araca binip, kontağı çevirdi.

Bir taraftan da etrafına dikkatle bakıyor, Reilly’i görmeyi umuyordu. Şimdilik ne o ne de ortağı etrafta gözüküyordu. Aracı ağır ağır park yerinden çıkardı, diğer polis otomobillerinin yanından, kendisine el sallayan polis memurlarına boş bakışlarla gülümseyerek ilerlemeye başladı. İçinde kopan fırtınaları yüzüne yansıtılmamaya çalışıyordu.

Uzakla tığında, önce dikiz aynasından arkasını bir kez daha kontrol etti, hızlanarak caddeye çıktı ve doğrudan Westchester’a yöneldi.

40. Bölüm

Evinin önüne geldiği sırada yanlışlıkla frene biraz sertçe asılınca araç, lastiklerinden çıkan tiz bir sesin ardından aniden durdu.

Orada korku içinde donup kalmıştı. Ellerinin titrediğini, soluk alış verişinin ise iyice hızlandığını fark etti. Büyük bir gayretle kendini toplamaya çalıştı. Sakin olmak zorundaydı. Hadi, Tess. Kendine gel. Eğer sakin olmayı başarırsa, belki, ama sadece belki, hem Vance hem de kendisi istedikleri şeye kavuşabilecekti.

Otomobilden indi ve o anda neler olup bittiğini Reilly'e anlatmama yönünde verdiği karardan dolayı içinde büyük bir pişmanlık duydu. Adama söyleseydi o gerekli hazırlıkları yaparken yine aynı bu şekilde tek başına geliyormuş gibi yapabilirdi. Hazırlık mı? Ne hazırlığı? Bir SWAT ekibi. Silahlı ve megafonlu adamlar topluluğu. Evinin etrafını sarıp "Ellerini başının üzerine koyup dışarı çık," diye bağıracaklardı. Saatlerce süren pazarlıklar yaşanacak, sonra saniye saniye planlansa da, büyük risk taşıyan bir operasyona karar verilecekti. Bu düşünceleri bir tarafa bırakmaya karar verdi. Belki de verdiği karar daha doğrudu.

Zaten ne olursa olsun, artık çok geçti.

Buraya tek başına gelmişti.

Kapıya doğru ilerlerken aniden durdu. Burada daha önce neler olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Vance zili çalmış, kapıyı açan Eileen'le bir süre konuşmuş olmalıydı. Mesela Oliver Chaykin'le ilgili birkaç cümle, sonra da Tess'le. Ve Eileen kesinlikle en ufak bir şeyden şüphelenmemişti hatta büyük bir ihtimalle eski bir tanıdığın çıkıp gelmesinden dolayı memnun olmuştu.

Keşke olanları Reilly'e anlatsaydı.

Anahtarını kilide soktu, kapıyı açıp, oturma odasına yöneldi. Yaşamakta olduğu o saniyeler kendisine adeta gerçek üstü bir sahne gibi geliyordu. Vance orada, kanepede oturmuş annesiyle büyük bir neşeyle sohbet ediyor, bir yandan da kahvesini yudumluyordu. Tess Kim'in odasından gelen müzik sesini de duymuştu. Kızı üst kattaydı.

Kızının oturma odasından perişan bir halde girdiğini gören Eileen'in ağzı açık kaldı. Oturduğu yerden fırladı. "Ah! Aman tanrım, Tess. Sana ne oldu böyle?"

"İyi misin?" diye ayağa kalktı Vance şaşırılmış gibi görünmeye çalışarak.

Bunu başarabilecek soğukkanlılığı da göstermişti. Tess ona bakarken içindeki öfkeyi şu anda hissettiği korkunun bastırdığını fark etti, elinden geldiğince bunu kontrol altında tutmaya çalışarak;

"İyiyim," dedi. Gülümsemeyi de başarmıştı. "Bürodan çıktım. Caddenin ortasında bir su birikintisi varmış tam yolun kenarında durup karşıya geçmek için bekliyordum ki bir kamyon hızla gelip... Sonrasını görüyorsunuz işte."

Eileen kızının koluna dokunup sıırsıklam olduğunu görmüştü. "Gidip üstünü değişmen gerekiyor, tatlım. Yoksa üşüteceksin." Sonra Vance'e döndü. "Bizi bağışlarsın değil mi Bill?"

Tess Vance'e baktı. Adam sakın bir halde duruyordu ama Tess onun şimdi çok tedirgin olduğunu fark etmişti.

“Aşlına bakarsanız gitmeliyim,” dedi. Gözlerini Tess’e dikerek. “Eğer şu dokümanları bana verirsen bir an önce işimin başına dönebilirim. Zaten şu sıra sanırım misafir ağırlamakla uğraşmak en son isteyeceğiniz şey gibi gözüküyor.”

Tess durup, bakışlarını adama dikti. Garip bir sessizlik olmuştu. Eileen önce Vance’e sonra da Tess’e baktı. O da tuhaf bir şeylerin döndüğünü sezinlemişti. Tess kendini toparladı, gülümseyerek “Elbette, onları yanımda getirdim,” dedi. Çantasını alıp içindeki belgeleri çıkarttı ve adama uzattı. Vance elini uzatıp bir süre durdu. Şimdi ikisi de belgeleri bir ucundan tutuyordu.

“Teşekkürler. En kısa zamanda bunlar üzerinde çalışmaya koyulacağım.”

Tess kendini yeniden gülümsemeye zorladı. “Harika olur,” dedi.

Vance Eileen’e döndü, kadının elini sıkıp “Sizinle tanışmak büyük zevkti,” dedi.

Eileen’in yüzü iltifattan hafifçe kızarmıştı. Tess annesinin Vance’den hiçbir şekilde şüphelenmediğini fark ederek biraz olsun rahatladı. En azından şimdilik annesi hiçbir şeyin farkında değildi. Dönüp Vance’e baktı. Onun bakışlarındaki anlamı çözmeye çalışıyor ama bunu yapamıyordu. Adam da onu süzüyordu.

“Gitmem lazım,” dedi sonra gözlerini Tess’den ayırmadan. “Tekrar teşekkürler.”

“Önemli değil.”

Kapıda bir kez daha durdu, Tess’e döndü.

“Görüşmek üzere,” dedi ve ağır adımlarla otomobiline doğru yürümeye koyuldu.

Tess kapının önüne kadar çıkarak adamın otomobile binerek uzaklaşmasını izledi. Eileen de yanına geldi.

“Çok hoş bir adam,” dedi. “Neden bana ondan daha önce hiç bahsetmedin? Bana Oliver’la birlikte çalıştığını anlattı.”

Kapıyı kapatırken, “Hadi, anne,” dedi Tess yavaşça.

Elleri hâlâ titriyordu.

41. Bölüm

Nihayet, büyük banyo aynasında Tess kendi yüzüne bakabilme fırsatı bulmuştu. Daha önce yüzünü hiç bu kadar kirli, solgun ve berbat bir halde gördüğünü hatırlamıyordu. Dizlerindeki titreme henüz geçmemiş olmasına rağmen, oturmamak için direniyordu. Çünkü bugün yaşadığı tüm bu olaylardan sonra oturursa bir daha kalkamayabileceğinden korkuyordu. Bunun yanında henüz bu uzun günün sona ermediğinin de bilincindeydi. Reilly yolda olmalıydı. Vance'in gidişinin hemen ardından aramıştı ve ardından da hızla yola koyulmuştu. Sesi her ne kadar sakinmiş gibi gelse de, Tess Reilly'nin kendisine büyük bir öfke duyduğuna emindi. Ona ciddi bir takım açıklamalar yapmak zorunda kalacağıının farkındaydı.

Yeniden.

Yalnız bu sefer biraz daha zor olacak. Reilly'ye ona neden güvenmeyip, yardımını istemediğini de açıklamak zorunda kalacaktı.

Aynadaki yabancıya bir kez daha baktı. Kendine güvenen, şirin sarışın gitmişti. Onun yerinde hem bedenen hem de ruhen yaralı biri vardı. Tedirginliğin pençesinden bir türlü kurtulamıyordu. Yeniden tüm yaşadıklarını gözünün önüne ge-

tirdi. Yaptığı her hareketi, özellikle de annesini ve kızını tehlikeye atışını sorgulayıp duruyordu.

Bu bir oyun değil, Tess. Artık buna bir son vermelisin. Hem de hemen.

Elbiselerini çıkardığında, gözyaşlarının süzülmemekte olduğunu fark etti. Vance'in gidişinin ardından Kim'in yanına gidip kızına sarıldığında gözyaşlarına mani olmayı başarmıştı. Bunda Kim'in "Öf Anne! Leş gibi kokuyorsun. Banyoda çok uzun süre kalman gerekiyor" şeklindeki sözlerinin de katkısı çoktu. Aynı şekilde Reilly'le telefonda konuşurken de ağlamamayı başarmıştı. Bu hiç doğru olmazdı. Özellikle de annesinin ve Kim'in telefonda söylediklerini duyup duymadıklarından emin değilken. Bu sırada da en son ne zaman ağladığını hatırlamaya çalışıyor, ama bir türlü hatırlayamıyordu. Ama şimdi artık gözyaşlarına engel olamıyordu. Şu an kendini berbat hissediyor, aklından ya şöyle olsaydı, ya böyle olsaydı biçiminde çeşit çeşit senaryolar geçiriyordu. Hem de en kötülerini.

Düşün altında durup kirlerinden arınmakla kalmadı, bir takım kararlar da verdi. Ayrıca Kim ve Eileen'e bir şeyler borçlu olduğunu da anladı.

Güven.

O sırada aklına bir fikir geldi.

Üzerine bornozunu geçirdi, daha saçından sular damlar-ken, banyodan çıktı ve Eileen'i mutfakta buldu. "Bu yaz Hazel Teyze'yle birlikte kalma konusundaki planımızı düşündüm," dedi Tess damdan düşer gibi. Hazel, Eileen'in kız kardeşiydi ve Arizona Prescott'un biraz dışındaki küçük bir çiftlikte, tek başına hayvanlarıyla birlikte yaşıyordu.

"Sonra?"

Tess bir saniye bile beklemeden devam etti. "Oraya şimdi gitmemizin daha iyi olacağını düşündüm. Paskalya için."

"Bu da nereden çık..." annesi birden sustu ardından da "Tess neden bana anlatmıyorsun," diye sordu.

“Bir şey yok,” diye yalan söyledi Tess. Bir yandan da Vance’in bodrumunda ona ateş eden diğer adamı ve onun çılgınlıklarını aklına getirmemeye çalışıyordu.

“Ama...”

Tess yeniden annesinin sözünü kesti. “Hepimizin bir değişikliğe ihtiyacı var. Bak, ben de geleceğim. Tamam mı? Birkaç gün kalır, işlerimi ayarlarım ve sizin yanınıza gelirim. Ama senin ve Kim’in yarın gitmenizi istiyorum.”

“Yarın?”

“Neden olmasın? Gitmeye can atıyordun. Böylece Kim’le birlikte paskalya tatiline birkaç gün önceden başlamış olursunuz. Hemen uçak rezervasyonu yaparım. Böylece paskalya zamanının kalabalığına da kalmamış oluruz,” diye ısrarlı konuşmasını sürdürdü.

“Tess” diye sözünü kesti annesi kızgın bir ses tonuyla. “Tüm bunların nedeni ne?”

Tess annesinin şüphelenmesinin yarattığı tedirginliğe rağmen gülümsemeye çalıştı. Daha sonra bu yaptığı için gereken özrü dilerdi. “Anne çok önemli.” dedi sessizce.

Eileen kızının yüzünü inceledi. Her zaman kızının yüzünü rahatlıkla okurdu ve bugün de aynı şeyi rahatlıkla yapabiliyordu. “Neler oluyor? Başın belada mı? Senden dürüst bir cevap bekliyorum. Tamam mı?”

Bu konuda yalan söyleyemezdi. “Sanmıyorum. Arizona’yı bildiğim kadarıyla.” dedi kaçamak bir cevap olarak. “Orada en ufak bir sıkıntımız olacağını sanmıyorum”

Annesi kaşlarını çattı. Bunun duymak istediği yanıt olmadığı çok açıktı. “O zaman yarın sen de bizimle gel.”

“Gelemem.” Ses tonu ve bakışı bu konuda en ufak bir tartışmaya yer olmadığını çok net bir biçimde ortaya koyuyordu.

Eileen içini çekti, kızının yüzünü biraz daha inceledi. “Tess...”

“Yapamam, anne.”

Eileen mutsuz bir ifadeyle başını salladı. “Ama sonra geleceksin, değil mi? Söz ver!”

“Söz. Birkaç gün içinde yanınızda olacağım.”

Sonunda annesinin rahatladığını görebilmişti.

O sırada da kapı çaldı.

“Bana haber vermeliydin, Tess. Bana haber vermeliydin,” dedi Reilly. Öfkeden kanı beynine sıçramıştı adeta. “Evden ayrıldığı sırada onu enseleyebilirdik, peşine takılabilirdik. Birini yakalamanın sayısız yolları vardır.” Başını salladı. “Onu yakalayabilir, her şeyin sona ermesini sağlayabilirdik.”

Arka bahçede konuşuyorlardı. Böylece konuştuklarını ne annesi ne de Kim duyabilirdi. Tess ondan ağzını sıkı tutmasını istemiş, şu an için güvende olduklarına adamı ikna etmeye çalışıp, silahların çekilip etrafın telaşa verilmesine gerek olmadığını izah etmişti. Aparo dışarıda durup etrafı gözetleyip, bir yandan da inceleme yapmak için gelecek mahalli polis aracını beklerken Reilly kadının anlattıklarından durumu anlamış, şu an için tehlikenin geçtiğine ikna olmuştu.

Beyaz bornozu hâlâ üzerindeydi. Saçları ıslak olduğu için şimdi her zamankinden daha koyu gözüküyordu. Bornozunun altından çıplak bacakları gözüküyordu. Ağacın altında oturmuş konuşuyorlardı. Reilly’nin öfkelenmesine ve endişelenmesine neden olan tüm bu olanlara karşın Tess artık son derece soğukkanlı gözüküyordu. Bunda Reilly’nin burada bulunmasının da çok büyük katkısı vardı. Bir günde ikinci kez daha önce hiç yaşamadığı kadar büyük korku yaşamış, Reilly ikincisinde de aynı ilkinde olduğu gibi hemen yardımına koşmuştu.

Bakışlarını bahçeye doğru çevirerek düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Adamın telaşının ve endişesinin azalması için bir süre bekledi. Ardından yeniden ona dönerek; “Özür dilerim.

Gerçekten çok üzgünüm. Ama başka ne yapabileceğimi gerçekten bilmiyordum. Sanırım doğru düşünememişim. Sadece evimi kuşatacak SWAT ekibini, rehine pazarlıklarını ve...”

“Düşündün ve paniğe kapıldın. Bunu anlıyorum. Tüm bu düşündüklerin kesinlikle normal. Yani sonuçta herif senin kızını, senin anneni tehdit ediyor ama yine de...” öfkeyle içini çekti, bir yandan da başını sallıyordu.

“Biliyorum. Haklısın. Özür dilerim.”

Reilly ona baktı.

Onun tehlikede olmasından nefret etmişti. Aynı şekilde kızının da. Ayrıca onu bu yaptığından dolayı suçlayamayacağını da biliyordu. O bir FBI ajanı değildi. Yalnızca bir arkeologdu ve bundan da önemlisi o bir anneydi. Böylesine alışılmadık bir durumla karşı karşıya kaldığında bir ajan gibi mantıklı ve soğukkanlı davranması elbette beklenemezdi. Üstelik de kızı tehlikedeyken. Hele hâlâ birkaç saat önce yaşadıklarının etkisi altındayken.

Bir süre sonra Reilly yeniden konuşmaya başladı. “Bak, yaptığın şey ailen ve senin için en iyi olduğuna inandığın şeydi. Seni bu yüzden kimse suçlayamaz. Büyük bir ihtimalle ben de aynı şeyi yapardım. Şu an için önemli olan hepinizin güvende olması. En önemli nokta bu.”

Tess biraz olsun rahatlamıştı. Başını salladı. Bu arada Vance’le oturma odasındaki karşılaşmalarını hatırlayarak kendini biraz da suçlu hissettiğini fark etmişti. “Üstelik... Ona dokümanları da verdim.”

“Elimizde kopyaları var.”

“Senin fotoğrafçın makinesini açmayı unutmamışsa tabii.”

Reilly isteksiz de olsa gülümsemeyi başardı. “Sanırım her şey yoluna girecek.” Saatine bir göz attı. “Artık gideyim, sen de sanırım dinlenmek istersin. Bu arada sizi korumaları için bir ekip otosu bırakıyorum. Ben gittikten sonra tüm kapıları da iyice kilitleyin.”

“Tamam, düzeleceğim,” dedi ama aniden ne kadar savunmasız olduğunu fark etmişti. Hepsi birlikte bu evde ne kadar savunmasız bir haldeydiler. “Onun artık benimle bir ilgisi kalmadı.”

“Bundan emin misin?” Artık şaka yapıyordu.

“İzci sözü.”

İşte yine olmuştu. Reilly onu nasıl rahatlatacağını iyi biliyordu.

“Tamam. Eğer kendini iyi hissedersen, senin yarın şehre inmeni istiyorum. Çünkü tüm ayrıntıları diğer ekip üyelerinin de dinlemesinin faydalı olacağını düşünüyorum. Elimizdeki tüm bilgileri bir derleyip toparlayalım.”

“Sorun olmaz. Ama önce annemle Kim’i uçağa bindirmeme izin ver.”

“Güzel. Yarın görüşürüz.”

Tess’in gözleri onunkilerle buluştu. “Tamam.” Ayağa kalktı, birlikte eve doğru yürümeye başladılar.

Birkaç adım atmıştı ki Reilly durup ona doğru döndü. “Biliyor musun sana bugün sormak istediğim bir şeyi sorma fırsatı bulamadım,” dedi.

“Nedir?”

“Neden onları aldın?” Durdu. “Belgeleri. Yani bir an önce dışarı kaçmaya çalışıyordun ve buna rağmen durup kâğıtları toplamak için zaman harcadın.”

O sırada aklından tam olarak neler geçtiğinden emin değildi. Olayın üzerinden çok zaman geçmiş gibiydi. “Bilmiyorum,” diye konuşmaya başladı. “Orada öylece duruyorlardı.”

“Biliyorum ama buna rağmen... Sanırım bu beni şaşırttı. Hepsi bu. Çünkü senin o an için sadece bir an evvel oradan kurtulmaya yoğunlaşmış bir halde olman gerektiğini düşünüyordum.”

Tess bakışlarını kaçırdı. Adamın neyin peşinde olduğunu anlıyordu.

“Tüm bu olanları unutup bu işin peşini bırakacak mısın?” diye ekledi. “Yoksa senin kendi güvenliğin için seni bir yerlere kapatmam mı gerekecek?” Kesinlikle çok ciddiydi. “Bu senin için ne kadar önemli Tess?”

Hafifçe gülümsedi. “Bu şey, bu... Şöyle bir şey var. O el yazması. Onun tarihi... Benim de işin içinde olmam gerektiğini hissediyorum. O kâğıtlarda neler yazdığını öğrenme ihtiyacı. Bir şeyleri anlamak zorundasındır ya, işte öyle,” diye açıklamaya çalıştı. “Arkeoloji çok cömert bir çalışma alanı değildir. Herkes gidip Tutankamon’u ya da Truva’yı bulamaz. On dört yıl boyunca çalıştım, Tanrının unuttuğu en ücra yerlerdeki kazılara katıldım, sivrisinek işgali altındaki yerlerde günlerce kaldım ve tüm bu çabalarım sırasında tek umudum böyle bir şey bulabilmektir. Yani küçük bir parça çömlek ya da bir kısmı kalmış bir mozaik parçası bulabilmek değildi amacım. Büyük bir şey bulmak istiyordum. Anlıyor musun? Bu her arkeologun rüyasıdır. Gerçek bir başarı. Tarih kitaplarına geçebilecek bir şey. Günün birinde Kim’i müzeye götürüp gururla *Bunu ben buldum* diyebileceğim bir şey.” Sustu, adamın tepkisini izliyordu. “Bu senin için de sıradan bir olaydan farklı olmalı, değil mi?”

Yanıt vermek için bir süre bekledi, sonra gülümseyerek; “Evet, her hafta müzelere bu şekilde saldıran atlılarla uğraşıyoruz. Zaten bu nedenle ben de bu işten nefret etmeye başladım. Sıradan bir şey bu olay. Cinayet.” Sonra yeniden ciddileşti. “Tess, yalnız bu noktada bir şeyi unutuyorsun. Bu el yazmasıyla ve onun ne manaya geldiğiyle ilgili yapılan akademik bir çalışma değil. Burada çok sayıda insanın öldüğü bir cinayet soruşturmasından bahsediyoruz.

“Biliyorum.”

“Önce onları şu parmaklıkların arkasına bir tıkalım. Arından neyin peşinde olduklarını anlamak için çalışmaya başlarsın. Yarın gel. Bildiğin her şeyi bizimle paylaş ve sonra

da bizim olayı çözmemize izin ver. Eğer yardıma ihtiyacımız olursa ilk haber vereceğim kişi sen olacaksın. Ve bu ayrıcalığın seni yeterince...

“Hayır, bu öyle bir şey değil. Sadece...” Tam o sırada söyleyeceği hiçbir şeyin onun fikrinin değişmesini sağlayamayacağını fark etti.

“Tess işin peşini bırakmalısın. Lütfen. Bunu yapmak zorundasın.”

Reilly bunları söylerken Tess yürümeye başlamıştı.

“Beni dinleyecek misin?” diye seslendi Reilly. “Bu bir oyun değil.”

Tess “Deneyeceğim,” dedi başını sallayarak.

Reilly kadının yüzünü inceledi. Ardından hafif bir gülümsemeyle başını salladı.

İkisi de aslında kadının bu olayda fazla bir seçeneği olmadığını biliyordu.

Tess olayın artık tamamıyla içindeydi.

42. Bölüm

Federal Büro'nun merkezindeki sade görünümlü, cam bölmeli konferans odasındaki koltuğunda rahatsız hareketlerle kıpırdanıp duran De Angelis bir yandan da Tess Chaykin'i büyük bir dikkatle dinliyordu. Çok hoş bir bayan diye düşündü. Bu kesinlikle açıktı. Aynı zamanda onunla ilgili dikkat çekici bir özellik de kadının oldukça cesur olduğuydu. Bu da kadının çekiciliğini artırmakla beraber aynı zamanda potansiyel olarak da son derece tehlikeli bir birleşimdi. Ama oyun kurallarına uygun biçimde oynanabilirse, bu durumdan faydalanmak da mümkün olabilirdi. Kendisine neler sorulacağını biliyor, bir sorunun ardından yöneltilecek diğer soruyu tahmin edebiliyor gibi gözüküyordu.

Masanın etrafındakilere şöyle bir bakış atan De Angelis kadının kaçırılışını ve ardından olay yerinden kaçışını büyük bir dikkatle dinledi. Bir taraftan da Vance'in kurşununun bacağını yaraladığı yeri hafifçe okşuyordu. Bacağı bazen şiddetli biçimde sancıyor, özellikle de yürürken canını feci biçimde yakıyordu. Ama bol miktarda aldığı ağrı kesiciler bacağını mümkün olduğunca hissizleştirmişti. Böylece dikkatleri üzerinde toplamamış oluyordu.

Kadının sözleri Vance'le karanlık kilisede karşılaştıkları anı yeniden hatırlamasını sağladı. İçinde adama karşı giderek büyüyen bir öfke hissediyordu. Vance'in kaçmasına izin verdi-

ği için kendi kendisini azarlıyordu. Adam aslında topu topu güçsüz, zavallı bir tarih profesörüydü. Bu yaptığıının bir özrü yoktu. Ama böyle bir şeyin tekrerrür etmesine de izin vermeyecekti. Diğer taraftan eğer Vance'i kovalasaydı orada kadınla da karşılaşacağı aklına geldi ve bu işleri daha da karmaşık bir hale sokacaktı. Oysa hedefi kadın değildi. En azından şimdilik. Görevini yerine getirmesine engel olmadığı müddetçe...

Kadını daha iyi anlaması gerekiyordu. Neden bunları yapıyor? Gerçekte peşinde olduğu şey ne? Bu soruların yanıtlarını çok merak ediyordu. Kadının geçmişi incelemesi gerektiğine karar verdi. Bunun yanında kadının ilgisini çeken araştırma konuları hakkında da bilgi toplamalıydı.

Tess hikâyesini bitirdiğinde De Angelis bir şeyin daha farkına vardı. Bu da Reilly'nin kadına bakışlarıydı. Bu bakışlarda bir şey gizli, diye düşündü. İlginç. Ajanın gözünde kadın soruşturmaya yardımcı olan birinden çok daha önemli gibiydi. Reilly açısından durum normal sayılırdı ama acaba bu duygular karşılıklı mıydı?

Netice itibariyle kadından gözlerini ayırmamaya karar verdi.

Tess konuşmasını bitirdiğinde Reilly söz alarak kilise harabelerinde çektikleri fotoğrafları göstermek amacıyla laptopu aldı, masanın üzerine, herkesin geniş ekranı rahatlıkla görebileceği bir yere yerleştirdi. "Burası seni götürdüğü yer," diye açıkladı kadına. "İsa'nın Göğe Yükselişi Kilisesi."

Tess şaşırılmış gibi gözüküyordu. "Yanmış."

"Evet, hâlâ binayı yeniden yapabilmek için para toplamaya çalışıyorlar."

"Koku, karanlık... Evet, kesinlikle doğru gibi ama ..." Kafası karışmış gibiydi. "Yanıp, yıkılmış bir kilisenin mahzeninde yaşıyordu." Sustu. Önündeki fotoğrafla en son yaptıkları

konuşmada Vance'in söylediklerini eşleştirmeye çalışıyordu. Reilly'e bakarak, "İyi ama kiliselerden nefret ediyordu," dedi.

"Burası sıradan bir kilise değil. Beş yıl önce yanmış. Yangından sonra yapılan araştırmalardaysa, kilisenin rahibi alevler içinde can vermesine karşın, en ufak şüpheli bir bulguya rastlanmamış."

Tess dikkatle düşünerek Vance'in bahsettiği rahibin adını hatırlamaya çalıştı. "Rahip McKay mi?"

"Evet."

Reilly kadına baktı. Her ikisinin de aynı sonuca ulaştığı açıktı.

"Bu Vance'in karısının ölümünden sorumlu tuttuğu rahip." Tess artık daha rahat tahminlerde bulunabiliyordu. Hiç de hoş olmayan tahminlerde.

"Ve tarihler de tutuyor. Yangın Vance'in karısını toprağa vermesinden üç hafta sonra meydana gelmiş." Reilly Jansson'a doğru döndü. "O dosyanın da yeniden açılması gerekecek."

Jansson başını sallayarak onayladı. Reilly düşüncelere dalmış gözüken Tess'e döndü.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum" dedi son derece dalgın bir ses tonuyla. "Onu böylesine bir olayın içinde düşünmek gerçekten çok zor. Onun gibi neşeli, alanında son derece iyi bir profesörün kişiliğiyle taban tabana zıt bir karaktere bürünerek, böylesine bir şiddetin içine girmesi..."

Aparo söze karıştı. "Ne yazık ki bu tür olaylar oldukça yaygındır. Bu sessiz bir komşunuzun buzdolabının ceset dolu olduğunun anlaşılması gibi bir olay. Genellikle o tür adamlar geceleri barlarda olay çıkartan heriflerden çok daha tehlikeli olurlar."

Reilly yeniden söz aldı. "Onun neyin peşinde olduğunu, ya da en azından neyin peşinde olduğunu sandığını anlamamız gerekiyor. Tess sen Vance'le Tapınakçılar arasındaki bağlantıyı ilk keşfeden kişisin. Eğer bize şimdiye kadar neler düşün-

düğünü anlatabilirsen belki adamın bir sonraki adımının ne olacağını tahmin edebiliriz.

“Nereden başlamamı istiyorsun?”

Reilly omuzlarını silkti. “En başından.”

“Bu çok uzun bir hikâye.”

“O zaman önce yüzeysel olarak anlatmaya başla, ilginç bir nokta olduğunda daha detaylı konuşalım.”

Tess anlatmaya başlamadan önce bir süre nereden başlaması ve nasıl anlatması gerektiğini düşünüp karar verdi.

Ardından onlara Tapınakçıların kökenlerini, Kudüs'te ortaya çıkan dokuz şövalyeyi, onların Tapınakta dokuz senelik bekleyişlerini, orada kazı yapıp bir şeyler bulmalarıyla ilgili teorileri, ardından anlaşılamayacak bir hızla güç kazanmaya başlamalarını, başarılarını ve ardından da Akka'daki nihai yenilgilerini anlattı. Sonra da Tapınakçıların Avrupa'ya dönüşlerinden, küstahlıklarından, sahibi oldukları servetin Fransa Kralını ve onun etkisi altındaki papayı nasıl rahatsız ettiğinden ve yok oluşa nasıl sürüklendiklerinden bahsetti.

“Yardakçılarının da yardımıyla Papa V. Clement Tapınakçıların sapkın bir dinsel öğretinin pençesinde olduklarına ilişkin bir takım söylentiler yaymaya başlar. Birkaç yıl içinde bu söylentiler alır başını gider ve sonunda da büyük bir çoğunluğu acılar içinde öldürülür.”

Aparo'nun kafası karımıştı. “Bir dakika, sapkınlık mı? Bunu nasıl iddia edebilirler ki? Sonuçta onlar Haçlıların koruyucularıydılar, papanın seçilmiş askerleriydiler.”

“Bahsettiğimiz çağ dinin son derece etkili olduğu bir çağdı,” diye devam etti Tess. “İnsanlar hep şeytanın işlerine burnunu soktuğundan şüphelenip duruyorlardı.” Sustu, masadakilerin yüzünü inceledi, ardından Tapınakçıların bir tarıkata dönuştü-

günü ardından bu tarikatla ilgili ileri sürülen söylentileri anlatmaya başladı. Bu söylentilere göre onlar Haça tükürüyorlar, hat-ta üzerine işiyorlardı. Ve de İsa'yı reddediyorlardı. Üstüne üstlük haklarındaki suçlamalar bunlarla da kalmıyordu. Ayrıca Baphomet adlı tuhaf bir iblise taptıkları ve homoseksüel evlilikler yaptıkları da ileri sürülüyordu. Temel olarak böyle garip birtakım güçlere tapan insanlarla ilgili söylentilerin kaynağı Vatikan'dır. Ne zaman kendisine rakip olabilecek bir birliğin güçlenmeye başladığını görse böyle bir takım girişimlerde bulunmuştur."

Bunları söyler söylemez De Angelis'e baktı. Anlatılanları yüzünde değişmeyen ilgi dolu ifadeyle dinliyordu. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Son zamanlara doğru bu suçlamalardan birçoğunu kabul ettiler," diye devam etti Tess. "Ancak itirafları kendilerini kurtarmak bir yana dursun soluğu İspanyol Engizisyonunda almalarına neden oldu. Bedeninizin kızgın demirlerle dağlanacağı yönündeki bir tehdit insana her şeyi itiraf ettirebilir. Üstelik artık etrafınız tamamen sarıldıysa ve bu işkenceleri birer birer arkadaşlarınız üzerinde uygulamaya başladılarsa."

De Angelis gözlüklerini çıkartıp cüppesinin koluyla camla-rını temizledi, Tess'e bakıp başını üzüntülü bir ifadeyle sallayarak yeniden gözlüğünü taktı.

Tess dosyadan kâğıtlar çıkarttı. "Fransa'da yüzlerce Tapınak Şövalyesi yakalanarak bu maskaralığın birer piyonu vazifesi görmeye başladılar. Artık intikam alma imkanları olmadığına kanaat getiren çok sayıda piskopos ve başrahip de onlara karşı saldırıya destek vermeye başladı. Bu neredeyse tam bir yenilgi olmuştu. Ve kısa süre içinde de Tapınakçıların sonu geldi."

Aparo elini kaldırarak söz istediğini belirtti. "Tamam, ama durup biraz başa dönelim. Neredeyse tam bir yenilgi olmuştu dediniz. Kralın ve papanın yapmak istediği şeyler neticede başarıya ulaşmıştı. Ama hangi noktada tam bir başarı sağla-yamamışlardı?"

“Tapınakçıların sahip olduğu düşünülen serveti asla ele geçiremediler.” Tess onlara Avrupa’daki çeşitli mağaraların içinde veya göllerin derinliklerinde saklanan sandıklar dolusu mücevher ve altınla ilgili hikâyeleri anlattı. Ayrıca o uğursuz 13. Cuma’dan bir gün önce Tapınakçıların La Rochelle limanından hareket eden gemilere yaptıkları yüklemelerden de bahsetti.”

“Yani tüm bu olanların arkasında bu mu var?” diye sordu Jansson, uzanıp el yazmalarının kopyalarını alırken. “Kayıp bir hazine yani?”

“Eski moda, aşına olduğumuz bir takım açgözlülerin işin içinde olduğunu görmek ne hoş,” diyerek gülümsedi Aparo. “Sapıtmış bir takım adamların peşinden koşmaktansa bu daha kolay olabilir.”

De Angelis öne doğru eğildi, boğazını temizledi. Ardından Jansson’a bakarak, “Onların hazinesi hiçbir zaman bulunmadı, bu genel olarak böyle kabul edilir.”

Jansson parmaklarını belgelerin üzerine vurarak “Yani bu dokümanlar Vance’in bir şekilde okumayı başara bildiği bir tür hazine haritası, öyle mi?”

“Bu açıklama pek mantıklı değil,” diye sözlerine devam etti Tess. Bir anda masadaki herkes ona dönmüştü. Devam etmeden önce Reilly’e baktı. O da devam etmesi için kendisinin destekler bir ifade takınmıştı. “Eğer Vance’in istediği şey para olsaydı, o gece müzeden çok başka şeyler çalardı.”

“Doğru,” dedi Aparo. “Ama sergideki eserlerin hiçbirinin kolay kolay satılması mümkün değildi. Ve sizin bize anlattıklarınızdan Tapınakçıların hazinesinin sergideki eserlerden çok daha değerli olduğunu anlıyoruz. Bir de bu hazinenin bir yerlerden çalınan bir şey olmadığı, aksine sadece bulunduğu bilgisini de eklerseniz işiniz daha da kolaylaşacaktır.”

Tüm ajanlar bu söylenenlere katıldıklarını belirtir şekilde başlarını sallıyorlardı ama De Angelis Tess’in bakışlarından kadının pek öyle düşünmediğini anlamıştı. Ama bu düşünce-

sini de söylemeye cesaret edemiyor gibiydi. “Siz pek ikna olmaşa benzemiyorsunuz, Bayan Chaykin.”

Tess huzursuz bir ifadeyle “Vance’in bulduğu el yazmalarını okuyabilmek için şifre çözücünün peşinde olduğu çok açık,” dedi.

“Yani hazinenin yerinin anahtarının,” diye ekledi Jansson merakla.

“Belki de,” dedi Tess ona dönerek. “Ama bu sizin hazineden ne anladığınıza bağlı.”

“Başka ne olabilir ki?” De Angelis kadının Reilly’den başka bir takım bilgiler alıp almadığını anlamaya çalışıyordu.

Başını salladı. “Emin değilim,” dedi.

Bu çok iyi diye düşündü De Angelis. Tabii doğruyu söylüyorsa.

Kadının doğruyu söylediğini umuyordu.

Ama kadın bu umudunu paramparça ederek sözlerini sürdürdü. “Vance paradan farklı şeylerin peşinde gibi gözüküyor. Sanki bir misyon üstlenmiş biri gibi davranıyor. “Ardından odadakilere Tapınakçıların hazinesinin ne olabileceğine ilişkin diğer söylenilerden, İsa’nın soyuyla ilgili bir takım gizli sırlardan bahsetti. Bunları anlatırken de De Angelis’e şöyle bir bakmıştı. Adam düşündüklerini hiç belli etmeyen bir ifadeyle kendisini dinliyordu.

Tess’in sözleri biter bitmez De Angelis “Bu tür eğlenceli var sayımları bir kenara bırakırsak” diye küçümser bir gülümsemeyle söze karıştı. “Bu adamın tamamen kişisel bir takım nedenlerden dolayı intikam peşinde olduğunu söylüyordunuz.”

“Evet.”

“Pekâlâ” dedi De Angelis adeta dünyevi işlerle uğraşan bir üniversite profesörünün ders anlatışına benzer tarzla. “Para, özellikle de çok fazla miktarda para, oldukça önemli bir araçtır. Din adına yapılan savaşlar, ister on ikinci yüzyılda ister yirminci yüzyılda yapılsın çok pahalıya mal olur, değil mi?” Masanın etrafındakilerin yüzüne baktı.

Tess yanıt vermedi.

Reilly söz alıncaya kadar soru kısa bir süre için yanıtsız kalmıştı. “Yapacağımız şey şu olmalı. Vance’in rahibi ve onunla bağlantılı olarak da kiliseyi karısının ölümünden sorumlu tuttuğunu biliyoruz.”

“Karısının ve kızının,” diye düzeltti Tess.

“Doğru. Ve şimdi elinde söylediği kadarıyla, ne olduğunu bilmesek de, bir rahibin saçlarının birkaç saniye içinde bembeyaz olmasına neden olacak kadar korkutucu el yazmaları var. Bu el yazmaları Tapınakçılara ait ve şifreli olarak yazılmış. Buraya kadar doğru mu?”

“Sözü nereye getirmeye çalışıyorsun?” diye sordu Jansson.

“Tapınakçıların ve kilisenin aynı tarafta olduğunu düşünüyordum. Yani ben bu adamların kilisenin koruyucuları olduğu kanaatindeydim. İki yüz yıl boyunca Vatikan adına çok sayıda kanlı savaşta dövüştüler. Onların torunlarının bir şekilde kilisenin gözünden düştüğünü de kabul edebilirim ama sizin sözünü ettiğiniz teoriye göre...” sözün burasında durup Tess’e baktı. Ardından “Onların kilise tarafından işkence görmeye başlamasından iki yüz yıl önce bir şey bulduklarına ilişkin,” diye ekledi. “Neden daha ilk günden beri ellerinde`olan bir şey için kilise sonradan endişelensin ki?”

“Bu ayrıca neden sonlarının kazıklara bağlanarak yakılmak olduğunun da açıklanmasına yardım edebilir,” diye düşüncesini açıkladı Amelia Gaines.

“İki yüz yıl sonra? Ve bir şey daha var” diye devam etti Reilly artık tamamen Tess’e dönmüştü. “Bu adamlar kutsal Haçı savunurken ona hakaret etmeye başlıyorlar. Bunu neden yapsınlar ki? Tapınakçı olmak isteyenleri almak için yaptıkları söylenen seremonilerin de hiçbir mantığı yok, bu nedenle.”

“Evet, ama bu onlara yöneltilen suçlamalarda söz edilen şeydi,” dedi Tess. “Bu tür şeyleri gerçekten yaptıkları anlamına gelmez. Bunlar o zaman için yapılan standart suçlamalar-

dı. Kral buna çok benzer birtakım suçlamaları bu olaylardan birkaç yıl önce bir önceki papa VIII. Boniface'den kurtulmak için ileri sürmüştü."

"Tamam, ama hâlâ çok mantıklı gelmiyor," diye devam etti Reilly. "Neden Vatikan'ın kesinlikle açığa çıkmasını istemediği bir şeye sahiplerse onca zaman kilise adına savaşıp durdular?"

Sonunda De Angelis o kulağa hoş gelen nazik ses tonuyla tartışmaya katılmaya karar verdi. "İzin verirsiniz... Yani bu tür incir çekirdeğini doldurmayacak şeyleri uzun uzadıya tartışacaksa bu durumda şimdiye kadar hiç bahsedilmeyen başka bir şeye daha değinmek gerekecektir diye düşünüyorum."

Masadakilerin bakışları onun üzerine çevrildi. Bir süre susup merakın biraz daha artmasını sağladı, ardından sakın bir ses tonuyla anlatmaya başladı.

"Yüce İsa'nın soyuyla ilgili varsayımlar her birkaç yılda bir ortaya atılır. Her ne kadar bunların gerçekle en ufak bir ilgisinin olmadığı, öykü ve masal alanlarının konusu olduğu bilinse de hiçbir zaman popülerliğini de yitirmezler. Kutsal Kâse, Son Kadeh ya da hangi adı verirsiniz. Ama Bayan Chaykin'in de son derece açıkça izah ettiği gibi.." başıyla Tess'i işaret ederek "Tapınakçıların başına gelenlerin çoğunun en temel insani özelliklerin açıklanmasıyla anlaşılabilceği çok açıktır. Yani..." yeniden sustu. Bu kez Aparo'ya baktı ve devam etti. "Açgözlülükten, hırstan bahsediyorum. Fazlasıyla güçlenmekle kalmamışlardı, artık uğruna savaşacakları kutsal toprakları da kalmamıştı. Bu nedenle Avrupa'ya, çoğunlukla da Fransa'ya döndüler. Silahlıydılar, güçlüydüler ve çok ama çok zengindiler. Fransa Kralı tehdit altında olduğunu hissetmişti. Ve bunda da haklıydı. Neredeyse iflâşın eşğine gelen ve onlara büyük borcu bulunan kral Tapınakçıların servetine gıpta ediyordu. Kralın her açıdan son derece aşağılık biri olduğunu bu nedenle de Bayan Chaykin'in Tapınakçıların yakalanmalarının ardından yapılanlar hakkında

anlattıklarına katıldığımı da eklemeliyim. Onların itirafları hakkında fazla bir şey okumadım. Kesinlikle masumdular. Tapınakçılar İsa adına seve seve ölüme koşan gerçek inanç sahibi kişilerdi. Ama itiraflar krala onları ortadan kaldıracak bahanesi sağladı. O da bunu yaparak bir taşla iki kuş vurmuş oldu. Hem kendisiyle rekabet edecek bir gücü ortadan kaldırmış hem de onların hazinesine el koymuş oluyordu. Hazinenin bulunamadığını dikkate alırsak en azından arzusunun bu olduğunu söyleyebiliriz.”

“Bu bizim şu an üzerinde konuştuğumuz fiziki bir hazine değil mi? Yani sadece gizli bir bilgiden bahsetmiyoruz,” diye sordu Jansson.

“Öyle olduğunu düşünmek istiyorum. Aslında bu tür komplo teorilerinin neden bu kadar çekici geldiğini çok iyi anlamama rağmen ben bu tür fantezilerle pek ilgilenmedim. Ama fiziki ve soyut bir bilgi bir şekilde iç içe de geçmiş olabilir. Sizin de gördüğünüz gibi asıl ilgi çeken Tapınakçıların bu kadar kısa süre içinde nasıl olup da bu kadar çok zenginleşip, güçlendikleri noktasıdır. Ben bu paranın kaynağının Tapınakçıların misyonunun halk tarafından duyulmasının ardından toplanan bağışlar olduğuna inanıyorum. Ama sonra, kim bilir? Belki gerçekten gizli bir şey bulup kısa zamanda inanamayacak derecede zenginleştiler. Ama buldukları şey neydi? Yüce İsa’nın bin yıl önce bir yeya iki çocuğunun olduğuna ilişkin bir kanıt mı bulmuşlardı?” Durup içini çekti. “Yoksa daha az tartışma yaratacak olsa da en az o bilgi kadar kazançlı başka bir şey mi?”

Durup, herkesin kendisini büyük bir dikkatle dinlediğine iyice emin olduktan sonra devam etti.

“Şıradan maddeleri altına dönüştüren simyanın gizemlerinden bahsediyorum,” diye ekledi, aynı sakın ses tonuyla.

43. Bölüm

De Angelis masanın etrafındakilere bu eski bilimin kısa tarihçesini özetlerken herkes adeta donmuş, onu dinlemekteydi.

Tarihsel kanıtlar da onun iddiasını kanıtlar nitelikteydi. Simya gerçekten Avrupa'ya haçlı seferleri sonrasında girmişti. İlk simya çalışmaları ortadoğuda başlamıştı ve bu ilk çalışmalar Arapçaydı ve çok sonra Latinceye çevrilmişlerdi.

“Simyacılar Aristo'nun dünya ile ilgili teorisini baz almaktaydılar. Yani toprak, hava, ateş ve su. Evrendeki her şeyin bu elementlerin bileşiminden meydana geldiğine inanıyorlardı. Ayrıca bu elementlerin doğru miktarlarda ve doğru yöntemlerle karıştırılmalarıyla her türlü maddeye dönüştürülebileceğine de inanıyorlardı. Örneğin su kaynatılarak kolaylıkla havaya dönüştürülebiliyordu. Gezegendeki her şey hava, su ve ateşin karışımından meydana geldiğine göre bunları doğru şekilde birleştirerek istenilen şeyin yaratılması mümkün olabilirdi. Bu istenilen şeylerin en başında da elbette altın geliyordu.”

Monsenyör onlara simyanın fizyolojiyle de ilgisi olduğunu izah etti. Aristo bu dört elementin insan bedeninde dört farklı salgıyla temsil edildiğini söyler. Bunlar balgam, kan, safra ve kara safra. Sağlıklı bir insanda bu salgıların dengeli olduğuna

inanılırdı. Hastalık bu salgılardan birinin fazlalığı veya eksiliğinden kaynaklanırdı. Simya yalnızca sıradan maddeleri altına dönüştürmeyi sağlayan bir reçetenin peşinden koşan bir alan değildi. Aynı zamanda tüm hastalıkları sağlığa, yaşlılığı gençliğe dönüştürebileceğini de iddia etmekteydi. Daha da ötesi bir çok simyacı bunun formülünün de ahlaki kusursuzluğa ulaşmaktan geçtiği şeklinde metaforik bir açıklamada bulunmuşlardır. Onlara göre doğanın başardığı bu dengeyi kalp ve zihin dengisiyle bizler de sağlayabilecektik. Bunun spritüel göstergesi de peşinde oldukları Felsefe Taşı'ydı. Bu taşın spritüel olduğu kadar fiziksel dönüşüme de yol açacağına inanılıyordu. Simya her şeyin gizemini çözeceğini iddia etmekteydi. Zenginliğin, uzun ömrün hatta ölümsüzlüğün sırrını barındırmaktaydı.

Ancak on ikinci yüz yılda simya böyle bir şeyi görmemiş olanlar için gizemli olduğu kadar korkutucuydu da. Simyacılar tuhaf aletler, mistik bir takım büyüler kullanıyorlardı. Ayrıca şifreli bir takım simgeler ve sanatlarının simgesi olan garip renkler kullanıyorlardı. Sonunda Aristo'yla ilgili çalışmalar yasaklandı. O zamanlar her bilim dalının, kilisenin otoritesine meydan okuma olduğu düşünülürdü. Hele spritüel bir temizlenmeyi vaat eden bir bilim kilise için doğrudan bir tehditti. Bu Vatikan'ın neden Tapınakçıların ortadan kaldırılmasına müsaade ettiğine ilişkin başka bir açıklama olabilir," diye devam etti De Angelis. "Rakipsizliğinin devamını sağlamak açısından."

"Zamanlama, yer, olayların kökeni hepsi birbirini destekliyor." Monsenyör masanın etrafındakileri şöyle bir süzdü. "Sakın beni yanlış anlamayın," dedi hafifçe gülümseyerek. "Her ne kadar bunun şu ana dek bu masanın etrafında ve de neredeyse her yerde tartışılan Tapınakçılarla ilgili diğer hayal ürünü hikâyelerden daha gerçekçi olabileceğini düşünsem de böyle bir formülün var olduğunu filan söylüyor değilim. Söylemeye çalıştığım şey sadece şu: Gerçeklikle bağlantısı bir şekilde kopan biri böyle bir formülün gerçekte var olabileceğine kolaylıkla inanabilir."

Tess, De Angelis'e dönmeden önce bir an için Reilly'e baktı. "Neden Vance altın yapmak istesin ki?"

"Unutmayın, bu adam çok sağlıklı düşünemiyor. Bunu siz kendiniz söylediniz Bayan Chaykin. Müzede olanlara bakan biri de bunu kolaylıkla anlayabilecektir. Bu aklı başında bir insanın yapabileceği bir plana hiç benzemiyor. Bu nedenle eğer bu adamın artık sağlıklı düşünemediğini aklınızdan çıkartmazsanız her şeyin mümkün olabileceği sonucuna ulaşırırsınız. Bu şekilde de iyi ya da kötü bir sonuca ulaşabiliriz. Yapmak istediği şey kendi kendine nasıl bir misyon yüklediyse, onu gerçekleştirmek için gerekli parasal desteği bulma çabası gibi gözüküyor." Omuzlarını silkti. "Bu adam, Vance... Kesinlikle hayal aleminde yaşıyor. Var olması hiç de mantıklı olmayan bir hazinenin etkisine kapılıp sürüklenmekte. Bana öyle geliyor ki karşımızdaki kişi tam bir zır deli. Ve peşinde olduğu şeyin er ya da geç boş bir hayal olduğunu o da anlayacak. Ama bunu fark ettiği andaki tepkisinin ne olabileceğini düşününce doğrusu korkuyorum."

Bu sözlerin etkisi bir anda masadaki herkesi sarmıştı.

Jansson öne eğildi. "Neyin peşinde olursa olsun, amacına ulaşmak için yoluna çıkan herkesi öldürmekten de çekinmiyor. Onu durdurmak zorundayız. Ve bana öyle geliyor ki şimdilik şu lanet olası kâğıtların üzerinde çalışmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok." El yazmalarını aldı. "Eğer bunları okuyabilseydik adamın bir sonraki adımını tahmin edebilirdik." Reilly'e döndü. "NSA ne diyor?"

"Pek umut yok gibi. Gelmeden önce Terry Kendricks'le konuştum. Fazla iyimser değil."

"Neden?"

"Bunun harflerin karıştırılması sayesinde oluşturulmuş basit bir mantığı olduğunu biliyorlar. Çok karmaşık bir şey değil yani. Ordu bunu uzun yıllardır kullanır. Ama şifrenin çözümü kesinlikle kullanılış sıklığına bağlı. Kelimelerin dizi-

lişine, harflerin yinelenişine, türetildiğinde nasıl bir hal aldıklarının incelenmesine bakılması gerekiyor. Tüm bunlar yapıldıktan sonra şifrenin çözümünü sağlayacak anahtar kelimeye ulaşılabilir. Ancak elimizde bunları yapacak kadar çok doküman yok. Eğer aynı şifreleme tekniğiyle yazılmış daha fazla sayıda belgeye sahip olsaydık büyük bir ihtimalle anahtarı kolaylıkla bulabilirdik. Ama altı sayfa bu tür bir çalışma için çok az.”

Jansson’un yüzü allak bullak olmuştu. “Buna inanamıyorum. Yedi milyon dolarlık bir bütçeleri var ve buna rağmen hâlâ yedi yüz yıl önce bir grup rahip tarafından yazılmış şifreyi çözemiyorlar.” Omuzlarını silkerek içini çekti. “Pekâlâ, lanet olası el yazmalarını unutup başka şeylere konsantre olalım. Her şeyi yeni baştan inceleyerek durumu bir kez daha gözden geçirip, yeni bir iz bulmaya çalışalım.”

De Angelis Tess’i izliyordu. Kadın hiçbir şey söylemedi. Tess de kısa bir süre için ona bakmıştı. Kadının gözlerinde anlattıklarının onu pek ikna edemediğine ilişkin bir şeyler gördüğünü düşünüyordu. Ayrıca kadın kesinlikle bu olayın arkasında kişisel bir intikamdan çok farklı şeylerin yattığını hissediyordu.

Aslında haklı diye düşündü De Angelis. Bu kadın kesinlikle çok tehlikeli. Ama şimdilik yarattığı tehlikeyi bastırarak derecede faydası da dokunabilirdi.

Ama bu durumun ne kadar süreceğini zaman gösterecekti.

44. Bölüm

“Bu hangi radyo?”

Tess toplantıdan sonra kendisini eve bırakmak isteyen Reilly’nin teklifini kabul etmişti. Şimdi birlikte otomobilde onunla oturuyor, bir yandan da oldukça hoş bir parça dinliyorlardı. Bulutların arasından fırsat buldukça yüzünü gösteren güneş ışığı ufku kopkoyu bir pembeye boyamıştı. Bu manzarayı görünce Tess Reilly’nin kendisini eve bırakma teklifini kabul ettiğine bir kez daha mutlu oldu.

Kendini rahat ve güvende hissediyordu. Bundan da öte Reilly’nin yanında olmasından da hoşlanıyordu. Onun sert tavırlarında da, insanın içine işleyen dokunaklı bakışlarında ve sözlerinde de onun dürüstlüğünün izlerini bulabiliyordunuz. Bu çok rahatlıkla belli oluyordu. Ona güvenebileceğini biliyordu. Reilly şimdiye kadar karşılaştığı tüm erkeklerden, özellikle de insan neslinin son derece kötü bir örneğini teşkil eden kocasından çok farklıydı. Annesi ve Kim Arizona’ya uçmuşlardı ve Tess de bir an önce evine gidip sıcak bir duş, ardından bir kadeh kırmızı şarap ve ardından da bir sakinleştirici alıp iyi bir uyku çekme niyetindeydi.

“Bu CD. Son parça Willie ve Lobo’nun Caliente’sinden. Bu da Pat Metheny. Benim en çok sevdiğim parçalardan biri.”

Reilly başını hafifçe salladı. “İşte birinin asla yapmaması gereken bir şey.”

“Neden olmasın?”

Sırıtarak “Dalga mı geçiyorsun? Derleme bir CD hazırlamak? Yapma. Fazlasıyla boş vaktinin olduğunun en güzel ispatı.”

“Ah! Bunu bilmiyordum. Ama aynı zamanda o kişinin tam olarak neyi sevdiğini bilen bir kişi olduğunun da ispatı sayılmaz mı?”

Başını sallayarak onayladı. “Bu yorumu sevdim.”

“Seveceğini tahmin etmiştim.” Gülümseyerek bir süre kendini müziğin ritmine kaptırdı. Elektrogitarla diğer enstrümanların ahengi ezgisini dinliyorlardı. Bu dinledikleri grubun tanınmasını sağlayan ezgiydi. “Bu çok güzel.”

“Evet.”

“Gerçekten dinlendirici ve... İlham verici. Üstelik on dakikadır dinliyoruz ve hâlâ kulaklarımda bir sağırlaşma belirtisi görülüyor. Kim’in normalde dinlediği o parçalardan sonra hoş bir değişiklik oldu doğrusu.”

“O kadar kötü, ha?”

“Ağzımı açtırtma. Ve bir de şarkıların sözleri, ah Tanrım... Kendimi çocuğunun gerisinde kalmamaya çalışan, yenilikleri takip eden bir anne olarak düşünürdüm ama o *şarkılardan* bazıları, tabii onlara bu ismi layık görebilirsen...”

Reilly gülerek “Dünya artık o yöne gidiyor,” dedi.

“Hey, sen de hip hop kralı sayılmazsın herhalde.”

“Steely Dan’i sayabilir miyiz?”

“Sanmıyorum.”

Alaycı bir bakışla “Sıkıcı, değil mi?” dedi.

Tess manzarayı seyrediyordu. “Sana yepyeni bir müziğe doğru gittiklerinden bahsediyorum,” diye dalgın bir ifadeyle, bir yandan da yan gözle Reilly’nin Donald Fagen’in parçasına eliyle tempo tutmasını izliyordu. Bu hoşuna gitmişti. Gözleri yeniden buluştuğunda hafifçe başını salladı. Bu bakışların hafif hafif içini ısıtmaya başladığını fark ettiği anda cep telefonu çaldı.

Bu anın bozulmasından hiç hoşlanmayarak elini çantasına attı ve telefonunu buldu. Ekranda arayanın numarası gözükmüyordu. Telefona yanıt vermeye karar verdi ama bunu yaptığı için daha ilk anda pişman oldu.

“Hey, benim, Doug.”

Sanki eski kocasıyla başka zamanlarda da konuşmaya çok bayılıyormuş gibi. Üstelik bu seferki aramasının zamanlaması hepsinden de berbattı. Gözlerini Reilly’nin bakışlarından kaçırarak sesini alçalttı.

“Ne istiyorsun?” diye ifadesiz bir ses tonuyla sordu.

“Senin o gece müzede olduğunu biliyorum. Eğer orada olduğün herhangi bir şey...”

İşte tahmini çıkmıştı. Doug’ın tarzı her zaman aynıydı. Onun sözünü kesti. “O konuda konuşamam, tamam mı?” diye yalan söyledi. “FBI benden bu konuyu özellikle de basınla konuşmamamı istedi.”

“Sahi mi? Bu çok kötü.” *Kötü? Kötü olan da ne?* “Kimse bana böyle bir şey söylemedi,” diye üsteledi. “İyi de bunun nedeni neymiş ki? Onların bilmediği neyi biliyorsun?”

Yalanı geri tepmişti. “Unut bunu, Doug.”

“Böyle yapma.” Adamın o çirkin suratında beliren sırnaşık sırtışı da görür gibiydi. “Benim, ben. Beni hatırladın mı?”

Sanki unutabilmesine imkan varmış gibi. “Hayır,” diye yanıtladı.

“Tess şu tavırlarına bir süre için ara ver.”

“Şimdi kapatmam lazım.”

“Saçmalama, bebeğim...”

Telefonu kapattı ve hırsla çantasının içine attı. Arkasına yaslanarak derin bir soluk koy verdi.

Birkaç dakika sonra omuz ve boyun kaslarının gevşediğini hissetti ve biraz olsun rahatladı. “Özür dilerim. Eski kocamdı,” dedi.

“Sadece senin söylediklerini duyabilmeme rağmen tahmin etmişim.”

Hafifçe gülümsemeyi başarabildi. “Hiçbir şeyi kaçırmazsın, değil mi?”

Reilly ona baktı. “Genellikle” dedi. “Eğer konu Tapınakçılar hakkında değilse, elbette. Zira öyle bir konuda daima çok sıkıcı bir arkeolog ortaya çıkıp bizim gibi konu hakkında hiçbir fikri olmayanların birkaç adım önünde ilerliyor.”

Tess gülümseyerek “Sana engel olmayayım.”

Reilly yeniden ona baktı ve kadının da kendisine baktığını gördü. Daha önce olmadığı kadar uzun bir süre gözlerini birbirlerinden ayırmadılar.

Reilly onu eve bırakmayı teklif ettiği için kesinlikle çok memnundu.

Tess’in sokağına girdikleri anda sokak lambaları da yandı. Ancak evinin görünüşü biraz önceki huzuruna son vererek içinin yeniden korkuyla kaplanmasına neden olmuştu. Son birkaç gündür yaşadıkları birden aklına gelmişti.

Vance buradaydı, diye ürperdi. Evimdeydi.

Evinin önündeki polis otosunun yanından geçtiler. Reilly içerideki polis memuruna bakarak gülümsedi. İçerideki polis de aracın içindekileri brifingden tanımıştı. O da onlara hafifçe gülümsedi.

Eve geldiklerinde Reilly yavaşlayarak durdu, motoru stop etti. Tess eve şöyle bir baktı, çok huzursuz olmuştu. Bir an için tereddüt etti ama sonra sormayı arzu ettiği soru dudaklarından döküldü. “İçeri gelmek ister misin?”

Reilly kısa bir an duraksadı ardında “Elbette,” dedi. Tavrılarında en ufak bir gayrı ciddi bir şey yoktu. “Girip, etrafa çabucak bakmak iyi olabilir.”

Ön kapıda kadından anahtarı aldı ve içeri önce kendisi girdi.

Ev alışık olmadığı kadar sessizdi. Tess oturma odasına yönelen Reilly'nin peşi sıra ilerledi. Hemen elektriği ardından da televizyonu açtı. Sesini biraz kıstı. Açık olan kanal Kim'in en sevdiği WB idi. Tess kanalı değiştirmekle uğraşmadı.

Reilly ona baktı, şaşırmış gibiydi.

"Evde yalnızken hemen televizyonu açarım," diye açıkladı. "Sanki evde birileri varmış gibi hissetmeme neden oluyor."

"Her şey yoluna girecek." Reilly'nin ses tonu çok rahatlatıcıydı. "Odaları kontrol edeyim." Bunu hiç duraksamadan söylemişti ama sonra "Bir sakıncası yok değil mi?" diye sordu.

Bu sorunun nedeni büyük bir ihtimalle yatak odasına da bakacak olmasından, diye düşündü Tess. Onun düşünceli ve incelikli tavrını çok hoş bulmuştu.

"Elbette."

Reilly başını sallayarak odadan çıkarken Tess kanepeye oturup Prescott, Arizona'daki teyzesinin telefon numarasını tuşladı. Üçüncü çalışta Hazel telefonu açtı. Eve şimdi gelmişlerdi. Kim'le Eileen'i havaalanından almış, yemeğe götürmüştü. Her ikisi de çok iyi, dedi Hazel. Tess, Hazel ahırlardaki atlara bakmaya giden Kim'i getirmek üzere dışarı çıktığında kısa bir süre için annesiyle de konuştu. Eileen'in artık çok daha az endişeli olduğunu anlayabiliyordu. Bunun nedeninin neşeli, hareketli kız kardeşinin etkisi olduğunu tahmin etti. Onun dışında New York'tan çiftliğe neredeyse bir gün süren yolculuğun da etkisiyle annesi oldukça rahatlamış gibiydi. Kim içeri gelip telefonu aldığı anda annesine yarın bütün günü atlarla geçirip, yapacaklarını anlattı. Annesini pek özleyecek gibi durmuyordu.

Onlara iyi geceler dileyip telefonu kapatırken, Reilly de odaya döndü.

O da en az Tess kadar yorgun gözüküyordu. "Ev güvenli, tahmin ettiğimiz gibi. Artık herhangi bir şey için endişelenmen gerektiğini sanmıyorum."

“Haklı olduğuna eminim. Yine de girip etrafa baktığın için teşekkür ederim.”

“Sorun değil.” Ona bir kez daha baktı, öylece ne diyeceğini bilemeden kısacık bir süre kalakalmıştı.

“Bir içki ikimize de iyi gelir, sanırım,” diye bu havayı dağıtan bir soru sordu Tess. Ayağa kalkarak mutfığa yöneldi ve bir yandan da “Bira ya da belki bir kadeh şarap?” diye sordu.

“Hayır,” diye gülümsedi Reilly. “Yine de teşekkürler.”

“Ah! Unuttum. Görev başındasın, değil mi? Kahve o zaman?”

“Hayır, sorun o değil.” Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

“Ne?”

Yanıt vermek için bir süre bekledi,” Lent^(*) nedeniyle.”

“Lent mi? Sahi mi?”

“Evet.”

“Kilo verme amacıyla değil herhalde.”

Bu soruya başını hayır anlamında sallayarak yanıt verdi.

“Kırk gün boyunca alkol almıyorsun, ha? Vay be!” Sonra birden yüzü kızardı. “Tamam, bu söylediklerim pek hoş kaçmadı galiba. Yanlış bir fikre kapılmanı istemem. Kesinlikle dalga geçmiyordum.”

“Maalesef geç kaldın. Dalga geçtiğini bile düşündüm.”

“Harika.” Buzdolabına gidip kendisine bir kadeh beyaz şarap doldurdu. “Komik olmasının nedeni, böyle bir perhizi artık hiç kimsenin yapmadığını düşünüyordum. Özellikle de bu şehirde.”

“Aslına bakarsan burası... Manevi duyguların da güçlenmesine izin veren bir çevre.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi? New York’tan bahsediyoruz.”

“Hayır. Bence gerçekten bunun için mükemmel bir yerdeyiz. Şunu bir düşün. Yeterli miktarda ahlaki zorluklara ve irade sa-

(*) Paskalyadan önceki ağır perhiz. (Ç.N.)

vaşına gerek olmayan yerlere hiç benzemiyor burası. Etrafına bak. Daima haklıyla haksızın, iyi ile kötünün, mücadelesi var burada. Yani seçim yapabilme şansın. İradeni denetleyebilme fırsatın.”

Tess hâlâ karşısındakinin bakış açısını tam olarak anlayamadığından “Eğer sakıncası yoksa dindarlığının ölçüsünü sorabilir miyim,” diye öğrenmek istedi.

“Hayır, sakıncası yok.”

Tess gülerek; “Yalnızca bana birilerinin Bakire Meryem’i gördüğünü iddia ettiği yerlerde dolaşıp, aynı şeyi görmeye çalışmadığını söyle yeter,” dedi.

“Hayır, tam olarak öyle biri değilim. Senin de-dinî duygularının pek güçlü olmadığını söyleyebiliriz sanırım.”

“Şey... Şöyle söyleyebilirim. Tüm ülkeyi boydan boya Bakire Meryem’i görebilme adına dolaşmam için elimde biraz daha kesin bulgular olması gerekir.”

“Biraz daha kesin bulgular... Yani bir işaret görmek gerektiğini söylüyorsun. Her şeye ikna olmanı sağlayacak bir mucizeye yani.”

“Onun gibi bir şey.”

Hiçbir şey söylemeden yalnızca gülümsedi.

“Ne?”

“Mucizelerle ilgili konu. Eğer bir inancın varsa onlara ihtiyacın yoktur. Ve eğer inancından kuşku duyuyorsan hiçbir mucize işe yaramayacaktır.”

“Ah! Benim inanmamı sağlayacak birkaç mucize hemen aklıma geliyor.”

“Belki de o mucizeler gerçekleşmiştir. Ama sen henüz fark edemiyorsundur.”

Bu onu biraz öfkeliendirmişti. “Tamam, yeter. Sen FBI rozeti taşıyan bir ajansın ve bana mucizelere gerçekten inandığını mı söylüyorsun şimdi?”

Omuzlarını silkti, ardından “Diyelim ki yolda yürüyorsun. Tam karşıdan karşıya geçmek üzereyken hiçbir neden yokken

yolun ortasında bir an için pat diye durmuş ol. İşte o durduğun saniyede önünden bir kamyon veya otobüs geçmiş olsun. Eğer birdenbire durmasaydın ölmüş olacaktın. Ama durmana neyin neden olduğunu bilmiyorsun. Bir şey hayatını kurtarmıştır. Ve işte bu nedir biliyor musun? Büyük bir ihtimalle bu olayı arkadaşlarına şöyle anlatırsın; hâlâ hayatta olmam bir mucize. Bana kalırsa da öyle. Bir mucize.”

“Sen buna mucize diyorsun. Bense şans derim.”

“Eğer bir mucizenin karşısındaysan inanmak kolaydır. Gerçek sınav ortada herhangi bir mucize yokken de inanamaktır.”

Hâlâ öfkeliydi. Reilly’nin bu yönünü hiç tahmin edememişti. Tam olarak neler hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Ama onun bu düşüncelerine katılmaya hiç niyeti yoktu. “Sen ciddi misin?”

“Kesinlikle.”

Sanki uzun uzun düşünüyormuş gibi adamın yüzünü inceledi. “Tamam, bana anlatmanı istiyorum,” dedi. “İnanç, yani seninki gibi samimi inanç nasıl oluyor da bir dedektifle aynı bedende barınabiliyor.”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

Aslında ne dediğini çok iyi anladığından şüphelenmişti. Çünkü böyle bir soruyla daha önce de karşılaşmış olmalıydı. “Bir dedektif hiçbir şeye sadece güvendiği için inanmaz. Hiçbir şeye iltimas da gösteremez. Tek çalışma alanı gerçeklerdir, kanıtlar yani. Bu araştırmanın da altında şüphecilik yatar.”

“Evet.” Onun sorusuna sinirlenmediği anlaşılıyordu.

“Tamam da bunu inançla nasıl bağdaştırıyorsun?”

“Benim inancım Tanrıya,” dedi. “İnsanlara değil ki.”

“Yapma! Bu kadar basit olamaz.”

“Gerçekten” dedi sakın bir sesle “Bu kadar basit.”

Tess yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını sallıyordu. “Biliyorsun insanları başarıyla gözlemlediğimi düşünmekten zevk alırım. Ama senin hakkında kesinlikle yanılmışım. Se-

nin bir... Yani, inançlı biri olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bunun yetiştirilmeyle bir ilgisi olabilir mi?”

“Hayır, ebeveynlerim çok inançlı kimseler değildi. Bu daha sonra oldu.”

Reilly’nin açıklamasına devam etmesini bekledi. Ama o susmayı tercih etti. Tess birden mahcup olmuştu. “Bak, özür dilerim. Bunun kesinlikle son derece kişisel bir tercih olduğu çok açık. Bense burada durup seni soru bombardımanına tutuyorum.”

“Sorun değil. Sadece... Şey, babam ben çok küçükken öldü. Çok zor günler geçirdim ve o günlerde yanımda olan tek kişi bölgemizdeki kilisenin rahibiydi. Bana bu zor zamanları aşmam için çok yardımcı oldu ve o tarihten sonra kişiliğim bu şekilde biçimlendi. Hepsi bu.”

Bunları rahatlıkla açıklamasına rağmen Tess onun daha fazla detaya da girmek istemediğini hissetmişti. “Tamam.”

“Peki ya sen? Senin dinî bir eğitim almadan büyüdüğünü anlamak zor değil,” dedi.

“Doğru. Yani tam olarak bilemiyorum. Bizim evimiz daha ziyade akademik, bilimsel, arkeolojik bir ortam sayılırdı. Daha çok bunlar konuşulurdu. Çevremde teolojiyle ilgili konuların konuşulduğuna neredeyse hiç tanık olmazdım. Sonra Einstein’ın da bunlara inanmadığını öğrendim. Ve şöyle düşündüm eğer gezegendeki en zeki insan da böyle bir şeye inanmıyorsa...”

“Anladım” dedi aynı sakin ses tonuyla. “Benim en yakın arkadaşlarımdan bazıları da ateisttir.”

Tess Reilly’nin yüzüne baktı. Gülüyordu. Sonra “Bildiğim iyi oldu.” Aslında tam olarak haklı olduğu söylenemezdi. Çünkü Tess kendisini bir ateist olarak değil agnostik^(*) olarak nitelerdi. “Tanıdığım birçok insan bu görüşleriyle ahlaki erdemliliği de bir arada taşımayı başarabiliyorlar.”

(*) Tanrının olup olmadığının bilinemeyeceğini savunan düşünce sistemi. (Ç.N.)

Tess gözlerini televizyona çevirdi. Ekranda Süpermen'in gençlik yıllarındaki maceraların anlatıldığı Smallville çizgi dizisinin yeni bir bölümü vardı. Şimdi ikisi de susmuş, ekrana bakıyorlardı. Derken Reilly tamamen bambaşka bir konuya girdi. "Sana bir şey sormam lazım. Vance hakkında."

"Elbette. Nedir?"

"Biliyorsun seninle bu konuda çok sohbet ettik. Onunla mezarlıkta, mahzende yaşadıklarıyla ilgili bir hayli konuştuk. Sadece onun hakkında tam olarak neler hissettiğinden emin değilim."

Tess'in yüzü kederlenmişti. "Onu yıllar önce tanıdığımda çok hoş biri olduğunu düşünmüştüm. Yani normal biri, anlıyorsun ya. Ama ardından karısının ve doğmamış çocuğunun başına gelenler. Ne bileyim. Korkunç."

Reilly biraz tedirgin edici bir ifadeyle bakıyordu. "Yani onun için üzülüyorsun."

Adama karşı daha önce hissettiği acıma duygusunu yeniden hatırlamıştı. "Bir bakıma, evet."

"Yani müzedeki baskından, birinin kafasının uçurularak öldürülmesinden, kurşun yağmurundan... Kim'e ve annene yönelttiği tehlikeden sonra bile mi?"

Tess bir anda kendini çok savunmasız bir halde hissetmişti. Reilly henüz kendisinin de tam olarak anlayamadığı, iç dünyasındaki duygusal karmaşanın açıklanmasını istiyordu. "Bunun çılgın bir düşünce olarak görüldüğünün farkındayım. Ama garip bir şekilde, bu soruna da galiba, evet, şeklinde yanıt vermem gerekiyor. Konuşma şeklinden içinde bulunduğu ruh halinin kendisini bu yola ittiği anlaşılıyor. Tedavi edilmesi gerekiyor. Vurularak öldürmesi değil. Onun yardıma ihtiyacı var."

"İlk önce onu yakalamamız lazım. Bak Tess. İlk önce senin şunu anlamanı istiyorum. Bu adamın başından geçenler hakkında düşündüklerin bir yana bu adamın şimdi tehlikeli biri olduğunu unutma."

Tess Vance'in burada annesiyle birlikte oturduğu anı hatırladı. Adam son derece soğukkanlı bir tavırla annesiyle sohbet ediyordu. Adamla ilgili düşünceleri yavaş yavaş değişiyordu. "Bu çok garip ama... O sırada annemle kızımın tehlikede olduklarından da doğrusu pek emin değilim."

"Bu konuda bana güvenmelisin. Senin bilmediğin başka şeyler de var."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. Olayla ilgili her şeyi bildiğini sanıyordu. "Ne gibi?"

"Diğer ölümler. Bu adam tehlikeli. Tamam mı?"

Onun sert ses tonu bu konuda kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktı. Bu da Tess'in aklını iyice karıştırmıştı. "Diğer ölümler de ne demek? Kimler?"

Bir süre için Reilly yanıt vermedi. Bunun sebebi yanıt vermemeyi istediği için değildi. Bir şey onu rahatsız etmişti. Sanki Tess'in arkasında bir şey görmüş gibi belli bir noktaya bakıyordu. Tess başını kaldırdığında Reilly'nin dikkatinin büsbütün başka bir noktaya çevrildiğini fark etti. Televizyona bakarken donup kalmış gibiydi. Ekranda ise genç Clark Kent bir kez daha yeni macerasına atılmak üzereydi.

Tess gülerek "Ne oldu? Bu bölümü kaçırmış mıydın?"

Ama Reilly ayağa kalktı. "Gitmem lazım," dedi.

"Gitmek mi? Nereye?"

"Sadece gitmeliyim." Birkaç saniye sonra gitmişti bile. Ön kapının kapandığını duydu. Yeniden ekrana baktı. Duvarların arkasını görebilen, bir vuruşta da onları yıkan genç adam baktı.

İyi ama hiçbir şey anlayamamıştı.

45. Bölüm

Reilly'nin Pontiac'ı güneye, Van Wyk ekspres yoluna doğru ilerlerken akşam trafiğinin yoğunluğu henüz azalmamıştı. Birbiri ardına inen uçak motorlarının sesleri, yoğun trafiğe eşlik ediyordu. Havaalanına iki kilometre uzaklıktaydı.

Aparo silahlıydı. Otomobilin açık camından içeri giren toz yüzünden gözünü ovuştururken sordu. "Adına ne demiştin?"

Reilly gözünü yol kenarındaki tabelalara dikmiş, virajı kaçırmamaya çalışıyordu. Sonunda aradığı tabelayı gördü. Eliyle işaret etti.

"İşte orada."

Ortağı da görmüştü. Sağ taraflarındaki yeşil tabela yolun havaalanının 7 numaralı kargo binasına gittiğini gösteriyordu. Ana işaretin altında da çok sayıda farklı havayolu şirketinin logosu göze çarpıyordu. Reilly'nin dikkatini ise içlerinden yalnızca bir çekmişti:

Alitalia Kargo Servisi

11 Eylül terörist saldırılarından kısa süre sonra Kongre, Havacılık ve Taşıma Güvenliği Yasasını yürürlüğe koymuştu.

Bu yasaya göre şüpheli kişilerle valizlerin sorumluluğu havayollarından alınmış, Ulaşım Güvenliği İdaresine (UGİ) bırakılmıştı. Birleşik Devletler'e gelen herkes ve de her şey artık çok daha sıkı biçimde kontrol ediliyordu. Bilgisayarlı tomografi cihazları artık yolcuları ve valizleri en ince detayına kadar inceleyebiliyordu. Daha önceleri yolcular eski tip güvenlik cihazlarından geçerken bir miktar radyasyona maruz kalıyorlardı. Daha sonra bu uygulamaya son verilmişti. Ama bunun nedeni bu cihazların yolcuların sağlığı üzerinde olumsuz etkileri bulunabileceği şüphesinden ziyade yeni teknolojik aygıtlardan hiçbir şey gizleme olanağının kalmamış olmasıydı.

UGİ en çok kargo taşımalarını denetliyordu. Her ne kadar bu konu kamuoyunca fazla bilinmese de ülkenin güvenliğinin bu yolla daha da büyük bir tehlike altında olduğu tespit edilmişti. Her gün Birleşik Devletler'e dünyanın her tarafından binlerce tonluk konteynır gelmekteydi. Böylece yeni güvenlik yöntemleri yalnızca yolcuların valizlerini kontrol etmekle yetinmemiş de oluyordu. Yalnızca hava yoluyla değil, kara ve deniz yoluyla da gelen her boyuttaki kargo malzemeyi rahatlıkla kontrol edebiliyorlardı. Arşiv kayıtlarını da bir süre saklıyorlardı. Yani bu şekilde Vatikan'dan gelen eserlerin Amerika'ya giriş anındaki görüntülere ulaşabileceklerdi.

Ve şu anda JFK havaalanında İtalyan Ulusal Havayolu şirketinin kargo terminalinde oturup arşiv görüntülerini izlerlerken Reilly bu teknolojiden ne kadar memnun olduğunu düşünüyordu.

Verileri işleyen teknisyen monitöründen akan görüntüleri derlemekteydi. "Kendinize rahat bir yer bulup oturun beyler," dedi. "Uzun süreceğe benziyor, çok büyük bir yükleme olmuş."

Reilly eski, yıpranmış bir sandalyeye oturdu. "Bizim aradığımız kutunun çok belirgin özellikleri olmalı. Siz sadece uzaktan bakıp geçin. Görüntüye yaklaşmamız gerektiğinde ben size söylerim."

“Anlaşıldı,” dedi görevli başını sallayarak önünden akıp geçen görüntüleri izlerken.

Farklı ebatlarda kolilerin, sandıkların x-ışınıyla alınan görüntüleri hızla önlerindeki ekrandan geçmekteydi. Ancak bu görüntülerden Vatikan’ın müzede sergilenmesi amacıyla gönderdiği eserleri tespit etmek hiç zor değildi. Reilly Aparo gibi tüm dikkatini önündeki monitöre yöneltip ekranı izlerken bir yandan da bunu nasıl olup daha önce akıl edemediği için kendi kendine kızılıyordu. Önünden heykelcikler, biblolar, işleme- li çerçeveler geçip gidiyordu. Çözünürlük beklediğinden de iyiydi. Neredeyse sanat eserlerinin üzerindeki işlemleri da- hi görebiliyordu.

Ve aniden, sayısız sanat eserinin görüntülerinin arasında birden aradığını bularak,

“Durun,” diye heyecanla bağırırdı.

Orada yüksek çözünürlükle taranan görüntüde şifre çözü- cüyü yakalamıştı.

46. Bölüm

Konferans salonuna adımını attığı anda şaşkınlık içinde kalmıştı.

Üç gün boyunca Reilly'den hiçbir haber alamamış, bu onun çok tedirgin olmasına neden olmuştu. Üstüne bir de annesinin bitip tükenmek bilmeyen ısrarlı telefonlarla Arizona'ya gelmesi için ikna etme çabaları eklenince bu süre gerçekten çok zor geçmişti. Şimdi Reilly aradığı için çok mutluydu. Diğer yandan bu soruşturmanın yaşamının en önemli şeyi haline dönüştüğünün de artık farkındaydı. Reilly ne tavsiye ederse etsin, bir türlü bu konuyla ilgilenmekten kendini alıkoyamıyordu.

Ve şimdi, o ana kadar olup bitenleri unutup yaşamına kaldığı yerden devam edebilmesi için gerekli son olasılığın da uçup gittiğini fark etmişti.

Orada, masanın ortasında çok çarklı rotor şifre çözücüsünün tam bir kopyası duruyordu.

Şaşkınlık içinde, ancak *nasıl* diye sormayı başarabildi.

Reilly'e büyük bir hayretle bakıyordu. O ise kesinlikle böyle bir şaşkınlığa kapılacağını bekler bir ifade takınmıştı yüzüne. Zaten onu aramış, sanki son derce sıradan bir şeyden söz eder gibi Federal Plaza'ya bir uğrayıp uğrayamayacağını sormuştu. Güya akıllarına takılan bir iki nokta varmış.

Odadakilerin yüzlerine baktı. Jansson, Aparo, Gaines ve tanıyamadığı birkaç kişi daha. Ve de monsönyör. Yeniden Reilly'e döndü. Reilly hafifçe gülümsedi. "Bunu görmek isteyebileceğini düşündüm." Ardından daha önce tanışmadığı, elinde bilgisayar çıktıları olan birini işaret ederek "Bu Terry Kendricks" dedi. "Aygıtı o yaptı."

"Tam olarak, ekibimle birlikte yaptık, diyebiliriz," diye açıklama yapma ihtiyacı hissetti Kendricks. Ardından neşeyle gülümseyerek "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Tess gözlerini önündeki makineden ayıramıyordu. Ardından kendisine uzatılan bilgisayar çıktılarını aldı. Hızla göz gezdirdi. Bu da tahminlerini doğrulamıştı. Yeniden Kendricks'e doğru döndü.

"Çalışıyor mu?"

"Ah! Evet. Her şey tam yerli yerine oturuyor. Latince de elbette. Zaten bu yüzden bunu çevirmeleri için bir grup dilbilimciden yardım istedim."

Tess hâlâ tam olarak kavrayamamıştı. Yeniden yüzündeki şaşkınlığı aynen muhafaza ederek Reilly'e döndü. "Ama... Nasıl?"

"Gümrüklerden geçen her şey x-ışını taramasından geçirilir," diye açıkladı. "Vatikan'a ait olsalar bile."

Tess oturmak zorunda olduğunu hissetti. Dizleri titriyordu. Aynı şekilde elleri de. Bu titreyen elleriyle kendisine uzatılan dokümanı aldı. Ardından bilgisayar çıktısını incelemeye koyuldu.

Bu 1291 Mayıs tarihli bir mektuptu.

"Bu Akka'nın düştüğü yıl," diye açıkladı. "Haçlıların elinde kalan son şehir."

Yeniden maceraları efsaneleşmiş, yüzyılları aşan mektubu okumaya koyuldu.

"Büyük üzüntüyle bildirmek zorundayız ki" diye başlıyordu mektup "Akka artık bizim korumamız altında değil. Karanlık çökerken kenti terk ettik. Arkamızda bıraktığımız kent yanarken kalplerimizin de aynı şekilde..."

47. Bölüm

DOĞU AKDENİZ MAYIS 1291

Tüm gece sahil boyunca yolculuk etmişlerdi. Ardından şafak sökerken gemi batıya yönelmiş, Kıbrıs açıklarına varmış ve güvenli bölgeye ulaşmışlardı.

Akka'da yaşadıkları o korkunç saatlerden sonra Martin hiç olmazsa biraz olsun dinlenebilme fırsatı bulabilmek için arka tarafa geçmişti ama gerek geminin hareketleri gerekse de ölüm döşeginde bıraktıkları ustalarının görüntüsü buna pek imkan vermiyordu. İlk ışıklarla yeniden güverteye çıktığında gördüğü şey şok geçirmesine neden oldu. Önlerindeki karanlığı aydınlatarak birbiri ardına çakan şimşekler yaklaşmakta olan fırtınanın habercisiydi. Büyük bir kuvvetle esmeye başlayan fırtınanın sesi kulaklarına kadar geliyordu. Arkalarında ise doğu yönünde, yükselmekte olan güneşin önündeki pembe bulutlar bambaşka bir fırtınanın işaretiydiler. O tarafta da şimşekler çakıyordu.

Bu nasıl olabilir ki? diye düşündü Martin. İki fırtına birden. Bir önümüzde, diğeri arkamızdan bize doğru geliyor.

Hugh'a sorunca kaptanın da daha önce böyle bir şey görmediğini öğrendi.

Adeta kapana kısılmışlardı.

Rüzgârın hızı giderek artıyordu ve birden soğuk, insanın içine işleyen bir yağmur başladı. Gemi tehlikeli biçimde yalpalamaya başlamıştı. Mürettebat kontrolü sağlamak için küreklere sıkıca asılırken, geminin direğinden rüzgâra karşı direnmeye çalıştığının ifadesi olan çıtırtılar gelmeye başladı. Arka taraftaki atlar panik içinde kişneyerek çırpınıyorlardı. Martin kaptanın fırtınadan kaçabilmek için dümencilere yeni talimatlar verdiğini, kölelerin küreklere asılmaları için emirler yağdırdığını, ama diğer taraftan da şu an bulundukları konumlarını da önündeki cetvele işaretlediğini gördü.

Martin Aimard'ı güvertede buldu. Yaşlı şövalye de yaklaşmakta olan fırtınayı endişeli gözlerle izliyordu. "Sanki Tanrı bizi yutması için denizi üzerimize salıyor gibi," dedi Martin'e. Gözlerinden içinde bulunduğu derin kaygı rahatça okunuyordu. Çok geçmeden şiddetli fırtınanın vahşi kolları arasına girmişlerdi bile. Gökyüzü bir anda simsiyah olmuş, gündüz adeta geceye dönmüştü. Rüzgârın hızı da son derece artmıştı. Gemiye sancak tarafından da kıç taraftan da sular doluyordu. Gök delinmiş gibiydi. Şiddetli yağmur, kulakları sağır edercesine birbirini ardına çakan şimşekler geminin adeta dünyayla bağlantısını kesmişti.

Hugh adamlarından birine ufka bakıp en yakın karanın nerede olduğunu tespit etmesini istedi. Martin adamın sel gibi yağmurda gönülsüzce direğe tırmanmaya çalıştığını gördü. Gemi şiddetli dalgalarda yalpalanarak yol alırken fırtınanın kabarttığı sular neredeyse geminin boyunu aşıyordu. Kürekçiler kendilerini kurtarmak için kürekleri bırakıp geminin kıç tarafına doğru kaçarken bazıları da vahşi biçimde zincirlere bağlanmış ama şimdi can havliyle kargaşayı daha da artıran kölelere yakalanmadan arka tarafa kaçmayı başaramadığından onlarla boğuşuyor, bu sırada da yaralanıyorlardı. Geri

kalanları da Hugh'un küreklerin çekilmesi yönündeki talimatını yerine getirmeye çalışıyordu.

Gemi saatlerdir devasa boyutlardaki dalgalarla umutsuz bir savaş içindeydi. Martin birden neredeyse insanı sağır edecek şimşek seslerinin ardında zemindeki tahtalardan birinin gürültüyle kırıldığını duydu. Bir anda denizin lacivert suları gemiye hücum etmişti. Gemi şimdi daha şiddetli sallanıyor, parçalara ayrılmak üzere olduğunun işaretlerini veriyordu. Gemi direğinin büyük bir gürültüyle kırıldığını duyan Martin dönüp baktığında yukarıdaki gözcünün azgın dalgaların içine düştüğünü gördü.

Artık ne bir yelkeni ne de kürekleri olan gemi şimdi tam manasıyla dalgaların merhametine teslim olmuştu. Üç gün ve üç gece boyunca hiçbir şey değişmedi. Ancak yine de bir şekilde gemi hâlâ tek parçaydı. Sonra dördüncü günün sabahı rüzgârın şiddeti aynen devam ederken Martin önlerindeki karanlığı işaret eden adamlardan birinin "Kara göründü!" diye bağırdığını duydu. Ancak o sulardan başka bir şey göremiyordu. Adam bom boş ufka bakıp uzaklarda, karanlıkta kara göründüğünü söylüyordu.

İşte o anda beklenen şey oldu.

Tam kara görüldüğüne sevinirlerken, gemi insafsızca parçalanmaya başladı. Geminin geçmeli tahtaları, inleyerek, birbirinden ayrılıyordu. Gemi giderek parçalanırken kırılan tahtalardan çıkan sesler adeta patlamalara benziyordu. Zincirli kürekçilerin çığlıkları şimdi korku içinde kişneyen atların seslerini dahi bastırmıştı.

"Köleler!" diye bağırdı Hugh. "Zincirlerini çözün de boğulmasınlar!" Adamlar koşarak zincirleri çözerek adamları serbest bıraktı. Ama özgürlükleri çok kısa sürmüştü. Gemiye dolaşan sulara karşı koyamayarak azgın dalgalara kapıldılar.

Hugh artık kaçınılmaz durumu kabullenmek zorundaydı. "Filikayı indirin!" diye bağırdı. "Gemiye boşaltın!" Martin ha-

yatta kalmalarının yegane sebebi olan şeyi kurtarmak için hızla koşunca Aimard'ın elinde büyükçe bir deri torbayla suları yararak ön güverteye doğru ilerlediğini gördü. Martin ona seslenmek üzereydi ki bir başka şiddetli dalga daha omzuna çarptığı gibi Aimard'ın hızla yere düşmesine neden oldu. Canının acısından inledi, bu sırada kaburgalarında biri kırılmıştı, ama dişlerini sıkarak kalkmaya yeltendi. İşte o anda kendisine bir elin uzandığını ve onu çekmeye çalıştığını fark etti. Martin yanına gelmiş ona yardım etmeye çalışıyordu. Ancak elinde tuttuğu deri torbanın ağırlığı nedeniyle zorlukla kalkabildi.

Güçlkle de olsa filikaya tırmanmayı başardılar. Şimdi güverte hizasındaydılar ve Carmaux'lu Martin bu noktada sulara gömülmekte olan Şahin Tapınağı'na son kez baktı. Parçalanmış gemi giderek gözden kayboluyordu. Geminin o uzun direği suların içinde yok olurken, su yuttuğu bu büyük yemin etkisiyle şeytani biçimde titriyordu. Bu titremelere boğulan atların sesleri eşlik ediyordu. Filikadaki diğer sekiz kişiye bakınca Martin hissettiği büyük korkunun aynısını onların da yüzünde görebildi. Bu sırada da gemi azgın dalgaların içinde tamamen gözden kayboldu.

Şimdi yalnızca dalgaların ve rüzgârın etkisiyle bir o yana bir bu yana savruluyorlardı. İçinde bulundukları filika adeta kâğıttan yapılmış gibiydi. Ancak kaptan filikadaki dokuz kişiden altısının kürekleri çekmeye başlamasını sağladı. Büyük çabayla, suları yara yara ilerlemeye başladılar. Kürekleri çekerken Martin artık tamamen bitip tükenmiş bir halde boş bakışlarını ufka dikmişti. Önce Kutsal Topraklardan kaçmıştı, şimdi de Şahin Tapınağı yok olmuştu. Karaya ulaşırsalar bile daha ne kadar hayatta kalabileceğini düşündü. Nerede olurlarsa olsunlar, evlerinden çok uzaktaydılar. Düşman topraklarının tam ortasındaydılar. Ve en gariban düşman aske-rine karşı bile kendilerini koruyacak bir silahları yoktu.

Filika saatlerce sürmüş gibi gelen yolculuğunun ardından nispeten durgun sulara ulaştı. Dalgaların şiddeti giderek azalıyordu. Büyük arzuyla baktıkları karayı sonunda gördüler. Kısa süre içinde de karaya ulaştılar. Kumsala inip, filikayı da çektiler. Hâlâ rüzgar esiyor, buz gibi yağmurun altında ıslanıyorlardı ama hiç olmazsa ayaklarını basabilecekleri bir toprağa kavuşmuşlardı.

Filikanın arkasından kılıçlarını alıp ardından filikayı yeniden, fırtına dinmesine rağmen hâlâ bir hayli dalgalı olan sulara saldılar. Bu kumsalda dolaşan herhangi biri onların varlığından şüphelenmemeliydi. Hugh onlara fırtınaya yakalandıklarında kuzeye doğru gittiklerini bu nedenle de Şahin Tapınağı'nın Kıbrıs adası civarından kuzeye doğru sürüklenildiğini söylemişti.

Adamın bilgisine ve tecrübesine güvendiklerinden Aimard buradan batıya yürüyüp bir liman aramak yerine içeriye doğru yürümelerinin daha doğru bir karar olacağına karar verdi.

Alçak tepeler onların yürüyüşünü kolaylaştırıyor, şiddetli rüzgârın etkisini bir nebze olsun azaltıyordu. Daha da önemlisi bu bölgedeki insanlara da görünmeden ilerlemiş oluyorlardı. Şimdilik en ufak bir tehlikeyle dahi karşılaşmamışlardı ve fırtınanın sesinden başka hiçbir şey duymamışlardı. Hatta bu berbat havada vahşi hayvanlar bile ortadan kaybolmuş gibiydi. Bu uzun ve yorucu yolculuk sırasında Martin, Aimard'ın durumunun giderek kötüleştiğini görüyordu. Göğüs kafesindeki çatlak oldukça ciddiydi ve acısı her an daha da artıyordu. Çektiği dayanılmaz acı yüzünden okunsa da Aimard büyük bir cesaret örneği göstererek yola devam ediyordu. Elindeki torbayı yarasının üzerine bastırarak ve de acıya katlanarak ilerlemeye çalışıyordu.

Bir yerleşim yerine ulaştıklarında kısa bir an bu halde birileriyle dövüşmek zorunda kalabileceklerini düşünerek korktular. Yalnızca yaralı ve yorgunluktan tükenmiş bir halde değildiler, aynı zamanda fazla silahları da yoktu. Ancak burada yiyecek bulabilme ümitleri bu korkularını bastırdı. Ancak hem bu ümitleri hem de korkularının boş olduğunu kısa zamanda anladılar. Zira bulundukları kasaba terk edilmişti. Tüm evler bomboştu. Kasabanın ortasında yıkılmış bir kilise gördüler. Kilisenin duvarları yerli yerindeydi ama çatı tamamen yanmış, yüksek taş sütunların bir kısmı da yıkılmıştı. Kiliseye karşı yapılan bu büyük saygısızlığın tarihini kestirmek pek olası değildi. Ama birkaç haftadan eski olduğu kesindi. Hatta aylar önce, hatta yıllar önce meydana gelmiş bile olabilirdi.

Kilisenin tam karşısında çok büyük yaşlı bir söğüt ağacının yapraklı dalları önündeki küçük bir kuyuya kadar eğilmişti.

Felaketzedeler büyük bir dikkatle güvenli olduklarını düşündükleri bu noktada biraz oturup dinlendiler. İçlerinde durumu en kötü olan Villiers'li Aimard'dı. Martin ona kuyudan biraz su getirmeye gidiyordu ki bir ses duydular. Hafif hafif çalan zillerin sesiydi bu. Yorgun adamlar hemen silahlarına davranıp bir araya geldiler ama bu sesin kaynağının kendilerine yaklaşan bir keçi sürüsü olduğunu gördüler. Daracık yoldan gelen sürünün arkasında da yaşlı bir çobanla küçük bir çocuk gördüler.

Aimard'a bakıp onun başıyla yaptığı işareti gören Martin komutayı ele aldı. Sadece el işaretleri kullanarak grubun diğer üyelerini duvarın arkasına gönderdi, Hugh'la birlikte yaşlı adama doğru yürümeye başladılar. Onları gören çoban o anda dizlerinin üzerine çökerek kendisini öldürmemeleri, torunundan da ayırmamaları için yalvarmaya başladı. Kardeşlerinin bir kısmı gibi Martin ve Aimard da Arapça konuşabiliyordu. Adama hayatının tehlikede olmadığını anlatarak sakinleşmesini sağladılar. Ancak bir keçi satın almak istedikle-

rini açıklamaları daha da uzun sürdü. Çünkü gerçekten keçinin bedelini ödemek istiyorlar, hayvanı zorla almak istemiyorlardı. Ancak hiç paraları ve de değerli bir şeyleri olmadığından, keçiye karşılık yanlarındaki öteberilerden verdiler. Gerçi verdikleri keçinin karşılığında çok azdı ama yinede karşılığında bir şeyler vermişlerdi. Çoban ve torunu keçilerini sularlarken şövalyeler de keçiye kesmişlerdi. Bir ateş yakarak hayvanı pişirmeye koyuldular. Ardından da çobanı ve çocuğu birlikte yemeğe davet ettiler.

Bu şekilde davranmaları büyük bir ihtimalle hayatlarını kurtarmıştı.

Yaşlı adamın Fonsalis adlı bir yerden geldiğini öğrendiler. Adam kendilerine bir zarar vermedikleri için minnettardı. O öğleden sonra çoban ve küçük yardımcısı sürülerini önlerine katarak yollarına devam etmek üzere yanlarından ayrıldı. Karınları iyice doymuş ve dinlenmişlerdi. Şövalyeler ve mürettebat biraz daha dinlenmenin iyi olacağına karar verdi. Ne de olsa ertesi sabah yolculuklarına kaldıkları yerden devam edebileceklerini öğrenmişler, bu da onları bir hayli rahatlatmıştı.

Ama fazla dinlenemeyeceklerdi.

Nöbetçi olarak bıraktıkları şövalye sesi duyup Martin'i uyardı. Birisi koşarak kendilerine doğru geliyordu. Biraz daha dikkatle bakınca gelenin çobanın torunu olduğunu gördüler. Nefes nefeseydi ve son derece korktuğu belli oluyordu. Onlara bir grup Memluk askerinin bulundukları yöne doğru geldiğini söyledi. Yaşlı adam o askerlerle bir defasında karşılaşmıştı. Adamın her şeyini çalmışlardı. Buraya su için geldiklerini tahmin ediyordu.

Gelenlerle dövüşmekten başka çareleri yoktu.

Aimard'ın da desteğiyle Martin hemen bir plan yaptı. Bir pusu kurmaya karar vermişlerdi. İkiye ayrıldılar. Birinci gruptakileri V şeklinde dizerek düşmanı karşılayacak şekilde yerleşip, sırtlarını da kuyuya verdiler.

Eski kilisede buldukları çeşitli ebatlardaki demirleri aldılar. Bu demirleri silah olarak kullanacaklardı. Ardından kuyudaki kovayı çekmek için kullanılan halatı aldılar. Hugh ve denizcilerden biri V harfi biçiminde dizilen adamların en önüne geçtiler. Ardından halatı enlemesine geçirerek üzerini toprakla kapattılar. Ardından da yerlerini aldılar. Planda aksayacak bir şey olup olmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra Martin de kuyunun arkasına saklanıp beklemeye başladı.

Çok fazla beklemelerine gerek kalmamıştı. Memlukluları henüz görmemişlerdi ama adamların gürültülü kahkahaları işitilmeye başlanmıştı bile. Bu kadar rahat hareket etmelerinin nedeni bölgede kendilerine kafa tutacak birileri olamayacağına emin olmalarındandı. Memlukluların bu bölgede hiçbir şeyden korkuları yoktu. Yaklaşık elli yıl kadar önce bu topraklarda yaşayan binlerce genç erkek Mısır Kralının emrinde çalışmak üzere satılmıştı. Kral bu adamları kendi ulusal muhafızı yapıp onlara Arapça “Sahipli” anlamına gelen Mamelek adını verdiğinde bu davranışının sonucunun neler olabileceği konusunda en ufak bir fikre dahi sahip değildi. Birkaç yıl sonra Memluklular isyan ederek kısa süre içinde Mısır’ın yönetimini ellerine geçirdiler. Sonunda da kendilerini yakalayarak, esir edip satan adamlardan bile daha çok korkulan bir grup haline geldiler.

Deri ve demir vücut zırhı giymiş her bir atlı uzun kılıçlar taşıyorlardı. Bu kılıçların yanında da yine bellerinde bir hançer taşıdıkları görülmüyordu. Her bir atın eğrinin yanında geniş, yuvarlak metal bir kalkan asılıydı. Yine mızraklarının ucundaki renkli flamalar göze çarpıyordu. Hızla tozu duma-katarak ilerliyorlardı.

Martin adamları saydı. Çocuğun tahmini mantıklıydı. Tam olarak yirmi bir savaşı tespit etmişti. Hepsini birden öldürmek zorunda olduklarını biliyordu, aksi takdirde kendi sonlarını hazırlamış olacaktardı. Eğer içlerinden bir teki bile kaçmayı başarırsa gidip çok daha kalabalık bir orduyla gelecekti.

Hugh ve adamının bulunduğu yerden son Memluklu geçtiğinde Martin grup liderinin kuyunun başına gelerek adamlarına atlarından inmeleri talimatı verdiğini duydu. Ardından saklandığı yerden adeta bir ok gibi fırlayarak elindeki kılıçla yakınındaki iki adamın kafasını uçurdu. Geri kalan adamlar da tam bu sırada atlarından iniyorlardı. Diğer kazazedeler de bulundukları yerlerden fırlayıp, savaş naraları atarak Memlukluların üzerine atıldılar. Adamların silahları vardı ama gafil avlanmışlardı. Şaşkınlıklarının bedeli de çok ağır olmuştu.

Atlarının üzerinde kalan diğerleri atlarını geri döndürüp geldikleri yöne doğru dörtlüye kaçmaya başladılar. Ancak tam Hugh'un yanına ulaşmışlardı ki gemi kaptanı adamıyla birlikte aynı anda halatı tutup kaldırdı. Atlılar halatı görmemişlerdi. En öndeki atı halata takılıp devrilirken arkasındakiler de ona çarptılar. Böylece atların üzerindeki tüm biniciler çaresiz bir biçimde yere düşmüşlerdi. Bunu gören şövalyeler büyük bir hızla düşmanın üzerine atıldı. Çok geçmeden bu küçük savaş alanında bir tek Memluklu bile kalmamıştı.

Ama bu küçük bir zaferdi. Bu kargaşada iki denizciyle iki şövalye ölmüştü. Geriye biri yaralı Aimard olmak üzere sadece beş kişi kalmıştı.

Ama şimdi hem atları hem de silahları vardı.

O gece ölülerini gömdükten sonra felaketzedeler yıkılmış kilisenin duvarının yanında uyudular. Ancak sabaha kadar, dönüşümlü olarak içlerinden birini nöbetçi bırakıyorlardı. Ama Martin buna rağmen bir türlü uyuyamamıştı. Başından geçenleri tekrar tekrar düşündüğünden zihni allak bullak olmuştu.

O sırada yatıp, dinlenebilmek için içeri giren Aimard'ın bulunduğu taraftan, kilisenin içinden gelen bir tıkırtı duydu. Yaşlı adamın acısının büyük olduğunu biliyordu. Yaşlı şövalye öksürdüğünde kan tükürüyordu. Ayağa kalkarak kilisenin yanıp, yıkılmış kapısından geçerek içeri girdi. Aimard bıraktığı yerde değildi. Martin karanlıkta etrafına baktığında yaş-

lı adamın bir köşede oturduğunu gördü. Adam, küçük yıkılmış çatıdan esen rüzgârda titreşen ateşin başındaydı. Yaklaştığında adamın bir şeyler yazmakla meşgul olduğunu gördü. Yaşlı şövalye bir mektup yazıyordu. Yanında da Martin'in daha önce görmediği çarklı, garip bir makine vardı.

Aimard başını kaldırdı, ateşin ışığında parıldayan gözlerini Martin'e çevirerek "Bu konuda senin yardımına ihtiyacım var," dedi. Artık zorlukla konuşabiliyordu.

Martin tereddüt ederek yavaşça yaklaştı. Kaslarının iyice gerildiğini hissediyordu. "Nedir?" diye sordu.

"Artık direncimin sonuna geldim sanırım," dedi Aimard, ardından öksürdü. "Gel." Ardından inleyerek ayağa kalktı, yerdeki deri torbayı alıp, kilisenin iç kısmına doğru ilerledi. Burada sıra sıra taşlar vardı. Bu taşların bazılarının üzerinde de tarih ve isimler vardı. Martin bunların mezar taşı olduğunu anlamıştı.

"Burası" dedi Aimard Romiti isminin oyulduğu taşın önüne Martin soran bakışlarını Aimard'ın üzerine çevirmişti. Kendisinden ne yapmasının istendiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Aimard gülümsemeyi başardı. "Bunu açman için sana ihtiyacım var," dedi.

Daha başka bir açıklamaya ihtiyaç duymaksızın Martin kılıcını çıkartıp, taşın altına yerleştirdi ve bastırarak yukarı kaldırdı.

"O şekilde tut," dedi Aimard ve dizlerinin üzerine çökerek elindeki deri torbayı mezardan içeri bıraktı. Ardından genç şövalyeye dönerek "Tamam, bırakabilirsin," dedi. Martin mezar taşını dikkatle yerine bıraktı. Aimard taşın yerinden oynadığının anlaşılıp anlaşılmadığını tespit etmek için bir süre dikkatle inceledi ardından inleyerek kalkıp, adeta sürünerek küçük ateşinin yanına döndü.

Martin orada öylece durmuştu, ne düşüneceğini bilemeden bakıyordu. Villiers'li Aimard onu Tarikata katılması için da-

vet ettiği anda büyük onur duymuş heyecanlanmıştı. İlk üç yıl boyunca bu duygularında ne kadar haklı olduğunu görmüşü. Tapınak Şövalyeleri kesinlikle son derece cesur, asil bir gruptu. Kendilerini Tanrıya, insanlığa ve de kilişeye adanmışlardı. Ama şimdi Kutsal Topraklar kaybedilmişti. Onlara ne olacaktı? Bundan sonraki amaçlarının ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Onun kafasına takılan diğer şeyler şimdi birer birer su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Yıllar içinde Tarikatla ilgili bir takım farklı yorumlar yapıldığının da farkına varmıştı. Kulak misafiri olduğu bazı konuşmalarda Tarikatla kilise arasında bir çekişme olduğu yönünde bir takım şeyler öğrenmişti. Daha önceden bu ikisi arasında güvene dayalı sıkı bir bağ bulunduğunu düşünürken, şimdi tam aksine birbirleriyle ters düşüklerini ve bunun sonucu olarak da artık birbirlerine güvenmediklerini anlamıştı. Buna ilave olarak kilise bu son olaylarda da kendilerine destek gücü göndermemişti. Kilisenin yardım çağrılarına ret yanıtını vermesinin ardından da Akka şehri düşmüşü. Nasıl olmuştu da Kilise Tapınağı tehlikeye atabilmişü?

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Kesinlikle yanılıyor olmalıydı.

Sonra Beaujeu Tarikattan yalnızca birkaç kıdemli üyenin katıldığı gizli bir toplantı yapmışü. Bu toplantıya katılan üyeler son derece üzgün ve endişeli tavırlarla dönmüşler ama hiçbir şekilde de toplantıyla ilgili bir açıklama yapmamışlardı. Villiers'li Aimard gibi kıdemli üyeler açık sözlülüğü ve dürüstlüğünden dolayı Martin'i çok beğeniyorlardı. İşte bu nedenle Aimard'la Büyük Üstad arasında geçen şifreli konuşmaların ve işlemeli küçük kutunun Aimard'a teslim edilmesinin ardından Martin'i de alarak Şahin Tapınağı'na binmişlerdi. Ve şimdi de olan buydu.

Ama kendisine güvenilmiyor muydu?

“Martin.”

Afallayarak Aimard’a döndü. Yaşlı şövalyenin yüzü şimdi çektiği acıları bütün açıklığıyla yansıtıyordu, sesi ise fısıltıdan ibaretti.

“Düşüncelere daldığını tahmin edebiliyorum. Ama inan bana sana anlattığımda... Bilmen gereken şeyler var. Eğer Tarikatımız devam edecekse kesinlikle bilmen gereken şeyler... Beaujeu bu bilgiyi ve görevi bana verdi ama...” Sustu, uzun uzun öksürdü. Ağzındaki kanları temizledi, ardından yine fısıltıyla “Benim yolculuğum burada sona eriyor. İkimiz de bunu biliyoruz,” dedi. Bu noktada elini kaldırarak Martin’in itiraz etmesini engelledi. “Şimdi bu bilgiyi sana aktarmak zorundayım. Benim başladığım işi senin bitirmen gerekiyor.”

Bu sözler üzerine Martin az önce düşündükleri için derin bir suçluluk duymuştu.

“Yanıma otur,” dedi Aimard. Ardından yaşlı adam bir süre durup, yeniden konuşabilmek için gücünü topladı.

“Uzun yıllar boyu bu sır Tarikatımızdaki çok az kişi tarafından biliniyordu. En başında bunu dokuz kişi biliyordu ve sayı hiçbir zaman daha fazla olmadı. Bu sır bizi bir arada tutan Tarikatımızın esasıdır. Aynı zamanda da korkunun ve kilisenin kıskançlığının da kaynağını oluşturur.”

Aimard gece boyunca konuştu. İlk başlarda Martin duyduklarına pek inanamıyordu. Ancak yavaş yavaş büyük bir şaşkınlık içinde, bunları anlatan kişinin Aimard olduğu gerçeğini de aklından çıkarmayarak, bu anlatılanların bir fantezi filan olmadığını yüreğinin derinliklerinde hissetti. Tüm bunlar gerçeğin ta kendisiydi.

Aimard öyküsünü anlatırken sesi giderek güçsüzleşiyor, titriyordu ama anlattıkları Martin’in tüm olup biteni şimdi idrak etmesini sağlamıştı. Artık hissettiği öfke, korku ve hayranlıkla karışık bir saygıya dönüşmüştü. Adeta huşu içindeydi. Asıl amacın etkisi tüm benliğini kaplamıştı. Aimard onun için adeta bir babaydı ve yaşlı şövalyenin kendini bu amaca

adadığını görmek ona karşı içinde hissettiği hürmeti katlamıştı. Yavaşça yaşlı şövalyenin ruhundan süzülen bu görev uğruna kendini adama arzusu onun ağzından dökülen her kelimeyle Martin'in içine işliyor, ruhuyla bütünleşiyordu.

Güneş doğana dek konuştular. Aimard'ın anlatacakları bittiğinde Martin bir süre sessiz kaldı. Ardından "Benden istediğin nedir?" diye sordu.

"Bir mektup yazdım," dedi Aimard. "Bu kesinlikle Paris Tapınağı'nın Büyük Üstadına ulaştırılmalı. Başka kimsenin de eline geçmemesi gerek." Mektubu yazılanları okuyamayan Martin'e bıraktı. Ardından Aimard yanındaki aygıtı işaret ederek "mektup şifreli... Düşmanların eline geçebilme ihtimalinden dolayı."

Aimard bir süre susup, dışarıdakilere baktı. "Düşman topraklarımızda. Ve sadece dördünüz kaldı," dedi. "Bir süre daha birlikte kalmaya mecbursunuz. Ardından ikiye ayrılın. Farklı güzergahlardan Paris'e ulaşmaya çalışın. Her bir grupta mektubun bir eşi olacaktır. Diğerlerine de görevinizin önemini anlat ama asla, sana yalvarıyorum, asla, ölmek üzere olduğunu anladığın ana dek sana anlattıklarımın kimseye bahsetme."

Martin eski dostunun yüzünü uzun uzun inceledi. "Ya hepimiz Paris'e ulaşmadan yolda ölürsek? O zaman Tarikata ne olacak?"

"Başkaları da var," diye açıkladı Aimard. "Bazıları Paris'te bazıları başka yerlerde. Gerçek asla yok olmayacak." Yeniden susup, bir süre daha soluklandı. "Mektuptakileri yalnızca ben biliyorum. Aslında Hugh'un da tahmin ettiğini sanıyorum. Ama asla soru sormayacaktır. O Kardeşimiz olmayabilir ama onun sadakatinden asla şüphe etme. Mecbur kalırsan benim sana güvendiğim gibi sen de ona güvenebilirsin."

Aimard iç yeğelinin cebine elini sokup "Bunları şimdi al ve diğerlerine dağıt," diyerek iki küçük yağlı deriyle sarılmış mektubu çıkardı.

"Hugh'a?"

Aimard başını salladı. “Hayır. O bizim Tarikatımızın üyesi değil. Ayrıca Paris Tapınağı’nın Büyük Üstadı sadece gerçek bir Kardeşi dinleyecektir. Ama diğer taraftan Hugh’un kesinlikle senin yanından ayrılmaması gerektiğini düşünüyorum.”

Martin düşünceli bir tavırla başını salladı, ardından sordu. “Peki ya sen?”

Aimard öksürdü, ardından sakalını eliyle temizledi. Martin onun tükürüğünün kıpkırmızı olduğunu görmüştü. “Şimdiye dek talihimiz yaver gitti. Ama hiç kuşku yok ki, ileride sizleri daha büyük tehlikeler bekliyor,” dedi. “Hasta ve yaralı birinin sizi yavaşlatmasına izin verilemez. Ne ileride ne de şimdi. Daha önce de dediğim gibi. Benim yolculuğum sona erdi.”

“Seni burada bırakamayız,” diye karşı çıktı Martin.

Acıyla inleyen Aimard parmaklarıyla kaburgalarına dokundu. “Gemideki kazadan sonra” dedi “Buraya kadar gelebildiğim için şanslıyım. Mektupları al ve yola çık. Bir şekilde mutlaka Paris’e ulaşmalısın. Bu görevin çoğu senin omuzlarında.”

Carmaux’lu Martin başını salladı, ardından yaşlı dostunun ve yol göstericisinin koluna sıkıca sarıldı. Ardından dışarıda atlarının yanında bekleyen diğerlerinin yanına gitmek üzere oradan ayrıldı.

Diğerlerine kısaca yapacaklarını anlattı. O sırada kiliseye doğru döndüklerinde Villiers’li Aimard’ın sendeleyerek kiliseden dışarı çıkıp, kuyuya doğru ilerlediğini gördüler. Çarklı aygıt da elindeydi. Martin adeta huşuyla eski dostunun kuyuya atlamasını izledi. Yaşlı şövalye kuyuya düşerek parça parça olmuştu.

“Tanrı seninle olsun,” dedi Martin sessizce. “Ve de bizimle.”

Atlardan birinin dizginlerini yakaladı ve eğerin üzerine atladı. Kısa süre içinde dört atlı kasabanın yıkıntılarının arasından geçerek ilerlemeye koyuldular. Bir süre sonra da ayrıldılar. Şimdi kendilerini bekleyen kaderden bihaber, ne tür tehlikelerle karşılaşacakları konusunda en ufak bir bilgileri olmaksızın, kuzeye, Fransa’ya doğru uzun yolculuklarına başladılar.

48. Bölüm

Tess Memluk bölgesiyle ilgili yoğun düşüncelere dalmıştı ki Jansson'un sesiyle ortaçağa yaptığı ziyareti kesip, yeniden bu dünyaya döndü.

"Vance'in de bu dokümanları şimdiye dek tercüme ettiğini kabul etmek zorundayız," diye belirtti boğuk bir ses tonuyla.

Reilly bir an bile duraksamadan başını sallayarak "Kesinlikle" dedi.

Tess nerede olduğunu hatırlamıştı. Hâlâ elinde tuttuğu bilgisayar çıktıklarına bakıyordu. Etrafındakilerin yüzlerini inceledi, bir süre. Hiçbiri onun kadar şaşkın gözüküyordu. Bunun anlamı onun açısından çok farklıydı. Sıra dışı, özel anlayışlarını tüm yaşamlarına, davranışlarına, düşüncelerine ve de ölümlerine adapte eden bu efsanevi adamlar onu ziyadesiyle etkilemişti. Diğer yandan da müzedeki o geceden beri içinde beliren sezgilerinde de haklı olduğu kanıtlanmıştı. Tüm bedeni büyük bir umutla titremekteydi. Bu da onun Tutankomon'u yada Truva'sı olabilirdi. Etrafındaki insanların elinde tuttuğu bu bilgisayar çıktısının anlamını kavradıkları için mi, yoksa çözmeye uğraştıkları olayda yol gösterici bir delil buldukları için mi heyecanlı olduklarını merak ediyordu.

Jansson'un açıklaması bu düşüncelerden hangisinin doğru olduğu konusunu kuşku bırakmayacak şekilde ortaya koymuştu. "Tamam, hâlâ burada tam olarak neden bahsettiğimizi bilmiyoruz," dedi Ardından "Ne olduğunu değil de küçük bir torbada taşınabilecek kadar ufak olduğunu biliyoruz. Ama en azından adamın nereye gittiğine eminiz. Fonsalis'e" diye ekledi. Jansson, Hendricks'in soran bakışlarını görünce sözünü kesti.

"Özür dilerim," dedi Hendricks hüzünlü bir ses tonuyla. "Size pek yardımım olamayacak. Bu konu üzerinde çalışan bir ekibim var. Ama şimdilik hep duvara tosladılar. Hiçbir yerde kayıtlara rastlayamadık."

Jansson kaşlarını çattı. Canı çok sıkılmıştı. "Hiçbir şey mi?"

"Ne yazık ki. Tabii ki şimdilik. Burada on üçüncü yüzyıl Avrupa'sından bahsediyoruz. O çağda haritacılık çok zayıftı. Son derece basit, ilkel yöntemlerle yapılan bu haritalardan da elimizde çok az sayıda var. Bunlar da bizlere hiçbir şey ifade etmiyor. Biz de o günlerden günümüze ulaşan tüm dokümanları tarıyoruz. Mektuplar, seyir defterleri ve bunlar gibi şeyleri. Ama bir sonuca ulaşmak zaman alacak."

Tess, Jansson'un arkasına yaslanarak eliyle alnını ovuşturmasını izledi. Adamın yüzü kederliydi. Onun daha önce böyle bir durumla karşı karşıya kalmadığı açıkça belli oluyordu.

"Belki Vance de henüz anlayamamıştır," dedi Aparo.

Tess söze karışmak için bir süre tereddüt etti. "Ben öyle sanmıyorum. Bu onun uzmanlık alanı. Bazı referans kaynaklarına veri bankalarında rastlanmayabilir. Eğer baskı sayıları çok düşükse bu mümkündür. Bu tür kaynaklar daha ziyade nadir rastlanılan el yazması değerli kitaplara benzerler. Bulunmaları çok zordur. Ama Vance nereye bakması gerektiğini bildiği için böyle bir kaynağa ulaşmış olabilir."

Jansson, Tess'i düşünceli bakışlarla dinliyordu. Onun hemen yanında oturan De Angelis de gözlerini Tess'e dikmişti.

Ancak Tess bu bakışlardan hiçbir anlam çıkartamıyordu. Elbette bu odadaki herkesten çok böyle bir ayrıcalığı yaşadığı için memnun olması gerekirdi. Ama ne yüzünde böyle bir mutluluğun emareleri vardı ne de toplantının başından beri ağzını açıp bir şey söylemişti.

“Pekâlâ, eğer o herifi enselemek istiyorsak, bunu anlamak zorundayız,” diye mırıldandı Jansson. Ardından De Angelis’e döndü. “Peder, sizinkilerin belki bu noktada bize bir yardımcı olabilir,” dedi.

“Kesinlikle. Konu hakkında en derin bilgiye sahip olan arkadaşlarımızın bu olayı araştırmalarını sağlayacağım. Biraz zaman lazım sadece. Eminim sonuca ulaşacaklardır.”

“Zamanımız olmayabilir,” dedi Jansson Reilly’e dönerken. “Adamın ülkeyi terk etmesi an meselesi. Eğer şimdiye dek çoktan gitmediyse,” dedi.

“Gümrüklerde üst düzey alarma geçilmesini sağladım.” Gümrük Bürosu’yla Sınır Güvenliği ülkeye kimlerin ve nelelerin girip çıktığının tespit edilmesinden birlikte sorumluydular. “Nerede olursa olsun, yerinin Doğu Akdeniz’de bir yerlerde olması lazım, değil mi?” diye sorarak Tess’e döndü. “Nereye gidebileceğine ilişkin olasılıkları biraz daraltabilir miyiz?”

Tess boğazını temizlerken, ne yanıt vereceğini düşünüyordu. “Her yer olabilir. O kadar şiddetli bir fırtınaya yakalanmışlar ki... O bölgenin bir haritası var mı?”

“Elbette.” Hendricks masanın üzerindeki klavyeye eğilip birkaç tuşa bastı. Karşı duvardaki büyük plazma ekranda bir dünya haritası belirdi. Birkaç tuşa daha basınca görüntü birkaç kez büyüdü. Şimdi önlerinde Doğu Akdeniz bölgesinin haritası vardı.

Tess ayağa kalkarak ekranın yanına gitti. “Mektuba göre yola Akka’dan çıkmışlar. Burası şimdiki İsrail topraklarında. Hayfa’nın hemen kuzeyinde. Oradan Kıbrıs’a kadar gemiyle gelmişler. Batıya yönelmeden belki bir süre daha kuzeye gi-

deceklerdi ama fırtına gemilerini paramparça edince bu civarda bir yere çıkmış olmalılar.” Bir süre daha haritayı inceledi. İyice yoğunlaşarak bu yolculuklarının kendilerini nereye sürüklemiş olabileceğini anlamaya çalıştı. O derece yoğunlaşmıştı ki adeta o da onlarla o geminin içinde fırtınayla boğuştuğunu hissediyordu. Konsantrasyonunu tek bir hedefe kilitlemişti. Hangi bölgede karaya çıktılar?” Bu fırtınanın onları hangi yöne sürüklediğine göre değişir. Fırtına onları adanın doğusuna doğru mu sürükledi acaba? Bu durumda ulaştıkları yer Suriye kıyıları olmalı. Ya da güney Türkiye sahilleri.” Parmağıyla anlattığı rotayı işaret ediyordu. “Belki de Kıbrıs’ı geçip batıya doğru yöneldiler. Bu durumda bu bölgeye yani, güneybatı Türkiye’ye ulaşmış olabilirler. Rodos’la Antalya açıklarında bir yerlere.”

“Bu araştırmak için çok geniş bir bölge,” dedi Jansson son derece üzgün bir ses tonuyla.

“Tüm bu bölgedeki arazi neredeyse aynı,” dedi Tess. “Mektuptan bu bölgelerden birini ön plana çıkartacak bir ipucu edinemiyoruz. Ancak eğer bu kadar güçlü bir fırtınadan kurtulur kurtulmaz soluğu en yakın kara parçasında aldıklarını düşünürsek, bu bölgeden başka bir yerde olabileceklerine de ihtimal vermiyorum.”

Reilly başını sallayarak, haritayı inceledi. “Türkiye ve Suriye’deki adamlarımızı uyararak işe koyulabiliriz.”

Jansson’un kafası biraz karışmış gibiydi. “Yani Vance’in düşündüğü şey bu muydu? Yani her ne gömdülerse hâlâ orada, onun gidip bulmasını bekliyor? Öyle mi? Mektubun bir şekilde Fransa’ya ulaştığı anlaşılıyor. Peki, mektubu alan Tapınakçıların oraya yeniden adam gönderip, gömülü olan şeyi yerinden çıkartmadıklarını nereden biliyor?”

Tess, Vance’in hikâyesini en başından bir kez daha düşündü. *Adamın bir daha gülmediğini söylediler. “Zamanlama çok önemli. Hatırlayın, Vance yaşlı adamın rahibe el yazmalarını*

gösterdiğini anlatmıştı. Rahibin saçları bu bilgiyi öğrendiği anda bembeyaz olmuştu. Vance bu adamın hayatta kalan son Tapınakçılardan biri olduğunu söylemişti. De Molay ve diğerleri 1314 yılında kazığa bağlanarak yakıldılar. Buraya ulaşması gerekenler işte bu Tapınakçılardı. Ve bu olay geminin batışının üzerinden yirmi yıldan fazla bir süre geçtikten sonra meydana gelmişti. Sanırım Vance eğer Tapınakçılar bunu başaramadıysa, geriye bunu yapacak kimse kalmadığını düşünüyor.”

Odada çıt çıkmıyordu. Anlatılanları kavramak için iyice düşünmeye ihtiyaç vardı. Üstelik diğerleri bu kadar uzak geçmişte olanları yorumlayabilmek için gerekli olan bilgi birikiminden de yoksundular. Tess'i en iyi anlaması muhtemel kişilerden Hendricks anlatılanlara diğerlerinden biraz daha aşına sayılırdı. “Geminin rotasını tespit edebilmek için bir dizi simülasyon yaratabiliriz. Mevsimlik rüzgârları, su akıntılarını filan belirleyip, bir tahminde bulunabiliriz. Metinde bizim için ipucu olabilecek bir şeyler bulabilirsek hiç olmazsa daha net bir tahminde bulunabilme şansımız olur.”

“Bir taraftan da bu bölgede bulunmuş batık gemilerle ilgili bir araştırma da işimize yarayabilir. Kim bilir belki de bu batıklardan biri Şahin Tapınağı'dır. “Jansson'un son derece sabırsız hareketlerinden toplantının sona erdiği anlaşılıyordu. De Angelis'e döndü. “Bizi habersiz bırakmayın.”

“En ufak bir şey öğrenir öğrenmez size bildireceğim,” dedi monsenyör her zamankinden de sakin ve rahat bir tavırla.

Reilly, Tess'le birlikte asansöre kadar yürüdü. Orada asansör bekleyen başka kimse yoktu. Tam uzanıp çağır düğmesine basıyordu ki dönüp, Reilly'e baktı. Yüz ifadesinden sormak istediği bir şey olduğu anlaşılıyordu.

“Beni toplantıya çağırmana çok şaşırdım. Artık bu işe karışmanı istemiyorum konulu vaazından sonra böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyordum.”

Reilly yüzünü buruşturarak bir eliyle kaşını düzeltti. Çok uzun bir öğleden sonraydı. “Evet, büyük bir ihtimalle seni çağırdığım için başımı büyük bir belaya soktum,” dedi. Ardından yüzü daha da ciddileşti. “Dürüst olmak gerekirse seni çağırıp çağırmama konusunda iki arada bir derede kaldım.”

“Daha az sıkıcı olanı tercih ettiğin için çok memnunum.”

İşte o anda Reilly bu şirin gülümsemeden hoşlandığını fark etti. Onun her şeyi Reilly’i etkiliyordu. Ardından konferans salonunda şifre çözücünün kopyasını gördüğünde Tess’in yüzünün aldığı ifadeyi hatırladı. İşte bu insanın başını döndürüyordu. Bu kadın birçok insanın başaramadığının aksine yaşamdan büyük tat alan, mutluluğu, sevinci gerektiği yoğunlukla yaşamasını bilen biriydi.

“Bak, Tess. Bunun senin için ne kadar önemli bir şey olduğunu biliyorum ama...”

Tess hemen sözünü kesti. “Peki ya senin için? Bu senin için ne anlama geliyor?”

Afalladı. Düşüncelerinin didik didik araştırılmasına alışık değildi. Özellikle de çalıştığı konu üzerinde. Böyle bir şey yapmamak gerektiğini herkes bilirdi. En azından genellikle böyle şeyler sorulmazdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani Vance’i yakalayıp hapse tıkmak, tüm arzu ettiğin şey bu mu?”

Yanıtın çok basit olduğunu düşünüyordu. “Şimdilik bundan daha başka bir şey düşünemem.”

Tess birden coşmuştu. “Bu söylediğine bir an için bile inanmıyorum. Hadi, Sean” diye üsteledi. “Tüm bu olanlardan etkilenmediğini söyleme bana. Tanrı aşkına, adamlar şifreli bir mesaj yazmışlar. Tüm gelecekleri burada yazanlara bağlıymış. Bu uğurda yakılmışlar, işkencelerden geçirilmişler, so-

nunda da kökleri kazınmış. Ne yani o mezara ne gömmüş olabilecekleri konusunda en ufak bir merakın yok mu?”

Reilly ondan yayılan bu hevese karşı koymakta gerçekten zorlanıyordu. “Önce onu bir bulalım. Şimdiye dek yeterince insan öldü.”

“Senin düşündüğünden de fazla. Bu yolda ölen Tapınakçıları da eklersen.”

Bir şekilde Tess’in bu sözleri kendisini çok etkilemişti. Daha önce hiç böyle düşünmediğini fark etti. İlk kez araştırdıkları olayın büyüklüğünü idrak etmişti. Ama asıl resme ulaşmaları için biraz daha beklemeleri gerekiyordu. Diğer taraftan o temelde müze baskınıyla ilgilenmek zorundaydı. “Senin bu olayla neden ilgilenmeni istemediğimi gördün mü? Bu seni de aşan çok kapsamlı bir şey. Ve de bu beni endişelendiriyor.”

“Ama buna rağmen beni aradın.”

İşte gene. O şirin gülümseme. “Şey, evet. Bir şekilde senden yardım alabileceğimizi de düşündüm. Belki şans eseri onu sınırı geçerken falan yakalayabiliriz. Ama yine de şu Fonsalis neredeyse, bizden birilerinin her ihtimale karşı orayı bulup, adamı orada da beklemeleri iyi olur.”

Tess asansörün düşmesine bastı. “İyice düşüneceğim.”

Reilly ona baktı. Tess’in ışıklar saçan yaramaz yeşil gözlerinin adeta içi gülüyordu. Başını belli belirsiz salladı ama yinede gülümsemekten kendini alamamıştı. “Zaten bu işten vazgeçeceğini hiç düşünmemiştim.”

“Ah! Böyle olacağı biliniyormuş demek” dedi Reilly’e neşeli bir ses tonuyla. “Aslında çok nadiren böyle yaparım.”

Bu sırada asansörün geldiğini bildiren zil çaldı, kapı iki yana açıldı. İçerisi boştu. Tess asansöre binerken Reilly durup kendisini izledi. “Dikkatli olacaksın değil mi?”

Döndü, elini uzatıp kapıların kapanmasına engel oldu. “Hayır, en dikkatsiz halimle, adeta şehvetle kendimi tehlikenin kollarına atacağım.”

Reilly yanıt vermeye fırsat bulamamıştı. Asansörün kapıları kapandı ve Tess gözden kayboldu. Bir süre daha orada durdu. Tess'in o güzel yüzünün hayali hâlâ gözünün önünden gitmiyordu. Asansörün giriş kata ulaştığını duyuncaya dek öylece durdu, ardından da kendini topladı.

Binadan çıkarken Tess hâlâ hafifçe tebessüm ediyordu. Kesinlikle Reilly'le aralarında bir şeyler olduğunu hissetmeye başlamıştı. Bundan da memnundu. Uzun zamandır içi böylesine kıpır kıpır olmamıştı. Ve tecrübelerinden de bildiği kadarıyla böyle bir şeyi hissetmeye başladığı ilk anlar, en zevkli anlardı. İşinden de aynı zevki alıyordu, çünkü onda da henüz işin başındaydı. *Bana güven, erkeklerle arkeoloji arasında bir hayli ortak nokta var.* Bir ilişkinin başlarındaki sezgilerin, gizemin, iyimserliğin, umudun, sonuca ulaşmayacak vaatlerin benzerini her ikisinde de rahatlıkla bulabilirsin.

Belki bu sefer farklı olabilirdi. Her iki alanda da.

Evet, kesinlikle.

Binadan dışarı, pırıl pırıl bahar güneşinin ısıttığı caddeye çıktığında De Angelis'in gizli gerçeğin simya ile ilgili olabileceği yönündeki açıklamalarını tekrar tekrar düşünmekten kendini alamıyordu. Kafasını kurcalayan bu düşünceyi iyice evirip çeviriyor, ancak üzerinde düşündüğü her saniye tüm bunların sebebinin simya olabileceğine dair inancı zayıflıyordu. Buna karşın Vatikan elçisi bu konuda çok emin bir tavır takınmıştı. Maddeleri altına çevirebilecek bir formül. Kim böyle bir şeyi açgözlülerden saklamak için çok uzun yolculukları göze almazdı ki? Ama bunun yanında çok basit bir biçimde buradaki hikâyeye uymayan bir nokta vardı.

Bu da Aimard'ın fırtınanın Tanrının arzusu olduğu yönündeki inancıydı. Tanrı, sanki denizin taşıdıklarıyla beraber on-

ları yutmasını ve böylece de sonsuza kadar bu konunun üstünün kapanmasını istemişti. Neden böyle düşünüyordu ki? Bir şey daha. Kutsal bir emanet gibi taşıdıkları küçük bir kutu. Uğruna öldürüp, ölebilecekleri bu kutunun içinde ne vardı?

Fonsalis.

Bu oyunda kalıp kalmayacağını anlaması gerekiyordu.

Birkaç gece daha uykusuz kalmanın yararlı olabileceğini düşündü. Pasaportunun da geçerlilik süresini kontrol etse iyi olacaktı.

Bunun yanında Arizona'ya gitmesinin birkaç günden daha fazla sürebileceğini söylediğinde annesinden bir hayli azar işiteceğinin de farkındaydı.

De Angelis hemen ikametine ayrılan konuk evine dönmüştü. Zihni yaşamakta olduğu sorunlarla meşguldü. Sert yatağının kenarına oturarak Roma'yı aradı. Kardinal Mauro'nun etki alanı dışındaki bir meslektaşıyla konuştu. Şimdi soru bombardımanı altında kalmanın hiç sırası değildi.

Şu anda artık dört athıyı bulmanın pek bir öneminin kalmadığının bilincindeydi. Bu adamları bulmak için yapılan soruşturmanın da artık bir faydası kalmamıştı. Kısa zamanda kendi yöntemlerini kullanmak zorunda kalacağını biliyordu. İsteddiği her şeyin ayarlanması için talimatlar verdi. Böylece harekete geçmeye karar verdiğinde zaman kaybetmek istemiyordu.

Bunu yaptıktan sonra evrak çantasından bir deste fotoğraf çıkarttı ve yatağının üzerine dikkatle yerleştirdi. Ardından her birini tek tek incelemeye koyuldu. Tess'in Federal Büro'nun binasına girerken, çıkarken çekilen fotoğraflarıydı bunlar. Ayrıca Mamaroneck'teki evinden çıkarken ve evine dönerken de fotoğraflanmıştı. Bürosu Manoukian Enstitü-

sü'ndeydi. Uzak çekimler, yakın çekimler, boydan yapılan çekimler... En uzak ve bulanık resimlerde bile kadının büyük bir özgüven içinde olduğu anlaşılıyordu. Kişilik olarak atak ve cesur olduğu kadar yaratıcıydı da. FBI'ın aksine hemen bu olayın basit bir hırsızlık olayı olmadığını hissederek, başarıyla akıl yürütmüştü.

Bilgi birikimi, Vance'le daha önceden tanışması kadını oldukça faydalı bir müttefik ama karşısındakiler için de tehlikeli bir düşman haline getirmişti.

Parmaklarını Tess'in yüzünde gezdirdi. Akıllı kız. Akıllı kız. Eğer sonuca ulaşılabilirse büyük ödül Tess'in olacaktı. Üstelik kadının keşfini hiç kimseyle paylaşmaya da niyetli olmayacağına emindi.

Birisinin bunu yapması için onu zorlaması gerekebilirdi.

49. Bölüm

Tess artık zaman kavramını yitirmişti. Ama masasında biriken kahve fincanları ve damarlarında dolaşan kafein miktarı sayesinde saatlerdir Manoukian Enstitüsü'ndeki bilgisayarının başında olduğunu söyleyebilirdi.

Büro boştu. Dışarıdaki güvercinler ve serçeler çoktan gitmişti. Bahçe de zifiri karanlıktı. Yeni bir sinir bozucu gece başlamak üzereydi.

Son birkaç gün kayda değer bir şey olmamıştı. Columbia Üniversitesi'nin Butler Kütüphanesi'nde oturup çalışırken görevli gelip, neredeyse tekmeleyerek saatin on bir olduğunu ve kütüphanenin kapandığını bildirdi. Gece yarısı elinde bir yığın kitapla evine dönmüştü. Ardından saatlerce kitapların üzerinde çalışmış, sonunda uykuya teslim olmuş, güneş yatak odasının penceresinde kendisini göstermeye başladığında yatmaya karar vermişti. Ama sadece doksan dakika sonra alarmlı radyosu çalmaya başlayınca, yeniden uyanmıştı.

Şimdi uykulu gözlerle masanın başında oturmuş, adeta küçük bir dağa benzeyen kitap yığınlarının arasında kaybolmuştu. Bu kitaplardan bazılarını kendisi gidip kütüphaneden almıştı. Diğerleri de enstitünün kitaplığında buldukla-
rıydı. İlginç bir şey bulduğunda hemen bilgisayara dönüyor,

saatlerce sürebilecek araştırmasını kolaylaştırdığı için Google'a şükranlarını sunarak araştırmasını internet üzerinden sürdürüyordu. Ancak bulduğu sonuçların istediği şeyle bağdaşmadığını gördüğünde de bu sefer arama motoruna lanetler yağıdırıyordu.

Şimdiye kadar öfkeli olduğu anlar daha çoğunlukta idi.

Başını çevirerek pencereden dışarıya baktı, eliyle yorgun gözlerini ovaladı. Bahçedeki gölgeler adeta birbirinin içine geçmişti. Pek net göremediğini fark etti. Gözleri artık isyan etmişti. Ama aldırmayacaktı. Ara vermenin sırası değildi. Daha önce bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey okuduğunu hatırlamıyordu. Ve tüm bu okumalarında tek bir kelimeyi bulmayı amaçlıyordu. Gerçi şimdiye kadar aradığı şeyle ilgili en ufak bir ilerleme bile sağlayamamıştı. Aradığı kelime;

Fonsalis'ti.

Gözleri dışarı, karanlık geceye, hayal meyal gözüken o büyük söğüt ağacına doğru kaydı. Bir süre hafif akşam rüzgârında, sokak lambalarının ışığıyla aydınlanarak tatlı tatlı sallanan ağacın dallarının gölgesinin caddede oluşturduğu hoş görüntüye baktı.

Ardından gözleri ağacın altındaki boş banka kaydı. Banka adeta buraya ait değilmiş gibi duruyordu. Burada şehrin göbeğinde öylesine sessiz ve huzur verici bir görünümü vardı. Gidip bankın üzerine kıvrılıp günlerce uyuyabilmeyi istedi, bir süre için.

İşte o anda aklına bir şey geldi.

Hem de çok kafa karıştırıcı bir şey.

Söğüt ağacının gövdesine iliştirilmiş pirinç bir levha vardı. Bu levhayı belki de yüzlerce kere okumuştı.

Ağaç elli yıldan da fazla bir süre önce enstitünün Ermeni kurucusu tarafından Türkiye'den getirtilmişti.

Salkım söğütler Avrupa'dan Çin'e kadar olan bölgede mezarlık ağacı olarak tercih edilirler. Bunun nedeni de Eski

ahitte anlatılan bir kıssaya dayanır. Davut'un Saba Melikesiyle evlenmesinin ardından iki melek gelir ve Davut'a bu yaptığının büyük bir günah olduğunu bildirirler. Davut bunun üzerine yerlere kapanarak acılar içinde kırk gün kırk gece ağlar. Bu kırk gün boyunca o kadar ağlar ki döktüğü gözyaşlarının tüm insanlığın Mahşer Günü'ne dek günahları yüzünden akıttıkları gözyaşına eşit olduğuna inanılır. Gözyaşları iki farklı koldan akar ve bu yaşların biriktiği yerlerde iki ağaç yetişir. Bunlardan birincisi buhur diğeri ise hüzün ve acı nedeniyle dallarını eğmiş olan salkımsöğüttür.

Tess pirinç levhadakileri hatırlamaya çalıştı. Bunu yapabilmek hiç de zor olmamıştı. Levhada ağacın Vitisalix olarak bilinen geniş bir familyaya ait olduğu belirtiliyordu.

Ayrıca levhada salkımsöğüdün ait olduğu familyayla ilgili bir detay daha verilmişti.

Bu da Salix Babylonica'dı.

Bu yazıyı da görmüş gibi olmuştu.

50. Bölüm

Ertesi sabah Reilly ve Aparo Federal Plaza'daki masalarında telefonlarının başında çalışıyorlardı. Reilly Kendricks'ten son gelişmeleri alıyordu. Ancak haberler hiç de iyi değildi. NSA'daki dahiler hâlâ Fonsalis'in ne olduğunu çözememişlerdi. Kendricks yaptıkları çalışmaların bir hayli yavaş gidebileceği konusunda onları uyardı. Başka ülkelerdeki uzman dostlarıyla yaptıkları görüşmelerde de bir sonuca ulaşmamışlardı. Bilgi bankalarındaki yoğun araştırmalarda bir sonuç vermemişti. Uzmanlar şimdi geleneksel yöntemlere dönüp, mezarlığın yeri konusunda kendilerine bir fikir verebilecek edebi eserleri taramaya başlamışlardı.

Duydukları Reilly'nin iyice umutsuzluğa kapılmasına neden olmuştu.

Karşı masada telefon görüşmesi yapan Aparo görüşmesini bitirmeden Reilly'e bir baş işareti yaptı. Bu işareten kötü ve de çok önemli bir şeyler olduğu sonucunu çıkarmıştı ki bu tahmini doğrulandı. Arayan Buchinski'ydi. Queens'in Astoria bölümünde bir erkek cesedi bulunmuştu. Bu cesedin peşinde oldukları olayla ilgisi şuydu: Adamın kanında Lidocaine'e rastlanmıştı. Ayrıca boynunda da izler mevcuttu. Kurbanın adı da Mitch Adeson'du.

Reilly her şeyin birer birer ellerinden uçup gitmekte olduğunu düşünüyordu. “Nasıl ölmüş?”

“Çatıdan düşmüş. Düşmüş, atlamış, itilmiş. Hangisini seçmek istersen.”

Reilly öne doğru eğilerek canından bezmiş bir halde gözlerini oğuşturdu. “Dört kişiden üçü gitti. Geriye sadece bir kişi kaldı. Soru şu: Onu da boynunda bir izle bir yerlerde bulacak mıyız? Yoksa adam çoktan Avrupa’ya gitmek için yolu yarılardı mı?”

Başını kaldırıp etrafına baktığında asansörlerle çalışma bölümünü ayıran çift kapıların açıldığını ve monsenyörün içeri girdiğini gördü. Rahibin burada olmasının şu ana kadarki tek anlamı onun da çalışmalara etki edebilecek en ufak bir bilgiye sahip olmadığını belirtmekti.

Adamın yüzündeki üzgün ve solgun ifade Reilly’nin bu tahminini doğrulamıştı.

“Roma’daki meslektaşlarım ne yazık ki herhangi bir şey bulamadılar. Hâlâ araştırmalarını sürdürüyorlar ama...” Hiç de iyimser gözüküyordu. “Anladığım kadarıyla...” Devam etmesine de gerek kalmamıştı.

“Evet, burada da hâlâ boşlukları dolduracak bir şeyler bulamadık, peder.”

“Ah! Pekâlâ!” Yine de umutla gülümsemeyi başarmıştı. “Bizim din alimlerimiz veya sizin uzmanlarınız şimdiye kadar bir şey bulamadılarsa, belki de, o da şu an aynı sıkıntı içindedir.”

Doğru dürüst düşününce Reilly bunun yalnızca bir dilek olduğunu fark ediyordu. Vance’in fotoğrafları Washington’dan Boston’a kadar tüm büyük kütüphanelere ulaşmıştı. Ancak şu ana kadar kendisinin görüldüğüne ilişkin bir bilgiye ulaşamamıştı. Ya Vance nereye gitmesi gerektiğini çoktan beri biliyordu ya da FBI’nın bir türlü ulaşamadığı kendi araştırma kaynaklarına sahipti. Hangisi olursa olsun bu iyiye işaret değildi.

Monsenyör bir süre sessiz kaldı ardından “Bayan Chaykin,” dedi. “Çok... Becerikli birine benziyor.”

Reilly yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Ah! Eminim biz konuşurken o büyük bir hızla araştırmalarına devam ediyordur.”

Bu De Angelis’in tahminini doğrulamıştı. “Ondan bir haber alabildiniz mi?”

“Henüz değil.”

De Angelis sessizce başını salladı. Reilly adamı rahatsız eden bir şeyler olduğunun farkındaydı. Ancak söylemeye çekiniyor gibiydi.

“Sorun nedir, peder?”

Monsenyör biraz mahcup bir tavırla; “Emin değilim,” dedi. “Sadece biraz endişelendim, hepsi bu.”

“Ne hakkında?”

Rahip dudaklarını büktü. “Arayacağından emin misiniz? Yani eğer bir şey bulursa...”

De Angelis’ten böyle bir sorunun gelmesi Reilly’i çok şaşırtmıştı. Tess’e güvenmiyor mu? Öne doğru eğilerek “Neden böyle bir fikre kapıldınız?”

“Şey, bu olayın çok etkisinde kalmış gibi gözüküyor. Zaten her şeyden önce olayın özü onun alanına giriyor. Bunun yanında böylesine bir şeyin bulunması... Bu sayede bir hayli önemli bir kariyer imkanına kavuşabilir. Bir anlığına kendimi onun yerine koydum ve benim önceliklerimin ne olabileceğini düşündüm. Şu Vance’i ele geçirmek... Veya herhangi bir arkeoloğun kolaylıkla sağ kolunu feda edebileceği bir keşfi gerçekleştirmek. Polise haber verip böylesine büyük bir fırsatı kaçırma riskini göze alır mıydım? Yoksa işin peşine kendim mi düşerdim?” Adam son derece sakin bir ses tonuyla konuşuyordu ama aynı zamanda da bu ses tonunda büyük bir kendine güven seziliyordu. “O hırslı, çok hırslı bir bayan. Bu hırsını da hangi yönde kullanacağı tahmin edilebilir.”

De Angelis'in sözleri rahip gittikten sonra uzun süre Reilly'nin aklını kurcalayıp durdu.

Arar mıydı? Tess'in aramayabileceği düşüncesini kabul edemiyordu. Ama ya Vatikan temsilcisi haklıysa. Araması için nasıl bir neden olabilirdi ki? Eğer mezarın yerini keşfedip bunu FBI'a bildirirse ajanlar hızla yola çıkacaklar ve Vance'i yakalamak için her türlü tedbiri alacaklardı. İşin içine yerel haber alma teşkilatları da karışacak, kendi açısından durum kısa zamanda kontrolden çıkacak, bunun yanında kendisine de en ufak bir ihtiyaç kalmamış olacaktı. Otoritelerin verdiği öncelik bir an evvel kanun kaçağını ele geçirmektir. Arkeolojik keşfinse çok küçük bir önemi vardı.

Buna rağmen bu kadar düşüncesiz olamazdı... Yoksa olabilir miydi? Ne yapacaktı yani? Uçağa atlayıp oraya tek başına mı gidecekti.

Dehşet içinde titredi. Hayır, böyle bir şey yapmak için değil olmalıydı.

Uzanıp Tess'in ev telefonunun numaralarını tuşladı. Cevap veren olmadı. Telesekreter devreye girinceye kadar aramaya devam etti. Ardından mesaj bırakmadan telefonu kapattı. Hemen cep telefonunu aradı. Beş kez çalan telefonda da telesekreter devreye girmişti.

İçindeki endişe giderek büyürken bu kez de dahili santrali aramaya karar verdi. Birkaç saniye içinde Tess'in evinin önünde nöbet tutan polis memuruna bağlanmıştı. "Bugün onu hiç gördün mü?"

Memur son derece emin bir ses tonuyla, "Hayır, dün gece çok geç saatte eve geldi. Bir daha onu görmedim."

Reilly zihninde alarm zillerinin çalmaya başladığını duyuyordu. Bir şeyler çok ters gidiyor gibiydi. "Gidip onun iyi olup olmadığına bakmanı istiyorum. Ben hatta kalıp bekleyeceğim."

Polis memuru daha emir bitmeden araştıran için davranmıştı bile. "Anlaşıldı."

Reilly büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu. Zihninde polisin caddeyi geçtiğini, evin önündeki küçük bahçede ilerlediğini, üç basamaklı taş merdivenleri çıktığını ve zili çaldığını canlandırabiliyordu. Eğer üst kattaysa kapıyı açması için biraz daha beklemesi gerekebilirdi. Ama şimdi artık kapıyı açmış olmalıydı.

Hiçbir şey olmadı.

Her geçen an içindeki huzursuzluk ve endişe katlanarak artıyordu. Sonunda polis memurunun sesi yeniden duyuldu. “Kapıyı açmadı. Arka tarafa da baktım ama olağandışı bir şey görmedim. Kapıda da herhangi bir zorlama tespit etmedim. Ancak bayan evde yok gibi gözüküyor.”

Reilly harekete geçme kararı vermişti bile. “Tamam, şimdi beni dinle,” diye talimat vermeye başlarken bir yandan da el işaretiyle Aparo’yu yanına çağırıyordu. “Derhal içeri girmeni ve evin boş olup olmadığından emin olmanı istiyorum. Gerekirse kapıyı kır.”

Aparo meraklanarak yanına geldi. “Neler oluyor?”

Reilly çoktan yeni bir telefon görüşmesine başlamıştı bile. “Gümrükler ve Sınırlar Müdürlüğü’nü bağlayın.” Bu sırada telefonun almacını eliyle kapatarak ortağına doğru döndü, gözlerinden yansıyan büyük öfkeyle “Sanırım Tess bir şeyler karıştırıyor,” dedi.

51. Bölüm

JFK havaalanında Türk Havayolları bankosunun önünde sırasını bekleyen Tess cep telefonunun çaldığını fark etti. Ancak ekranda arayanın numarası çıkmamıştı. O da açmamaya karar verdi. Arayanın kendisine bırakılan mesajları bildirmek isteyen şebeke operatörü olduğunu tahmin ediyordu. Ama kendisini kim aramış olursa olsun şimdi konuşmanın hiç sırası değildi. Ne Lizzie bugün işe gelmemesinin nedenini pek doğru dürüst anlatamadığından araması muhtemel Leo'yla, ne Los Angeles'ten arayan Doug'la konuşarak baygınlık geçirmeye niyetliydi. Ne de Reilly'le. İşte bu noktada boğazı düğümleniyordu. Bunu yapmaktan nefret ediyordu. Bu karar şimdiye kadar vermek zorunda kaldıkları arasında en zorlusu olmuştu. Ama şimdi kararının arkasında duracaktı. Onunla konuşma riskini alamazdı. En azından şimdilik.

En azından hâlâ ülkedeyken.

Telefonunu montunun cebine atarken, sıranın kendisine geldiğini fark etti. Yaklaşarak uçağa binmek için gerekli işlemleri yaptırmaya koyuldu. Bu işler bittikten sonra artık kalkış saatini beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Gidip bir fincan kahve ve zaman bulduğunda okumak için birkaç roman satın aldı. Gerçi olup bitenleri düşündüğünde

en basit romanlara bile konsantre olabilmek için çok büyük çaba harcaması gerekiyordu.

Çıkış kapısına yakın bir noktaya ilerleyerek bir sandalyeye oturdu.

Şu anda böyle bir şey yapıyor olmasına inanamıyordu. Orada öylece oturup uçağı için yapılacak çağrıyı beklemekten başka yapacak bir şey olmadığı için son günlerde meydana gelen olayları teker teker aklından geçirip yeniden değerlendirmeye yapma fırsatı bulabilmişti. Ancak bu pek de iyi olmamıştı. Son yirmi dört saattir yaptığı keşif sayesinde artık tam manasıyla işin içinde olduğunu kavramıştı. Tüm bedeninde adrenalinin etkilerini hissediyordu. Şimdi burada tek başınaydı, az sonra kalkacak uçağını bekliyor, sanki içini kemiren duran korku ve endişeyle besleniyordu.

Ne düşünüyorsun? Oraya, Türkiye'nin uzak köşelerine tek başına gitmeyi... Peki ya orada Vance'le karşılaşsan? Ya başına bela açabilecek diğerleri? Neticede gittiğin yer dünyanın en güvenli ülkesi değil. Bir Amerikalı kadın, tek başına Türkiye'de kırsal arazide dolaşacak. Sen deli misin?

Bunları düşününce kapıldığı panik atak duygusu onu her zamankinden daha fazla etkilemişti.

Bir de Reilly.

Ona yalan söylemişti. Bir yalan belki mazur görülebilirdi ama son derece büyük ve önemli bir yalandı. Bu, el yazmalarını çalmasına, ardından da Vance'in evde kendisini beklediğini Reilly'e bildirmemesine hiç benzemiyordu. Aralarında bir şeyler olduğunun farkındaydı. O da bundan hoşlanıyor, hislerinin daha da güçlenmesini arzu ediyordu. Diğer yandan Reilly'nin başka bir takım sorunları olduğunu da hissetmişti ama o konulara pek fazlasıyla girememişlerdi. Bu yaptığı yüzünden Reilly'le bir şeyler yaşama olasılığını tümenden yitirip yitirmeyeceğini de merak ediyordu. O zaman istediği an paçayı sıyrabileceğini düşünmüştü. Bu işte kendisini mazur

gösterebilecek pek çok nokta vardı. Bunun yanında Reilly çok anlayışlı bir insandı. Aslında Reilly kendisine mükemmel davranmıştı. Ama şimdi yeniden işleri karıştırıyordu.

Bu iş senin için ne kadar önemli Tess?

Havaalanının güçlü flüoresanlarla aydınlatılmış salonunda derin düşüncelere dalmış otururken, birdenbire ışığın azaldığını fark etti. Biri gelip önünde durmuştu. Gözlerini açıp başını kaldırdı.

Gelen Reilly'di.

Orada durup kendisine bakıyordu ve pek de heyecanlı gözüküyordu.

Belki de böyle bir şey yapmasını bekliyordu.

Sonunda sessizliği bozan Reilly oldu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Tess bu soruya nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu. Tam o sırada dahili anonsun o iç gıcıklayıcı sesi duyuldu. Uçağa yolcu alınmaya başlanmıştı. Yolcuların kalkıp hızla anons edilen kapıya doğru ilerlemelerini izledi ve bu süre zarfında yanıt vermeden önce bir süre düşünebilme fırsatı buldu.

Reilly de yolcuları izledi, ardından, kendini kontrol etmeye çalıştığı son derece belli oluyordu, Tess'in yanına oturdu. Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Derin bir nefes aldı. "Oraya varır varmaz," dedi mahcup bir tavırla.

"Ne yapacaktın? Bana kart mı atacaktın? Lanet olsun Tess. Sana söylediğim tek bir kelimenin bile senin açısından bir anlamı yokmuş."

"Bak, ben..."

Reilly başını sallayarak iki elini birden kaldırdı ve konuşmasına izin vermedi. "Biliyorum çok üzgünsün, bu senin için çok önemli bir olay, böyle bir şeyle insan, ömründe bir kez karşılaşabilir, bu kariyerinde büyük bir sıçrama yapmana neden olacak... Bütün bunları daha önce konuştuk Tess. Anlaşılan kendini öldürtmeyi kafana iyice koymuşsun."

Tess sıkıntıyla iç çekti. Ardından mırıldanarak “Öylece oturup, her şeyin olup bitmesini bekleyemezdim,” dedi.

Reilly etrafına bakındı, öne doğru eğilerek, alçak sesle;

“O geceki olayı gerçekleştirenlerden üçü öldü. Tamam mı? Ölümleri de hiç hoş olmadı. Pek uykuda ölüme benzemiyor.”

Tess de ona doğru yaklaştı ve “Onları Vance’in mi öldürdüğünü düşünüyorsun?” diye sordu.

“Ya o ya da onunla birlikte işin içinde olan başka biri. Ne olursa olsun sonuçta hâlâ dışarılarda bir yerlerde ve cinayet işlemekten de hiç çekinmiyor. Ne söylediğimi anlıyor musun?”

“Peki ya henüz o da anlayamadıysa?”

“Eğer anlayamasaydı seni bir kez daha ziyaret ederdi diye düşünüyorum. Benim tahminim adamın her şeyi bildiği yönünde.”

Tess derin bir soluk daha aldı. “Öyleyse, şimdi ne yapacağız?”

Reilly onu bir süre süzdü. Ne düşündüğü çok açıktı. “Bulduğuna emin misin?”

Başını salladı. “Evet.”

“Ama bana neresi olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?”

Tess başını hayır anlamında sallayarak “Her ne kadar, istersen bunu bana söyletebileceğini bilmeme rağmen söylemeyi tercih ederim.” O sırada ikinci anons yapılmış, yolcular bir kez daha uçağa çağırılmıştı. Tess Reilly’e döndü. “Bu benim uçağım,” dedi.

Reilly kapıya doğru ilerleyen son yolcuya baktı. “Hâlâ bunu yapmak istediğine emin misin?”

Endişeli gözlerle Reilly’e bakarak başını salladı. “Eminim.”

“Hadi gel birlikte çalışalım. Senin yararını gözeceğim. Seni temin ederim. Ama gel, onu bir an evvel yakalayalım.”

Tess gözlerini onun gözlerine dikti. “Bu yalnızca kazançla, itibarla ilgili bir şey değil. Ben bu işi istiyorum.” Susup Reilly’nin yüzünü incelemeye, adamın şu anda ne düşünüyor olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. “Üstelik olay kontrolünüzden de çıkabilir. Uluslararası dostluklar... Çok karmaşık

ve bölgeye has bir takım sorunlarla karşılaşabilirsiniz.” Belli belirsiz bir şekilde gülümsemeyi başardı. “Şimdi, gidebilir miyim? Yoksa beni tutuklamayı filan mı düşünüyorsun?”

Yüzü asılmıştı. “Ben de onu düşünüyordum,” dedi. Yüzünde de şaka yaptığına dair en ufak bir emare yoktu. Aksine çok ciddi gözüküyordu.

“Neyle suçlanacağım?”

“Bilmiyorum. Bir şey bulurum. Belki cebine biraz kokain atarım.” Eliyle ceplerine vurarak “Buralarda bir yerlerde olduğuna eminim,” dedi.

Tess biraz olsun gevşemişti.

Reilly yeniden büyük bir ciddiyetle “Fikrini değiştirmen için sana ne söyleyebilirim?”

Onunla bu tarzda konuşmasından çok etkilenmişti. *Belki de henüz her şeyi berbat etmedim.* Ayağa kalktı. “Kendime dikkat edeceğim,” dedi, kendisi de buna inanmadan.

Reilly ayağa kalktı, kısa bir süre öylece durdu. Tess onun bir şey söylemesini bekliyordu ama adam bir şey söylemedi. Tess’in içinden küçücük de olsa Reilly’nin bir şeyler yapıp onu durdurmasını umut etmiyor değildi. Ama Reilly bunu da yapmadı. Çıkış kapısına baktı ardından Reilly’e döndü. “Yakında görüşürüz,” dedi.

Reilly yanıt vermedi.

Tess yürüyerek fazlasıyla neşeli gözükken uçuş kartı tarayıcısının başındaki görevliye ulaştı. Ona pasaportunu uzattı. Sonra dönüp Reilly’e baktı. Hâlâ orada öylece durmuş, kendisini izliyordu. Kapıdan geçmeden önce bir kez daha hafifçe gülümsemeyi başardı.

Uçağın turbo fanlı dört motoru çalışmaya başladığında, uçuş ekibi yerlerini alıp uçuş için son hazırlıkları yapmaya ko-

yuldular. On saat sürecek yolculukta, Tess'in yeri pencere kenarıydı. Yanındaki koltuk da boştu. Yer görevlilerinin de son hazırlıkları gözden geçirdiğini görebiliyordu. O sırada garip bir biçimde hem sevinç hem de kötü bir şeylerin olabileceğine dair bir önsezinin yarattığı karmaşık bir ruh halinde olduğunu da fark ediyordu. Yolculuk nedeniyle heyecanlanıyordu ama Reilly'nin cinayetlerle ilgili söylediklerinden de çok etkilenmişti. Bunları düşünmemeye tam tersine gerekli her türlü önlemi aldığı için güvende olacağına kendini inandırmaya çalıştı.

Öyle olacağını umuyordu.

Tam uçuş dergisine uzanıyordu ki uçakta heyecanlı bir koşuşturmacanın başladığını gördü. Bunun sebebinin, koridordan ilerleyerek kendisine yaklaşmakta olan Reilly olduğunu görünce bir anda donup kalmıştı.

Lanet olsun. Fikrini değiştirmiş. Beni indirmeye geliyor.

Ona şaşkınlıkla bakarken, içinde müthiş bir öfke dalgasının da kabarmakta olduğunu fark ediyordu. Onun sırasına geldiğinde Tess yüzünü pencereye doğru çevirdi. "Yapma, tamam mı? Beni uçaktan indirme. Buna hakkın yok. Bana bir şey olmayacak. Yani, orada da adamlarınız vardır. Değil mi? Onlar bana göz kulak olur. Ben bu işin altından kalkabilirim."

Reilly son derece kayıtsız bir ifadeyle bakıyordu. Sonra Tess'in yanındaki koltuğa oturdu.

Tess ona baktığında bir kez daha şaşkınlıktan donup kalmıştı. Şu an için söyleyebilecek tek kelime bile bulamıyordu.

Reilly kemerini bağlarken uzanıp Tess'in elindeki dergiyi aldı. "Baktın mı? Güzel bir film var mıymış?"

52. Bölüm

Tess'in altı koltuk arkasındaki adamın rahat olduğu söylemezdi. Adam uçmaktan nefret ediyordu. Uçmanın ve de klostrofobinin doğurduğu korkudan bir türlü kurtulamıyordu. Bu teneke kutunun içinde saatlerce oturmaktan ve de sigara içememekten müthiş derecede rahatsızdı. *On saat*. Üstelik bu süreye kesinlikle sigara içmeye izin verilmeyen havaalanındaki bekleme süresi de dahil değil.

Nikotin sakızı ülkesi.

Ama şansı yaver gitmişti. Gözünü Tess'den ayırmamakla görevliydi ama kadının evini bekleyen polis yüzünden bu görevini bir hayli uzak bir mesafeden yerine getirmek zorunda kalıyordu. Ama eğer daha yakından gözetliyor olsaydı büyük bir ihtimalle kadının arka kapıdan çıkıp, yandaki evin bahçesine geçerek yan sokağa çıktığını ve kendisini bekleyen taksiye bindiğini göremeyecekti. Oysa taksinin Tess'i beklediği yerle kendisinin durup evi gözlediği yer arasında çok kısa bir mesafe vardı.

Hemen De Angelis'e haber vermiş ve onu havaalanına kadar izlemişti. Havaalanında hem onu hem de Reilly'i hiç kimse kendisinden şüphelenmeden izlemişti. Kimsenin kendisini izlemediğine de emindi. De Angelis'i cep telefonundan iki kez

aramıştı. İlk aradığında Tess'in uçağa binmesine izin verildiğini bildirmişti. İkinci aramasınıysa uçağın içinden yapmıştı. Uçuş görevlisi gelip telefonunu kapatmasını söyleyinceye kadar, De Angelis'e Reilly'nin son anda gelip uçakta yerini aldığını söyleyebilme fırsatı bulmuştu.

Elindeki parmağından küçük diski çevirirken öne doğru eğilip hedeflerini inceledi. Reilly'nin yanında bir el çantası olmadığını fark etmişti. Bunun bir sakıncası olmayacaktı. Çünkü Tess'in başlarının üzerindeki valiz koyma bölümüne küçük bir valiz yerleştirdiğini görmüştü. Zaten kendisinin asıl hedefi de Tess'ti. Onları izlerken acele etmeye gerek olmadığını da biliyordu. Uzun bir yolculuk olacaktı, bu sürenin çoğunu da hedefleriyle birlikte uyuyarak geçirecekti. Elindeki takip cihazını yerleştirebilmek için en uygun zamanı sabırla beklemesi gerekiyordu. Aksi takdirde insanı canından bezdiren bu yolculuğun bir anlamı kalmayacaktı.

Koltuğunda rahatsız hareketlerle kıpırdanıp duruyordu. Uçuş görevlisi yaklaşıp kemerlerin bağlı olup olmadığını kontrol ederken kaşlarını çatıp oturdu. Hiç sıkıntıya gelemiyor, böyle bağlanmaktan nefret ediyordu. Bir an için okulda, altıncı sınıfta olduğu günleri hatırladı. Sigara yok, telefon yok. Hostesleri çağıramazdı. Sıradaki neydi? Tuvaleti kullanmak için de izin istemesi mi gerekecekti?

Pencereden dışarısını seyrederken ağzına iki tane daha nikotin sakızı sıkıştırdı.

De Angelis New Jersey Teterboro havaalanına ulaşmak üzereyken Plunkett aramıştı. Burası Manhattan'ın yüz kilometre kadar uzağında böyle planlanmamış yolculuklar için son derece ideal bir havaalanıydı. Bu nedenle de ünlülerin ve de işadamlarının tercih ettiği bir yerdi.

Lincoln otomobilinin arka koltuğunda oturan monsenyörün tanınması neredeyse imkansızdı. Genelde kullandığı ve siyah yakalıyla beraber giydiği, içini sıkıntıyla dolduran, şık siyah takım elbisesini çıkarmış, mavi bir gömlek giymişti. Manhattan'da kaldığı sürece eski bir de gözlük kullanıyordu. Şimdi onun yerine de alışık olduğu şekilde, çerçevesiz şık bir gözlük takmıştı. Eski püskü deri evrak çantasının yerini de ince, alüminyum çanta almıştı. Limuzin uçağın yanında durdu.

Gulfstream IV' ün merdivenlerini tırmanırken saatini kontrol etti ve çabucak bir hesap yaptı. Zamanının olduğunu biliyordu. Tess ve Reilly İstanbul'a erişmeden kısa bir süre önce Roma'da olabileceğini sanıyordu. G-IV yalnızca Roma'ya kadar yakıt ikmali yapmadan gidebilecek az sayıdaki jetten biri değil, o iri, dört motorlu Airbus'tan da daha hızlıydı. Görevini tamamlayabilmek için gerekli olanları almaya ardından da gittikleri yerde onları karşılamaya vakit bulabilecekti.

Arkasına yaslanırken Tess Chaykin'in içinde olduğu ikilemi düşündü. Bütün FBI ajanlarının derdi müze baskını nedeniyle bir an önce Vance'i yakalamaktı. Ancak Tess'in bambaşka bir arzusu vardı. Vance yakalanıp hapse tıksa bile Tess'in araştırmalarını sürdürmekten geri kalmayacağını biliyordu. Bu onun doğasında vardı.

Hayır, bu konuda kesinlikle kuşkusu yoktu. Kadın istedikleri sonucun alınmasına olan katkıları sona erdiğinde bu sorun kökten temizlenmeliydi. Üstelik bu sorun Reilly'nin aldığı ona eşlik etmek gibi saçma sapan bir kararla daha da ağırlaşmıştı.

Yumuşacık koltuğa gömülerek gözlerini kapattı. Aslında fazla bir endişesi de yoktu. Sadece bu talihsizlik sonucu beliren ve çözmesi gereken bir meseleydi, hepsi bu.

53. Bölüm

Uçak normal seyir yüksekliğine ulaştığında Tess bulduklarını Reilly'e anlatmaya koyuldu. "Olmayan bir yeri arıyormuşuz, hepsi bu."

Şimdi Manhattan üzerinden geçiyorlardı. Batan güneşin ışıkları gözleri kamaştırıyordu. İkiz kulelerin yokluğu da bu noktadan çok daha dikkat çekici bir hal alıyordu. Havadan bakıldığında felaketin boyutları çok daha net biçimde görülüyordu. Kırmızı kuyruklu uçak incecik bulutların arasından süzülerek ilerliyordu. Yükseklikleri artık 37 bin fite ulaşmıştı. Yaklaşmakta olan geceye doğru gittikleri için hava şimdi daha büyük bir hızla kararmıştı.

"Villiers'li Aimard çok akıllı bir adammış. Paris Tapınağı'nın Üstadının da çok zeki olduğunu biliyormuş." Tess keşfinden dolayı çok heyecanlanmış gibi gözüküyordu. "Fonsalis diye bir yer yok. Asla da olmadı. Ama Latince fons kuyu anlamına gelir. Salis ise söğüt anlamına."

"Söğüt kuyusu?"

Tess başını sallayarak onayladı. "Kesinlikle. Aimard'ın bu mektubu yazdığı sırada düşman topraklarda olduklarını unutmama. Kasaba uzun zamandan beri Müslümanların elindeydi. Bu nedenle de düşünmeye başladım. Neden Aimard

kasabanın Latince adını kullanmış olsun. Bunu nereden biliyor olabilir ki? Kasabayı fethedenlerin kullandığı Arapça ismi biliyor olmalıydı. Bu ismi keçi çobanından öğrenmişlerdi. Ama Aimard bu ismi kullanmak istemedi. Çünkü şifreli mektubun yanlış ellere düşmesini istemiyordu.”

“Yani kasabanın adı Söğüt-Kuyusu, öyle mi?”

“Evet. Bir bölgeye sahip oldukları coğrafi özelliğe dayanarak isim vermek çok yaygındı.”

Reilly ona kuşkulu gözlerle bakıyordu. Bu akıl yürütme yönteminde kendisini rahatsız eden bir şeyler vardı. “Ama bunu yapabilmek için onların dilini konuşabiliyor olması gerekirdi.”

“Dili biliyor olma ihtimali çok yüksek. Ayrıca eğer kendisi bilmiyorsa bile yanındakilerden biri mutlaka biliyor olmalı. Haçlıların son zamanlarında birçok şövalye orada, Kutsal Topraklarda doğmuştu. Onlara poulainler^(*) diyorlardı. Yine Tapınakçıların bir şekilde Müslümanlarla tuhaf bir ilişkileri vardı. Mistik bir takım kavramları olduğu kadar çeşitli bilimsel gelişmeleri de birbirlerine aktarıyorlardı. Hatta haşhaşlerden, yani haşhaş dumanını içlerine çekerek uyuştuktan sonra düşmanın üstüne salınarak inanılmaz işler başaran bir topluluktan yararlandıkları bile öne sürülür.”

Reilly kaşlarını kaldırdı. “Düşmandan suikastçı mı kiralyorlarmış? Orada bulunuş amaçlarının düşmanla savaşmak olduğunu sanıyordum.”

Tess omuzlarını silkti. “Başkasının topraklarında iki yüz yıl geçirirsen er yada geç dost edinmeye başlarsın.”

Reilly bu sözlerle karşı çıkmadı. “Pekâlâ, Arapçası neymiş?”

“Beer el Sifsaaf.”

“Sen bunu nasıl öğrendin?”

Tess bu başarısının getirdiği tatminle içinden gelen gülümsemeye engel olmadı. “El-İdrissi’nin hatıralarından.

(*) Poulain: Tay (fr). (Ç.N.)

El-İdrissi son derece meşhur bir Arap seyyahtır. Zamanının en büyük haritacılarından biridir. Onun Afrika ve Müslüman dünyasındaki seyahatlerinin geniş ve ayrıntılı belgelerinin çoğu günümüze dek ulaşmıştır.”

“İngilizce mi?”

“Fransızca. Ama anlaması kolay bir tarzda.” Uzanıp yukarıdaki çantasının içinden bir haritayla, bulduğu eski bir kitap-tan çektiği fotokopileri aldı. “Gezilerinden birinde bir kasaba-daki yağmalanmış bir kiliseden bahseder.” Haritayı açıp işa-retlenmiş ve kenarına notlar alınmış bir bölümü göstererek konuşmasına devam etti. “Bu onun yolculuğunun rotasını gös-teriyor. Antalya’dan Muğla’ya oradan da İzmir’e kadar gitmiş. Bu kıyı şehirleri gerek Likya gerekse Bizans uygarlıklarından kalan birçok kalıntıyı barındırmaktadır. Her neyse, seyahati-ni tüm detaylarıyla anlatmış. Tek yapacağımız onun rotasını izlemek. Kısa zamanda kiliseyi ve kasabayı bulabiliriz.”

Reilly haritayı inceledi. “Tamam, başardın işte. Sence bu-nu Vance’in de keşfetmiş olma şansı yüksek mi?”

Tess kaşlarını çatıp, Reilly’e döndü ve son derece emin bir ifa-deyle; “Eğer şimdiden yola koyulmadıysa çok şaşırırm,” dedi.

Reilly başını sallayarak onayladı. O da kesinlikle aynı fi-kirdeydi. “Telsizi kullanmam lazım.”

Ayağa kalkarak kokpite yöneldi.

Reilly geri döndüğünde Tess arkasına yaslanmış baharatlı domates suyunu yudumluyordu. Onun için de bir tane almış-tı. Reilly domates suyunu içerken yan gözle onu izledi. Birlik-te egzotik bir ülkeye, büyük bir maceraya doğru yol almak-taydılar. Ve bu düşünceyle ürperdi. *Eğer biri iki hafta önce bana böyle bir şeye kalkışacağımı söyleseydi...* Bu düşünce hafifçe gülümsemesine neden oldu.

Reilly bunu fark etmişti. “Ne oldu?”

“Hiç. Sadece senin burada olmandan dolayı hâlâ şaşkınım.”

“Amirim kadar şaşkın olamayacağına eminim.”

Birden başını kaldırdı. “Yolculuğa izinsiz çıkmadın değil mi?”

“Öyle sayılır. Buna çok fazla kızmadı. Ama sen gittiğimiz yerin tam olarak neresi olduğunu bilmediğinden ve bunu an-
lamanın tek yolu senin orada bulunman olduğundan...”

“Ama sen uçağa binmeden önce bunu bilmiyordun ki?”

Hafifçe sırtarak “Hiçbir ayrıntıyı kaçırmazsın, değil mi?”
diye sordu.

Duyduğuna inanamayarak başını sallıyordu. Yani ikisinin de fazla bir desteği yoktu. O da benim kadar orada olmak istiyor. Bunun farkına varmak da Tess’i çok şaşırtmıştı.

Onu izlerken hâlâ bu rozetin arkasına saklanmış adam hakkında fazla bir şey bilmediğini fark etti. O gece kendisini eve bırakırken yarım yamalak da olsa bir takım şeyler sezmişti. Onun müzik anlayışı, spritüel yapısı, mizah anlayışı, hakkında çok az da olsa bir fikir sahibi olmuştu. Ama daha fazlasını istiyordu. On saat ona bu istediğini sağlayabilirdi. Tabii ki eğer uyanık kalmayı başarabilirse. Çünkü göz kapakları bir ton ağırlığındaymış gibi geliyordu. Son birkaç günün yorgunluğu artık iyiden iyiye çökmüştü. Doğruldu, sırtını cama doğru yaslayarak, yüzünü Reilly’e döndü.

“Pekâlâ, nasıl oldu da son anda uçağa atlayabildin?” Bu sorunun ardından hafifçe gülümsedi. “Evdekiler bunu öğrenince senin kafanı uçurmayacaklar mı? Bana Kim’le ilgili verdiğin öğütleri düşünüyorum da. Tam tersini yaptın sen de.”

Reilly Tess’in ne demek istediğini anlamıştı. “Üzgünüm” diye onu kızdırdı. “Ben evli değilim.”

“Boşandın mı?”

“Hayır.” Kadının bakışları daha fazla açıklama yapması gerektiğini gösteriyordu. “Benim gibi bir işi olan için evlilik çok zordur.”

“Doğru, buna şüphe yok. Hele de işin gereği pek doğru dürüst tanımadığın kızlarla uçaklara atlayıp bir yerlere gitmek zorunday-
daysan. Kocamın her gün böyle bir şey yapmasını istemezdim.”

Konuşmanın bundan sonraki gidişatı için kendisine yol gösterdiği için çok memnun olmuştu. O da fırsatı kaçırmadı. “Kocalardan söz açılmışken. Senin durumun nedir? Doug’la neler oldu?”

Birden o sakın bakışları hüznünlendi, adeta karardı. Bu ismi duyar duymaz yeniden öfkelenmişti. “O bir hataydı. Çok gençtim.” İçini çekti. “Çocuktum neredeyse. O sıra babamın yanında çalışıyordum. Kariyerimin en heyecanlı günlerinde olduğum söylenemezdi. Zaten arkeoloji yeterince tecrit edilmiş bir alandır. İyice sıkılıyordum. Derken Doug’la tanıştım. Yani şu küstah, saygısız, fazlaca cüretkar sunucusuyla. İnkâr etmenin bir faydası yok, herif karizmatik bir piçti. Ben de onun bu karizmasından etkilendim. Babam alanında tanınmış ve saygın bir bilim adamıydı. Çok da ciddi bir yapısı vardı. Biraz suratsız biriymiş, anlayacağın. Ve de etrafındakileri çok sıkı biçimde kontrol ederdi. Onun bu baskısından kurtulmak istiyordum. İşte Doug tam o sıralarda karşıma çıktı. Tahmin edebileceğin gibi gözüme mükemmel biri olarak gözüküyordu.”

“Sen de fena sayılmazdın, herhalde.”

Mahcup, gülümseyerek “Hayır. Şey, belki biraz. Her neyse. Çıkmaya başladık. Benim de bir mesleğimin olmasından çok hoşlanmıştı. Hem ilgileniyor hem de çok destek oluyordu. Sonunda evlendik. Ve o neredeyse bir gecede değişti. Babamdan bile daha baskıcı biri olup çıkmıştı. Adeta benim sahibimmiş gibi davranıyordu. Sanki ben beğendiği satın alıp şöminenin üzerindeki rafa yerleştirdiği koleksiyonunun parçalarından biri idim. Ve hamile olduğumu anlamadan çünkü hata yaptığımı fark edemedi. Kim’e hamile kalmıştım, babamın teklifini kabul ederek Türkiye’deki kazıya katılmaya karar verdim.”

“Bu senin Vance’le tanıştığın yolculuk, aynı zamanda değil mi?”

“Evet” diye doğruladı. “Her neyse oraya bir süre kendimi dinleyip, sakın kafayla düşünmenin faydalı olabileceğini dü-

şünerek gitmiştim. Geri döndüğümde onun son derece klişe bir ilişkiye başladığını gördüm.”

“Yoksa hava raporunu sunan kızla mı?”

Tess kıkırdayarak güldü ama bu gülüşünde bir miktar da hüzün vardı elbette. “Bildin sayılır. Yapımcısıyla. Neyse hepsi bu kadar. Ben yaşamından bir şekilde çıkmıştım.”

“Sen de yeniden kızlık soyadını kullanmaya başladın.”

“Bu meslekte bunun bir zararı olmaz. Hem de o pisliğin soyadını daha fazla taşımak istememiştim.” Bunun yanında adamın soyadı Manoukian Enstitüsü’nde iş bulmasına hiç katkıda bulunmazdı. Oysa yeniden Oliver Chaykin’in soyadına kavuşmak şu anda eşliğinde bulunduğu keşfin bile daha anlamlı olmasını sağlayacaktı. En azından babasının izinden gittiği düşünülecekti.

Diğer taraftan elbette keşfi yapan kendisiydi.

Göz kapakları iyice ağırlaşmıştı. Çok güçsüzdü ve biraz uykuya ihtiyacı vardı. Aslında Reilly’nin de durumu aynıydı.

Sımsıcak bakışlarını Reilly’e yöneltti. Bir süre sessiz kaldılar, ardından “Teşekkürler” dedi.

“Ne için?”

“Her şey için.” Eğilerek onu yanağından öptü ve yeniden arkasına yaslandı. Artık iyice kararımış gökyüzünde asılı duran yıldızlar neredeyse elini uzatsa dokunacak kadar yakınındaymış gibi duruyordu. Pencerenin siperliğini çekti, arkasına yaslanarak gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

54. Bölüm

Tess ve Reilly uçağın metal basamaklarından Dalaman'daki havaalanına inerlerken artık ikindi olmuştu ve ikisi de yorgunluktan bitmiş durumdaydı. Atlantik üzerindeki uçuş sırasında biraz olsun uyumak iyi gelmişti ama gerçek bir yatakta güzel bir uyku çekip yolculuklarının bundan sonraki bölümüne öyle devam etselerdi hiç fena olmazdı. Ama buna zaman yoktu. Üstelik bu yorgunluklarına, İstanbul'daki Atatürk Havaalanı'nda güneye gidebilmek için binmeleri gereken iç hatlar uçağı için üç saatlik bekleyişleri de eklenmişti.

Reilly havaalanındaki zamanının bir kısmını telefon görüşmeleri yaparak geçirdi. Neden kadını apar topar FBI binasına getirmeyip, peşi sıra bu yolculuğa çıktığına pek ikna olmayan Jansson'la sıkı bir görüşme yapmadan önce Aparo'yu bilgilendirdi. Diğer zamanını da Vedat Ertuğrul isimli, büro-nun bölgedeki yerel irtibat görevlisi göbekli bir adamla konuşarak geçirdi. Adam havaalanına onları karşılamaya gelmiş, Reilly'nin ülkeye pasaportsuz girişine yardımcı olmuştu. Vedat Ertuğrul'a Vance'in bu bölgeye gelebileceğı bilgisi sadece birkaç gün önce verilmişti. O da Reilly'e şimdiye dek bu konuda herhangi bir bilgi ulaşmadığını söyledi. FBI'nın Türkiye için atanmış daimi bir ajanı yoktu. Bölgeye en yakın daimi

ajanlar Atina'daydı ve kısa süre önce meydana gelmiş bir otomobilin bombalanması olayını araştırıyorlardı. Zaten Irak'a geçişin önüne koydukları engeller nedeniyle Türk hükümetiyle ilişkiler de bir hayli gergindi. Vedat Ertuğrul Reilly'e eğer arzu ederse Dalaman havaalanına kadar kendilerine eşlik etmesi için bir polis memuru görevlendirebileceğini söyledi. Reilly ona teşekkür etti ama bu teklifi de reddetti. Yerel bürokrasiyle ve dil problemleriyle boğuşmanın hiç sırası değildi. Ertuğrul'dan sadece kendisinin bu bölgede olduğunu diğer ajanlara bildirmesini rica etti. Kendisiyle mümkün olduğunca iletişimi kaybetmemeye çalışacaktı ve eğer gerekirse destek isteyecekti. Ancak Ertuğrul Reilly'nin bu işin üstesinden tek başına gelmeyi tercih edeceğini tahmin ediyordu.

Reilly ayrıca üzerindikileri de değiştirip, daha uygun giysiler edindi. Şimdi sırt çantasında üzerinden çıkarttığı iş kıyafetleriyle Ertuğrul'un kendisine pasaport yerine kullanması için verdiği evrak vardı. Ayrıca bir de İridyum uydu telefonu yer alıyordu çantasında. Bu telefon Hawaii'deki İçişleri Bakanlığı emrinde çalışan EMSS'ye doğrudan bağlıydı. Böylece gezegenin neresine giderse gitsin Reilly'le bağlantı kurulabilecekti.

Çantasında bir de Ertuğrul tarafından verilen ek şarjörleriyle yüksek güçlü bir Browning tabanca da vardı.

Tess de teyzesinin evini arama fırsatı bulmuş, Kim ve Eileen'le konuşmuştu. Bu aslında zor bir telefon görüşmesi olmuştu. Kim'i çok özlemişti ve kızının çok iyi vakit geçirdiğini öğrenerek teselli olmasına rağmen, sesini duyunca özleminin daha da arttığını fark etti. Annesine neler olduğunu anlatmaksa çok daha zor olmuştu. Tess annesinin içini rahatlatmak için çok dil döktü. Hatta merakının geçmesi için Reilly'nin varlığından da bahsetti. Ama bu annesinin daha da kaygılanmasına neden olmuştu. Eğer yaptığı şey tehlikeli değilse neden yanında bir FBI ajanı vardı ki? Tess lafı diline doluşturarak burada olmasının sebebinin yalnızca bir olayın çö-

zülmesi için uzmanlık yapmak olduğunu açıkladı. O sırada yapılan dahili anons konuşmasını kısa kesmesine neden olmuştu. Telefonu kapattığında kendini kötü hissetti. Ama diğer taraftan annesine anlatabileceği bir şey olmadığının da farkındaydı. Ancak annesine yurtdışında olduğunu söylemese annesi belki de bu kadar çok paniğe kapılmayacaktı.

Kalabalık terminalde, sapsarı yüzlü bir adam tam Tess bayanlar tuvaletinden çıkıp son çağrının yapıldığı kapıya doğru giderken kendisine çarptı. Adam Tess'in çantasının yere düşmesine neden olmuştu ama nazik tavırlarla yardımcı olarak eğilip çantayı almış, defalarca da özür dilemişti.

Adamın berbat derecede sigara koktuğunu fark etmişti. Sonra buradaki erkeklerin çoğunun sigara içtiğini hatırladı. Ancak bir bozuk para büyüklüğündeki diskin, çantasının yerden alındığı sırada iç ceplerinden birine yerleştirildiğini fark edememişti.

Tess çantayı sırtına geçirip, Reilly'nin yanına gitti. Bu karmakarışık terminalde kalabalığı yara yara araba kiralayabilecekleri büroya gittiler. Ertuğrul aceleyle şişe suyu, iki uyku tulumu ve bir de naylon çadır tedarik edip getirmişti. Kısa süre içinde Mitsubishi Pajero'ya binip gemi kazasından kurtulan savaşçı şövalyelerin izlerini takip etmek üzere yola koyulmuşlardı bile.

Reilly otomobili kullanırken Tess'de haritaya bakarak yolu tarif ediyordu. Tess bölgelere göre tasnif edilmiş bir haritayı kullanıyor, diğer taraftan da El-İdrissi'nin seyahat notlarıyla Aimard'ın mektubunda belirtilen ayrıntılar arasında benzerlikler bulmaya çalışıyordu.

Son derece rahatlatıcı bir manzara önlerinde uzanıyordu. Sahilden giderek uzaklaşıyorlardı. Evlerin ve apartmanların

sayısı giderek artmaya başlamıştı. Likya uygarlığının kalıntılarının bulunduğu geniş bir bölge uzun zamandır, daha Dalaman Havaalanı inşa edilmeden, koruma alanı olarak belirlenmişti. Böylece kalabalık yerleşimden ve tatilcilerden de korunması sağlanmıştı. Tess ve Reilly kısa sürede kendilerini çam ağaçlarıyla süslü, iri taş duvarlı, demir parmaklıklı pencereli evlerden oluşan tarihî bölgede buldular. Yolun her iki yanında da arazinin oldukça verimli olduğu göze çarpıyordu. Çalılıklar ve makiler yolun her iki yanını da kaplıyordu. Sağ taraflarındaki tepelere doğru baktıklarında ise bu bitki örtüsünün giderek daha da yoğunlaştığını fark ediyorlardı.

Bir zamanlar doğal bir liman olarak kullanılan mistik bir gölün kıyısına kurulmuş küçük bir kasaba olan Köyceğiz'e ulaşmaları bir saatten daha kısa sürdü. Bugün bile nasıl yapıldığının anlaşılması güç olan Karia uygarlığının kaya mezarları kayalık tepelere oyularak inşa edilmişti. Gölün yukarısındaki bu mezarların dikkati çekecek kadar büyük bir özenle korundukları anlaşılıyordu. Uzaktan dahi rahatlıkla seçilen bu kaya mezarlar adeta bu topraklardan gelip geçen sayısız uygarlığın bir işareti olarak duruyordu.

Tess kasabayı yaklaşık üç kilometre kadar geçtikten sonra Reilly'nin ana yoldan ayrılmasını istedi. Bu yolda asfalt yer yer çatlamış, yolda derin çukurlar oluşmuştu. Yolculuğun bundan sonraki bölümünün daha zorlu olacağı kesindi. Ama şimdilik Pajero'nun güçlü süspansiyon sistemi durumu idare ediyor gibiydi.

Zeytin ve limon ağaçlarının, mısır tarlalarının, domates bahçelerinin yanından geçerek ilerliyorlardı. Ağaçlardan gelen hoş koku sayesinde jet yolculuğunun yarattığı yorgunluktan biraz olsun sıyrılmışlardı. Ardından yol tepelere doğru tırmanmaya başladı. Şimdi sık ağaçların çevrelediği mahmur köylerden geçiyorlardı.

Çevrelerinin fakir, ilkel ama resimlere layık görüntüsü artık buradaki binlerce yıllık ihtişamın geride kaldığının, yaşa-

yan tarihin uzun zaman önce batıya göç ettiğinin göstergesiydi. Yün eğiren bu arada da koyunlarını güden bir kız, sırtında yerinden kalkması güç bir yükün altında iki büküm ilerleyen bir köylü, bir çift öküzün çektiği bir saban batan güneşin altında bu düşüncelerini doğruluyordu.

Zaman zaman Tess El-İdrissi'nin yazdıklarının bu geçtikleri yerlerde gördükleriyle eşleştiğini fark ederek oldukça heyecanlanıyordu. Ama çoğunlukla akli seyyahın yolculuğundan ziyade uzun yıllar önce hayatta kalmayı başaran o şövalyelerin tüm buralardan geçerek yaptıkları o umutsuz yolculuğa takılıyordu.

Artık güneş batmış, otomobilin farlarının aydınlığında ilerliyorlardı. Yol şimdi artık dar, taşlı bir patikaya dönüşmüştü.

“Sanırım artık mola vermemiz lazım,” dedi Reilly

Tess haritayı inceliyordu. “Çok uzakta olamaz. Yaklaşık kırk elli kilometrelik bir yolumuz kaldığını sanıyorum.”

“Belki ama hava karardı, bir kayaya falan çarpıp aracın akslarını kırarsak burada mahsur kalırız.”

Tess bir an evvel hedefe ulaşmak istiyordu ama Reilly direksiyonu çevirdiğinde farların yolun çok az bir bölümünü aydınlattığını fark edince adamın haklı olduğuna karar verdi. Lastiğin bile patlaması başlarına çok iş açabilirdi.

Durup, araçtan indiler ve etraflarına baktılar. Başlarının üzerindeki ay giderek büyürken, alışıldığından yakın gibi gözüküyordu. Etraflarındaki dağlar sessiz ve ıssızdı. Bu da Reilly'nin genelde olmadığı kadar sessiz olmasına neden olmuştu. “Yakınlarda kalabileceğimiz bir köy var mı?”

Haritayı inceledi. “Yakınlarda yok. En yakını yaklaşık yüz kilometre kadar arkamızda kaldı.”

Reilly etrafa baktı. Burada tehlikeye ne kadar açık olduklarını değerlendirdi ve ardından bir gecelik konaklama için burasının uygun olabileceğine karar verdi. Gidip otomobilin

arka kapısını açtı. “Bakalım İstanbul’daki adamımız bize ne-
ler hazırlamış.”

Reilly alüminyum çubukları yerleştirip çadırı kurmaya uğraşırken Tess de küçük bir ateş yakmayı başarmıştı. Kısa süre içinde oturup Ertuğrul’un kendileri için hazırladığı pastırma ve peynirli böreklerini yiyip, maden sularını içmişlerdi.

Reilly küçük bir kutuyu açtığında içindekilerin lokma olduğunu gören Tess’in gözlerinin sevinçle parladığını fark etmişti. Ona uzattı. Kadının parmağından şimdi şerbet damlıyordu.

“Sizinkilerin adamı tam zamanında yardımımıza yetişti,” dedi ağzına yeni bir lokma daha atarken. “Bunları sen de bir dene, çok lezzetliler. Geçen sefer istediğim kadar yiyememiştim. Hamile olduğum için bunlardan fazla yememem gerekiyordu.”

“Vance’in buraya geliş nedeni neydi?” diye sordu lokmalardan bir tanesinin tadına bakarken.

“Babamın çalıştığı kazı alanı garip olayın yaşandığı Ağrı Dağı’ndan uzakta değildi. Vance gelip bir görmek istiyordu. Babam da onu davet etmişti,” dedi, ardından da 1949 yılında U-2 tipi bir casus uçağın Sovyetler Birliği’ne yaptığı bir keşif uçuşunun ardından geri dönerken Türkiye üzerinde çektiği ve CIA analistlerinin yıllarca üzerinde çalıştığı fotoğraflardan bahsetti. Bu konuyla ilgili söylentiler alıp yürümüştü, nihayet 90’ların sonuna doğru fotoğraflar basına gösterildi ve bir hayli ilgi uyandırdı. İlerideki Ermenistan dağlarına doğru, doruğa yakın bir yerde gemiye benzer bir şey vardı. Yakın çekimlerde üç tahta direkli geniş bir geminin gövdesine benzediği iyice ortaya çıkmıştı.

“Nuh’un Gemisi” dedi Reilly o günlerdeki gazetelerin manşetlerini hatırlayarak.

“Çok sayıda insan böyle bir şeyi işittiğinde çok heyecanlanmıştı. Babam da dahil. Ama sorun şuydu. Soğuk Savaş yılları en yoğun biçimde hüküm sürmekteydi ve o bölge son derece hassas bir yerdi. Dağ Rusya sınırından sadece 20 kilometre, İran sınırından ise 30 kilometreden biraz daha az bir mesafedeydi. Çok az sayıda insan gerekli izinleri alıp orada gerçekten ne olduğunu görebilmek için tırmanabilmişti. Bunlardan biri James Irwin’di. Astronot. Ayda yürümüşü, ardından da Hristiyanlığa dönmüşü. Bölgeye daha yakından bakabilmek için tırmanmaya karar vermişti.” Sustu. Ardından “İkinci denemesinde düştü ve öldü,” dedi.

Reilly kaşlarını çatarak “Buna senin yorumun nedir? Oradaki gerçekten Nuh’un Gemisi miydi?”

“Bu konuda varılan uzlaşma öyle olmadığı yönünde. Kaya- lar rastlantısal biçimde gemi şekline benzer biçimde bir araya gelmişler.”

“Ama sen ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Hiç kimse oraya çıkıp, dokunamadı. Tek bildiğimiz tüm Mezopotamya kaynaklarında İncil’den binlerce yıl önce büyük bir sel olduğu, bir adamın tüm hayvan ırklarını bir gemiye doldurduğu şeklindeki hikâyeden ibaret. Bu bana böyle bir şeyin gerçekten olabileceğini düşündürüyor. Tüm dünya sular altında kalmasa bile çok büyük bir bölge, yani bu bölgede böyle bir şey gerçekleşmiş olabilir. Ardından bir adam kurtulmuştur ve onun efsanesi kulaktan kulağa yayılarak devam etmiştir.”

Anlatış tarzı o kadar kesin ve netti ki Nuh’un Gemisi’ne inanıp inanmadığını daha önce hiç düşünmemiş olmasına rağmen Reilly “Bu çok komik” dedi.

“Ne?”

“Arkeologların yani hepinizin, geçmişteki olaylara bizlerden çok daha açık fikirlilikle yaklaştığını, uzak geçmişte neler olduğunu merak ederek, onlardan günümüze ulaşanları

inceleyen kişiler olduklarını düşünürdüm. Oysa senin yargıların o kadar rasyonel ve analitik ki. Bana işin nasıl söyleyeyim, büyüsünü bozuyor gibi geldi.”

Tess burada bir paradoks görmemiş gibiydi. “Ben bir bilim insanıyım, Sean. Sana benziyorum, ben de gerçekleri irdeliyorum. Bir kazıya başladığımda insanların nasıl yaşadıkları ve nasıl öldüklerine ilişkin kanıtlar bulmaya çalışırım. Savaşları, şehirleri nasıl inşa ettiklerini...”

“Yani, eğer bilimsel olarak açıklanamazsa...”

“O zaman büyük bir ihtimalle öyle bir şey olmamıştır.” Lokma kutusunun kapağını kapatıp, parmaklarını bir peçeteyle temizledi. Ardından Reilly’e doğru dönerek “Sana bir şey sormam lazım,” dedi.

“Ateşe başla.”

“JFK’ya dönelim.”

“Peki...”

“Nasıl oldu da beni uçaktan indirmedin? Beni gözaltına alabilirdin, değil mi? Neden bunu yapmadın?”

Bakışlarından ve yüzündeki belli belirsiz gülümsemeden kadının ne söylemeye çalıştığını anlıyordu aslında. Onun sorusuna nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu. Başını öne eğdi, adeta bir suçlu gibi, “Bilmiyorum,” dedi. “Büyük bir ihtimalle seni gözaltına aldığımda, çılglık çılgılığa bağırıp dünyayı başıma yıkacağından korktum.”

Tess biraz yaklaştı. “Ne kadar haklısın, aynen öyle yapardım.”

Reilly de biraz pozisyonunu değiştirerek yarı uzanır biçimde oturdu. Şimdi yüzleri birbirlerine daha da yaklaşmıştı. “Üstelik... Şu baş belası kızın düşündüğü kadar zeki olup olmadığını da bir görelim bakalım dedim.”

Tess öylece durmuş bakıyordu. Şimdi aralarında neredeyse birkaç santim kalmıştı. Gözlerini Reilly’nin yüzünde gezdirdi. Ardından gülümseyerek “Ne kadar alçakgönüllüsün,” dedi.

Gökyüzü, orman, kamp ateşi... Hepsi harikaydı. Dudaklarından yayılan sıcaklığı hissediyor, bu da başka hiçbir şeyin önemli olmadığını düşünmesine neden oluyordu. Sanki dünyanın geri kalanı tümünden silinip gitmişti.

“Çok alçakgönüllü biri olduğumu söyleyebilirim. Özellikle de biri... hacca tek başına gitmeye niyetlenirse.”

Dudakları arasındaki mesafeyi koruyarak “Yani bu söylediğinden buraya geliş nedeninin beni korumak olduğu sonucu çıkıyor,” diye fısıldadı. “Sanırım bu da seni benim kişisel Tapınak Şövalyem yapıyor, değil mi?”

“Öyle bir şey.”

“Biliyorsun,” dedi gülümseyerek “resmî şövalyelik kurallarına göre hacılar uyurken şövalyelerin uyanık kalıp nöbet tutması gerekir.”

“Buna emin misin?”

“Altıncı bölüm, dördüncü fıkra. İnanmıyorsan kontrol et.”

Çok garip hissediyordu kendini.

“Bunu başarabilir misin?” diye sordu.

“Elbette, tatlım. Bu bizim işimiz.”

Tess gülümsedi. İşte o anda Reilly uzanıp onu öptü.

Ardından biraz daha yaklaştı. Çok ani bir öpücük olmuştu. Ardından birbirlerine sıkıca sarılarak öpüşmeye devam ettiler. Bir anda her şeyden arınmışlar, sadece birbirlerinin varlığını duyumsuyor gibiydiler. Ama birden adeta denizlerin dibinden fırlayıp suyun yüzeyine çıkarcasına karanlık, nahoş bir anı Reilly’nin zihninde canlandı. Koltukta cansız yatan bir adam, hemen karşısında bitip tükenmiş, yıkılmış annesi, halının üzerinde masum masum duran tabanca, adamın arkasında bulunan duvardaki kan lekesi imgeleri birdenbire gözünde canlandı.

Kendini çekti.

“Ne?” diye sordu Tess fısıldayarak.

Reilly doğrulurken kaşlarını da çatmıştı. “Bu... bu iyi bir fikir değil,” dedi.

Tess de doğrularak elini Reilly'nin saçlarına geçirip adamı kendisine doğru çekti. "Ah! Ben hiç öyle düşünmüyorum. Bence bu harika bir fikir," diyerek yeniden öptü. Fakat dudakları birbirine değeri deymez Reilly yeniden geri çekildi.

"Gerçekten."

Tess dirsekleri üzerinde durup, bir süre anlamayan gözlerle adamı inceledi. Reilly de ona bakıyordu. Kederli gözlerle.

"Ah! Aman tanrım. Sen ciddisin." Bir yandan ona şüpheyle bakarken hafifçe gülümseyerek "Bu seferki oruçla filan ilgili değil, değil mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

"Peki o zaman sorun ne? Evli değilsin. Homoseksüel olmadığından oldukça eminim. Gerçi..." Elini belki anlamında salladı. "En son aynaya baktığımda ben de fena gözüküyordum. Bu durumda sorun ne?"

Hislerini söze dökebilmekte zorlanıyordu. Daha önce de buna benzer duygulara kapılmamış değildi ama uzun zamandır bu kâbusu unutmuştu. "Açıklaması zor," dedi.

"Dene."

Kolay değildi. "Birbirimizi çok iyi tanımıyoruz ve belki de ben bunu söyleyerek büyük bir hata yapıyorum ama senden gerçekten hoşlanıyorum ve bu nedenle hakkımda bilmen gereken birtakım şeyler olduğunu düşünüyorum. Sonuçta anlattıklarım yüzünden seni..." Devam etmedi. Ama ne demek istediğı çok açıktı. *Sonuçta anlattıklarım yüzünden seni kaybetsem bile.* "Sorun babamla ilgili."

Bu Tess'in kafasını iyice karıştırmıştı.

"Babanın bizimle ne ilgisi var? Onun sen daha çok küçükken öldüğünü ve bundan çok etkilendiğini söylemiştin." Reilly'nin birden ürperdiğini fark etti. O gece evinde de bu konu açılmıştı. Daha o zamandan beri çok tehlikeli sularda gezdiğini fark ediyordu ama öğrenmesi gerekiyordu. "Ne oldu?"

"Kendini vurdu. Sebepsiz yere."

Tess birden tüm düğümün çözüldüğünü hissetti. Son derece kasvetli, karanlık birtakım hayaller bir anda Tess'in zihnine doluvermişti. "Ne demek sebepsiz yere? Mutlaka bir sebebi olmalı."

Reilly kederli bir ifadeyle başını salladı. "İşte sorun bu. Hiçbir neden yoktu. Yani bana saçma gelen taraf bu. Karamsar ve ümitsiz biri değildi. Hasta olduğunu öğrendik. Depresyondaymış ama bunun için bir neden yoktu. İyi bir işi vardı, işini se-verdi, rahat bir evimiz, kendisini seven bir karısı vardı. Yani tüm bunların ışığında harika bir yaşam sürüyordu. Bir silahla beynini patlatmasına neden olabilecek hiçbir şey yoktu."

Tess ona doğru eğildi. "Bu bir hastalık, Sean. Tıbbi bir durum. Bir tür dengesizlik. Hasta olduğunu sen söyledin."

"Biliyorum. Sorun şu ki bu aynı zamanda genetik bir durum. Dörtte bir olasılıkla bende de aynı durum görülebilir."

"Ve dörtte üç olasılıkta da görülmez." Reilly'e bakarak sını-sacak gülümsedi. Ama Reilly rahatlamış gibi gözüküyordu. "Tedavi görüyor muydu?"

"Hayır. O zamanlar Prozac henüz yeni Aspirin olarak kul-lanılmıyordu."

Tess bir süre sustu. Sonra "Sen muayene oldun mu?"

"İşimiz gereği düzenli psikolojik kontrollerden geçeriz."

"Ve?"

"Ters giden herhangi bir şey bulamadılar."

Başını salladı. "Güzel. Ben de görmüyorum."

"Görmek mi?"

Tess tatlı bir ses tonuyla "Gözlerinde," dedi. "Çok uzak-larda kalan, içine sıkışıp kaldığın bir şeyler olduğunu gö-re-biliyordum. İlk başta bunun senin tarzın olduğunu düşün-düm. Yani şu mesafeli tiplerden filan olduğunu." Anlattık-larına yürekten inanıyor, karşısındakinin de içini rahatlat-maya çalışıyordu. "Aynı şeyin senin başına da gelmesi ge-rekmiyor."

“Peki ya gelirse? İşte benim derdim bu. Annemi gördüm ben. Aynı durumda seni ya da sevdiğim başka birini koymak istemiyorum.”

“Ne yani kendini dünyadan soyutlayacak mısın? Saçmala-ma Sean. Bu baban kanserden öldüğü için birlikte olamaya-cağımızı açıklamak gibi bir şey. Hangimizin başına neler ge-leceğini kim bilebilir ki? Sen yaşamaya bakarsın ve başına iyi şeylerin gelmesini umut edersin hepsi bu.”

“Herkes bir sabah kalkıp başına bir kurşun sıkılmaz elbet-te. Ama şöyle bir şey var. Babamın bir parçası benim içimde. Bu işi yaptığında yaşı benim şimdiki yaşımdan çok fazla de-ğildi. Bazen aynaya baktığımda onu görüyorum. Onun bakış-larını, onun gözlerini görüyorum ve bu da beni korkutuyor.”

Kaşlarını iyice çatarak başını salladı. “Rahibinin sana bu konuda yardımcı olduğunu söylemiştin.”

Dalgın bir ifadeyle başını salladı. “Babam dindar sayıl-mazdı. Dinî inançları sorgulardı, anneme gelince o da baba-ma uymuştu, yani o da fazla inançlı sayılmazdı. Babamın ölü-münden sonra adeta şoka girmiştim. Bunu neden yaptığını, böyle bir şeye kalkışabileceğini nasıl olup da anlayamadığı-mızı, neden onu durdurmak için bir şeyler yapamadığımızı sorgulayıp duruyordum. Annemse tamamen bitip tükenmişti. Artık kilisedeki rahiple çokça zaman geçiriyor, eve döndüğün-de konuştuklarını bana da anlatıyordu. Bu da benim hiçbir-i-mizin bu işte suçlu olmadığını aklamama ve yaşama diğer açıdan bakabilmeme yardım etti. Kilise benim sığınağım ol-muştu. Bunu da asla unutmadım.”

Tess yeniden gücünü toplamıştı. Artık yepyeni bir bakış açısıyla konuşmaya hazırdı. “Bak. Senin kaygılarını, endişe-lerini anlıyorum. Son derece düşünceli birisin. Ama ben böy-le bir şeyden zerre kadar korkmuyorum. Benim bilmemi isti-yordun. Artık ben de biliyorum. Tamam mı? Ama senin bu şe-kilde devam edebileceğini hiç sanmıyorum. Büyük bir ihti-

malle hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şey için hayatını karartamazsın. Herkes kendi yolunu çizer. Sen o değilsin, tamam mı? Geçmişini unut gitsin. Kendi hayatını yaşa. Eğer yolunda gitmeyen bir şeyler varsa bu kesinlikle senin kendi yaşamınla ilgili sorunlardan kaynaklanacaktır. Yalnızsın ve bu iyi bir başlangıç değil. Tanrı bilir gelecekle ilgili en ufak bir planın dahi yok.”

“Bu benim tarzım.”

“Pekâlâ, sanırım senin başka bir şeye ihtiyacın var.” Yeni-den Reilly’nin o çok hoşuna giden gülümsemesiyle “Mesela çeneni kapatıp beni öpmek gibi.”

Reilly kadının yüzünü inceledi. Tess onun yaşamına bir anlam katmaya çalışıyordu. Onu daha henüz doğru dürüst tanınamasına rağmen yüreğini iyimser duygularla doldurma çabasıındaydı. Yalnızca o çevresindeyken hissettiği bu tanıdık duygunun etkisine iyiden iyiye kapıldığını hissediyordu. Bunu tek kelimeyle canlılık olarak tanımlayabilirdi.

Tutup Tess’i kendine çekerek sıkıca sarıldı.

Ekrandaki bedenler birbirlerine iyice yaklaşıırken, kalp atışlarını gösteren gri-mavi işaretler birbirlerine karışarak anlaşılabilir bir hale dönüştü. Şimdi fısıltılar da sona ermiş, yerini giysilerinden kurtulan bedenlerin birbirlerine dokunmasının yarattığı boğuk sesler almıştı.

De Angelis ekranda gördüklerini ilgisiz bir tavırla izlerken, sıcak kahvesinden bir yudum aldı. Tess ve Reilly’nin kamp kurdukları alanın biraz yukarısında bir tepeye park etmişlerdi. Bej renkli Landcruiser’in bagaj kapağı açıktı ve karanlıkta iki ekrandan yayılan ışıklar parıldıyordu. Bu ekranlardan biri önlerindeki araziye iyice incelemelerini sağlayan bir tripodun üzerine yerleştirdikleri kameranın ve ikin-

ci bir tripoda bağladıkları bir mikrofonun bağlı olduğu dizüstü bilgisayara aitti. İkinci ekran ise küçük avuç içi bilgisayarın ekranıydı. Bu ekranda da gizlice Tess'in çantasına yerleştirilen vericinin Tess'in bulunduğu yerle ilgili aktardığı bilgiler yansıyordu.

Monsenyör aşağısındaki karanlık vadiye baktı. Son derece memnundu. Her şey kontrol altındaydı. Tam istediği gibi. Çok yaklaşımlardı ve şansları da biraz olsun yaver giderse Vance'i geçeceklerdi. Hâlâ nereye gittiklerini bilmiyordu. Otomobilin içinde otururken de onları dinleyebilmeyi isterdi. O zaman yol boyunca konuştuklarını da duyabilirdi. Ama çantalarına bir de mikrofon yerleştirebilme imkanı doğmamıştı. Yine de bunun büyük bir sakıncası yoktu. Bulacakları şey ne olursa olsun o da hemen arkalarında olacaktı. Bulduklarını onlardan alabilmek için.

Bu işin kolay olan bölümüydü.

Zor olanı ise hedefe ulaşıldıktan sonra onlara ne yapacığıydı.

De Angelis kahvesinden bir yudum daha alıp plastik bardağı çalılara fırlatırken ekrana son bir kez daha baktı.

Geride kimsenin bırakılmaması gerekecekti.

55. Bölüm

Tess uyandığında dışarıda günün ışıdığını fark etti. Yavaşça elini yan tarafına uzattı ama yanı boştu. Uyku tulumunun içinde tek başınaydı ama gece buraya birlikte girmişlerdi. Çıplak olduğunu fark edip gece aceleyle çıkartılıp bir kenara atılmış giysilerini buldu.

Dışarı çıktığında güneşin düşündüğünden çok daha fazla yükseldiğini fark etti. Bunun nedenini de saatine baktığında anladı. Saat dokuza geliyordu ve güneş neredeyse yolculuğunun yarısını tamamlamak üzereydi. Hava açıldı, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Gözlerini kısarak etrafına bakınırken Reilly'nin Pajero'nun yanında gömleksiz olarak durduğunu gördü. Aracın çakmak soketine taktığı su ısıtıcısında ısıttığı suyla tıraş oluyordu.

Tess ona doğru yürürken döndü ve "Kahve hazır," dedi.

"Şu sizin Ertuğrul'u seviyorum," diyerek şaşkınlıkla dumanı tüten termosu kontrol etti. Kahvenin zengin aromasının kokusunu iyice içine çekti. "Sizin çocuklar yolculukta nelerin iyi gideceğini gerçekten iyi biliyorlar," dedi.

"Oysa sen vergilerinin boşa harcandığını düşünüyordun."

Yüzündeki tıraş köpüğünü temizledi ve onu öptü. Öpüşürlerken Tess dün gece de fark ettiği Reilly'nin boynundaki in-

cecik zincire asılı İsa Figürlü haça baktı. İnsanların bugünlerde taktığı şeylere pek benzemiyordu. Gerçi buralarda, kendisini de etkileyen eski dünyanın ortasında o kadar da tuhaf gelmemeliydi. Bu tür şeyleri kesinlikle hoş ve de çekici bulacağını hiç sanmazdı. Ama onun boynunda bir şekilde farklı duruyordu. Sanki boynundaki kolye onun bir parçasıymış gibi duruyordu.

Kısa süre içinde yeniden yola koyuldular. Pajero asfalttaki çukurların üzerinden zıplaya zıplaya geçerken, bölgenin iç kısımlarına doğru hızla ilerliyorlardı. Birkaç terk edilmiş evin ve küçük bir çiftlik evinin önünden geçtikten sonra adeta dikine yükselen daha da dar bir orman yoluna girdiler.

Küçük bir korunun yanından geçerlerken Tess genç bir köylünün ağaçlardaki hoş kokulu reçineleri kazıdığını gördü. Artık etraflarındaki dağları çok daha net biçimde görebiliyorlardı ve bu da heyecanlanmalarına neden olmuştu.

“Orada. Gördün mü?” Uzaktaki bir tepeyi işaret ederken bir anda nabız atışları yükselmişti. Gösterdiği tepe simetrik yapısıyla diğerlerinden ayrılıyordu. “İşte bulduk” diye heyecanla bağırdı. “İkiz tepeler.” Önündeki notlara döndü, gördükleriyle haritadaki notları bir kez daha karşılaştırıyor, eşleşip eşleşmediklerine bir kez daha emin olmak istiyordu. “Geldik. Kasaba bu dağların hemen arkasındaki vadide olmalı.”

Yolun her iki yanı da sık çam ağaçlarıyla kaplıydı, giderek tepeye yaklaştıkça ağaçlar azalmaya, etraf da aydınlanmaya başladı. Sonunda dört çekişli Pajero sayesinde en yukarıya kadar sorunsuz ulaşmayı başardılar.

Ama gördükleri Tess’in görmeyi umduğu şey değildi. Karşılarındaki manzara Tess’i adeta kafasına balyozla vurulmuşçasına sarstı.

Orada, önlerinde geniş bir vadi vardı. Bu yemyeşil vadinin etrafını kuşatan çam ağaçlarıyla kaplı dağlar büyük bir göle kadar uzanıyorlardı.

56. Bölüm

Manzara karşısında Tess adeta sersemlemişti. Ardından aracın tam olarak durmasını bile beklemeden kapı koluna uzandı, kapıyı açıp aracı terk etti. Bir süre etrafındaki tarifi imkansız güzellikteki manzarayı ağzı açık seyretti. Karanlık, hafifçe parıltıyan, vadinin bir ucundan diğerine kadar uzanan göl müthiş huzur vericiydi.

“Anlayamadım” diye düşünmeden konuşmaya başladı. “Burada olması gerekiyordu.”

Reilly hemen yanı başındaydı. “Bir yerlerde yanlış tarafa sapmış olmalıyız.”

“Mümkün değil.” Tess şimdi iyice bocalamıştı. Büyük bir hızla yaptıkları yolculuğu yeni baştan gözden geçirerek haritadaki işaretlerle karşılaştırmaya koyuldu. “Her şey elimdeki haritaya kusursuz derecede uyuyor. Mektupta bahsettiği yolculuğun rotasını izledik. Burada olması gerekiyordu. Tam burada. Müthiş bir hata yaptığını kabullenmek istemediğinden ağaçlık yoldan dikkatle biraz aşağı yürüdü. Etrafını daha iyi görebileceği bir noktaya ulaşmaya çalışıyordu. Reilly de onu takip etti.

Sağ taraflarında kalan gölün, diğer kıyısı ise ormana dek uzanıyordu.

Tess dingin sulara inanmaz gözlerle bakıyordu. “Anlayamıyorum.”

Reilly etrafı incelemeye devam ederek “Bak çok uzakta olamayız. Buralarda bir yerde olması lazım. Buralarda bir yerlerde kafamız karışmış, yanlış tarafa sapmış olmamız şart.”

“Evet, ama nerede?” diye sordu öfkeli bir ses tonuyla. “Yazdıklarını takip ettik, işte dağın iki tepesi. Tam burada olması lazım.” Yeniden elindeki haritayı inceledi. “Hatta haritada göl bile yok.”

Başını kaldırarak Reilly’e büyük bir üzüntüyle baktı.

Reilly kolunu Tess’in beline dolayarak “Bak, çok yakınındayız. Buna eminim. Saatlerdir yollardayız. Hadi gel gidip bir köy bulalım. Önce karnımızı bir doyuralım. Hem şu notları da yeni baştan inceleriz.”

Buldukları küçücük köyün tek lokantası yerel özellikleri harfi harfine taşıyordu. Yaşlı, yüzü kırışıklar içindeki, küçücük gözlü adam siparişlerini aldı. Aslında fazla bir seçenekleri olmadığından lokantada ne varsa onu sipariş etmişlerdi. Yemeğin yanına da iki şişe Efes birasıyla bir tabak dolusu yaprak sarması getirmişti adam.

Tess hemen notlara gömüldü. Sakin olması gerekiyordu ama hâlâ kendine gelememişti ve içinde bulunduğu ruh hali çok net biçimde gözlemlenebiliyordu.

“Ye” dedi Reilly. “Tok karnına daha iyi somurtulur.”

“Somurtmuyorum” diye mırıldandı kızgın bir tavırla Tess başını kaldırarak.

“Benim bakmama izin ver.”

“Ne?” Bakışları daha da sertleşmişti.

“Notlarına. En başından adım adım tekrar inceleyelim.”

Notları Reilly'nin önüne uzattı, arkasına yaslandı, yumruklarını sıkmış sanki etrafındaki havayı yumruklamak istercesine öfkeyle bakıyordu. "Çok yakındayız. Bunu hissediyorum."

Yaşlı adam elinde iki tabak kabak dolması ve şiş kebab getirdi. Reilly adamın onları masaya yerleştirmesini bekledi, ardından yeniden notlara baktı. Sonra başını kaldırıp "Belki ona sorabiliriz," dedi.

"Haritalarda yüzlerce yıldır Beer el Sifsaafın adına rastlanmaz," diye yanıt verdi. "Yani saçmalama Sean. Adam yaşlı ama o kadar da değildir herhalde."

Reilly onu dinlemiyordu. Dişsiz ağızyla kendilerine bakarak gülümseyen adamı hafif bir baş işaretiyle yanlarına çağırdı. Reilly nedense aniden bir umuda kapılmıştı. "Beer el Sifsaaf?" dedi duraksayarak. Ardından yavaşça "Biliyor musun?" diye sordu.

Yaşlı adam gülümsedi, başını hızla sallayarak "Beer el Sifsaaf" dedi. "Evet."

Tess'in gözleri fal taşı gibi açıldı, birden sandalyesinden fırlayarak "Ne?" dedi. Yaşlı adam yeniden başını salladı. "Nerede?" diye sabırsızca sordu Tess yeniden. "Yeri neresi?" Yaşlı adam hâlâ kendilerini anlıyor gibiydi ama şimdi biraz şaşkınca bakıyordu. Tess kaşlarını çatarak bir kez daha denedi. "Nerede?"

Yaşlı adam az önce bulundukları tepeyi gösterdi. Tess başını kaldırıp adamın gösterdiği yöne doğru baktı. Adam kuze-yi, yani geldikleri yönü işaret ediyordu.

Birkaç dakika içinde Pajero yeniden tepeye doğru yola koyulmuştu. Yaşlı adam terör korkusuyla eline tüfeğini de almış, son derece gergin bir biçimde ön koltukta oturuyordu.

Şimdi açık camdan içeri dolan rüzgârda ilerliyorlardı. Adam birden “Yavaş, yavaş” diye bağırdı. Adamın el işaretiyle de desteklediği bu isteği Reilly’nin gülümsemesine neden olmuştu. Çünkü zaten zorlukla ve de son derece yavaş ilerliyorlardı. Tess arka koltuktan zaman zaman eğilerek etrafı inceliyor, bir ipucu bulmaya çalışıyordu.

Tam göle ulaştıkları anda yaşlı adam parmağını uzatarak Türkçe “Göl, göl” diye bağırdı. Reilly direksiyonu çevirerek daha önce farkına varmadıkları daracık bir patikaya doğru döndü. Ağaç dalları her iki yandan aracın önüne kadar uzanıyordu. Bu nedenle farları da yakma ihtiyacı duymuşlardı. Bir kilometre kadar gittikten sonra ağaçlık alan sona erdi ve bir başka açıklığa geldiler.

Yaşlı adam aynı gülümsemeyle önlerindeki araziye işaret ederek “Orada, orada” dedi. “İşte.”

Önlerindeki vadiye bakarken Tess gözlerine inanamıyordu. Yine göle gelmişlerdi.

Bir kez daha.

Tess Reilly’e büyük bir üzüntüyle bakarken hep birlikte araçtan indiler. Küçük açıklıkta ilerlerlerken yaşlı adam da başını sallamaya devam ediyordu. Tess onu izleyerek başını hayır manasında salladı. Ardından Reilly’e dönerek “Bula bula yaşlı bir bunağı bulduk,” dedi. Yeniden yaşlı adama döndü. Adeta yalvaran bir ses tonuyla “Beer el Sifsaa” dedi ardından Türkçe ekledi “Nerede?”

Adam hayretler içinde kalarak kaşlarını çatıp gölü gösterdi ve “Orada” dedi.

Reilly birkaç adım atıp bir kez daha baktı. Bu noktadan tüm gölü rahatlıkla görebiliyorlardı. Hatta geçen sefer pek göremedikleri batı yönünde kalan kıyısını dahi çok net biçimde seçebiliyorlardı.

Tess’e döndü. Zorlukla da olsa gülümsemeye çalışıyordu. “Evet, işte inançsızlığın sonu,” dedi.

“Bu da ne demek şimdi?” diye söylendi Tess. Reilly yanına gelmesini işaret ediyordu. Yaşlı adama baktığında onun da aynı şeyi yapması için işaret ettiğini gördü. Kafası karışmış bir halde Reilly’nin yanına doğru yürümeye başladı ve işte o anda o da gördü.

Şu anda bulundukları yerden Tess gölün kıyısının iki kilometre kadar gerisini görebiliyordu. Göle doğru inen bozuk bir yolu, yine gölün kenarındaki duvarı da görmüştü. Yani baraj duvarını.

“Aman Tanrım” dedi.

Reilly cebinden bir defter çıkartarak kâğıda gölün etrafındaki dağları çizdi, ardından da gölü çizip, gölün üstüne de birkaç ev resmi çizdi. Ardından bu çizimi yaşlı adama uzattı. Adam defteri alıp, gölün üzerine kocaman bir X işareti yaptı ve Türkçe “Köy suyun altında. Beer el Sifsaaf” dedi.

Tess Reilly’e baktı. O da kadına çizdiği karalamaları gösterdi. “Buradaymış” diye doğruladı. “Suyun altında. Bu baraj köyün kalıntılarını da tüm vadiyi olduğu gibi yutmuş. Köy artık baraj gölünün dibinde.”

57. Bölüm

Yaşlı adam şimdi otomobilde daha rahat oturuyordu. Reilly Pajero'yu engebeli ve taşlık yolda oldukça dikkatli kullanarak, aşağı doğru sürdü. Sonunda gölün kıyısına ulaşmışlardı.

Büyük gölün yüzeyine baktıklarında suyun adeta cam gibi olduğunu gördüler. Gölün diğer kıyısında enerji nakil hatlarını, telefon direklerini görebiliyorlardı. O yöne doğru da bir yol olması gerektiğini tahmin etti Reilly. Baraj duvarının sütunlarının dikildiği tepeye bakarak bu baraj ve suni göl dışında medeniyetin buraya ulaşmadığını düşündü. Etraflarını kuşatan bu orman, dağlar, bu çarpıcı manzara bundan yedi yüz yıl önce buradan geçen Tapınak Şövalyeleri'nin de üzerinde aynı etkiyi yapmış olmalıydı.

Baraja yaklaştıklarında zorlu arazi koşulları da hafiflemiş oldu. Şimdi bir an evvel Tess'le birlikte baraja ulaşmak istiyordu. Hızlanarak baraj duvarının önünde durdular. Sol taraflarında kalan baraj duvarının en az altmış metre uzunluğunda olduğunu tahmin ediyorlardı. Duvarın hemen yanında bir bakım ve kontrol şefliği bölümü vardı. Yaşlı adam da onları oraya doğru götürüyordu.

İlerlerlerken Reilly etrafı incelemeye koyuldu. Burada şu an için kendilerinden başka kimse yok gibiydi. Aslında buna

emin olabilmek o kadar da kolay değildi. Sık ağaçlar gizlenmek isteyen biri için bu imkanı fazlasıyla sağlayabilirdi. Artık yolculuklarının sonuna geldiklerinden gözlerini dört açmalı, Vance'in etrafta olup olmadığını sık sık kontrol etmeliydiler. Burası yaz aylarında turistten geçilmeyebilirdi ama şimdi kendilerinden başka kimse yok gibiydi.

Reilly bu durumun kendisini hiç de rahatlatmadığının farkındaydı. Vance şimdiye dek hep kendilerinden bir adım önde olmuştu ve amacına ulaşmak için oldukça hevesli olduğu apaçık ortadaydı.

O da buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Reilly aşağı doğru inerlerken yaşlı adama kasabada bu aralar kendilerinden başka bir yabancı görüp görmediğini sormuştu. El işaretleriyle birbirlerini anlamaya çalışmışlar ama sonunda Reilly şimdiye dek hiç kimsenin gelip burasıyla ilgili bir şeyler sormadığını anlamayı başarmıştı. *Belki de bu kez biz önde gidiyoruz* diye düşündü Reilly. Sonunda kontrol şefliği binasının küçük kapısını gördüler.

Binanın dışında eski, beyaz bir Fiat park edilmişti. Bu noktadan artık net biçimde göle ulaşmak için çok daha geniş bir yol olduğunu görebiliyorlardı. "Eğer bu yol sandığım yönden geliyorsa, çok daha rahat biçimde buraya ulaşmak mümkünmüş," dedi Tess'e dönerek.

"Tamam, o zaman, burada işimiz bittiğinde daha rahat ve hızlı bir yolculuk yapacağız demektir," diye gülümsedi. Tess'in ruh hali şimdi biraz değişmiş gibiydi. Yaşlı adam küçük barakadan çıkan genç görevliye doğru ilerlerken o da otomobilden çabucak indi.

Reilly bir süre iki adama doğru hızlı adımlarla ilerleyen Tess'in arkasından baktı. Bu kadın asla yola gelmez, diye düşündü. Ne oluyor bana, kendimi ona iyice kaptırıyor muyum, yoksa? Merkezi arayıp, bulundukları yeri bildirmeyi ardından da araştırma ekibinin gelmesini beklemeyi önermişti. El-

bette bulunan şey tamamen Tess'e ait olacaktı. Ama Tess bir saniye bile beklemeden bu öneriye karşı çıkmış, adamın biraz daha beklemesinin iyi olacağını söylemişti. Bir an evvel haber verme konusundaki fikrinin doğru olduğuna emin olmasına rağmen, Tess'in hevesini kırmamak adına biraz daha beklemeye karar vermişti. Buraya kadar kendi çabalarıyla ulaşmıştı, şimdi kendisinden uydu telefonunu kullanmamasını rica ediyordu. En azından Tess başka çare olmadığını anlayınca kadar beklemek daha doğru bir tutum olacaktı.

Tess, adının Okan olduğunu öğrendiği genç teknisyenle konuşmaya başlamıştı bile. Reilly kısa boylu, siyah saçlı, bıyıklı ve güleç yüzlü adamın Tess'in neşesinden etkilendiğini ve kendilerine elinden geldiğince yardımcı olmak istediğini görebiliyordu. Okan biraz İngilizce de biliyordu ve bu da çok işlerine yaramıştı. Reilly büyük bir ilgiyle Tess'in kendilerinin arkeolog olduğunu eski kiliselerle ilgilendiklerini, özellikle de bu gölün altındaki kilisenin ilgilerini çektiğini anlatmasını izledi. Teknisyen vadinin 1973 yılında, yani Tess'in haritasının basımından iki yıl sonra, sular altında kaldığını anlattı. Baraj giderek büyüyen, gelişen ve güneye dek uzanan bu sahil şeridinin enerji ihtiyacının çoğunu sağlıyordu.

Tess'in bir sonraki sorusu Reilly'nin şaşkınlıkla donup kalmasına neden oldu. "Burada dalış malzemelerinizin olması şart, değil mi? Yani barajı kontrol etmek için."

Okan'ın da en az Reilly kadar şaşırdığı belliydi. "Evet, var" diye kekeledi. "Niye sordunuz?"

Hiç bekletmeden yanıtladı bu soruyu. "Ödünç almak istiyoruz da."

"Yani dalıp, kiliseye mi bakmak istiyorsunuz?" diye sordu büyük bir şaşkınlıkla.

"Evet" diye yanıtladı ellerini iki yana açarak. "Baksanıza dalmak için ne kadar harika bir gün."

Teknisyen bir Reilly'e bir de yaşlı adama baktı. Ne yanıt vereceğini bilemiyordu. "Evet, dalış takımlarımız var ama onları yılda ya bir ya iki kez kullanırız," diye tedirgin bir ifadeyle açıklamaya çalıştı. "Dalmadan önce onların iyi bir kontrolden geçmesi gerekir. İyi durumda olup..."

Tess hemen adamın sözünü kesti. "Meslektaşımla birlikte kontrol ederiz. Bunu çok sık yapıyoruz. Bize malzemeleri gösterirseniz, tabii?" Reilly tereddütle bakıyordu. Ancak bakışlarını kendisine çeviren Tess'in kendisinden çok daha emin olduğunu da görmüştü. Hâlâ nasıl olup da her ikisinin de eğitilmiş dalgıçlar olduğunu söyleyebildiğine inanamıyordu. Tess'in durumunu bilmiyordu ama kendisi en basit dalma kurallarından başka en ufak şey bilmiyordu. Şimdi de burada iki yabancıнын gözleri önünde ona dalma gösterisi yaparak hava atmaya kalkmak da istemiyordu. Tess'in bu hırsının sonunun nereye kadar uzanacağını doğrusu merak da ediyordu.

Okan'ın bu fıkirden pek hoşlanmadığı belliydi. "Emin değilim. Böyle bir şeye izin vermek için yetkim yok."

"Bakin herhangi bir sorun çıkmayacağına sizi temin ederim." Yeniden gülümsedi. "İstedığınız belgeyi de imzalarız. Sorumluluk bütünüyle bizde olacak. Ve elbette, malzemeleri kullanmamıza izin verdiği için şirkete de bir miktar ödeme yapacağız." Tess'in şirket kelimesinden önceki suskunluğunun zamanlamasını mükemmel ayarlamıştı. Daha kısa bir duraksama Okan'ın bu kelimeyi kaçırmasına, daha uzun bir duraksama ise kendisine rüşvet teklif edildiğini düşünerek, Okan'ın bunu hakaret olarak algılamasına neden olabilirdi.

Kısa boylu adam bir süre Tess'e baktı ardından bıyıklarını düzelterek omuzlarını silkti. "Pekâlâ. Benimle gelin. Size elimizdeki malzemeleri bir göstereyim."

Küçük merdivenlerden çıkarak toz içindeki depoya ulaştılar. Vızıltıya benzer sesler çıkartan flüoresanın aydınlattığı gelişigüzel atılmış malzemelerin doldurduğu odaya girdiler.

Reilly kızgın kor halindeki, bütan gaz şişelerini, oksijenle çalışan tesisatı görebiliyordu. Diğer köşedeysen dalış takımlarını görmüştü.

Tess'in yanından ayrılarak etrafını biraz daha dikkatle incelerken Tess eğilip dalış takımlarını eline almıştı bile.

"Sanat eseri değiller, ama iş görürler," dedi omuzlarını silerek.

Ancak dalış bilgisayarı bulamadığından onsuz idare etmek zorunda kalacaklardı. Duvarı bir dalış çizelgesi gördü. Ardından da Okan'a gölün derinliğini sordu. Okan otuz veya kırk metre civarında bir derinlik olduğunu söyledi. Yeniden dalış çizelgesini inceleyen Tess kaşlarını çatarak "Bu durumda dipte fazla zamanımız olmayacak," dedi. "Vakit kaybetmeden doğrudan köye dalmalıyız. "Ardından Okan'a dönerek köyün tam olarak nerede olduğunu gösteren herhangi bir kroki olup olmadığını sordu.

Kısa boylu adam kaşlarını çatarak düşündü ardından "Rüstem'le konuşmanız lazım," dedi. "Köy suları altında kalmadan önce de burada yaşıyordu. Eğer kilisenin nerede olduğunu bilecek biri varsa o da Rüstem'dir," dedi.

Reilly Okan'ın odadan çıkmasını bekledi ardından Tess'e dönerek "Bu aptallık" dedi. "Buraya profesyonelleri çağırmalıyız."

"Bir şeyi unutuyorsun. Ben profesyonel," diye ısrarla fikrini açıkladı Tess. "Bunu yüzlerce kez yaptım."

"Evet, ama bu şekilde değil. Bunun yanında etrafı gözetleyen kimse yokken birlikte dalmamızın hiç de iyi olmayacağını düşünüyorum."

"Denemek zorundayız. Hadi, sen kendin etrafta kimse olmadığını söyledin. Vance'i geçtik." Tess ona doğru eğildi gözleri ışıltılı parlıyordu. "Şimdi vazgeçemeyiz. Üstelik bu kadar yaklaşmışken."

"Tek bir dalış," diye yumuşadı Reilly. "Ardından telefon edeceğiz."

Tess kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. “Hadi gidelim.”

Hızlı hareketlerle malzemeleri Pajero’nun bagajına yerleştirdiler. Okan, Tess’i eski beyaz Fiat’a çağırdı, Reilly’den de yaşlı adamla birlikte kendisini izlemesini istedi. Reilly Tess’e baktı. Tess kendisine göz kırparak küçük otomobilin içine binerken, teknisyen de büyük bir keyifle Tess’i süzüyordu.

Pajero asfalt servis yolu boyunca Okan’ın otomobilini takip etti. Yaklaşık bir kilometre kadar sonra zincirle çevrelenmiş, drenaj boruları, tuğlalar, düzinelerce boş varil, kısacası bir inşaattan arta kalabilecek her türlü malzemenin bulunduğu araziye geldiler. İleride yöresel giysiler giymiş bir adamın ağır ağır dolaştığını gördüler. Reilly adamın burada bulduklarını toplayıp satarak geçinen bir özel girişimci olduğunu düşünmeye başlamıştı ki Okan Rüstem’in amcası olduğunu söyledi ve onları tanıştırdı.

Rüstem dişsiz ağzını açarak gülümsedi, ardından yeğenin anlattıklarını dinledi. Ardından çeşitli sorular sordu. Ardından da anlatmaya koyuldu. Anlattıklarını heyecanlı el hareketleriyle de destekliyordu.

Okan Tess ve Reilly’e dönerek “Amcam köyün kalıntılarını gayet net biçimde hatırlıyor,” dedi. Yıllarca buralarda keçi otlatmış. Kilisenin yalnızca bir bölümünün ayakta kaldığını söylüyor.” Omuzlarını silkti, ardından da kendi yorumunu ekledi. “Yani en azından sular altında kalıncaya dek öyleymiş. Kilesinin yanında bir kuyu varmış bir de hatırladığı kadarıyla...” Okan kaşlarını çatarak doğru kelimeyi bulmak için bir süre düşündü. “Büyük bir ağacın ölü kökü,” dedi.

“Bir ağaç kütüğü,” dedi Tess.

“Evet, evet. Kütük. Söğüt ağacının kütüğü.”

Tess Reilly'e döndü. Gözlerinin içi parlıyordu şimdi.

Reilly "Ne düşünüyorsun? Sence dalıp bakmaya değer mi?"

"Madem bu kadar çok istiyorsun," diye güldü Tess.

Okan'a ve artık gitmesinin uygun olacağını düşünen yaşlı adama teşekkür ettiler. Rüstem'in bir çift küçük sandalı çektiği barakaya girerek dalış takımlarını giydiler. Ardından sandalları kıyıya kadar çekip bindiler. Rüstem sandalları itti ve o da koşup, sandala atladı. Tüm yaşamı boyunca aynı şeyleri yapmış olmasının verdiği alışkanlıkla, sakın tavırlarla kürekleri çekmeye başladı.

Bu sırada Tess yıllar önce Cayman Adaları'ndaki dalış tecrübelerinden fazla bir şey hatırlamayan Reilly'e yapması gerekenleri açıklamaya çalışıyordu. Rüstem doğu ve batı kıyı şeridinin tam ortasına geldiklerinde kürek çekmeyi bıraktı. Barajın da yaklaşık 750 metre kadar açığındaydılar. Kendi kendine mırıldanan adam bir yandan da gözlerini kısarak aşağı doğru bakıyordu. Ardından küreklerden birini suya sokarak dikkatle bulundukları yeri net olarak tespit edebilmek için incelemeye koyuldu. Her iki yandan da tekrar tekrar aynı işlemi gerçekleştirdi. Adam bu şekilde yön belirlemeye çalışırken Reilly de küreklerin suda oluşturduğu girdabı izliyordu.

"Burada, hemen altımızda mı sence?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi Tess. Kederle suya bakarak "Şimdilik yalnızca öyle olmasını umuyorum"

Bir süre için sessizce birbirlerine baktılar. Sonra adamın tam olarak durduğunu gördüler. Yaşlı adam büyük bir zafer kazanmışçasına dişetlerini göstererek sırıtıyordu. Aşağıyı işaret ederek Türkçe "Kilise suyun altında," dedi. Adamın ağzından dökülen kelimeler lokantadaki adamın ağzından çıkanlara çok benziyordu.

"Teşekkür," diye yanıt verdi Tess Türkçe.

"Ne dedi?"

“Keşke bilseydim,” diye yanıt verdi sandalın kenarına otururken. “Ama söylediği kelimelerden birinin kilise anlamına geldiğini sanıyorum.” Ardından Reilly’e bakarak “geliyor musun, gelmiyor musun?” diye sordu.

Ve daha ağzını açıp yanıt vermesine fırsat vermeden kendi dalış maskesini taktı, ardından kendini hafifçe geriye doğru attı. Ardından kendisine başparmağını kaldırarak modern bir her şey yolunda işareti yapan Rüstem’e baktı ve o da Tess’in peşinden, onun kadar zarif biçimde olmasa da, karanlık suya daldı.

58. Bölüm

Gölün karanlık, kasvetli sularında giderek dibe doğru dalarlarken Tess bir an önce amacına ulaşabilmek için can atıyordu. Belki de biraz sonra çok uzun yıllardır başka hiçbir insan gözü tarafından görülmemiş şeyleri görebilme fırsatı yakalayacaktı. Yüzlerce yıldır toprağın, kumun altında kalmış bir uygarlığın kalıntılarını gün ışığına çıkartmak zaten başlı başına heyecan verici, muhteşem bir deneyimdi. Bir de bunun üzerine aradığınız uygarlığın kalıntılarının dağların arasındaki bir gölün dibinde olduğunu bilmek heyecanı katlayarak arttırıyordu.

Diğer taraftan bu dalış tüm diğer buluşları gölgede bırakıyordu. Elbette tüm kazılar veya bu tür dalışlar büyük bir buluş umuduyla başlardı ama birçoğu da hayal kırıklığıyla neticelenirdi. Ama bu seferki dalış o yönüyle de diğerlerinden ayrılıyordu. Bir dizi ipucu onları bu göle kadar getirmişti. Şifreli mesajın anlaşılması, insanların böyle bir şeyi gizlemek için kat ettiği mesafeler, şimdiye dek yapılan tüm arkeolojik keşiflerden daha çarpıcı bir buluşun eşiğinde olduğu duygusunu güçlendiriyordu.

Şimdi altı metredeydiler, yavaşça dalmayı sürdürüyorlardı. Soğuk ve umudun arasında bedeninin tüm gözeneklerinin

yeniden yaşam döndüğünü hissederek gibi oldu. Başını kaldırıp baktığında güneş ışığının suda kırılarak kendilerine kadar ulaşabildiğini gördü. Başlarının üzerindeki yaşlı adamın sandalının suyun üzerinde hafif hafif dönerek kendilerini beklemekte olduğunu hâlâ görebiliyordu. Su o kadar berraktı ki adeta bir nehirde yüzdüklerini düşünebilirlerdi. Ancak daldıkça, güneş ışığı azalıyor, etraf kararıyordu.

Hâlâ gölün dibini görememişlerdi. Tess elindeki feneri yaktı, fenerin yüksek aydınlatmalı ampulü tam güce ulaşmak için birkaç saniyeye ihtiyaç duyuyordu. Sonra tam kapasiteye ulaştı ve önlerindeki zifiri karanlığı bir nebze olsun aydınlatmayı başardı. Küçük su kabarcıkları önlerinde dans ederek, baraja doğru yolculuklarına devam ediyorlardı. Dönüp Reilly'e baktığında küçük bir alabalık sürüsünün kendilerine bir süre eşlik ettiğini sonra yönlerini değiştirerek karanlığa doğru yüzerek gözden kaybolduklarını gördü.

Reilly'nin kendisine aşağıyı gösterdiğini fark ederek daha büyük bir dikkatle başını aşağıya çevirdiğinde artık dibe yaklaşmakta olduklarını fark etti. Gördüğü manzara daha ilk anda şaşkınlığa kapılmasına neden oldu. Baraj inşaatının üzerinden geçen bunca yılın ardından yüzeyde biriken alüvyonlara ve çöküntülere rağmen karşılarındaki manzara alışık olduğu deniz diplerinden çok farklıydı. Gördükleri sular altında kalmış sağa sola dağılmış kaya ve taş parçalarıyla, ölü ağaçlardan oluşan bir vadiydi. Çoğunun üzerini de kalın bir yosun tabakası kaplamıştı.

Yan yana yüzerek, daireler çizip yüzeyi incelediler. Sonunda önce Tess aradıkları şeyi gördü. Yaşlı adam haklı çıkmıştı. Orada başka bir dünyaya ait bu vadinin hemen sonunda, kasabanın hayaletimsi silueti belirmişti.

İlk dikkatini çeken aşınmış taş yığınlarıydı. Ardından yavaş yavaş bu şekillerin neler olabileceğini tahmin etmeye başladı. Artık bu taşların bir zamanlar ne amaçla kullanıldık-

larını daha net anlayabiliyordu. Reilly'le birlikte biraz daha daldıklarında artık bir caddeyi ve bazı evlerin kalıntılarını son derece net biçimde seçebilmeye başlamıştı. İleri doğru yüzerek eski kasabanın kalıntılarını tarıyorlar, bu cehennemi karanlıkta, adeta yabancı bir gezegende dolaşıyorlarmış hissiyle etraflarını incelemeye çalışıyorlardı. Suyun içinde hafifçe sallanan yapraksız ağaçlar, adeta esir ruhları sembolize ediyor, içinde bulundukları bu manzarayı daha da gerçek üstü bir hale getiriyordu.

Sol tarafında ani bir hareket gördü. Küçük bir balık sürüsü bir yosunu yemeye çalışıyorlardı. Ancak ürkererek birden gölgeler arasında gözden kayboldular. Geriye döndüğünde evlerin sona erdiğini ve bir açıklığa ulaşıldığını gördüler. Kendilerini adeta iterek ilerlediler ve sonunda büyük bir ağacın kararmış kütüğünün parçalarını gördüler. Artık iyice çürümüş kütük suyun içinde nazlı nazlı sallanıyordu. İşte oradaydı. Kuyuyu bulmuşlardı. Farkında olmadan bir hayret nidası attı ve bunun sonucunda da ürettiği su kabarcığı sırtındaki regülatörden geçerek yüzeye doğru yolculuğa çıktı. Hızla ağacı ve etrafını tarıyordu. Çok yakınlarda olduğuna emindi. Reilly de yanında gelmişti. Oradaki parçalar büyük bir ihtimalle kuyunun harabeleri olmalıydı. Yani kütükten birkaç metre ileride. Biraz daha yaklaştılar, fenerini kuyu olduğunu tahmin ettiği yıkıntının biraz daha ilerisine doğru, zifiri karanlığa doğru tuttu. İşte orada, hemen arkada, vakur biçimde yükselen kilise duvarını gördüler.

Reilly'e baktı. O da hemen arkasındaydı ve nerede olduklarını anlamıştı. Ve de en az Tess kadar dehşet içindeydi. Tess belli belirsiz gözüken duvarın üzerinden atladı. Alüvyonlar her iki yanını da doldurmuş, duvara adeta destek olmuşlardı. Elindeki feneri çevirdiğinde kilisenin yedi yüz yıl önce Tapınakçılar tarafından bulunduğu durumdan çok daha kötü bir halde olduğunu, artık tam bir enkaza dönmüş olduğunu gördü.

Reilly kendisini izlerken Tess ambara dalan bir kuş gibi hızlı hareketlerle, taşların üzerinden geçerek, kilisenin avlusuna doğru yüzüyordu. Yan yatmış giriş kapısını buldular. Şimdi içerideydiler. Kilisenin yaklaşık iki metre kadar üzerinde yüzerek bir kısmı tamamen parça parça olmuş sütunların yanından geçtiler. Yine de son derece zarif bir görünümle ri vardı, ellerindeki fenerden süzülen ışık sütunlar üzerinde yansıyarak adeta bir kaleydoskopu bakıyorlarmış gibi bir izlenime kapılmalarına neden oluyordu.

Tess etrafına bakmayı sürdürdü, gördüğü her korkunç şekli ve gölgeyi zihnine kaydetmeye çalışıyor, çılgınca çarpan kalp atışlarının da biraz olsun yavaşlaması için sakinleşmeye çalışıyordu. Avluyu geçmişlerdi, artık kilisenin girişi karanlıkta gözden kaybolmuştu. Tess işaret edince birlikte ilerlemeyi sürdürdüler. Sonunda büyükçe bir taş gördüler. Tess bunun sunağın bir parçası olabileceğini tahmin etti. Taş üzerindeki yosunların da katkısıyla dümdüz görünüyordu. Bir tatlı su ıstakozu sakince taşın üzerinde geziniyordu. Saati kontrol etti ve Reilly'e on dakika işareti yaptı. Bir an evvel yüzeye çıkmaları gerekecekti. Basıncın azalmasıyla tanklardaki hava birdenbire bitebilirdi.

Tess artık çok yaklaştıklarının farkındaydı. Kilisenin zeminine inerek, etrafa da fazla zarar vermemeye çalışarak ilerlemeye başladı. Ama henüz mezar taşlarını görememişlerdi. Sadece kırılmış, dökülmüş taş parçaları ve bol miktarda alüvyon. Aralarda da hızlı hızlı gezinen birkaç yılan balığı gözlerine çarptı. Reilly hafifçe dokundu. Bir şey söylemişti. Ama bu dışarıya sadece bir su kabarcığı olarak çıkmıştı. Tess onun taşın yanına doğru eğildiğini ve yerdeki bir taşın üzerindeki alüvyonları temizlemeye çalıştığını gördü. Sonunda alüvyonları bazı harfleri okunmaz hale gelmiş bir kapının önünde olduklarını anlayacak kadar temizlemeyi başarmıştı. Evet, bu mezarlığın girişiydi. Tess şimdi daha da hızla soluk

alıp veriyordu. Parmaklarını yazıların üzerinde gezdirdi ve taştaki ismin Caio olduğunu gördü. Reilly'e döndü. Gözleri büyük bir heyecanla büyümüştü. Reilly de ona gülümsedi. Büyük bir özenle ve de dikkatle taşların üzerindeki kumları temizlediler. Tess kalbinin sesini kendi kulaklarıyla bile duyabildiğini fark etmişti. Ve sonra, alüvyonları temizlerken bir başka yazı belirdi önlerinde:

Romiti.

Aimard'ın mektubu doğrulanmıştı. FBI'ın yaptığı şifre çözücü kesinlikle doğru çalışmıştı ve hepsinden de önemlisi kendi varsayımları doğrulanmıştı.

Aradıklarını bulmuşlardı.

59. Bölüm

Hızlı hareketlerle mezar taşının etrafındaki kumları ve molozları temizlediler.

Reilly parmağını sokup taşı yerinden oynatmak istedi ama bir yandan suyun içinde dengesini korumaya çalışmak diğer yandan mezar taşını yerinden oynatmak imkansızdı. Tess saatini kontrol ettiğinde beş dakikalarının kaldığını tespit etti. Taşı bir an evvel yerinden oynatabilmek için kaldıraç olarak kullanabilecekleri bir şey bulabilmek umuduyla etrafa baktılar. Tess yakınlardaki devrilmiş bir kolonun içinden çıkan birkaç eğilmiş demir çubuk gördü. Onlara doğru yüzüp demir çubuklardan birini taşların altından çıkartmak için tüm kuvvetiyle asıldı. Biraz daha gayret ettikten sonra arkalarında küçük bir kum bulutu bırakan demir çubuk taşın altından kurtulmuştu. Hemen geri dönüp bulduklarını Reilly'e uzattı. Reilly hemen demirin birini taşın altına yerleştirdi. Birlikte demirin diğer ucuna asıldılar.

Aniden bir kırılma sesi duyuldu. Ama altlarından değil, üstlerinden gelmişti bu ses. Panik içinde başlarını kaldırıp yukarı baktıklarında Tess demir çubuğu kurtarmak için yerinden oynattığı taşın desteklediği sütunlardan birinin üzerindeki taşların devrildiğini gördü. Bu sadece suyun hareketinden mi

meydana gelmişti yoksa sütun temelinden ayrılıyor muydu? Derhal Reilly'e baktı. Reilly gördüm gibisinden bir işaret yaptı ardından demir çubuklara bir kez daha birlikte asılmalarını işaret etti. Tess başını sallayarak onayladı ve demir çubuğu yakaladı. Bir kez daha tüm güçleriyle asıldılar. Bu kez mezar taşını yerinden oynatmayı başarmışlardı. Çok az oynamıştı ama sonunda bunu başarmışlardı. Ancak şimdilik altına el girecek kadar bir açıklık oluşturamamışlardı. Bir kez daha demir çubuğa asıldılar. Bir kez daha taşı oynatmayı başarmışlardı. Sonra biraz daha ve nihayet ardında kocaman bir hava kabarcığı oluşturan taş yerinden kurtuldu. Kabarcık tavandaki deliğe doğru hızla yükselerek karanlığa doğru gözden kayboluyordu.

İşte aynı anda bir başka çatırtı daha duyuldu.

Başlarını kaldırdıklarında Tess eğilen kolonlardan birinin giderek temelinden ayrıldığını gördü. Yerinden çıkardığı demir çubuk bir şekilde sütunun dengesini bozmuş, tehlikeli biçimde yan yatmasına neden olmuştu. Üstlerinde sallanan sütunun altından çıkan kabarcıklar sessiz patlamaları andırarak yukarı, yüzeye doğru yükseliyordu. Tüm gücüyle mezar taşını kenara itmeye çalışan Reilly'e döndü. Şimdi elini sokacak kadar bir yer olmuştu. Eğildi, eski bir filmde izlediği, elini böyle bir taşın altına sokan dalgıcın orada kendisini bekleyen vahşi bir yılanbalığıyla karşılaştığı sahneyi düşünmemeye çalışıyordu. Başka şeyler düşünmeye çalışarak elini mezarın içine soktu. Bir yandan bu antik kilisenin duvarlarının çatlama sesleri giderek artıyor, diğer taraftan elini çılgınlar gibi mezarın içinde gezdirerek aradığı şeye ulaşmaya çalışıyordu. Sonunda parmakları bir şeye dokundu. Bir hayli büyük bir şeye benziyordu. Reilly'e bakarak bulduğu şeyi çıkartabilmesi için taşın biraz daha kaldırılması gerektiğini işaret etti. Yeniden demir çubuğa asılan Reilly tüm gücüyle bastırmaya başladı. Tess yakaladığı şeyi dışarı çıkarmak için çekiyor ama bir yandan da içindekine zarar vermemeye çalışıyordu.

Reilly son bir kez daha asıldığında mezar taşı Tess'in elindeki dışarı çıkarmasını sağlayacak kadar açıldı. Tess elinde ağzı uzun bir iple bağlı deri bir torba tutuyordu. Torba yaklaşık küçük bir sırt çantası büyüklüğündeydi ve içinde ağır, sert bir cisim vardı. Tess torbayı delikten çıkarmayı başardığı sırada demir çubuk aniden kırıldı ve mezar taşı suyun içinde yankılanan bir gürültüyle eski yerine oturdu. Bu sırada büyükçe bir kum bulutu da etraflarını kaplamıştı. Aynı anda başlarındaki tavanı destekleyen sütunlardan birinin yavaşça yana doğru yatmakta olduğunu gördüler. Çatı her an üzerlerine yıkılabilirdi. Tess ve Reilly birbirlerine bakıp hızla avluya doğru hareketlendiler ama bir şey Tess'in ilerlemesine engel oluyordu. Dönüp baktığında elindeki torbanın ucundaki ipin yukarıdan dökülen taşlardan birinin altında kaldığını gördü.

Umutsuzca ipi taşın altından kurtarmaya çalışıyordu. Bu sırada Reilly etrafa bakınıp taşı kaldırabilecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Şimdi başlarına taşlar yağıyor, etraflarına düşen bu taşlar her yanı bir kum bulutu içinde bırakıyordu. Tess bir kez daha ipe asıldı. Reilly'nin dehşet içindeki gözleri kendisinininkilerle buluştu. Başını hayır anlamında salladı. Olmuyordu. Kilise başlarına yıkılmak üzereydi ve bir an evvel buradan çıkmak zorundaydılar ama bu torbayı da burada bırakmak anlamına gelecekti. Hâlâ torbayı sıkı sıkı tutuyordu. Bırakmaya da niyeti yoktu.

Reilly hızla harekete geçti. Aşağı doğru yüzüp parmaklarını taşa geçirdi, ardından ayaklarını açabildiği kadar açıp ipi kurtarabilmek için tüm gücüyle taşa asıldı. Bu sırada iri bir tavan kirişi bacağının birkaç santim yanına büyük bir hızla düştü. Son bir çabayla kayaya asıldı ama bu kadar çaba harcamasına rağmen ancak bir milim kadar kıpırdatabilmişti. Ama bu ipin kayanın altından kurtulması için yeterli olmuştu. Kayayı bırakıp, yeniden avluya doğru yüzmeye başladı. Tess de kafasına yağan taşlardan korunmaya çalışarak bütün

gücüyle onu takip ediyordu. Taşlardan sakınarak nihayet kilisenin kapısına vardılar. Artık bir tehlike kalmamıştı.

Birkaç saniye sonra arkalarında kalan kilisenin büyük bir gürültüyle yerle bir olduğunu işittiler. Parçalanmış sütunlar, duvarlar suyun içinde dans edercesine birbirini üstüne yığıyorlardı. Kalkan kum tanecikleri yüzünden göz gözü görmez olmuştu. Tess'in kalbi hâlâ aynı şekilde deli gibi atmaktaydı. Sakin olmaya çalışıyor, soluklarını dengelemeyi deniyor, sırtındaki tüpte kalan sınırlı havayı ziyan etmemesi gerektiğini kendisine hatırlatıp duruyordu. İçinde ne olduğunu çok merak ettiği elindeki torbaya baktı. Bir yandan da aradan geçen onca yıla rağmen zarara uğramadan kalıp kalmadığını merak ediyordu. Suyun da torbanın içindeki nesneye zarar vermemiş olmasını umuyordu. Kuyunun olduğu yere son bir kez daha bakarken Aimard'ı ve meşum geceyi hatırladı. Yedi yüzyıl önce en korkunç hayallerinde bile bu vadinin insan yapımı bir baraj gölünün suları altında kalacağını, sakladığı nesnenin sonunda gölün kırk metre altından çıkartılacağını düşünmüş olamazdı.

Reilly onu izliyordu. Gözleri buluştu. Yüzlerindeki maskeye rağmen Tess'in gözlerindeki kıvancın fark edebiliyordu. Tess bir kez daha saatini kontrol etti. Tüpler neredeyse boşalmıştı. Parmağıyla yukarıyı işaret etti. Reilly başını sallayarak onayladı ve yavaş yavaş yukarı doğru yüzmeye başladılar. Regülatörlerinden çıkan küçük kabarcıklardan daha hızlı hareket etmemeye de çalışıyorlardı.

Giderek görüş mesafeleri artıyor, etraflarındaki kum bulutları azalıyordu. Bu yolculuk sanki sonsuza dek bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Ama sonra, güneş ışığı yeniden çevrelerini aydınlatmaya başladı. Artık yüzeye çıkmak üzereydiler. Tam o sırada Tess damarlarındaki kanın çekildiğini fark etti. Bir şeyler farklıydı. Elini uzatıp Reilly'nin kolunu tuttuğunda adamın kaslarının da kendisinininki kadar gergin olduğunu fark etti. O da durumun farkındaydı.

Tam yukarılarındaki sandalda şimdi bir değil iki kişinin gölgesini görüyorlardı.

Sandalda başka biri daha vardı ama hava tüpleri boşalmak üzere olduğundan bu konuda yapabilecekleri bir şey yoktu. Yüzeye çıkmak zorundaydılar. Tess gözlerini kıstı. Yukarıdakinin kim olduğunu biliyordu. Çıktıklarında da bu tahmininde yanılmadığını gördü.

Rüstem hâlâ orada, onu bıraktıkları yerde oturuyordu ama şimdi yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı. İkinci sandalda onları başarılı bir öğrencisini sessiz bir gururla izleyen bir profesör edasıyla izleyen William Vance oturuyordu.

Elinde de bir çifte vardı.

60. Bölüm

Tess'in Rüstem'in sandalına binmesine yardım ederken Reilly sahile doğru baktı. Kendi otomobillerinin yanına park etmiş kahverengi bir Toyota'yı görebiliyordu. Gölün kıyısında kendilerine doğru bakan iki kişi vardı. Ve bunlardan hiçbiri teknisyen Okan değildi. Birinci adam ondan çok daha uzun boylu ve daha şişmandı. İkincisi ise zayıf ve Okan'dan daha uzun boylu olmamasına karşın onun siyah saçlarından yoksundu. Reilly ayrıca her iki adamın da ellerinde silahları olduğunu gördü. Bu kadar uzaktan av tüfekleri gibi duruyordu ama yine de Reilly pek emin olamamıştı. Vance'in kendine buraları iyi bilen iki koruma tuttuğunu tahmin etmişti. İçlerinden herhangi birinin Pajero'yu aramayı akıl edip etmediklerini merak ediyordu. Eğer etmişlerse koltuğun altına sakladığı Browning'i de bulmuş olmalıydılar.

Reilly Vance'i inceledi. Onu yakından ilk kez görüyordu. *Yani tüm bunların arkasındaki adam bu mu?* New York'ta öldürülen atlıları hatırladı. Sandaldaki adamla o olayları ve bu kadar uzak bambaşka bir yerde şu an yaşadıklarını bağdaştırmaya çalışıyor, diğer taraftan da profesörün niyetinin ne olduğunu anlamayı deniyordu. Reilly FBI ajanı olmasının Vance'i pek telaşlandırmayacağını biliyor, bu da durumu da-

ha da endişe verici bir hale sokuyordu. Onun soğukkanlı, kontrollü bakışlarını gördüğünde Reilly bu entelektüel adamın, saygıdeğer akademisyenin nasıl kucağında bir çiftyle oturan kanun kaçağına dönüştüğünü merak ediyordu. Böyle bir geçmişi olan biri nasıl olur da insanları öldürür ve bu kadar etkili ve acımasız eylemleri düzenlerdi.

Bu işte bir yanlışlık olmalıydı.

Vance'in tüm dikkatini Tess'in elindeki torbaya yönelttiğini görebiliyordu.

"Dikkatli ol," dedi Tess sandala çıkarken. "İkimizde onun zarar görmesini istemeyiz, değil mi? Tüm bu olanlardan sonra," dedi şaşırtıcı derecede sakın bir ses tonuyla. "Lütfen" diye de ekledi fısıltıyla.

Tess ne yapacağını bilemeden Reilly'e baktı. Reilly Vance'in diğer elindeki çifti yavaşça üzerlerine doğrulttuğunu görmüştü. Profesörün üzgün yüz ifadesine karşın, gözlerindeki hırs açıkça seçiliyordu. Tess ayağa kalkıp eğildi ve elindeki torbayı Vance'e teslim etti.

Vance torbayı alıp elindeki çiftle kıyıyı işaret ederek "Hadi karaya çıkmanın zamanı geldi, değil mi?" dedi.

Sandalları terk ederlerken Reilly Vance'in adamlarının elindekilerin tahmin ettiği gibi av tüfeği olduğunu görmüştü. İkisinden uzun boylu, kütük kadar kalın enseli, sert bakışlı olanı elindeki tüfikle sandallardan uzaklaşmalarını işaret etti. Tüfek yeni gibi durmuyordu ama yine de yeterince tehdit ediciydi. Ancak kiralık bir katil için son derece garip bir silah olduğu da açıktı. Reilly bundan Vance'in kısa zamanda bulabildiği adamlarla yetinmek zorunda kaldığı sonucunu çıkarmıştı. Belki bu durumdan istifade edebilirlerdi. Özellikle de Browning hâlâ Pajero'nun koltuğunun altındaysa. Ama şimdilik üzerlerindeki dağ giysileriyle son derece savunmasız durumdaydılar.

Vance Rüstem'in arazisinden eski bir masa bulmuştu. Elindeki tüfeği masaya dayadı. Ardından gözleri parıldaya-

rak Tess'e baktı. "Sanırım El-İdrissi'nin tek hayranı ben değilmişim," dedi. "Aslında senin de tahmin edebileceğin gibi onu ilk bulan ben olmak isterdim ama..." susup elindeki torbayı masanın üzerine koydu. Bir süre sessizce, huşu içinde torbayı baktı. Sonra "Yine de" diye devam etti. "Geldiğine çok seviniyorum. Buralıların senin kadar yetenekli olup torbayı çıkartabileceklerinden pek emin değilim."

Uzanıp torbanın sıkıca bağlı ağzını okşadı. İçinde gizlediği sırını adeta iyice hissetmek istiyordu. İpi yavaşça gevşetmeye başladı ama birden durup, aklına yeni bir fikir gelmiş gibi başını kaldırdı. Tess'e dönüp "Sen de bana katılmalısın," dedi. "Farklı biçimlerde de olsa bu benim olduğu kadar senin de keşfin sayılır."

Tess Reilly'e dönüp baktı. Tam bir ikilemde kalmıştı. Reilly başını sallayarak gitmesini işaret etti. Tess tedirgin hareketlerle bir adım atmıştı ki zayıf, kel adam tüfeğini kaldırarak durmasını işaret etti. Vance hemen müdahale ederek adama Türkçe birkaç kelime söyledi. Adam da silahını indirerek, kenara çekilip Tess'in geçmesine izin verdi. Masanın yanında kendisini bekleyen Vance'in yanına gitti.

"Tüm bunların bir hiç uğruna olmadığını umalım," diyerek torbayı ucundan tutarak eline aldı.

Yavaşça, her iki elini kullanarak torbanın içinden bir şey çıkardı. Yağlı, küçük bir parşömen parçası çıkmıştı içinden. Bir süre şaşkınlık içinde torbanın içinden çıkan bu sarılı nesneye baktı. Ardından duraksaya duraksaya kâğıdı açmaya koyuldu. Sonunda paketin içinden 25 santimetre kalınlığında, pirinç işlemeli bir çember çıktı.

Yüzüğün kenarları karmakarışık, küçücük çentiklerle doluydu. Merkezde birbirlerine eklenmiş iki küçük kol vardı. Bunların hemen altlarında da birkaç daha küçük kol göze carpıyordu.

Reilly bir yandan torbanın içinden çıkan nesneye bir yandan da hem kendisini hem de Rüstem'i gözleyen ama aynı an-

da masaya da bakmayı ihmal etmeyen iri yarı Türk'e bakıyor, merakını mümkün olduğunca bastırmaya çalışıyordu. Reilly durumu lehlerine çevirmek için bir olasılık olduğunu fark ettiğinde kasları bir anda gerildi. Ama iri yarı adam da aynı imkanı fark etmiş olmalıydı ki bir adım geri çekilerek silahını üzerine doğru çevirdi. Reilly bunun üzerine bir adım geri çekildi bu sırada kendisinin öne doğru bir adım attığını Rüstem'in de fark ettiğini görmüştü. Adam heyecan içinde kalmış, şakaklarından terler boşalmıştı.

Masanın yanında Tess gözlerini aygıta dikmiş ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Bu da ne?"

Vance büyük bir dikkatle elindeki aygıtı incelemeye devam ederken açıklamaya da başladı. "Bu bir gemici usturlapı^(*)," dedi elindeki aygıtın ne olduğunu anlamanın getirdiği daha büyük bir şaşkınlıkla. Başını kaldırıp Tess'e baktığında onun yüzündeki şaşkınlığı da gördü ve "Bu bir denizci aletidir. İlkel bir tür sekstant^(**) diyebiliriz," diye ekledi. "O zamanlar boylamlar bilinmiyordu elbette ama..."

İlk bilimsel aygıt olan ve "cennet yeri hesaplayıcısı" olarak bilinen usturlap İskenderiye'de yunanlı bilimciler tarafından İ.Ö. 150'li yıllarda geliştirilmiştir. Avrupa'ya gelişi ise Müslümanların İspanya'yı fethetmelerinden sonradır. Güneşin yüksekliğinden yararlanarak zamanı ölçmek amacıyla Arap astronomlar tarafından kullanılmıştır. Geliştirerek bulundukları yerin boylamını ölçmek amacıyla kullanan Portekizli denizciler sayesinde usturlap on beşinci yüzyılda denizcilerin en çok yararlandıkları aygıtlardan biri haline gelmiştir. Denizci usturlabı Portekiz Kralı Joao'nun oğlu denizci Prens Henry için yaşamsal öneme sahip bir aygıttı. Donanması yıllar boyu bu aygıtı gizli tutmayı başarmış ve bu sayede açık denizlere

(*) Usturlap: Bir yıldızın ufku üzerinden geçiş anını hesaplamaya ve böylece yer belirlemeye yarayan aygıt. (Ç.N.)

(**) Sekstant: Bir gök cisminin yüksekliğini ölçen alet. (Ç.N.)

açılabilen yegane donanma olmuştu. Bu da Portekiz keşifleri çağının başlamasına olanak vermişti. Bu keşiflerin doruk noktası da 1492 yılında Kristof Kolomb'un yenedünyaya ayak basmasıdır.

Prens Henry'nin 1420'den, öldüğü yıl olan 1460'a dek İsa Nizami'nin, yani kökeni Tapınakçılara dek uzanan bir Portekiz askeri tarikatının önderi olması kesinlikle bir rastlantı değildir.

Vance biraz daha inceledi, sağına soluna bakıyor, altını çeviriyor, dış çemberdeki dereceleri anlamaya çalışıyordu. "Bu çok müstesna bir şey. Eğer bu gerçekten Tapınakçılara aitse bu aygıtın ilk kullanıldığı tarihi yüz yıldan daha fazla bir süre kadar geri çekmemiz gerekecek." Birden sesi soluğu kesilmişti. Masanın üzerindeki torbada başka bir şey daha olduğunu görmüştü. Deri bir paket.

Paketi açtı ve içinden küçük bir parşömen çıktı.

Reilly yazıları hemen tanımıştı. Bu onları buraya getiren şifreli el yazmasıyla aynı karakterdeydi. Ama bu sefer kelimelerin arasında boşluklar vardı.

Bu mektup şifreli değildi.

Tess de aynı benzerliği fark etmişti. "Aimard'dan" diye heyecanla bağırdı. Ama Vance kendisini dinlemiyordu bile. Elindeki parşömene dalmış adeta bu dünyadan uzaklaşıp gitmişti. Vance yazılanları okurken, o gergin saniyelerde, hiç kimse konuşmamıştı. Sonunda Vance geri döndü. Yüzüne neredeyse her şeyden vazgeçmek üzere olan bir insanın ruh hali yansıyor. "Öyle anlaşıyor ki" diye açıklamaya başladı hüzünlü bir ses tonuyla "hâlâ hedefe ulaşamadık."

Tess boğazına kadar yükselen midesini bastırmaya çalışıyordu. Yanıttan hoşlanmayacağını biliyordu ama yine de sormayı başardı. "Ne yazıyor?"

1111111

61. Bölüm

DOĞU AKDENİZ MAYIS 1291

“Filikayı suya indirin!”

Etrafta kudurmuşçasına bağırان, çağırان ve kaçışانların yarattığı gürültüye rağmen kaptanın insanı sağır edercesine yankılanan sesi Aimard’a kadar ulaştı. Kadırganın diğer tarafının da hızla su almaya başladığını gören Aimard hızla koşmaya başladı. Aklında sadece güvertede bıraktığı o kutsal emanet vardı.

Onu korumak zorundayım.

Birden yolculuklarının ilk gecesine döndü. Tüm mürettebatın ve diğer Kardeşlerinin uyuduğuna iyice emin olduktan sonra o ve Hugh sessizce güverteye çıkmışlardı. Aimard elinde kendisine Beaujeu’lu William tarafından verilen kutuyu sıkıca tutuyordu. Tapınakçılارın düşmanları her yandaydı ve Akka’daki yenilgilerinin ardından daha da savunmasız bir durumdaydılar. Kutu çok güvenli bir yere gizlenmeliydi. Yapılacak aramalarda kesinlikle bulunmaması, başkalarının eline

geçmemesi gerekiyordu. Aimard bu konudaki endişelerini daha Akka'dan ayrıldıkları ilk dakikalarda Hugh'la paylaşmıştı. Zira hem kendisi hem de Beaujeu'lu William, Hugh'a çok itimat ediyordu. Ama yine de kaptanın kendisine bu konuda mükemmel bir çözüm sunacağını aklına getirmemişti.

Pruvaya gidişlerini, Hugh'un bir meşale alarak kendisine bir oyuk gösterdiğini hatırladı. Burası ancak kutudan biraz daha büyüktü. Yeri de tam kuşun kafasının arkasına teka-bül ediyordu. Hugh tırmandı, kadirgan simgesi olan kuşun sırtına, ata biner gibi oturdu. Aimard kutuya, kaptana uzatmadan önce, son bir kez daha baktı. Hemen yanlarında küçük bir fiçinin içinde erimiş reçine kor halde yanıyordu. Yanan reçine Şahin Tapınağı yoluna devam ederken fiçinin içinde nazlı nazlı salınıyordu. Hugh önce kutuyu büyük bir özenle oyuğa yerleştirdi, ardından Aimard dikkatle uzun metal saplı bir kap buldu ve onu reçineye daldırdı. Ardından da Hugh'a uzattı. O da sıcak reçineyi kutuyla oyuk arasında kalan boşluğa büyük bir özenle döktü. Bir saniye sonra soğuk deniz suyu sıcak reçineye çarparak küçük bir buhar oluşmasına neden oldu. Hugh dönerek Aimard'a baş salladı. Artık bu kutsal emanetin saklanması için son aşamaya geçebilirlerdi. Bir parça kalın tahtayı, yontarak kadirganın simgesinin hemen arkasındaki oyuğu kapatacak hale getirdiler. Hugh çekiç ve ağaç çivileriyle bu tahta parçasını oyuğa monte etti. Kullandığı çivilerden her biri başparmak kalınlığındaydı. Ardından biraz önce reçineyle yaptıkları işi bir kez daha yineleyerek, tahta parçasının da iyice kaynamasını sağladılar. Görev tamamlandığında Aimard Hugh'un kuşun üzerinden atlayarak yanına inişini seyretti.

Etraflarına baktılar. Aimard kendilerini kimsenin izlemediğinden emin oldu. Aşağıda dinlenmekte olan Carmaux'lu Martin'i düşündü. Kendisine emanet edilen hakkında ona bilgi vermesine gerek yoktu. Daha sonra, kıyıya çıktıklarında,

eğer gerekirse ona söyleyecekti. Ama şimdilik bu bilgi sadece kendisiyle Hugh arasında kalmalıydı. Zira kutunun içindekilerle yüzleşmek henüz genç Martin için çok erkendi.

Aniden çakan şiddetli bir şimşek birden Aimard'ı daldığı düşüncelerden kopardı. Birbiri ardına çakan şimşekler ve adeta bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altında Aimard güverteye doğru hızlanarak koşmaya devam etti. Devasa dalgalardan biri daha Şahin Tapınağı'na büyük bir hızla çarptı. Dalganın etkisiyle ayağı kayan Aimard büyük bir hızla kenardaki demirlere çarparak yere düştü. Martin hızla kendisine doğru koşup acılar içinde kendisine bir şeyler anlatmaya çalışan Aimard'ı dinlemeden ona yardım ederek koluna girdi ve onu kendilerini bekleyen filikaya indirdi.

Aimard filikaya adeta düşercesine binerken canı bir kez daha müthiş derecede yandı ve o da acıyla inledi. Ardından hemen kendini topladığında Hugh'un da kadirganın köşesinden filikaya doğru atlamak üzere olduğunu gördü. Kaptan bir yandan da elindeki tuhaf bir aletle konumlarını belirlemeye çalışıyordu. Aimard daha önce onu bu aleti kullanırken görmüştü. Şövalye yumruğunu sıkarak öfkeyle filikaya vurdu, ardından umutsuzca azgın sularla boğuşan kadirgaya ve onun simgesine baktı. Koskoca kadirga bir dal gibi giderek sulara gömülüyor, gözden kayboluyordu.

62. Bölüm

Tess bir anda kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Yüzündeki kuşkulu ifadeyle “Yani şimdi hepsi bu mu? Bütün bu yaşananlardan sonra onun denizin dibinde olduğunu mu anladık?”

İçinde büyük bir öfke vardı. Bir yandan da zihni allak bulak olmuştu. “Öyleyse tüm bu gizeme ne gerek vardı?” diye suratını asarak söylendi. “Bu şifreli mektuba neden ihtiyaç duymuş ki? Neden Paris’teki Tapınakçılara sadece onu bir daha bulanamayacak biçimde kaybettiklerini yazdığı bir mektup yollamamış?”

“Blöfü devam ettirmek için,” diye fikrini ileri sürdü Vance. “Kendilerinin ulaşabileceği bir yerde olduğu bilindiği müddetçe varlık nedenleri devam edecekti. Onlar da güvende olacaktı.”

“Ta ki blöfleri anlaşılan dek...”

Profesör baş sallayarak onayladı. “Kesinlikle. Şunu unutma, içinde her ne varsa Tapınakçılar için büyük önem taşıyordu. Aimard’ın onun konumunu, ne zaman bulunacağına ve kendi yaşam süreleri içinde yeniden ele geçirilip geçirilemeyeceğine aldırmaksızın bir yerlere kaydetmeyeceğini beklemiyorsundur herhalde.”

Tess'in birden dizlerinin bağı çözüldü ve ancak masanın yanındaki sandalyeye güçlükle oturabildi. Gözlerini ovalarken bu yüzlerce yıllık çetin yolculuğu ve odun ateşinde yakılarak can veren bu adamların yaşadıklarını düşünüyordu. Gözlerini açıp usturlaba yeniden baktı. Tüm bu çabalar, tüm yaşananlar bunun içinmiş, diye düşündü.

"Çok yaklaşmışlardı." Vance yeniden kendi dünyasına dalmıştı. Elindeki rota belirleme aracını daha yakından izleyerek konuşmasını sürdürdü. "Eğer Şahin Tapınağı birkaç saat daha dayanabilseydi hepsi durgun sulara ulaşabilmiş olacaktı. Ardından küreklerinin de yardımıyla dostlarının elinde olan Yunan adalarına ulaşmayı başarabileceklerdi. Orada kadirgalarını onarıp yeniden denize açılacaklar, başka bir tehlikeyle karşılaşmadan da Kıbrıs'a geri dönecekler yada daha büyük bir olasılıkla Fransa'ya doğru yola koyulacaklardı."

Bir süre duraksadı ardından daha ziyade kendi kendine konuşur gibi bir ses tonuyla "Ve biz de büyük bir ihtimalle çok daha iyi bir dünyada yaşıyor olacaktık."

Reilly şimdi birkaç küçük tuğlanın üzerinde oturmuş, konuşulanları dinliyor, bir taraftan da artık sabrının sonuna gelmek üzere olduğunu fark ediyordu. İçinde bulunduğu durum dayanılmaz derecede sinir bozucuydu. Eğer yeterince hızlı hareket ederse Türk'ü ve Vance'i alt edebileceğini düşünüyordu. Ama ne Rüstem'in ne de Tess'in hayatlarını tehlikeye atmak istemiyordu. Zihninin gerisinde bir yerlerde birbirleriyle çelişip duran farklı farklı fikirler vardı. Bunlar arasında içinde olduğu amansız insan avını sonuca ulaştırabilmek için kurduğu planlar birinci grubu oluşturuyordu. Bu noktada büyük bir tehdidin varlığını hissediyordu. Ama bu kişisel bir tehdit değil gibiydi. Tam olarak neler olduğunu bir türlü kavrayamıyordu. Diğer taraftan da çok daha temel başka bir düşünce kafasının içinde belirliyordu. Bu da aslında çok daha derinlerde de olsa ilk kez el yazmalarının şifresini çözdükleri

anda zihnini kurcalamaya başlamıştı. Daha o zaman birden-bire başlarının büyük bir belada olduğunu ve aslında çok da savunmasız bir durumda olduklarını hissetmeye başlamıştı. “Farklı bir dünya mı?” diye dudaklarını bükerek gülümsedi. “Ne yani cisimleri altına çevirmek için kullanacağın sihirli bir formülle mi?”

Vance küçümseyen bir gülümsemeyle “Lütfen Ajan Reilly” dedi. “Tapınakçıları zırva simyanın iddialarıyla bütünleştirerek lekelemeyin. Eldeki çok sayıda dokümandan onların sahip oldukları servetin büyük bir bölümünü Avrupa’daki asillerin gönderdikleri bağışlarla elde ettiklerini kesin olarak biliyoruz. Tüm bu bağışlar tamamen Vatikan’ın da izni ve kutsamasıyla gerçekleşmiştir. Onlara seve seve para ve toprak bağışlıyorlardı çünkü onlar hacıların cesur koruyucularıydılar. Ama aslından bundan daha ötesi de vardı. Gördüğün gibi onların görevlerinin kutsal olduğu düşünülüyordu. Onları destekleyenler Tapınakçıların tüm insanlığı kurtarabilecek bir şey aradıklarına da inanıyorlardı.” Hafifçe gülümsedi, ardından “Ancak bilmedikleri şey şuydu. Eğer Tapınakçılar aradıkları şeyi bulsalar da bunu seçilmişlerin değil, zira küstah Avrupalılar kendilerini böyle tanımlıyorlardı, tüm insanlığın yararına kullanacaklardı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye söylendi Reilly.

“Tapınakçıları sona hazırlayan söylentilerin çıkış kaynağı onların Kutsal Topraklardaki diğer halklarla çok yakın ilişkiye girdikleri varsayımdır. Yani Müslümanlarla ve Musevilerle. Bizim sevgili şövalyelerimizin onların bir takım mistik inanışlarından ve kavramlarından etkilendikleri söylendi. Bir yandan bu söylenti aslında doğrudu ama sizin de bildiğiniz gibi bu çok daha renkli anlayışları, kısa zamanda ortadan kaldırılmalarına neden oldu. Papa ve kral, yani Tanrı tarafından kutsandığını iddia eden kral, çünkü daha aşağısı kurtarmıyordu, kendilerinin daha fazla Hristiyan olduklarını ispat

edebilme çabasıyla yanıp tutuşuyorlardı. Bunu önceleri pek sert olmayan biçimde kâfirlerle işbirliği yapmaya başladıkları bu nedenle de yoldan çıktıkları iddiasıyla başlayan ve ardından da Tapınakçıları yıkılışa götürecekt en büyük silah halini alan söylentilerle gerçekleştirdiler. Ama sorun yalnızca Tapınakçıların diğerlerinin mistik kavramlarını benimsemeleri değildi. Aslında sorun bundan çok daha pragmatikti. Tapınakçılar inanılmaz derecede büyük bir cesaret, yiğitlik göstererek ulaşılması çok güç, belki de çok çılgınca ama aynı derecede de insanın nefesini kesecek kadar büyük bir yüreklilikle bambaşka bir amaç için de çaba harcıyorlardı.” Vance susup bir süre bahsettiği kavramı düşündü. Gözlerini yeniden Reilly’ye çevirdi ve sert bir ses tonuyla,

“Evet” dedi. “Amaçları üç büyük dini birleştirmekti.”

Başını kaldırarak etraflarını saran dağ sıralarına baktı, ardından ellerini coşkuyla sallayarak “Üç inancın birlikteliği” diye kahkahayla güldü. “Bunu bir hayal etsene. Hristiyanlar, Museviler ve Müslümanlar. Hepsi tek bir inançta birleşiyorlar. Neden olmasın? Netice itibariyle hepimiz aynı Tanrıya inanıyoruz. Hepimiz İbrahim’in çocuklarıyız, değil mi?” diye neşeli bir ses tonuyla ekledi. Ardından yüzü yeniden ciddileşti. “Bunu bir düşün. Öyle bir durumda ne kadar farklı bir dünyada yaşıyor olabileceğimizi tahmin edebiliyor musun? Çok daha iyi bir dünya olacağı kesin. Yıllar boyu çekilen acıları, dökülen kanları bir hatırla. Günümüzde de aynı katliam artarak devam ediyor üstelik. Milyonlarca insan anlamsızca öldü, ölüyor. Ne engizisyon olacaktı, ne Yahudi soykırımı, ne Balkan savaşları, ne de Ortadoğu krizi. Gidip gökdelenlere çarpan uçaklar filan da olmayacaktı...” Kısa bir süre bunu hayal ettiğini belli eden bir ifade belirdi yüzünde. “Sen de büyük bir ihtimalle işsiz kalırdın Ajan Reilly,” dedi.

Reilly’nin kafası iyice karışmıştı. Anlatılanlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Böyle bir şey mümkün olabilir

miydi? Tess'le Tapınakçıların görevlerine başlamadan önce tapınakta dokuz yıllık bir inziva dönemi geçirdiklerine ilişkin yaptıkları konuşmayı hatırladı. Ardından hızlı yükselişlerini, güç ve servete kavuşmalarını ve de Tess'in kendilerine anlattığı Latince ifadeyi.

Veritas vos liberabit.

Gerçek seni özgür kılacak.

Vance'e baktı. "Onların kiliseye şantaj yaptıklarını düşünüyorsun. Yani sence kilise bu nedenle Tapınakçıların böyle sine büyük bir güç edinmelerine göz yumdu."

"Onların zekalarından korkuyorlardı. Ayrıca başka bir seçenekleri de yoktu."

"Ama... Neden korkuyorlardı?"

Vance birkaç adım atarak Reilly'nin yanına kadar geldi. Ardından Reilly'nin V yakalı dalış giysisinin açık fermuarından görünen haç kolyesini eline aldı. Bir süre buz gibi soğuk bakışlarla onu elinde çevirdi, zincirin ucunda sallanan figürü inceledi.

"Bu peri hikâyesinin ardındaki gerçeklerden."

63. Bölüm

Vance'in bu sözleri başlarının üzerinde sallanan bir giyotin kadar keskindi.

Avucunun içindeki küçük, parlak nesneye bakarken gözleri yeniden yaşama dönmüş gibiydi. Ardından yüzünün ifadesi karardı. "Ne kadar inanılmaz değil mi?" İki bin yılda elde ettiğimiz bunca başarıdan, sahip olduğumuz bunca bilgiden sonra hâlâ bu küçük muska milyarlarca insanın yaşamına ve de ölümüne hükmediyor."

Islak dalış takımları içindeki Reilly aniden ürperdi. Ardından bakışlarını Tess'e çevirdi. Tess Reilly'nin bir anlam veremediği dalgın bakışlarla Vance'i dinliyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu tereddütle.

Vance bakışlarını Reilly'den ona doğru çevirdi. "Hughes de Payens'ten. Tapınakçıların kurucusundan. Ben güney Fransa'dayken onun hakkında beni çok şaşırtan bir şey buldum."

Fransız tarihçinin adını Tess de hatırlamıştı. "Oralı, yani Languedoc'lu ve Kathar olduğunu buldun, değil mi?"

Vance kaşlarını kaldırarak Tess'e baktı. Bu açıklamadan bir hayli etkilendiği belliydi.

"Dersini çalışmışsın."

“Ama bu çok mantıklı değil,” diye ekledi Tess. Buraya asıl geliş nedenleri Hristiyan hacılara eşlik etmektir.”

Vance hâlâ aynı şekilde tebessüm ediyordu ama şimdi ses tonu daha bir sertti. “Oraya binlerce yıl önce kaybolmuş bir şeyi yeniden bulma amacıyla gitmişlerdi. Yani başrahiplerin Titus’un askerlerinin eline geçmemesi için sakladıkları şeyi. Onların gerçek amacını gizleyecek, ama diğer taraftan da kesinlikle gitmeleri gereken bölgeye dikkat çekmeden ulaşmalarını sağlayacak olan yegane şey Tapınakçıların papa ve onun zalim haçlıları için can vermeye hazır kişiler oldukları iddiasını ortaya atmaktır. Anlaşıldığı gibi birdenbire kiliseyle savaşa giremezlerdi. Yeterince güce ve servete kavuşmadan en ufak bir şansları olamayacağını da biliyorlardı. Zira Vatikan kendisine ve de tek gerçek olarak kabul ettiği inancına yönelik en ufak bir tehdidi uzun yıllar boyunca en acımasız yöntemlerle bastırmıştı. Çok sayıda köyde, kadınlar ve çocuklar papanın askerleri tarafından Vatikan’ın taşıdığı fikirleri paylaşmadıkları ve de bu Vatikan’ı korkuttuğu için acımasızca katledilmişlerdi. Bu nedenle gizli bir plan yaptılar. Kiliseyi yıkabilmek için silahları olmalıydı ve de elbette belirli bir etkileri. Ve az daha bu amaçlarına da ulaşıyorlardı. Aradıkları şeyi buldular. Tapınak Şövalyeleri askeri açıdan giderek güçlenirken etki alanları da aynı şekilde arttı. Artık gizli spiritüel gayelerini açıklamalarına ramak kalmıştı. Ama hesaba katamadıkları şey şu oldu. Yalnızca Tapınakçılar değil, tüm Hristiyan askerleri kiliseye saldırımlarına fırsat bulamadan Kutsal Topraklardan kovuldular. Bu olay gerçekleştiğinde, yani 1291’de Akka’dan kovulduklarında yalnızca güç merkezlerini değil, kalelerini, ordularını ve de etkilerini yitirdiler. Ayrıca en değerli hazinelerini, iki yüz yıl boyunca Vatikan’a şantaj yapmalarını sağlayan ve belki de yeniden eski güçlerine kavuşmalarını sağlayacak şeyi de Şahin Tapınağı’nın sulara gömülüşüyle yitirdiler. Artık onların tamamen ortadan

kaldırılmaları an meselesiydi.” Öfkeli bakışlarını etrafındaki-
lerin üzerinde dolaştırdı. “Ama şimdi, eğer biraz da şansımız
varsa onların başladığı bu işi bitirme fırsatımız olabilir.”

Sessizlik aniden Vance’in adamlarından birinin başına isabet eden bir kurşunla bozuldu. Adam aldığı darbenin etkisiyle dizleri üzerine çöktü, ardından da kanlar içinde, boylu boyunca yere serildi.

64. Bölüm

İçgüdüsel olarak Reilly Tess'e doğru koşmak istedi ama Vance daha çabuk davranıp kadını kolundan yakalamış, kamyonetin arkasında nispeten daha güvenli bir yere çekmişti bile. Başlarının üzerinde vızıldayan kurşunların sayısı artarken Reilly de Pajero'nun arkasına saklanmış, bir yandan da mesleğinin getirdiği alışkanlıkla kurşunların hangi yönden geldiğini tespit etmeye çalışıyordu. Üç kurşun Pajero'ya isabet etmişti. Bunlardan biri kaputtan girip parçaladığı motor bloğu parçalarının sağ lastik tarafına doğru saçılmasına neden oldu. Bu da Reilly'e kabataslak da olsa nişancının yerini tespit etme fırsatı verdi. Yukarıda güney yönüne doğru bir yerlerde olmalıydı. Nişancının ağaçların arasında olduğunu ve de ne yazık ki, büyük ihtimalle tabancanın menzilinden de uzakta olduğunu tahmin edebiliyordu.

Orman kısa süreli ama tedirgin edici bir sessizliğe gömüldüğünde, çok kısa bir an soluk aldıktan sonra Reilly başını uzatıp neler olup bittiğine bakabilme fırsatı buldu. Pajero bir hayli ağır hasar almış, bir daha hareket edemeyecek gibiydi. Sonra diğer yöne doğru, Vance'le Tess'in az önce oturdukları masaya doğru baktı. Zayıf, kel Türk'ün yüzünde büyük bir endişeyle bir tarafta büzülüp kaldığını gördü. Bu arada Reilly yan tarafındaki baraka yönünde bir hareket hissetti. Dönüp

baktığında Rüstem'in büyük bir ihtimalle tavşan avlamak için kullandığı düşük kalibreli tüfeğiyle barakadan çıkmakta olduğunu gördü. Yaşlı adam orada durup, şaşkınlıkla uzaktaki ağaçlık araziye tarıyor, ateş açmak için uygun fırsatı kolluyordu. Reilly ona doğru çılgınca elini sallayarak adamı uyarmaya çalışıyordu ama adam harekete geçme fırsatı bulamadan ormandan iki el daha ateş edildi ve bunlardan biri yerde üst üste istif edilmiş künklerin birinin üzerinden sekti. Ancak diğer kurşun havada dönerek yaşlı adamın göğsüne isabet etti ve onu barakaya doğru tıpkı bir oyuncak bebek gibi savurdu.

Pajero'nun arkasından baktığında Reilly, Vance'in uzanıp kamyonetin kapılarından birini açarak Tess'in ardından araca bindiğini gördü. Motoru çalıştırdı ve vitesi taktı. Bu arada Türklerden zayıf olanı da savrula savrula arazinin çıkış kapısına doğru ilerleyen Toyota'nın kasasına atladı.

Reilly'nin çok fazla tercih şansı yoktu. Ayrıca Pajero'dan Browning'ini alacak fırsatı da yoktu. Yeniden tepeye doğru baktı ve riske atılmaya karar verdi. Aracın arkasından çıkıp uzaklaşmakta olan kamyonete baktı.

İki el daha Toyota'nın yan tarafına isabet ederken Reilly onu kapıdan çıkmadan yakalamayı başardı ve aracın arkasına tutunmayı başardı. Kamyonet kapının yan tarafına doğru çarparak araziden çıktı, engebeli arazide ilerlemeye koyuldu. Reilly asılı halde duruyor, parmakları dayanılmaz derecede acıyordu. Diğer taraftan bütün gayretine rağmen zaman zaman ayakları da yere değiyordu. Yerdeki taşlardan biri sol bacağına çarpınca bacağından belkemiğine kadar bıçak saplanmışçasına yoğun bir ağrı hissetti. Bedenindeki her kas dayanılmaz derecede sızlıyor, her an ellerini bırakmak zorunda kalacakmış gibi hissediyordu.

Ama bunu yapamazdı. Onu kaybedemezdi. Burada, şimdi yapacağı son şey bu olmalıydı.

Başını kaldırdı, orada kasanın üstünde tutunabileceği bir kol gördü. Kalan tüm gücünü toplayarak, boşlukta dönen ba-

caklarını hızla yere vurdu ve aldığı bu destekle yükselerek kolu sol eliyle yakaladı. Parmaklarını iyice geçirdi ardından diğer eliyle de tutunmayı başararak kendisini yukarı doğru çekmeye başladı. Sonunda kasanın kenarına ulaşmayı başardı ve rahatlayarak kendini kamyonetin kasasına bıraktı.

Köşede kucağındaki tüfekle oturan Türk kendisine endişeli gözlerle diğer yana bakıyordu. Döndüğünde Reilly'nin de kamyonete atladığını gördü. Panik içinde tüfeği ona doğru çevirdi, ama Reilly hızla atılarak tüfeği namlusundan yakaladı ve aşağı doğru bastırmaya başladı. Tam o sırada Türk'ün tetiğe basmaya çalıştığını fark etti. Havada dönerek adamın kasıklarına şiddetli bir tekme savurdu. Bu mücadele sırasında Reilly'nin dikkatini bir şey çekti ve o da kamyonetin gittiği yöne doğru baktı. Yüz metre kadar ileride bej renkli arazi tipi bir cipin beklediğini gördü. Araç tam önlerinde park etmiş, yolu da geçmelerine izin vermeyecek şekilde kapatmıştı. Bunu Türk de görmüştü ama motor sesinde herhangi bir yavaşlama belirtisine rastlanmıyordu. Vence'in yavaşlamaya niyeti yoktu. Arka pencereden içeri baktığında bir an için Tess'i gördü. Kadının büyük bir korku içinde olduğu anlaşılıyordu. Başını iki elinin arasına alıp, iyice eğilmişti.

Reilly ve Türk birlikte kamyonetin yan taraflarına sıkı sıkı sarılırken aracın büyük bir hızla yana doğru manevra yaptığını fark ettiler. Araç kayalık arazide büyük bir sarsıntıyla park halindeki ciple yan taraflarındaki tepenin arasındaki küçük boşluktan geçerken, cipin yan tarafına da büyük bir hızla çarptı. Ama o aradan geçmeyi de başarmıştı. Etrafa yayılan plastik ve cam parçalarını görebilmişlerdi ama araç şimdi yeniden yola koyulmuştu.

Reilly arkaya baktığında çarptıkları aracın feci şekilde hasar gördüğünü fark etti. Artık araç nişancının işine yaramayacak haldeydi. Bu sırada Türk tüfeğini yeniden Reilly'nin elinden kurtarmaya koyuldu. Mücadeleleri devam ederken kamyonet de barajın ana kapısına ulaşmış, ancak hiç yavaşlamadan içeri girmişti.

Beton yolda büyük bir hızla baraja doğru ilerliyorlar bir an evvel diğer tarafa geçmeye çalışıyorlardı. Arkada şimdi Reilly Türk'e birkaç yumruk yapıştırabilmiş, sonunda da elindeki tüfeği zorlukla da olsa çekip almayı başarmıştı. Adam şimdi elleriyle Reilly'yi kavramış büyük bir kuvvetle sıkmaktaydı. Dizlerini işe yarar biçimde kullanabilmek için fazla yakındılar. Reilly ayağıyla adamın sağ ayak bileğine vurmaya başladı. Adamın kolları acıyla biraz olsun gevşeyince Reilly onu itebilme fırsatını da yakalamış oldu. Şimdi ikisinin de yüzü ön tarafa doğru dönüktü. Reilly o sırada aracın içinde Vance'le mücadele ederek onu durdurmaya çalışan Tess'i gördü. Direksiyonu yakalamış, kamyonet şimdi bir sağa bir sola yalpalanarak ve de yanlarındaki istinat duvarına çarpa çarpa ilerliyordu. Bu sarsıntı nedeniyle de Reilly elindeki tüfeği doğru dürüst tutmayı başaramadı ve sonunda da silah elinden kurtulup üzerinden hızla geçtikleri beton yola düştü. Reilly hızla giden kamyonetlerinden her geçen saniye arkalarında kalan tüfeğe doğru bakan Türk'ün gözlerindeki paniği seçebilmişti. Adam şimdi ne yapacağını bilemeden yeniden Reilly'nin üstüne saldırdı. Refleksleri sayesinde Reilly kenara doğru çekilerek adamı belinden yakaladı, havaya kaldırdı. Tam o sırada kamyonet bir kez daha duvara çarptı ve Türk de az önceki tüfeğin izlediği yolu takip ederek yolu boyladı. Adamdan yükselen çığlıklar kamyonetin motorunun sesine karışıyordu.

Nihayet barajın sonuna ulaştılar ve Vance direksiyonu çevirerek aracı bu sabah Reilly ve Tess'in geçtiği dar, toprak yola saptı. Tepeye doğru çıkarlarken Reilly nereye gittiklerini tahmin edebiliyordu. Vance'in nişancının bulunduğu tahmin ettiği yere doğru hızla yaklaşıyorlardı. Yol koşullarından Vance biraz olsun yavaşlamıştı ama onu şimdilik durdurmaya çalışmanın bir gereği yoktu.

Sürücü kabininin üstüne tırmanmadan biraz daha gitmesine müsaade edecekti. Profesör başını sallayarak yaptığı işbirliğinin farkında olduğunu işaret etti. Birkaç saniye sonra da kamyonet dönerek durdu.

65. Bölüm

Araç durup, motoru stop edince Reilly kamyonetin arkasına doğru yürümeye bir yandan da kendi durumunu hızla gözden geçirmeye çalıştı. Çok ciddi bir yarası yok gibiydi. Birkaç çürük ve sol bacağındaki ağrı dışında önemsiz kesikler ve çizikler de vardı ama hepsi bu. Ancak kamyonetin çok büyük hasar gördüğü belliydi. Reilly bu kadar kötü durumdaki kamyonetin bu kadar büyük bir başarıyla kullanılmasından bir hayli etkilenmişti.

Vance'in kapısı açıldı ve profesörle Tess araçtan indiler. Reilly hem Vance'in hem de Tess'in nefes nefese bir halde, tir tir titrediklerini görebiliyordu. Böyle bir durum Tess için görmeyi beklediği bir şeydi ama Vance'in de aynı durumda olduğunu görünce bir hayli şaşırды. *Yoksa onun hakkında yanılıyor muyum?* Adamın kendisine diktiği gözlerini inceledi. Adamın da aynı kararsızlık içinde olduğunu görebiliyordu. *O da en az benim kadar şaşkın. Bunu beklemiyordu.* Bu da gölün dibinden ilk çıktıkları anda hissettiklerini doğrulamış oldu. Ayrıca iri yapılı Türk'ün başına isabet eden kurşun da Reilly'nin kafasını bir hayli karıştırmıştı.

Atlıları öldüren Vance değil. Tüm o olayların ardında başka biri var.

Bu düşünce Reilly'i fazlasıyla rahatsız etmişti. Şimdi işler daha da karmaşık bir hal almıştı. Reilly'nin durumun bu hale dönüşmesini kesinlikle tercih etmeyeceği son derece açıktı. Her ne kadar atlıların öldürülmesi olayının arkasında başka biri olabileceği fikri ilk anda akıllarına gelmişse de çok uzun zaman önce bu düşünceden vazgeçilmişti. Tüm ipuçları ve olaylar Vance'in üzerinde birleşiyor, adamın kendi gösterisini yapmakta olduğu fikrini uyandırıyor. Ama kurşun sesleri bu teoriyi de alnından vurmuştu. İşin içinde başka biri vardı. Ama kim? Kim Vance'in peşinde olduğu şeyi bilebilir ve ondan çok daha büyük bir hevesle, Vance'in istediği şeyi ele geçirebilmek için insan öldürmekten de çekinmezdi?

Vance, Tess'e döndü. "Usturlap?"

Tess dalgın bir ifadeyle başını salladı. "Güvende," diye onu rahatlattı. Ardından aracın içine uzanarak aleti aldı. Vance onu gördü ve rahatlamış bir tavırla başını salladı. Ardından az önce tırmandıkları yoldan aşağı doğru baktı. Reilly bir yandan onu izliyor bir yandan da etraflarındaki tepeleri gözleriyle taramaya çalışıyordu. Bir an için profesörün vazgeçmek üzere olduğunu düşünmüştü ama adamın bakışları yeniden verdiği iflah olmaz kararlar ışıldadı.

"Orada neler oldu?" diye sordu Tess Reilly'nin yanına sokulurken.

Reilly gözlerini profesörden ayırıp Tess'e baktı ve "İyi misin?" diye sordu. Bir yandan da kadının alnındaki küçük sıyrığı inceliyordu.

"İyiyim," dedi etraflarını yüksek çitler gibi kuşatan ağaçlara bakarak. Dağlar insanı ürkütecek derecede sessizdi. Özellikle de birkaç dakika önce yaşanan kargaşayla kıyaslanınca. "Neler oluyor? Sence o kimdi?"

Reilly bir yandan ağaçlara doğru bakmayı sürdürüyordu. Herhangi bir hareket göremiyordu. "Bilmiyorum."

“Ah! Böyle bir şeyin ortaya çıkmasını istemeyecek birçok kişiyi düşünebiliyorum,” diye fikrini açıkladı Vance. Onlara doğru dönerek, yüzünde yaptığı işten memnun olanlara özgü gülümsemeyle devam etti. “Onların giderek endişelendikleri açıkça görülüyor. Bu da bizim çok yaklaştığımız anlamına gelir.”

“Onunla aramıza birkaç kilometre daha koyabilirsek kendimi daha rahat hissedeceğim,” dedi kamyoneti işaret ederek. “Hadi.” Vance ve Tess’e katılarak kamyonete yöneldiler.

İki adam aralarına Tess’i alarak kamyonete bindiler. Reilly vitesi takip aracı çalıştırdı ve Toyota yokuş aşağı yolculuğuna başladı. Sessizlik içinde az önce yaşananları düşünüyorlardı.

Kamyonetin hareket ettiğini ve araziden çıkarak, taşlık patikaya doğru ilerleme niyetinde olduğunu anladığı saniyede De Angelis geçişlerini engellemek için yollarının üzerine cipi park etme kararını verdiğine pişman oldu. Tahmini gerçekleşmemiş, cipe çarpan kamyonette kayda değer bir hasar olmamıştı. Oysa kendisinin korktuğu başına gelmiş, büyük hasar alan cipinin kaportası ezilmiş ve de en kötüsü radyatörü delinmişti.

Plunkett’in aracın artık çalışmayacağını kendisine söylenmesinden çok önce anlamıştı. Gidip bagajı açtı, kendi eşyalarını didik didik edip büyük bir öfkeyle GPS aygıtını bulup, ekranını açtı. Ekrandaki ışıklı gösterge yanıp sönmeye başladı. Ama hareket etmiyordu. Peşinde oldukları kişiler de hareket etmiyor olmalıydılar. Bir süre küçük ekrana bakan De Angelis birden koordinatların Rüstem’in arazisini gösterdiğini fark etti. Yani Tess çantasını, içindeki takip cihazıyla, Pajero’da bırakmıştı. Onların yerini bulabilmek için şimdi başka bir yol bulması gerekiyordu. Üstelik de bu ormanlık ve dağlık bölgede çok daha zor olacaktı.

Monsenyör ekranı kapattı, yeniden göle döndü. Az önce yaşananları gözünün önüne getirerek öfkeyle bakıyordu. Bu sıkıntılı duruma düşmelerinden Plunkett'i sorumlu tutamayacağıını biliyordu. Başarısızlığa başka bir şeyin neden olduğunun farkındaydı.

O da kibirdi.

Kendine çok aşırı güvenmişti.

Kibir günahı. Günah çıkarmayı gerektirecek bir suç.

“Onların aracı hâlâ arazide. Belki onu kullanabiliriz.” Elinde büyük bir tüfekte bekleyen Plunkett bu sözleri işitince hemen cipin yanından ayrılıp, aceleyle gitmeye davrandı.

Ama De Angelis kıpırdamamıştı bile. Orada büyük bir soğukkanlılıkla durup cam gibi parıldayan göle baktı.

“Ama önce bana telsizi ver.”

66. Bölüm

Reilly tüm dikkatini toplayarak bir kez daha etrafı dinledi. İçinde bulundukları koşullardan ötürü, işittikleri kuş sesleri bile insanda sıkıntı yaratıyordu. Başka bir ses duyulmuyordu. Karanlık çökmeden yaklaşık on beş on altı mil kadar ilerlemişlerdi. Ama şimdi gece için bir plan yapmak zorundaydılar. Reilly gittikleri taşlık yoldan ayrılıp, yan tarafta, nispeten daha da küçük başka bir yolu takip etmeyi uygun bulmuştu. Bu yolda ilerlediklerinde de dere kenarında küçük bir açıklığa ulaştılar. Gece sona erip sabahın ilk ışıkları kendini gösterene dek, yolculuklarına ara vermek zorundaydılar.

Vance'in çarptığı cipin büyük hasar gördüğüne emindi. Kendilerine her kim saldırdıysa, eğer yürüyerek peşlerinden geliyorsa, saatlerce uzakta kalmıştı. Ayrıca yaklaşan bir aracın sesini de duymamışlardı. Güneşin son ışıkları karşı dağların ardında yitip giderken, Reilly yaklaşan gecenin hiç olmazsa biraz olsun soluklanmalarına fırsat verebilmesini umdu. Elbette bu gece herhangi bir ateş filan da yakılmayacaktı.

Reilly Vance'in ellerini arkadan bağlayarak kamyonetin arkasına oturtmuştu. Vance'in ellerini bağladığı ipi ayrıca kamyonetin kasasının kancalarından birine de geçirmişti. Kamyoneti hızla araştırdı ama aracın herhangi bir yerine giz-

lenmiş bir silah bulamadı. Fakat bunun yerine hoşlarına gidebilecek birkaç şey bulmayı başardı. Bunlardan biri küçük bir gaz ocağı diğeri de birkaç teneke kutu konserveydi. Üzerlerini değışecek bir giysi bulamamışlardı. Yani şimdilik bir süre daha üzerlerindeki ıslak dalış giysileriyle idare etmek zorundaydılar.

Reilly dinlenmek için geniş bir kayanın üzerine oturmadan önce çok ihtiyaç duyduğu suya kanmak üzere derenin yanına diz çökmüş Tess'e katıldı. Endişe ve korku içinde allak bullak olduğunu söyleyebilirdi. Aslında görevini başarıyla yerine getirmişti. Bundan sonra tek yapması gereken Vance'i güvenli biçimde Birleşik Devletler'e ulaştırmaktı. Öte taraftan elindeki tutsağın bu ülkeden kolayca çıkartılması da pek mümkün olmayacak gibiydi. Zira bu ülkede de suç işlemişti. Reilly şöyle bir düşündüğünde Türk makamlarıyla aralarında çıkabilecek sorunları ve bürokratik engelleri kafasından geçirdi ve bu içinin sıkıntıyla dolmasına neden oldu. Elbette bundan daha önemlisi bir an evvel bu dağlardan inip, sağ salim sahile ulaşmaktı. Onlara her kim ateş ettiyse kişilik yapısının önce ateş et, daha sonra soru sorarsın tarzında olduğu anlaşılıyordu. Üstelik ellerinde silahları yoktu, telsizleri yoktu ve de cep telefonlarının çekmediğı bir bölgedeydiler.

Tüm bunlar son derece büyük sorunlar olmasına rağmen, yine de, etraflarını saran o büyük gizemin yanında ikinci planda kalıyorlardı. Ve yüzünde ne yapacağını bilmez haldeki ifadeden Reilly Tess'in de benzer endişeleri taşıdığını anlayabiliyordu.

"Daima Howard Carter'ın Tutankamon'un mezarını bulduğunda neler hissettiğini merak etmişimdir," diye konuştu Tess sonunda, hüzün dolu bir sesle.

"Çok eğlendiğine eminim."

"Ben hiç sanmıyorum. Savaşması gereken bir lanet vardı, hatırlıyor musun?" Tess bu sözleri söylerken dudağını hafifçe

yukarı kaldırarak gülümsedi ve bu da bir an için bile olsa Reilly'nin kalbini yaşam sevinciyle doldurdu. Ama endişe hâlâ varlığını en sıkı biçimde hissettiriyordu. Stres ve kaygının yarattığı baskıyla zaman zaman midesine ağrılar giriyordu. İçinde bulundukları olay önemsenmeyecek bir şey değildi. Ve o da artık buna aldırmamazlık edemezdi. Tam olarak nasıl bir işin içinde olduğunu daha iyi anlamak zorundaydı.

Zorlukla ayağa kalktı ve Vance'in yanına yürüdü. Hemen arkasından da Tess ayağa kalmıştı. Bağlı adamın yanına diz çöküp bileklerindeki ipi kontrol etti. Vance sadece onlara bakıyordu. Garip bir biçimde hiç de huzursuz ve rahatsız görünmüyordu. Reilly kaşlarını çatarak bir süre yeniden konuya dönüp dönmemesi gerektiğini düşündü. Ama bunları konuşmadan yapamayacaktı.

"Bir şey öğrenmem lazım," dedi Reilly. "Bu peri hikâyesinin arkasındaki gerçek derken ne demek istiyordun? Onların Şahin Tapınağı'nda ne sakladıklarını düşünüyorsun?"

Vance başını kaldırdı, kül renkli gözleri insanın içine işliyordu adeta. "Onun ne olduğundan emin değilim. Ama ne olursa olsun onun senin açından kabul edilmesi son derece zor bir şey olacağına eminim."

"Bırak da onu da ben düşüneyim," diye yanıt verdi Reilly tersleyerek.

Vance az sonra söyleyeceği sözleri dikkatle seçmeye çalışıyor gibiydi. "Sorun şu ki sen de inanların çoğu gibi inançla gerçek arasındaki farkı düşünmekten kurtulamayacaksın. İnananların İsa'sıyla tarihî gerçeklere dayanan İsa arasında, yani gerçeklerle kurmaca arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaksınız."

Reilly, Vance'in ses tonundaki alaycılığı algılamış olmasına rağmen zerre kadar sinirlenmemişti. "Böyle bir şeye ihtiyaç duyacağımı hiç sanmıyorum.

"Çünkü sen İncil'deki her şeyin kesinlikle doğru olduğuna inanıyorsun, değil mi? Yani ondaki her şeye inanıyorsun değil

mi? Yani mucizelere. İsa'nın suyun üstünde yürüdüğüne, kör bir adamı iyileştirdiğine, öldükten sonra yeniden dirildiğine..."

"Elbette inanıyorum."

Vance hafif bir gülümsemeyle dudaklarını büktü. "Pekâlâ, Sana şunu sormama izin ver. İncil'i gerçekte kimin yazdığını biliyor musun? Yani senin bildiğin İncil'i soruyorum. Yeni Ahit'i."

Reilly kesinlikle emin değildi. "Matta, Markos, Luka ve Yuhanna İncillerinden bahsediyorsun, değil mi?"

"Evet. Onlar nasıl ortaya çıkmışlar? Hadi en başından başlayalım. Mesela, ne zaman yazılmışlar?"

Reilly giderek köşeye sıkıştığını hissediyordu. "Bilmiyorum... Onlar İsa'nın öğretisini takip ediyorlardı. Bu nedenle sanırım İsa'nın ölümünün hemen ardından İncil'i kaleme aldılar."

Vance, Tess'e baktı ardından dalga geçtiğini apaçık ortaya koyan bir kahkaha attı. Ardından tedirgin edici bakışlarını yeniden Reilly'nin üzerine çevirdi. "Aslında şaşırمام لازم ama gerçekten inanılmaz değil mi? Bir milyardan fazla insan İncil'de yazılanlara inanıp, tapıyor, oradaki her sözün Tanrı kelamı olduğunu kabul ediyor ama bu kitabın kaynağının aslında ne olduğu konusunda ufacak bile olma bir fikri yok."

Reilly artık kızmaya başlamıştı. Vance'in insanın sinirlerini bozan tarzdaki ses tonu da buna yardım ediyordu. "O İncil'dir. Yani yeterince uzun bir süredir..."

Vance dudaklarını büzerek, başını salladı ve bu düşüncenin yanlış olduğunu belirtti. "Ve sanırım bu nedenle de içindeki her şey doğru olmalı, değil mi?" Öne doğru eğildi, uzaklara daldı. "Ben de bir zamanlar senin gibiydim. Bunları sorgulamazdım. Hepsini olduğu gibi benimserdim. Bu imanımın bir işaretiydi. "Sonra yeniden Reilly'e döndü. Karamsar bir ses tonuyla "Ama yanıliyorumuşum," dedi.

67. Bölüm

“Kavraman gereken şey” diye açıklamaya başladı Vance. “Hıristiyanlığın ilk günlerinde yaşananlarla ilgili anlatılanların doğrulanabilmekten çok uzak olduğudur. Ancak iki bin yıl önce Kutsal Topraklarda tam olarak neler olduğunu bilemesek de bildiğimiz tek şey Yeni Ahit’i oluşturan bu dört İncil’den hiçbirinin İsa’yla aynı dönemde yaşayanlar tarafından yazılmadığıdır.” Susup Reilly’nin tepki vermesini bekledi, ardından “Ama bu bilgi senin gibi gerçek inançlıların imanlarına da en ufak bir zarar vermemiştir,” diye ekledi.

“Bu dört İncil’den ilki” diye açıklamalarını sürdürmeye devam etti “Matta’nın yazdığıdır. Yani biz o şekilde adlandırıyoruz. Zira gerçek yazarın kim olduğunu bilmiyoruz. O çağda yazılı çalışmaların zamanın meşhurlarına ithaf edilmesi gibi bir adet vardı. Üstelik bunun İsa’nın ölümünden kırk yıl sonra olduğunu da unutmamalıyız. Bu bahsettiğim kırk yıl CNN’siz, videosuz, Onu gerçekten tanıyan insanlarla ilgili arama yapabileceğin Google’sız bir çağdı. Şimdi bana sen söyle Ajan Reilly, eğer bir araştırma yürütüyor olsaydın olayın üzerinden kırk yıl geçtikten sonra böylesine geri kalmış, eğitimsiz, fazlasıyla batıl itikatları olan görgü tanıklarının kamp ateşi etrafında anlattığı hikâyeleri ne kadar ciddiye alırdın?”

Reilly yanıt vermeye fırsat bulamadan Vance devam etti. “Bu İncillerin Yeni Ahit’e nasıl girdikleri konusu bunlardan daha da sorunludur. Bildiğin gibi Matta İncil’inin ardından iki yüz yıl boyunca İsa’nın yaşamından bahseden birçok farklı İncil daha yazıldı. İnanç giderek ilgi görmeye başlayınca İsa’nın yaşamıyla ilgili öyküler her toplumda farklı şekillerde anlatılan anekdotlara dönüştü. Artık etrafta birbirinden farklı ve çeşitli yönleriyle de birbirleriyle çelişen düzinelerce İncil dolaşmaktaydı. Bunun doğru olduğunu kesinlikle biliyoruz. Çünkü 1945 Aralık’ında Yukarı Mısır’da Caba el-Tarif dağı eteklerinde tarlalarını gübrelemek için çapalayan birkaç Arap köylüsü Nag Hammadi kasabası yakınlarında yaklaşık iki metre büyüklüğünde toprak bir çömlek buldular. İlk başta bu çömleği kırmak istemediler zira cinlerden korkuyorlardı ve çömleğin içinde de bir cin olabilirdi. Ama içeride altın bulabilmeyi umarak sonunda çömleği kırdılar ve de tüm zamanların en şaşırtıcı arkeolojik keşiflerinden birinin yapılmasını sağladılar. Çömleğin içinden on üç adet ceylan derisinden kapaklı, papirüs kitap çıkmıştı. Ne yazık ki köylüler buldukları şeyin değerini bilemediklerinden bazı kitapların papirüs sayfalarını yırtıp evlerindeki sobalarda yaktılar. Çeşitli sayfalar da kitaplar Mısır’daki Kıpti Müzesi’ne götürülürken kayboldu. Ama tüm bunlara rağmen elli iki sayfa sağ salım ele geçmişti. Ve burada yazılanlar tüm İncil uzmanlarının iddia ettiği fikirlerle büyük çelişkiler taşımaktadır. Zira bu yazmalar, genellikle onlara Gnostik İnciller denir, Yeni Ahit’te yazılı İsa öğretilerinden çok farklı şeyler anlatmaktadır.”

“Gnostik mi? diye sordu Reilly. “Katharlar gibi.”

Vance gülümsedi. “Kesinlikle” diyerek başını salladı. “Nag Hammadi’de bulunan metinler kendisini gizli olarak niteleyen Thomas İncil’iydi ve şu sözlerle başlıyordu. Bunlar İsa’nın yaşarken ikizi Yehuda Thomas’a aktardığı gizli cümlelerdir.” *İkizi*. Ve dahası da var. Bu metinlerle aynı ciltte Phi-

lip İncili de bulunmuştu. O da Magdalalı Meryem ile İsa arasındaki ilişkiyi, birbirlerini seven iki kişi olarak, tüm açıklığıyla anlatmaktaydı. Bu İncil Magdalalı'yı İsa'nın müritlerinden biri olarak ve bir Hristiyan topluluğun lideri olarak kabul eder. Ayrıca Peter İncili, Mısırlıların İncili, Budizm'in etkisinde kaldığı açıkça görülen Gerçek İncil gibi birçok farklı İncil de bulunmuştur."

"Tüm bu İncillerin neden olduğu en büyük sorun şudur," diye açıklamalarını sürdürdü. "Burada belirtilen ifadelerin Yeni Ahit'te bulunan ve Hristiyanlığın kabul edilmiş prensiplerinden oldukça farklı öğeler içermelerinin, örneğin İsa'nın doğumuyla ve dirilişiyle ilgili öyküleri hayal ürünü kabul etmelerinin yol açacağı sıkıntıdan daha da kötüsü vardır. Neşenin, kederin, sevginin ve nefretin kaynağına bakan biri Tanrıyı bulacaktır biçimindeki öğretilerine atfedilerek yazılmış olmalarına karşın temelde Gnostik öğeler taşımaktaydılar."

Vance ilk Hristiyan hareketlerin yasadışı olduğunu, ayakta kalabilmek ve de yayılabilmek için de ilahi bir takım öğeleri içermek zorunda olduklarını anlattı. "Ancak birbiri ardına çıkan ve birbirleriyle çelişen İnciller Hristiyanlık için ölümcül bir tehlike olabilir, bir anda paramparça olmasına yol açabilirdi. İkinci yüzyılın sonlarına doğru yeni bir güç yapısı şekillenmeye başladı. Çeşitli topluluklarda ileri gelen piskoposlar ve rahipler ortaya çıkıp, çoğunluk adına konuştuklarını iddia ederek, kendilerini gerçek inancın koruyucuları olarak ilan ettiler. Bunu söylerken o din adamlarının güç peşinde koşan kimseler olduklarını söylemeye çalışmıyorum," diye de açıkladı Vance. "Onlar gerçekte son derece cesur kimselerdi. Katı bir takım kurallar ve herkes tarafından kabul edilmiş ritüeller olmaksızın böyle bir hareketin uzun ömürlü olmayacağını biliyor, böyle bir sonu engellemeye çalışıyorlardı."

Reilly'e Hristiyan olmanın sayısız işkencelere, zulümlere uğrama hatta öldürülme riskini de beraberinde getirdiğini, ki-

lisenin ayakta kalabilmesinin ancak bu tür bir sistemin oturulması sayesinde gerçekleştiğini anlattı. “Her şey 180 yılı civarına kadar bu şekilde devam etti. O yıllarda ise Lyon Piskoposu İraneus tarafından nihai birleşme sağlandı. Artık yalnızca belli kuralları, inanç sistemi ve ritüelleri olan bir tek kilise olacaktı. Tüm diğer karşıt görüşler ise dinsel öğretiye aykırı düşünce olarak kabul edildi ve sapkınlık olarak tarif edildi. Kilisenin doktrini son derece açıktı. Kilisenin dışında bir kuruluş yoktur. Kilise üyeleri Ortodoks, kilisenin öğretilerine tam olarak bağlanmış kimseler olmalıydılar. Kilise ise Katolikti. Yani evrensel. Bu da diğer küçük İncillerin ve o endüstrinin sonu anlamına geliyordu. İraneus sadece dört İncil olmasına karar verdi. Bunun nedeni de evrenin dört köşesinin, dört temel rüzgârın olmasıydı. Bu nedenle de İncillerin sayısı da dört olmalıydı. Beş ciltlik *Safsataların Ortadan Kaldırılması* adlı bir eser yazdı ve mevcut çalışmaların hepsini kâfirlik olarak niteledi. Ardından da günümüzde Tanrı kelamı olarak benimsediğimiz dört incili kusursuz, mükemmel olarak tanımladı. Bu kilise yöneticileri için de fazlasıyla uygundu.”

“Gnostik İncillerin hiçbirinde İsa’nın çilelerinden bahsedilmezdi,” diye açıklamaya devam etti Vance. “Ama onun seçtiği İncillerde durum farklıydı. Onlar İsa’nın ölümünden, çarmıha gerilmesinden, ardından mezarından çıkarak dirilmesinden, komünyon ayinlerinden, İsa’nın son yemeğinden bahsediyordu. Üstelik onlar bile ilk başlarda böyle değildi,” diye söylenerek ekledi. “Bunlardan ilki kabul edilen Matta İncili’nin ilk versiyonunda ne bakire doğumdan (İsa’nın doğumu), ne de çarmıha gerilme olayından bahsedilmekteydi. İncil’in son bölümünde İsa’nın mezarının boş olduğundan bahsediliyordu. Orada bekleyen genç, melekler gibi insanüstü birtakım bilgi ve becerileri olan biri mezarın başındaki bir grup kadına İsa’nın onları Galilee’de beklediğini söylüyordu. Kadınlar bundan çok korkuyor ve oradan kaçıyorlardı. Ardından

da bu olayı kimseye anlatmıyorlardı. Elbette bunu Matta'nın nasıl öğrendiğini yine bilemiyoruz. Ama netice itibariyle onun incili bu şekilde sona eriyordu. Yani olayın üzerinden elli yıl geçtikten sonra. Bundan on yıl sonra ise Luka incili ortaya çıkıyor ve orada bildiğimiz diriliş öyküsü yer alıyor. Ardından Matta da incilini yeniden yazarak bunları inciline ekledi.”

“İki yüz yıl kadar bir süre sonra, aslında tam olarak 367 yılında yirmi yedi adet metinden oluşan ve bizim Yeni Ahit olarak bildiğimiz kitap üzerinde genel bir anlaşma sağlandı. O yüzyılın sonuna doğru Hristiyanlık resmî olarak benimsendi ve diğer metinlerin tamamı dinden sapma olarak nitelendirildi. Onlara inanlara da büyük cezalar verildi. Bilinen tüm alternatif İnciller yakılarak ortadan kaldırıldı. Sadece Nag Hammadi'de bulunan dışında hepsi bir şekilde ortadan kaldırılmıştı. Orada bulunan yazmalarda ise İsa hiçbir şekilde doğaüstü bir varlık olarak nitelendirilmiyordu,” diye sürdürdü konuşmasını, gözlerini Reilly'nin üzerinden ayırmadan. “O yazmalar yasaklanmışlardı, çünkü orada İsa'nın yalnızca etrafta dolaşıp halka mal mülk edinmekten ziyade, insanlara hoşgörölü davranmanın erdemleri konusunda birtakım öğütler veren zeki bir adam olarak resmediliyordu. O bizi günahtan, ebedi lanetten kurtarmak için filan gelmemiştii. Tek yaptığı bizlere manevi birtakım bakış açıları kazandırmaya çalışmaktı. Eğer böyle bir bilgi açığa çıkarsa ki bu korku İraneus ve dostlarının uzun süre uykusuz geceler geçirmelerine yol açmış olmalı, İsa'ya artık gerek kalmayacaktı. Artık öğretenle öğrenen eşit hale gelecekti. Dört yaygın İncil, yani Yeni Ahit'i oluşturan İnciller, İsa'yı bizlere Kurtarıcımız, Mesih ve de Tanrının Oğlu olarak tanıtır. Bunları benimseyen Hristiyanlar ve Museviler bu nedenlerle, Yaratıcıyla insanoglulu arasında büyük uçurum olduğu konusunda ısrar ederler. Ancak Nag Hammadi'de bulunan İnciller bu görüşün tam tersini ileri sürmektedirler. Onlara göre kişinin kendini

bilmesi, Tanrıyı bilmesi anlamına gelecekti. Yani aslında insan ve Tanrı aslında aynı şeydi ve bir bütündü. Daha da kötüsü o İnciller İsa'yı sadece bir öğretmen olarak, aydın bir bilge olarak tanımlıyorlar, onu sizin, benim bile geçebileceğimiz sıradan bir adam olarak gösteriyorlardı. İşte bu İraneus'un da onun adamlarının da hiç işine gelmiyordu. İsa sıradan biri olamazdı. O bundan çok daha öte bir varlık olmalıydı. O Tanrının Oğlu olmalıydı. Eşsiz olmalıydı ve bu ancak bu sayede kilise de eşsiz olabilir, kurtuluşun tek kaynağı olarak varlığını sürdürebilirdi. Onu böyle tanımlayınca kilise, kendi yanında olmayanları, kendi koyduğu kurallara itaat etmeyenleri, istediği gibi yaşamak isteyenleri kolaylıkla lanetleyebilme gücü buldu.”

Vance duraksadı, öne doğru eğilip Reilly'e fısıltıyla birkaç şey daha söylemeden bir süre onun yüzünü inceledi.

“Sana şunu söylemeye çalışıyorum Ajan Reilly: Dördüncü yüzyıldan günümüzdeki Hristiyanlara dek inanılanların tümü, yani o komünyon ayinleri, kutsal günler filan, İsa'nın ilk takipçilerinin inandığı şeyler değildi. Hepsi uydurulmuş ritüeller, doğaüstü inanışlar İsa'nın dirilişinden Noel'e dek çoğu kez başka dinlerden alınarak adapte edilmişti. Ama kilise kurucuları işlerini gayet iyi yapmışlardı. Yarattıkları İncil iki bin yıl boyunca dünyanın en çok satan kitabı oldu. Ama sanırım Tapınakçılar haklıydı. İşler daha o günlerde çığırından çıkmıştı, insanlar farklı şekillerde inandıkları için acımasızca öldürülüyorlardı. Ve dünyanın şu an içinde bulunduğu duruma bakarsak,” diye devam etti Reilly'e kızgın bir ifadeyle bakarken “Artık şunlara son vermenin zamanı geldi de geçiyor, diyebilirim.”

68. Bölüm

“Onların Şahin Tapınağı’nda taşıdıklarını düşündüğün şey bu mu?” diye sordu Reilly sertçe. “Senin iddia ettiğin gibi İncilin uydurma olduğuna dair bir kanıt yani. İsa’nın ilahi bir kişilik olmadığına dair kanıtlar. Bu doğru olsa bile,” diye karşı çıkarak konuşmaya devam etti Reilly “Bunun Hıristiyanlığın altını oyacağını ben de anlayabiliyorum ama böyle bir bilginin üç dini bir araya getirmeye çalıştıkları varsayılan Tapınakçıların ne işine yarayacağını anlayamıyorum. “

“İşe bildiklerinden başladılar,” diye açıklamasını sürdürdü Vance. “Onlar Hıristiyanlığı bildiklerinden ve bu dini yeterince inceleme fırsatı bulduklarından işe bu noktadan başladılar. Gerçek bir kez gözler önüne serildikten sonra, zira Müslümanların ve Musevilerin içinde de kendileri gibi düşünen, inançlarını sorgulayan ve dünya için yepyeni bir bakış açısı geliştirilmesi gerektiğini düşünenler olduğunu tahmin edebiliyorum, bu görüşleri tüm dinlere adapte edebileceklerdi.”

“İnsanları hayal kırıklığına uğratarak mı?” Bu Reilly açısından bir sorundan ziyade durum değerlendirmesiydi.

Vance aynı soğukkanlılıkla, “Uzun dönemde, dünyanın çok daha iyi bir yer olabileceğini düşünüyorum. Sence de değil mi?”

“Ben bundan çok kuşkuluyum,” diye öfkeyle yanıt verdi Reilly. “İnsan yaşamına bu kadar az değer veren birinin bu durumu değerlendirebileceğini hiç sanmıyorum.”

“Ah! Lütfen beni o bağnaz fikirlerinden ayrı tut ve biraz büyü, tamam mı? Tüm inandıkların gerçekten gülünç şeyler,” diye ısrarla devam etti Vance. “Günümüzde bile, yani yirmi birinci yüzyılda, hâlâ hayaller içindeyiz. Truva’daki zavallı insancıklardan aslında fazla ileriye gitmiş değiliz. Tüm gezegen bir dolu hayalin peşine kapılmış gidiyor. Hristiyanlık, Musevilik, İslam... İnsanlar kutsal olarak kabul ettikleri kitaplarda yazılı her bir kelime için ölümüne savaşmaya hazırlar. Peki, o kitapların gerçek kaynağı nedir? Efsaneler ve mitler binlerce yıl önceye dayanıyor. Eğer Eski Ahit’e inanıyorsan, İbrahim yüz yaşında baba olmuş ve yüz yetmiş beş yaşına dek yaşamıştır. Bu dalga geçilmeye layık zırvaların hâlâ insanların hayatlarına hükmetmesinin bir anlamı var mı?”

“Yapılan araştırmalar Hristiyan, Musevi ve Müslümanların çoğunun aynı kökten, yani tek tanrılı dinlerin kurucusu ve ilk peygamberlerden biri olan İbrahim’den geldiklerini bilmediklerini ortaya koymuştur,” diye açıkladı Vance. “Ne gariptir ki Yaradılış Kitabına göre Tanrı, İbrahim’i aralarındaki ayrılığı kaldırmak için dillerden, kültürden bağımsız olarak tüm insanlık ailesine tüm evrenin tek bir yaratıcısı olduğu bilgisini iletmek için göndermiştir. Ama bir şekilde bu yüce mesaj amacından saptırılmıştır,” dedi Vance ardından da devam etti. “Tıpkı Dallas’ın kötü bölümlerinden biri gibi. İbrahim’in, karısı Sare’den çocuğu olmaz, o da ikinci bir eş alır. İkinci eşi, bir Arap köle olan Hagar ona İsmail adlı bir oğul doğurur. On üç yıl sonra ise birinci eş Sare bir erkek çocuk doğurmayı başarır ve ona da İshak adı verilir. İbrahim öldüğünde Sare, Hagar ve İsmail’i kovar. Böylece Sami ırkı Araplar ve Museviler olmak üzere ikiye bölünür.”

Vance başını kaldırıp kendi kendine güldü. “Burada insanın canını en çok sıkan nokta bu üç dinin de aynı Tanrıya inandıklarını iddia etmeleridir. Yani İbrahim’in Tanrısına. Ancak her şey daha sonra kimin sözlerinin bu tanrısal geleneği en doğru biçimde yansıttığı konusundaki tartışmaların başlamasıyla altüst olur. Musevi inancı peygamberleri Musa’ya dayanır. Onun kökenleri de İshak ve İbrahim’e. Birkaç yüz yıl sonra İsa, Musevi bir peygamber, ortaya çıkıp yeni bir inanç sistemini yani İbrahim’in sözlerinin kendi versiyonunu ortaya atar. Birkaç yüz yıl sonra ortaya başka biri, Muhammed çıkar ve kendisinin Tanrının gerçek elçisi olduğunu, diğer iki şarlatandan farklı olduğunu iddia eder. O da İbrahim’in sözlerinin en doğru şekilde kendi öğretisinde yattığını iddia eder. Onun soyu da İsmail ve İbrahim’e uzanmaktadır. Böylece İslam doğar. O günlerde Hristiyan liderlerinin İslam’ı farklı bir din olarak algılamayıp, Hristiyanlıktan sapma olarak yorumlamalarına şaşmamalı. Muhammed öldüğünde İslam iki büyük mezhebe bölünür. Şiiiler ve Sünniler. Bunun nedeni de onun izinden gelenlerin arasındaki güç mücadelesidir. Ve bu da böyle devam eder. İnsanların ne kadar aptal olduğunun göstergesi.

Mesela biz Hristiyanlar Musevileri küçük görürüz,” diye fikrini açıkladı. “Çünkü onların Tanrının henüz tamamlanmamış isteklerinden derlenen bir dine mensup olduklarını düşünürüz. Müslümanlar da Hristiyanları aynı şekilde alaya alırlar. Her ne kadar onlar İsa’ya saygı gösterecekler de onu yalnızca söylediklerinin bir geçerliliği kalmamış Tanrı elçisi olarak kabul ederler. Oğlu olarak değil. Bu son derece acıklı bir öyküdür aslında. Dindar Müslümanların günde on yedi defa İbrahim’i andıklarını biliyor muydun? Mekke’deki hacda, bu her Müslüman’ın kutsal görevidir, milyonlarca Müslüman bir yandan boğucu sıcakla boğuşurken bir yandan da kalabalıkta sıkışıp ezilerek ölme tehlikesine rağmen cesurca bu görevleri-

ni ifa ederler. Bunu neden yaptıklarını biliyor musun? Tanrıya İbrahim'in oğlu İsmail'i esirgeyip bağışladığı için, şükretmek için. Sadece gidip o topraklarda bir süre yaşaman her şeyin ne kadar saçma bir hale dönüştüğünü anlamana yetecektir. Araplar ve Museviler belki de gezegenin uğruna en fazla insanın öldüğü topraklarda hâlâ birbirlerini öldürmeye devam ediyorlar. Bu toprakların bu kadar değerli olmasının bir nedeni de İbrahim'in mezarı olduğu sanılan yani her bir grup için farklı anlamı bulunan küçük bir mağaranın burada yer almasıdır. İbrahim, eğer gerçekten yaşadıysa, şimdi küçük hesaplar peşinde koşan, kafasız, birbirlerini bir hiç uğruna bu kadar kolayca öldüren torunlarına bakınca mezarında hiç rahat edemiyor olmalı. Sorunların özünden bahsetmek gerekirse..."

Vance derin bir soluk aldı. "Tarihimizdeki tüm savaşlara siyasetin ve açgözlülüğün neden olduğunu söylemek son derece kolaydır, bunu biliyorum. Elbette onların bu noktada rolü vardı. Ama bunun arkasında din daima nefretin, hoşgörüsüzlüğün pişirildiği fırının yakıtı oldu. Bunun yanında da birçok iyi ve güzel şeyden de mahrum olmamıza neden oldu. Ama her şeyin ötesinde artık gerçekten söz edince, bilim bizi getirdiği noktada, ki bize yeni ufuklar açmaya da devam ediyor, artık kendi eriştiğimiz gerçeklere itibar etmemiz konusunda bizi zorlamaktadır. Binlerce yıl önce yaşamış bu ilkel kabile kadınları ve erkekleri korkuyorlardı, yaşamın ve ölümün gizemlerini çözebilmek için de dine ihtiyaç duyuyorlardı. Korkunç hastalıklar, zorlu hava koşulları, kıtlık ve doğal felaketler yaşamalarını etkiliyordu. Ama bizim artık böyle bir şeye ihtiyacımız yok. Elimize bir cep telefonu alıp gezegenin diğer ucundakilerle konuşabiliriz. Mars'taki bir araca uzaktan kumanda edebiliriz. Deney tüpleri içinde yaşam yaratabiliriz. Aslında bundan çok daha iyisini yapabiliydik. Şimdi eski batıl inançlardan kurtulma, gerçekte kim olduğumuzla yüzleşme zamanıdır. Bizler yüz sene önce yaşayan birinin tanrısal olarak tanımla-

yabileceği pek çok şeyi başarmış durumdayız. Kendi bilgimize dört elle sarılmalı, gizli bir gücün gökten inip her şeyi bizim için yoluna koyacağına filan inanmamalıyız.”

“Son derece dar bir açıyla baktığının farkında değil misin?” diye karşı çıktı kızgın bir ses tonuyla Reilly. “Pekâlâ, ya dinin içerdiği iyi birtakım özellikler? Ahlaki, manevi değerler? Sağladığı faydalar? Yardım çalışmaları, fakirlerin karnının doyurulması, bizden daha az talihli olanlara yardım edilmesi? Şu an milyonlarca insanın takip ettiği Hristiyanlık inancı budur. Ve bu inanç onlara dayanma ve zor günleri aşma gücü veriyor. Ama sen böyle bir etkiyi göremiyorsun, öyle mi? Trajik bir olay yaşadın ve bu tüm yaşamını mahvetti. Bu olay aynı zamanda senin dünyaya ve dünyadaki iyi olan her şeye karşı büyük bir nefret duymana neden oldu. Hepsisi bu.”

Vance gözlerini uzaklara dikip, bir süre dalgın, dalgın baktı. “Ben dinin neden olduğu gereksiz acı ve ıstıraptan başka bir şey görmüyorum.” Kısa bir süre için bakışlarını Reilly’nin üzerinde odakladı, daha da hüzünlü bir ses tonuyla devam etti. “Hristiyanlık ilk tasavvur edildiğinde harika bir amacı vardı. İnsanlara umut verdi, güzel bir sosyal yardımlaşma sistemi kurdu. Zulmün ortadan kalkması için gayret etti. Toplumun ihtiyaçlarına hizmet etti. Bugün neye hizmet etmesi gerekiyor? Tıbbi araştırmalara engel olmak, savaşları ve cinayetleri haklı çıkarmaya çalışmak dışında elbette. İnkaların veya Mısırlıların taptığı ilkel tanrılara bakıp alay ediyoruz. Biz daha iyi bir durumda mıyız? Acaba bin yıl sonra insanlar bize bakıp ne düşünecekler? Biz de aynı tür alaylara mı maruz kalacağız? Hâlâ fırtınaların Tanrının kızgınlığından kaynaklandığını düşünen adamların yarattığı fikirlere göre yaşamımızı şekillendiriyoruz. İşte bu nedenle,” durup soluk aldı ardından ekledi. “Tüm bunların değişmesi lazım.”

Reilly Tess'e döndü. Vance'in bu sert eleştirilerini sonuna dek dinlemiş ve tek kelime bile etmemişti. "Peki ya sen? Ne düşünüyorsun? Bu anlatılanlara katılıyor musun?"

Tess'in yüzü asıldı. Bakışlarını kaçırdı. Doğru kelimeleri bulmak için çaba harcadığı açıkça belli oluyordu. "Onlar tarihî gerçekler, Sean" dedi. "Bunların çoğu belgelerle kanıtlandı ve de kabul edildi."

Devam etmeden önce biraz tereddüt etti. "Ben İncilin manevi bir mesajı iletmek için yazıldığına inanıyorum. Ama sonra İncil başka bir şeye dönüştü. Artık daha büyük bir amacı vardı. Politik bir amacı. İsa işgal altındaki bir ülkede, korkunç bir zamanda yaşadı. O zaman için Roma İmparatorluğu eşitsizliğin en güzel şekilde vücut bulmuş haliydi. Halk kitleleri açlıktan kırılıyordu ama küçük bir seçkin grup sonsuz bir servetin sahibiydi. O kıtlığın, hastalıkların ve de felaketlerin çağıydı. Bu noktadan bakınca Hristiyanlığın neden hemen ilgi çektiğini anlamak güç olmuyor. İlk önce merhametli bir tanrı insanlardan birbirlerine merhametli olmalarını istiyordu. Hem de kökenlerine, toplumlarına bakmaksızın. Bu son derece devrimsel bir gelişmeydi. Hristiyanlık, dini kabul edenleri nereden geldiklerine bakmaksızın, bir kültür mozaigi biçiminde, etnik kökenleriyle hiç ilgilenmeden, sadece bir inanca bağlı eşit insanlar olarak algılıyordu. Diğerleriyle eşit olma, sosyal konumları ne olursa olsun saygın birer birey olma fırsatı sunmuştu. Açlar karınlarının nerede doyurulacağını, hasta ve yaşlılar kendilerine nerede bakılacağını biliyorlardı. Herkese yoksulluktan, hastalıktan ve yalnızlıktan uzak sonsuz bir gelecek vaat ediyordu. İnsanlığa ve zalimliğin, gaddarlığın kol gezdiği dünyaya yeni bir bakış açısı, yeni kavramlar, sevgi mesajları getirmişti.

"Bu konuda onun kadar uzman değilim," diye sürdürdü konuşmasını Tess başıyla Vance'i işaret ederken. "Ama haklı. Benim daima tüm bu doğaüstü hikâyelerle, İsa'nın ilahi bir

kişi olmasıyla, onun Tanrının oğlu olduğu fikriyle, bakire bir anneden dünyaya geldiği inancıyla aram hiç hoş olmamıştır. En rahatsız edici yanıysa İsa'nın çarmıha gerilişinin üzerinden onlarca hatta yüzlerce yıl geçmesine dek bunlardan hiç birine inanılmamasıydı. Ancak M.S. 325 yılında İznik'te toplanan konseyin ardından bu tür fikirler kilisenin resmî inancı haline geldi. Bu sanki..." Bir süre kararsız kaldı "Sıkıca tutunacak bir dal aramaları nedeniyle tercih ettikleri bir yoldu. Üstelik o çağ doğaüstü güçlerin yaygın olarak kabul gördüğü bir çağdı. Gidip katılmaya ikna etmeye çalıştıkları dinin gariban bir marangozla başladığını söylemektense, onlara ölümden sonra sonsuz bir yaşam sözü verebilecek birini sunmak çok daha mantıklıydı."

"Yapma Tess," diye sözünü kesti öfkeyle. "Hıristiyanlığın yalnızca başarılı bir propaganda sayesinde yayıldığını anlatıyor gibisin. Gerçekten bu kadar uzun süren, bu kadar güçlü bir inancın arkasında böylesi bir sahtekarlığın olabileceğine inanıyor musun? O sıralarda çok sayıda rahip ve bilge insan sokaklarda gezip halka bir şeyler anlatıyordu. Ama O etrafında en çok kişiyi toplayan kişi oldu. Başka hiç kimse hakkında bunca şey yazılmadı, konuşulmadı. O hiç kimsenin etkileemediği sayıda insanı etkiledi."

"Tamam, işte ben de bunu söylüyorum," diye söze karıştı Vance. "Her şeyi başlatan bir ilk önder yok. Hiçbir şey bu kadar kesin kanıtlanamaz."

"Ya da çürütülemez," diye tersledi Reilly. "Ama bu durumda sen denklemin her iki yanına da bakmamış oluyorsun, değil mi?"

"Pekâlâ, eğer Vatikan Tapınakçıların keşfinin açığa çıkmasından bu kadar korkmamış olsaydı," diye söylendi Vance "Denklemin hangi tarafının daha doğru olduğunu tahmin edebilirdim. Veya Tapınakçıların başladığı işi biz bitirebilseydik." Tess'e dönüp o etkileyici bakışlarını onun gözlerine diki-

rek “Bu Aydınlanma Çağından beri en büyük atılım olabilir-
di. İnsanların dünyanın evrenin merkezi olduğu, güneşin de
dünyanın çevresinde döndüğüne inanmaları o kadar da eski
değil. Galile ortaya çıkıp bunun tam tersini ileri sürünce kili-
se onu neredeyse yakma kararı alıyordu. Bunu bir düşün.
Hangisi haklı çıktı?”

Reilly bunları düşünürken, bir süre sessiz kalmayı tercih
etti. Elbette anlatılanlar kendisini çok rahatsız etmişti. Her
ne kadar tüm kalbiyle karşı çıkmaya çalışsa da, anlatılanlar
yalnızca olması mümkün şeyler gibi değil, ne yazık ki, mantı-
ğa da uygundu.

Her şeyden önce dünyada kendilerine yandaş toplamak is-
teyen çok sayıda farklı din birbiriyle rekabet halindeydi. Hep-
si kendi inançlarının doğru olduğunu savunuyordu ki hepsi
birden haklı olamazdı. Diğer dinî inançları saçmalık diye ko-
laylıkla bir kenara atmaya meyilli olduğunu fark edince ken-
dini suçlu hissetti. Neden tesadüfen sahip olduğu bu din di-
ğerlerinden farklı olsundu ki?”

Vance gözlerini adeta Tess’e kilitleyerek devam etti. “Kili-
senin kurucularının uydurduğu yalanlar birer birer ortaya çı-
kıyor. Bu da ortaya çıkan sonuncu yalan olacak, hepsi bu.”

69. Bölüm

Reilly park ettikleri kamyonetin üzerinden tüm çevreyi rahatça görebileceği bir kaya parçasının üzerine tek başına oturmuştu. Gökyüzünün giderek kararmasını, sayısız yıldızın birer birer belirmesini izliyordu. Tam tepelerindeki ay da şimdiye dek gördüğünden daha büyüktü. Bu manzara en duygusuz kişinin bile içini titretirdi ama Reilly şu sıra hiç de öyle bir ruh hali içinde değildi.

Vance'in sözleri hâlâ kulaklarında çınliyordu. Yüreğindeki inancın içerdiği doğaüstü kavramlar daima onun gerçekçi, sorgulayıcı kişiliğiyle bir uyumsuzluk oluşturmuştu ama şimdiye dek tüm o kavramlara bu kadar da dikkatli bir gözle bakmamıştı. Vance'in rahatsız edici, ama kabul etmekten nefret etse de bir o kadar da ikna edici varsayımları beynini kemiren ve oradan da sökülüp atılması çok güç olan bir kurda dönüşmüştü.

Artık hava iyice karardığından kamyonet ve yanında bıraktıkları Vance belli belirsiz gözüküyordu. Reilly bir türlü adamın sözlerini zihninden atamıyor, tüm sözlerinin yalan olduğunu ortaya koyabilecek zayıf bir nokta bulabilmek için tekrar tekrar en başından anlatılanları düşünüyordu. Ama böyle bir nokta bulamamıştı. Duygular dışında hiçbir karşı tez bulamıyordu. Eğer bulabilseydi ne kadar anlamlı olacaktı.

Arkasındaki çakıl taşlarından gelen ses bu derin düşüncelerinden bir anda kopmasına neden oldu. Dönüp baktığında Tess'in kendisine katılmak üzere yanına çıktığını gördü.

Kadının yüzünde o kendisini büyüleyen parlaltı gitmiş, yerini keder dolu bir ifade almıştı.

Kayanın kenarına kadar gelip bir süre etraflarındaki sessizliği, hareketsizliği izledi. Ancak birkaç dakika sonra gelip Reilly'nin yanına oturabildi. "Bak, ben... Üzgünüm. Böyle tartışmaların son derece rahatsız edici olduğunu biliyorum."

Reilly omuzlarını silkerek "Daha ziyade hayal kırıcı."

Tess boş gözlerle ona baktı.

"Yani aslında pek bir şey anlamadığını fark etmenin getirdiği hayal kırıklığından bahsediyorum," diye devam etti. "İnanışın, nazarında eşsiz, son derece özel birtakım şeyler bir anda en ilkel, en basit zırvalar haline indirgeniyor."

"Benden kanıtları göz ardı etmemi mi istiyorsun."

"Hayır, ama konuya bu açıdan bakmak, her bir ayrıntıyı bu şekilde değerlendirmek temel noktayı kaçırmaya neden oluyor. Anlayamadığı şey tüm bunların sadece bilimsel kanıtlarla ilgili olmadığı. Kesinlikle o şekilde değerlendirilmemeli. Bu hislerle ilgili bir şey. Duygularla, sezgilerle, yaşam tarzıyla" ellerini açarak devam etti. "Tüm bu çevrendekilerle arasındaki bağlantıyla ilişkili bir şey." Bir süre gözlerini Tess'e dikkatle kadının gözlerinin içine baktı. "Gerçekten inandığın hiçbir şey yok mu?"

"Neye inandığının bir önemi yok."

"Benim için var," diye sert bir ses tonuyla ısrar etti. "Cidden, bilmek istiyorum. Hiçbir şeye inanmıyor musun?"

Başını çevirip etrafına bakındı, sonra gözlerini aşağıda kamyonetin yanında bağlı Vance'e dikti. Karanlıkta belli belirsiz seçilen adam sanki gözlerini onlara dikmiş gibiydi. "Bu soruna sanırım en kolay benim Jefferson gibi düşündüğüm biçiminde yanıt verebilirim."

“Jefferson mı?”

Tess başını salladı. “Thomas Jefferson da İncildekilere inanmakta zorluk çekiyordu. Her ne kadar İsa’nın ahlak sistemini dünyanın o ana dek gördüğü en iyi sistem olarak değerlendirse de Onun öğretilerinin daha ziyade çağının insanları için çekici olduğunu düşünüyordu. Onun sözlerine, öyküsüne daha sonradan çok şey eklenmişti. Bu nedenle İncil’i daha derin bir şekilde incelemeye karar verdi. Ardından da İncil’den kendisine mantıklı gelmeyen her şeyi çıkarttı. Burada amaç İncil’in içinde kalan İsa’nın gerçek sözlerini bulup çıkartmaktı. Böylece sonradan ilave edilmiş tüm zırvalıklardan da kurtulacaktı. Bu çalışmalarının sonunda Nasıralı İsa adlı bir kitap hazırladı. Ancak bu kitapta resmedilen İsa Yeni Ahit’teki ilahi varlıktan çok farklıydı. Jefferson’ın incilinde ne Bakire Doğum, ne mucizeler, ne de dirilme vardı. Sadece normal bir insandan bahsediliyordu.”

Tess başını kaldırarak en azından asgari müşterekte birleşebilecekleri bir nokta bulabilmek amacıyla konuşmasını sürdürdü. “Beni yanlış anlama Sean. İsa’nın mükemmel biri olduğuna ben de inanıyorum. O birçok mükemmel sözü olan yaşamış en önemli insanlardan biridir. Bencil bir toplumdan birbirine güvenen ve yardım eden bir topluma erişilebilmesi çabası ve vizyonunun harikulade olduğunu düşünüyorum. İnsanlığa çok değerli özellikler kazandırmıştır. Halen de etkilemeye devam etmektedir. Hatta Hıristiyan olmamasına rağmen Gandhi bile İsa’nın yaptığı davranışlarını etkilediğini ifade etmiştir. Yani kısaca İsa’nın sıra dışı, mükemmel biri olduğu şüphe götürmez bir gerçektir. Tıpkı Socrates ve Konfüçyüs gibi. Ayrıca Onun sevgi ve dostluk konusundaki öğretilerinin insani ilişkilerde temel olarak alınması gerektiği konusunda da seninle aynı fikirdeyim. Öyle bir insan yaşadığı için çok talihliyiz. Ama Onun ilahi bir varlık olup olmadığı konusuna gelince: Sen onun Tanrısal özellikleri olan bir peygamber olduğunu düşün-

bilirsin ama ben anlatılan o mucizelerle ilgili şeyleri ne yazık ki gerçekçi bulmuyorum. Hele hele kendilerini Tanrının bu dünyadaki elçileri kabul eden o çılgın herifleri hiçbir şekilde ciddiye almıyorum. İsa'nın devriminin bugünkü şeklini hiçbir zaman arzu etmeyeceğinden çok eminim. Öğretisinin bu kadar dogmatik ve zulmedici bir hal almasını ve bu noktada da tüm bunların kendi adına yapılmasını kabul edeceğini hiç sanmıyorum. Söylemek istediğim şey O otoriteye baş kaldıran bir özgürlük savaşçısıydı. Ne kadar büyük bir tezât değil mi?"

"Dünya çok büyük," diye yanıtladı Reilly. "Günümüzdeki kilise insanların yüzlerce yıl sonunda oluşturdukları bir kurum. Bir teşkilat. Eğer öyle bir kurum olmasaydı işler yürümezdi. Ve böyle bir teşkilatın güce ihtiyaç duyacağı da aşîkardır. Aksi takdirde nasıl olup varlığını devam ettirebilir ve büyüyebilirdi ki?"

"Ama kilisenin şu gülünç haline bir baksana?" diye karşı çıktı Tess. "Televizyondaki vaizleri hiç izledin mi? Beyin yıkanmak için yapılan şovlara benziyor hepsi. Las Vegas şovlarını da andırıyor doğrusu. Bir çek karşılında cennetteki yerini garantiliyorlar. Ne kadar acı değil mi? Kiliseye düzenli giden cemaatin sayısı giderek azalıyor. İnsanlar artık yogaya, kabalaaya, şu yeniçağ akımındaki gruplara ve onların kitaplarına, yani bir çeşit diğer manevi arınma yöntemlerine yöneliyorlar. Bunun nedeni de kilisenin modern yaşamdan kopması ve insanların ihtiyacı olan şeyleri verememesi..."

"Elbette, öyle," diye karşı çıktı Reilly ayağa kalkarken. "Bunun nedeni de bizim çok hızlı hareket etmemiz. İki bin yıl boyunca her şey gayet normaldi. Ama şu son otuz kırk yılda çok büyük değişiklikler meydana geldi. Artık dehşet verici bir hızla ilerlemeye başladık. Ve de, evet doğru, kilise yerini koruyamadı. Bu da büyük bir sorundur. Ama bu yine de her şeyi çöpe atıp, bundan sonra ne olduğunu bilemeyeceğimiz bir yöne ilerlemememiz anlamına gelmez."

Tess başını kaldırdı. “Bilmiyorum. Belki de artık cennete kavuşmak için rüşvet vermekten uzak, bizi doğru yola sokmak için cehennemle, lanetlenmekle korkutmayan bir inanca ihtiyacımız var. Belki artık insanlar bunlar yerine kendilerine inanmaya başlarsa çok daha sağlıklı olur.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

Tess gözlerini onunkilere dikti. Reilly son derece ciddi ama soğukkanlı gözüküyordu. Tess omuzlarını silkti. “Aslında hiç fark etmez,” dedi. “Yani batığı bulup, kutunun içinde ne olduğunu görene kadar.”

“Bu bizimle ilgili bir konu değil, di mi?”

Yanıt verebilmek için birkaç saniye geçmesi gerekti. Ve sonunda ağzını açıp konuşabildiğinde ses tonu kuşku doluydu. “Ne demek istiyorsun?”

“Buraya geliş amacımız Vance’i yakalayıp onu geri götürmekti. Orada ne olursa olsun beni ilgilendirmiyor...” Bu sözler daha ağzından çıktığı ilk anda Reilly de aslında çok dürüst davranmadığının farkına varmıştı. Ama bu düşüncesini gizli tutmayı tercih etti.

“Yani sen şimdi çekip gideceksin, öyle mi?” diye sert bir sesle sordu, kızgın bir ifadeyle ayağa kalkarken.

“Yapma lütfen Tess. Benden ne yapmamı bekliyorsun? Seninle burada kalıp birkaç hafta boyunca batık gemi enkazı ararken New York’a ne diyeceğim?”

Tess’in yeşil gözleri büyük bir hiddetle doluydu. “Bunları söylediğine inanmıyorum. Lanet olsun Sean. Eğer içinde ne olduğunu onlar bulursa ne yapacaklarını biliyorsun.”

“Kim?”

“Vatikan” diye bağırdı öfkeyle. “Eğer usturlabı ele geçirip, enkaza onlar ulaşırlarsa hiç kimse gerçeği öğrenemeyecek. Kanıtın bir kez daha yok olması için ellerinden geleni yapacaklardır. Üstelik bu kez yedi yüz yıl için de değil, sonsuza dek.”

“Bu onların davası.” Reilly’nin sesi neredeyse uzaklardan geliyor gibiydi. “Bazen, bazı şeyleri olması gerektiği gibi bırakmak daha iyidir.”

“Bunu yapamazsın,” diye ısrarla karşı çıktı Tess.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sert bir ses tonuyla sordu. “Seninle birlikte okyanusun dibini taramamı, ardından da bulduğumuz şeyi birlikte herkesin gözüne dayamam mı? O bunu hiç çekinmeden yapar elbette.” dedi sinirli bir hareketle Vance’i işaret ederek. “Kiliseyi yıkmak istiyor. Gerçekten benden de bu konuda ona yardım etmemi mi bekliyorsun?”

“Hayır, elbette böyle bir şey beklemiyorum senden. Ama belki de bir milyar insan bir yalanın peşinde koşup duruyor. Bu seni rahatsız etmiyor mu? Onlara gerçeği söylemeye borçlu olduğunu düşünmüyor musun?”

“Belki bunu ilk önce onlara sormamız gerekir,” diye yanıtladı.

Reilly Tess’in kendisine bu konuda daha da baskı yapacağını düşünüyordu ama bunun yerine Tess yalnızca başını sallamakla yetindi. Ancak yüz ifadesinden büyük bir hayal kırıklığı yaşadığı açıkça belliydi.

“Sen öğrenmek istemiyor musun?” diye sordu sonunda.

Gözlerini kaçırmadan önce bir süre Tess’e baktı ama bir şey söylemedi. Yanıt verebilmek için zamana ihtiyacı vardı.

Tess başını salladı, ardından aşağı Vance’i bıraktıkları yere baktı. Aslında birçok şey anlatan derin bir sessizlikten sonra Tess “Bir şeyler içmem lazım,” dedi ve tepeden aşağı, karanlığın içine doğru yürümeye koyuldu.

Reilly arkasından bakıp, gözden kayboluncaya dek onu izledi.

Tess küçük tepeden aşağı, ağır ağır park ettikleri kamyonetlerinin yanına ilerlerken bir yandan da beyinde farklı düşünceler dolaşıp duruyordu.

Derenin kenarına geldi, eğilip avucuna doldurduğu soğuk sudan bir yudum içti. Bu sırada da ellerinin titrediğini fark etmişti. Gözlerini kapatıp, insanı canlandıran gece havasını derin derin içine çekti. Kalp atışlarını biraz olsun yavaşlatabilmek, sakinleşebilmek için büyük bir çaba harcıyordu ama bunun bir faydası da olmuyordu.

Bu bizimle ilgili bir konu değil, di mi?

Reilly'nin bu sözleri sanki etrafındaki dağlardan yansıyıp gerisin geriye geliyor, defalarca yineleniyor, bu nedenle de bir türlü aklından çıkmıyordu.

Başını kaldırıp sarp kayalıklara doğru baktığında uzaktan Reilly'nin ancak belli belirsiz silüetini görebiliyordu. Sürekli az önce yaptıkları ve içinde oldukları büyük açmazı, aşılması çok güç gözüken fikir ayrılığını defalarca yeni baştan gözden geçiriyordu. Meydana gelen tüm olaylar, dökülen kanlar, yanıltılamayan soruları düşününce Reilly'nin Vance'i New York'a geri götürmesi belki de en mantıklı seçenektir.

Ama o bunu kabul edebileceğini hiç sanmıyordu. Üstelik de bu aşamaya kadar geldikten sonra.

Vance'e bir baktı. Elleri bağlı, sırtını kamyonete dayamış, yani onu bıraktıkları konumda öylece oturuyordu. Gözlerinde yansıyan ay ışığında onun da Tess'i izlediği anlaşılabiliyordu.

Onu etkileyen de belki bu bakışlar oldu.

İçinde zaten zorlukla dengede tutmaya çalıştığı düşünceli davranabilme azmi bu bakışlarla bir anda paramparça oldu. Artık içinde yükselen arzuya gem vuramıyordu.

Ne kadar denerse denesin bir türlü başka bir şey düşünemiyordu.

Reilly onun haklı olduğunun farkındaydı. Tess de Vance'i dinlerken içinde hissettiği büyük kuşkunun üstüne üstüne

gitmişti. Elbette o da gerçeği bilmek istiyordu. Bundan daha da ötesi gerçeği öğrenmeye çok ihtiyacı vardı. Ama birbirleriyle çelişen hislerine aldırmaksızın kitaba uygun biçimde davranmak zorundaydı. Bu hem onun tarzıydı hem de bundan başka bir seçeneği gözüküyordu. Batığı araştıramayacaklarını söylerken de yapılması gerekeni ifade ettiği kanaatindeydi. Bunu nasıl yapabilirlerdi ki? Kendisi bir FBI ajanıydı, bir balıkadam değil. Onun önceliği Vance'i ve de usturlabı bir an önce New York'a geri götürmekti.

Ama diğer yandan bu işin sonucunun ne olabileceğini de çok iyi biliyordu.

Gözlerini yukarı, karanlık gökyüzüne doğru kaldırdığında Tess'in yüzünü yeniden görür gibi oldu. Onun gözlerindeki büyük hayal kırıklığını ve kendisine acı verse de, hissettiği benzer duyguyu yeniden hatırladı. Bundan sonraki ilişkilerinin nasıl olacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ama şimdiye dek yaşadıklarına bakılırsa aralarındaki ilişki inancın zorlu, sarp kayalıklarının kenarında gezinmeye devam edecekti.

İşte o anda motor sesi duydu.

Ama motor sesi uzaktan gelmemişti.

Çok yakındaydı.

Büyük bir şaşkınlıkla aşağı baktığında kamyonetin hareket ettiğini gördü.

Eli içgüdüsel olarak beline gitti. Silahını arıyordu ama o anda silahının olmadığını hatırladı. Üzerinde hâlâ dalgıç kıyafeti vardı. Elindeki anahtarları sürücü koltuğunun altına sakladığını, bunu yaparken de Tess'in yanında olduğunu hatırladı.

Büyük bir dehşet içinde de olsa durumu anlamıştı.

"Tess" diye avaz avaz bağırarak tepeden aşağı çılgınlar gibi koşmaya başladı. Yerdeki taşlara ayağı takılıyor, sendeleye sendeleye koşuyordu. Aşağı vardığında kamyonet çoktan hızlanmış, ardında bir toz bulutu bırakarak uzaklaşmıştı bile.

Tess de Vance de gitmişti.

Böyle bir şeyin olmasına izin verdiği için kendi kendisine kızarak ve bu felaketin etkilerini biraz olsun azaltabilecek bir şeyler bulmak amacıyla etrafa baktı. Sonra kendisine bırakılan kamp malzemeleri ve birkaç kutu konservenin yanında, kamyonetin park ettiği yerin hemen yanında yiyeceklerin altına sıkıştırılmış küçük bir kâğıt parçası buldu.

Kâğıdı eline alır almaz Tess'in el yazısını tanıdı.

*Sean,
İnsanlar gerçeği bilmeyi hak ediyor.
Umarım bunu anlar
Ve beni affedersin...
İlk fırsatta yardım yollayacağım.
T.*

70. Bölüm

Uyandığında kendimi iyice sersemlemiş gibi hissediyordu. Yaşadıklarının etkisi altında öfkeden tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Hâlâ Tess'in Vance'i alıp kendisini burada bıraktığına inanamıyordu. Bunu hatırladıkça tekrar öfke leniyordu. Bu öfke bedeninin her yanını çılgınca kemiriyordu. Aptal yerine konduğu için, bu ıssız yerde tek başına bırakıldığı için son derece kızgındı. Tess'in kendisine bunu yaptığına inanamıyordu. Üstelik yanına Vance'i alarak. Onun bu cesareti karşısında şaşkınlık içindeydi. Bir yandan da kendisini tehlikeye bir kez daha attığı için onun adına endişeleniyordu. Ve her ne kadar bunu bastırmaya çalışsa da gururunun ayaklar altında çiğnendiği hissinden de bir türlü kurtulamıyordu.

Kalkarken kuş cıvıltılarının ve tepede parıldayan güneşin bile kendisini rahatsız ettiğini hissetti. Kendisine bıraktıkları uyku tulumunun içine girmişti ama hiç uyuyamayacakmış gibi hissediyordu. Ama yorgunluğu sonunda öfkesine üstün gelmişti. Gözlerini kısarak saatine baktığında dört saat kadar uyuduğunu fark etti.

Bunun pek önemi yoktu. Önce kendine gelmesi gerekiyordu.

Dereden biraz su içti ve buz gibi suyun sayesinde biraz daha iyi hissettiğini fark etti. Midesinin kazınması neredeyse yir-

mi dört saattir bir şey yemediğini hatırlatınca gidip, ekmek, konserve ve bir portakalı çabucak midesine indirdi. En azından bunu düşünmüşlerdi. Yedikçe kendine geldi, daha sağlıklı düşünmeye, bilincini gölgeleyen öfkeden kurtulmaya başladı.

Etrafına baktı. Rüzgârsız, artık azalan kuş sesleri dışında çıt çıkmıyordu. Yolu izleyerek baraja doğru yürümeye karar verdi. Oradan da Okan'ın bürosuna ulaşabilirdi. Bürodan da büyük bir ihtimalle Federal Büro'yla temas kurabilirdi. Ama sadece bilgi vermek için, yardım istemek için değil.

Uzun patikada çok fazla ilerlememişti ki çok uzaklardan gelen bir ses duydu. Bu bir motor sesiydi. Bir an için bunun kamyonet olabileceğini düşününce kalbi çılgınca çarpmaya başladı ama hemen bu sesin kaynağının bir kara taşıtı olmayacağını fark etmişti. Bu etrafındaki dağlarda yankılanarak, ikinci kez duyulan bir helikopterin motorunun sesiydi.

Sonra vadide kendisine doğru yaklaşan helikopterin tanıdık silueti önünde belirdi. Bu bir Bell UH-1Y'dı. Yani modern çağa ait kocaman bir at da denilebilirdi. Alçalarak karşı yönden geliyordu, birden yön değiştirdi ve Reilly'e doğru yöneldi. Kendisini gördüklerini fark etmişti. Helikopterde kimler olabileceğini düşündükçe, damarlarındaki kanın çekildiğini hissediyordu. Ya Tess sözünü tutup yerini bildirdiği yetkililer ya da gölün kenarında kendilerini bulan nişancılar. Bu ihtimallerden ikincisinin daha büyük bir olasılık olduğunu hissediyordu. Hızla etrafına bakarak saklanabilecek bir yer aradı. En uygun yeri seçebilmek için büyük bir soğukkanlılıkla ağaçlık araziye inceliyordu. Ama birden bu fikrinden caydı. Her şeyden önce onlar silahlıydı, kendisi değil. Ayrıca peşinde oldukları şey onda değildi. Tüm bunlardan daha çok da yorgundu, öfkeliydi. Yani hiç kaçıp saklanacak bir ruh halinde değildi.

Helikopterin daireler çizerek alçalmasını izlerken kuyruk kısmındaki yuvarlak kırmızı-beyaz amblemi gördü. Bunun Türk Hava Kuvvetleri'ne ait bir helikopter olduğunu görünce

az da olsa rahatlamıştı. Helikopterin yarattığı toz ve kum bulutundan korunabilmek için gözünü eliyle siper ederek yavaşça yaklaştı. Sonunda kapı açıldı ve toz bulutu içinde birinin helikopterden atlayarak kendisine doğru geldiğini gördü. Kendisine doğru gelen adamın yaklaştıkça haki renkli bir kargo pantolonu giydiğini, koyu renk güneş gözlüğü taktığını görebilmişti. Ama ancak neredeyse dokunacak kadar yanına yaklaştığında onun De Angelis olduğunu anlayabilmişti.

“Siz burada ne arıyorsunuz?” diye sordu şaşkın gözlerle bakarak bu olaya bir anlama vermeye çalışan Reilly. Helikopterin pervanesi durduğunda, toz fırtınası da sona erince, Reilly De Angelis’in belindeki tabancayı da görebilmiş oldu. Adeta taş kesilmişçesine büyük bir şaşkınlıkla helikopterin içinde de kucağında uzak mesafeli bir tüfek tutan bir adam gördü. Adam adeta sıkılmış bir tur rehberi edasında büyük bir serinkanlılıkla sigara içiyordu. Adamın karşısında da Türk askerî üniformalı iki adamın daha oturduğunu gördü.

Karşısındaki monsenyörü incelerken zihninden bin bir türlü düşünce geçiyordu.

Başıyla helikopteri işaret ederek “Bu da nedir? Neler oluyor?” diye sordu.

De Angelis orada öylece durmuş, büyük bir soğukkanlılıkla bakıyordu. Gözlüklerini çıkardığında Reilly monsenyörün bakışlarının farklı olduğunu gördü. Artık rahibin gözlerinde New York’ta gördüğü o nazik, huzur verici dinginlikten eser yoktu. Her zaman taktığı o eski gözlüklerinin her nasılsa yarattığı o izlenim yüzünün şimdi tamamen farklı bir şekilde görünmesine neden oluyordu.

“Sakin ol.”

“Bana sakın ol deme sakın,” diye bağırdı Reilly. “Saçmalıkları dinleyecek durumda değilim. Bizi neredeyse öldürüydün. Sen kimisin? Hangi tanrının cezası yerden çıkagelip üze-rimize ateş açtın? Oradaki adamlar öldü...”

“Umurumda değil” diye aniden sözünü kesti De Angelis. “Vance’in durdurulması gerek. Her ne pahasına olursa olsun. Onun adamları da silahlıydı, bunu da dikkate al.”

Reilly duyduklarına bir türlü inanamıyordu. “Yakaladığında onun için yaptığın plan nedir?” diye öfkeyle sordu. “Onu direğe bağlayıp yakacak mısın? Ne oldu yoksa zamanda yolculuk makinesine binip yolunu filan mı kaybettin? Engizisyon devri sona erdi, rahip. Yani sizin hâlâ engizisyon taraftarı olduğunuzu görerek söylüyorum.” Ardından Plunkett’in elindeki tüfeği işaret ederek “Bu, günümüzde Vatikan için standart bir araç mı?” diye sordu.

De Angelis gözlerini onunkilere dikerek, kararlı bir ifadeyle “Ben yalnızca Vatikan’dan emir almıyorum,” dedi.

Reilly helikoptere, içindeki askerlere ve ayaklarının arasında bir tüfekte oturan sivile baktı. Bu soğuk, sert bakışları daha önce de görmüştü. Birden müze baskını ve sonrasında gelişenleri yeniden hatırladı.

“Langley” diye fısıldadı başını sallayarak, büyük bir şaşkınlıkla. “O lanet olası pislik sendin, değil mi? Tüm bu olanlar...” Yeniden konuşabilmek için bir süre susup dinlenmek zorunda kaldı. “Waldron, Petroviç... New York’taki atlılar. Tüm bunların sorumlusu Vance değildi. Her şeyin arkasında sen vardın, değil mi?” Aniden öne doğru atılıp, De Angelis’i yakaladı, onu sertçe kendine doğru çekti. Kaçmaya çalışan rahibin boğazına yapışarak “Seni...”

Cümlesini bitirmeye vakit bulamamıştı. Monsenyör hızlı refleksleri sayesinde Reilly’nin ellerinden kurtuldu, kollarından birini yakalayarak eklem yerinden hızla bükmeye başladı. Bu da Reilly’nin dizleri üzerine çökmesine neden olmuştu.

Reilly’yi bu pozisyonda tutarken. “Bunun için vaktim yok” dedi bağırarak. Ardından onu hızla iterek kolunu bıraktı. Kolu acıyla zonklarken, Reilly ağzına dolan toprağı tükürdü.

Monsenyör birkaç adım atıp, yerdeki ajanın yanına yaklaştı. “Neredeler? Burada neler oldu?”

Reilly yavaşça başını kaldırdı. Bu arada arkadaki helikopterin içindeki adamın yüzündeki sinsî gülüşü de görmüştü. İçindeki öfkenin artık patlama noktasına geldiğini hissediyordu. Eğer monsenyörün New York’taki olaylarla ilgisi konusunda içinde hâlâ bir kuşkusu kalmışsa bu küçük gösteri onu da tümenden ortadan kaldırmıştı. Bunu daha önce görmüştü. Bunlar kolaylıkla öldürebilecek bir adamın elleriydi.

De Angelis’e bakmadan önce üzerindeki tozu toprağı temizledi. “Sen gerçekte kimsin?” diye sordu acı bir ses tonuyla. “Silahlı bir Tanrı adamı mı yoksa Tanrıyı bulmuş bir gangster mi?”

De Angelis yüzündeki ifadeyi hiç bozmamıştı. “Senin böyle alaycı biri olduğunu fark etmemiştim.”

“Ben de senin bir katil olduğunu.”

De Angelis içini çekti, sanki yanıt verebilmek için iyice düşünüp taşıyor gibiydi. Ardından yine aynı ses tonuyla konuşmaya başladı. “Sakin olmanı istiyorum. Seninle aynı taraftayız.”

“Öyle mi? Peki o zaman göl kenarında olana ne demeli? Dostluk gösterisi mi?”

De Angelis Reilly’i aynı serinkanlı ve küstah ifadeyle süzdü. Sonra “Bu savaşta herkes feda edilebilir,” dedi. Sonra sustu ve bu söylediklerinin Reilly tarafından tam olarak anlaşılabilmesi için bir süre bekledi. Ardından “Bir şeyi anlamak zorundasın,” diye devam etti. “Bir savaşın içindeyiz. Bin yıldır süren bir savaş bu. Yani tam bir medeniyetler çatışması. Yani Boston’lu fikir adamlarının ürettiği eğlenceli beyin jimnastiğinden bahsetmiyorum. Bu tam anlamıyla gerçek bir çatışma. Biz konuşurken dahi devam ediyor, hem de büyüyerek, daha tehlikeli bir hal alarak, daha da sinsileşerek, her geçen gün daha büyük bir tehdit halini alarak ve de hiç vazgeçme-

yerek. Ve bu savaşın hedef aldığı nokta da din. Çünkü ister beğen, ister beğenme din günümüzde önlemleri bir silahtır. İnsanların yüreklerinin derinliğine nüfuz ederek onlara en inanılmaz şeyleri dahi yaptırtabilir.”

“Yani cinayet zanlısını hastane yatağında öldürmek gibi mi?”

De Angelis bu soruya aldırmadan devam etti. “Yirmi yıl önce komünizm bir kanser gibi yayılıyordu. Soğuk Savaşı nasıl kazandık sanıyorsun? Nasıl oldu komünizm yıkıldı? Reagan’ın Yıldız Savaşları sayesinde mi? Sovyet Hükümetlerinin beceriksizliği yüzünden mi? Kısmen. Ama asıl sonucu ne getirdi biliyor musun? Papa. Polonyalı bir papa. Onlara dışarıdan ulaşmayı başarabilen, cemaatiyle iletişim kurabilen, bu sayede de çıplak elleriyle duvarları yıkabilmelerini sağlayan Papa. Humeyni de Paris’te sürgünde aynı şeyi yapmıştı. Manevi açıdan aç topluluğa binlerce kilometre uzaktan ayaklanıp, Şah’a isyan etme ilhamı vermişti. Böyle bir şeyin olmasına izin vermek ne büyük bir hataymış... Bak şimdi neredeyiz. Aynı şeyi Bin Ladin de kullanıyor şimdi.” Durdu, kaşlarını çatı, ardından aynı sert bakışlarını Reilly’e dikerek devam etti. “Doğru kelimeler dağları bile aşar. Ya da dağları bile deler. Bizim de cephaneliğimizdeki her şeyden daha güçlü bir silahımız var. O da din. Bu silahımızı kaybetmeyi göze alamayız. Yaşam biçimimiz, FBI’a katıldığın günden beri uğruna savaştığın her şey buna bağlı. Yani aslında benim sana soracağım şey çok net ve basit. Tıpkı kısa bir süre önce başkanınızın çok şık biçimde sorduğu gibi, bizim tarafımızda mısınız, karşı tarafta mı?”

Reilly’nin yüzü adeta hissizleşmişti. Göğsünün sıkıştığını hissediyordu. İçinde uyanan kuşkuya engel olabilmek için diktiği duvarlar monsenyörün bu sözlerinden sonra paramparça olmuştu. Söylenenler hiç hoşuna gitmese de Vance’in söylediklerini de doğrulamıştı.

“Yani hepsi doğru mu?” diye sordu belli belirsiz bir fısıltıyla.

Monsenyör aynı duygusuz ifadeyle çabucak yanıtladı. “Ne fark eder ki?”

Reilly de dalgın bir ifadeyle başını salladı. Artık emin değildi.

De Angelis etrafa, sağa sola iyice baktı ardından “Sanırım sende değil” dedi.

“Ne?”

“Usturlap.”

Reilly adeta şok olmuştu. “Sen onu nereden bili...” diye öfkeyle monsenyöre bağırırken aklına en başından beri Tess’le birlikte izleniyor ve dinleniyor olabilecekleri ihtimali geldiğinden herhangi bir yanıtı ihtiyaç duymadan sustu. Öfkesinin yatışabilmesi için bir süre bekledi. Ardından başını kederli bir ifadeyle sallayarak “Aldılar,” dedi.

“Nerede olduklarını biliyor musun?” diye sordu De Angelis.

Gönülsüz de olsa, monsenyöre karşı büyük bir güvensizlik de duysa Reilly bir gece önce olanları en başından anlattı.

Monsenyör anlatılanları üzgün bir ifadeyle dinledi. “Nereden başlayacaklarını bilmiyorlar. Oysa biz hedefledikleri bölgeyi biliyoruz. Onları bulacağız,” dedi, dönüp kollarını sallayarak pilota hareket etmek üzere olduklarını işaret etti. Sonra Reilly’e bakmadan “Hadi gidelim,” dedi.

Reilly orada durmuş başını sallıyordu. “Hayır. Neden biliyor musun? Eğer tüm bunlar büyük bir yalansa umarım her şey açığa çıkar,” dedi.

De Angelis ona bakarak kaşlarını çattı.

Reilly de gözlerini onunkilere dikti. “Cehenneme git,” dedi sert bir sesle. “Sen ve senin CIA’deki dostların. Ben yokum.” Bu sözlerin ardından dönüp yürümeye başladı.

“Sana ihtiyacımız var,” diye seslendi arkasından monsenyör. “Onları bulmamıza yardım edebilirsin.”

Reilly’nin dönmeye hiç niyeti yoktu. “Onları kendiniz bulun. Ben artık yokum.”

Yürümeye devam etti.

Rahibin helikopterin pervanelerinden çıkan sesle boğulan sözleri kendisine yine de ulaşıyordu. “Peki ya Tess? Onu Vance’in yanında mı bırakacaksın? Hâlâ savunmasız bir durumda. Ve eğer onu ikna edebilecek biri varsa o da sensin.”

Reilly döndü, hâlâ yürümeye devam ederek geri geri birkaç adım attı. De Angelis’in yüzündeki bakışlardan rahibin Tess’le ne kadar yakın olduklarını bildiği anlaşıyordu. Omuzlarını silkerek “Artık değil,” dedi.

De Angelis arkasından bir kez daha seslendi. “Nereye gidiyorsun? Yürüyerek New York’a mı döneceksin?”

Reilly durmamış, yanıt bile vermemişti.

Monsenyör bir kez daha seslendi. Ancak bu kez ses tonu hem sert hem de oldukça öfkeliydi.

“Reilly!”

Reilly durdu, ardından ağır ağır döndü.

De Angelis yanına geldi. Gülümsedi ama gözlerinde aynı uzak, erişilmez bakışlar vardı. “Eğer seni bizimle birlikte hareket etmeye ben ikna edemezsem, belki seni ikna edecek başka birini bulabilirim.”

71. Bölüm

Vatikan veya CIA her kim bu yolculuğu planladıysa son derece iyi bir iş çıkarmıştı. Helikopter Karacasu yakınlarındaki bir askeri üsse, yani Reilly'i aldıkları yerin biraz kuzeyinde, oldukça yakın bir yere inmişti. Oradan da Dalaman'a uçup orada kendilerini bekleyen G-IV'e binerek mümkün olan en hızlı biçimde İtalya'ya ulaşmışlardı. Roma'da gümrüğü de kolayca geçtiler. Monsenyörün Reilly'i Türk dağlarından toz toprak içinde bulmasının üzerinden üç saatten az bir süre geçmiş olmasına rağmen şimdi Roma sokaklarında ilerleyen lüks, klimalı, simsiyah camlı Lexus'un içinde hızla yol alıyorlardı.

Reilly bir an evvel duş alıp, temiz giysilere kavuşmak istiyordu ama De Angelis'in acelesi vardı. Uçakta şöyle bir duş aldı, ardından üzerindeki dalgıç giysilerinden kurtulup, üzerine Türk Hava Kuvvetleri üssünde buldukları gri tişört ve pantolonu geçirdi. Ama şikayetçi değildi. Dahış giysilerinden kurtulup bu savaşçı üniformasını giydiği için mutlu bile sayılırdı. Dahası kendisi de acele etmek istiyordu. İçinde Tess için gidecek büyüyen bir endişe vardı. Onu bulmak istiyor, bir yandan da bu arzusunun nedenini çok fazla irdelememeye çalışıyordu. Bu arada monsenyörün davetini neden kabul ettiğini bir kez daha derinlemesine düşünebilme fırsatı da bulmuştu. Son du-

rakta kendisini neyin beklediğini bilmiyordu ama er ya da geç orada, olay yerinde, yani Türkiye’de olması gerekecekti. Ama o zaman belki de işleri yoluna koymak için çok geç kalmış olabilirdi. De Angelis’in ısrarlarından adamın niyetinin kesinlikle ciddi olduğu çok net biçimde anlaşıyordu.

Daha uçakta St. Peter bazilikasını görmüştü. Şimdi de Lexus öğlen trafiğinde ağır ağır ilerlerken bir kez daha uzakta bazilikayı seçebiliyordu. Onun şehrin sisleri ve karmaşası içinde yükselen muazzam kubbesini de çok net biçimde görüyordu. Her ne kadar bu etkileyici yapının haşmetinin yarattığı huşu duygusu en inançsız kimselerin bile yüreğini saygıyla karışık korkuyla doldursa da Reilly şu an için sadece ihanete uğradığını düşünüyor, bu da yüreğini büyük bir öfkeyle dolduruyordu. Dünyanın bu en büyük kilisesi hakkında fazla bir şey bilmiyordu: Sadece kilisenin içinde ayrıca Sistine Şapeli’nin de olduğunu, kilisenin, kurucusu, inancı uğruna çarmıha gerildikten sonra, baş aşağı gömülen St Peter’ın kemikleri üzerinde inşa edildiğini biliyordu. Bakarken dünyanın her tarafındaki tüm bu görkemli sanat eserlerinin, mimari şaheserlerin, tabloların, heykellerin, ibadet yerlerinin İsa’ya inananlar tarafından meydana getirildiğini düşünüyordu. Gece yatmadan önce dua eden çok sayıda çocuğu, her Pazar kiliselere akın eden milyonları, iyileşmek için dua eden milyonlarca hastayı, ölmüşlerinin ruhlarının bağışlanması arzusuyla kiliselere koşanları düşündü. Hepsı kandırılmış mıydı? Her şey bir yalandan mı ibaretti? Daha da kötüsü bu işin içinde Vatikan da mı vardı?

Lexus Via de Porta Angelica’dan St. Anne kapısına doğru saparak İsviçre Muhafızlarının o süslü üniformalarıyla bekledikleri, geniş, dökme demir kapıdan geçip içeri girdiler. Monsenyörün hafifçe bir baş selamı kapının ardına kadar açılmasına yetmişti. Böylece Reilly’nin karmakarışık manevi dünyasının kalbine ve de dünyanın en küçük ülkesine girmiş oldular.

Otomobil geniş sütunlu taş bir binanın önünde durdu. De Angelis derhal aşağı indi. Reilly de onu izleyerek binanın devasa büyüklükteki antresine girdi. Uzun taş duvarlı bir koridor boyunca ilerlediler, yüksek tavanlı odaların önünden geçtiler, mermer merdivenlerden çıktılar ve sonunda oldukça girift bir biçimde işlenmiş tahta bir kapının önüne ulaştılar. De Angelis burada pilot gözlüklerini çıkartarak o eski gözlüklerini taktı. Reilly ona dönüp baktığında son derece başarılı, büyük bir aktörün sahneye çıkmadan önce yaptığı son hazırlıkları izliyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. De Angelis'in yüz ifadesi yeniden yumuşadı, acımasız bir gangsteri andıran yüz hatları değişerek onu ilk kez gördüğü anki sakın, yumuşak bir rahibe çok yakışan o mülayim haline geri döndü. Ardından Reilly'nin şaşkınlığını daha da arttıracak biçimde kapıyı çalmadan önce derin bir de soluk aldı. Ardından da kapıyı vurdu.

Yumuşak bir ses tonuyla, yanıt gecikmeden geldi.

“Avanti.”

De Angelis kapıyı açtı ve içeri girdi.

Mağarayı andıran odanın duvarları yerden tavana dek raflarla kaplıydı ve bu raflardan da kitaplar neredeyse taşıyordu. Meşe kerestesiyle kaplanmış zeminde de halı filan yoktu. Köşede, taş bir şöminenin yanında şönil ipliğinden dokunulmuş kumaşla kaplı bir kanepe ile yine aynı kumaşla kaplı iki sandalye göze çarpıyordu. Arkada iki yüksek Fransız penceresinin önünde bir masa, hemen yanında da oldukça geniş, yastıklı bir koltukla, üç adet arkalıkları oldukça yüksek sandalye göze çarpıyordu. Odadaki tek kişi iri yapılı, kır saçlı, otoriter görünümlü biriydi. Masanın yanında durarak De Angelis'i ve konuşunu karşıladı. Yüzünde acı, keder ve hüznün ifadesi aynı anda belirmişti adeta.

De Angelis Kardinal Brugnone'yi Reilly'le tanıştırdı, ardından da el sıkıştılar. Kardinalin elini kendisinden umulmayacak derecede sertçe sıkırmıştı. Yaşlı adamın gözleri, üzerin-

de dolaşırken Reilly kendisinin baştan aşağı iyice incelendiğini hissetti. Gözlerini konuğunun üzerinden ayırmadan Brugnone monsenyöre birkaç şey söyledi. Reilly İtalyanca olan bu sözcükleri anlayamamıştı.

“Lütfen oturun ajan Reilly,” dedi sonunda kanepeyi işaret ederek. “Lütfen şimdiye dek tüm yaptıklarınızı ve bu talihsiz olayla ilgili çabalarınızı sürdürme kararınızı takdir ettiğimi ifade etmeme izin verin. Elbette bugün buraya gelmeyi kabul ettiğiniz için de.”

Reilly oturur oturmaz De Angelis de sandalyelerden birine oturmuştu. Brugnone gereksiz şeylerden konuşacak durumda olmadığını doğrudan konuya girerek gösterdi. “Sizin hakkınızda biraz bilgi edindim.” Reilly De Angelis’e baktı ama o kendisine bakmıyordu. “Sizin güvenilecek biri olduğunuz söylendi.” İri yarı adam sustu, o yoğun, insanın içine işleyen bakışlarını Reilly’e dikti.

Reilly doğrudan konuya girildiği için oldukça memnun olmuştu. “Ben sadece doğruyu istiyorum.”

Brugnone öne doğru eğilerek, iri avuçlarını birbirine bastırıp “Ne yazık ki gerçek, korktuğunuz şey,” dedi. Kısa bir sessizlikten sonra ayağa kalkıp pencerenin kenarına gidip öğlen güneşinin aydınlattığı avluyu izledi. “Dokuz adam... Dokuz şeytan. Kudüs’te ortaya çıktılar ve Baldwin onların bizim tarafımızda olduğunu zannederek ne istedilerse verdi. Onların amacının mesajımızı yaymamıza yardım etmek olduğunu düşünüyordu.” Güldü. Aslında başka bir durumda bu gülüşü kahkaha olarak da tanımlamak mümkün olabilirdi ama Reilly bu gülüşün aslında acı dolu olduğunu çok net biçimde anlamıştı. Kısık bir sesle devam etti. “Onlara inanacak kadar aptal biriydi.”

“Ne buldular?”

Brugnone derin bir nefes aldı, ardından Reilly’e dönerek “Bir defter. Çok detaylı, kişisel bir defter. Bir çeşit İncil. Nasıralı İsa

adlı bir marangozun yazdıkları.” Sustu devam etmeden önce gözlerini iyice Reilly’nin gözlerine dikti. “Bir adamın yazdıkları.”

Reilly ciğerlerindeki tüm havanın bir anda boşaldığını hissetmişti. “Sıradan bir adam mı?”

Brugnone başını acı dolu bir ifadeyle sallayarak onayladı. Omuzları sanki bir anda üzerlerine çöken bu yükü taşıyamayacakmış gibi çökmüştü. “Onun kendi inciline göre Nasıralı İsa Tanrının oğlu değildi.”

Bu sözler Reilly’i beyninden vurulmuş gibi hissettirmişti. Midesi adeta bir ton ağırlığındaki bir taşın altında kalmış, eziliyor gibiydi. Kollarını kaldırarak sanki birini kucaklamak istermişçesine iki yana açtı. “Ve tüm bunlar...?”

“Evet, hepsi” diye yanıtladı Brugnone. “İyi bir adam, yalnız, ölümlü ve de korkmuş bir adam. Hepsi bu. Diğer şeyler son derece asil nedenlerle sonradan yaratıldı. Yani senin de inandığın şeyler. Sen olsan ne yapardın? Daha da önemlisi bizim için şimdi ne yapacaksın? İki bin yıldır kiliseyi kuran kişilerin bize emanet ettiği bu inancı koruduk ve biz de inanmaya devam ettik. En küçük bir şeyin ortaya çıkması durumunda bu inanç yok olabilirdi. Başka bir seçenek yoktu. İnsanlarımızı terk edemezdik. Ne önce, ne de, elbette şimdi. Bugün belki de çok daha büyük bir felakete neden olabiliriz. Eğer çıkıp tüm bunların sadece bir...?” Bir türlü doğru kelimeyi bulamıyordu. Bu nedenle de cümlesi yarım kalmıştı.

“Muazzam bir dalavere,” diye öfkeyle tamamladı Reilly.

“Ama gerçekten de öyle mi? Her şeyden önce inanç nedir? İdeal bir inanç ortada bir kanıt yokken inanmaktır, değil mi? Ayrıca ortada insanların inanmalarına değecek nitelikte bir ideal varsa. Bizler bir şeylere inanma ihtiyacı duyarız. Hepimizin iman etmeye ihtiyacı vardır.”

İman.

Reilly Kardinal Brugnone’nin tamamen bambaşka bir yön alan konuşmasını takip etmekte oldukça zorlanıyordu. Duru-

mu sadece kendisi için düşündüğünde bu bahsedilen iman ve inancın gücünün babasını kaybettiği yaşının henüz çok küçük olduğu o günlerde kendisine büyük yardımcı olduğunu yadsıyamazdı. İşte o tarihten itibaren tüm yaşamına rehberlik eden bu inançtı. Ve şimdi burada, Roma Katolik Kilisesinin tam da kalbinde her şeyin koskocaman bir yalan olduğunu öğreniyordu.

“Ama dürüstlüğe de ihtiyacımız vardır,” diye karşı çıktı Reilly. “Gerçeğe de...”

“Ama her şeyden önce insanlık inanca ihtiyaç duyar. Hele şimdi her zamankinden de fazla.” Brugnone sözcüklerin üzerine bastıra bastıra konuşmasını sürdürüyordu. “Elimizde olan şey hiçbir inancın olmamasından çok ama çok daha iyi bir şeydir.”

“İsa’nın dirilerek mezarından çıktığı inancı yalan mıydı?” diye öfkeyle sordu Reilly. “Ya da cennet inancı?”

“Bana inanın Ajan Reilly, çok sayıda saygın insan yıllarca bu konular üzerinde çalıştılar ve sonunda hepsi aynı sonuca ulaştılar. Bu inanç aynen korunmalı. Zira diğer alternatifi çok korkunç sonuçları olabilir.”

“Ama şu anda Onun sözleri ve öğretisinden bahsetmiyoruz. Bahsettiğimiz şey Onun gösterdiği mucizelerle öldükten sonra dirilmesi.”

Brugnone’nin ses tonu hiçbir şeyden çekinmediğini açıkça ortaya koyuyordu. “Hristiyanlık bilge bir adamın öğretileri üzerine inşa edilmedi. Bundan çok daha etkili bir şeyler vardı arka planda. Yani Tanrının oğlunun sözleri. Dirilme yalnızca bir mucize değildir, aynı zamanda kilisenin de temel taşlarından biridir. Onu çıkardığın zaman her şey bir anda çöker. Aziz Pavlus’un Birinci Korintteki sözlerini hatırlayın: “Ve eğer İsa göğe yükselmediyse, tüm dualarımız beyhudedir. Ve de tüm inancımız.”

“Kilisenin kurucuları – bu sözleri de onlar seçmişler,” diye karşı çıkmayı sürdürdü Reilly. “Dinin aslında özü bizim bu

gezegendeki görevimizin ne olduğunu anlamamız için bize yardımcı olmaktır, değil mi? Eğer işe yanlış bir bilgiyle başlarsak bunu nasıl yapabiliriz? Bu yalan yaşamımızı her açıdan doğru yoldan saptırmıştır.”

Brugnone içini çekip, bu sözleri onayladığını başını sallayarak gösterdi. “Belki öyledir. Belki de her şey iki bin yıl önce değil de şimdi başlasa farklı biçimde ele alınabilirdi. Ama ne yazık ki bu günümüzle ilgili bir şey değil. Bu sistem şu anda ortada duruyor ve bize düşen onu elimizden geldiğince korumak. Aksi takdirde doğacak sonuç bizi mahvedecektir. Ve korkarım bu bıçak sırtında duran dünya için de son derece kötü bir sona neden olabilir.” Artık gözleri Reilly’nin üzerine sabitlenmiş değildi. Şimdi uzaklara adeta kendisine fiziksel acı veren bir şeye bakıyormuş gibi bakıyordu. “Başladığımızdan beri hep kendimiz savunduk. Sanırım bizim konumumuz göz önüne alındığında bu oldukça normal bir durum. Ama şimdi işimiz giderek daha da zorlaşıyor. Modern bilim ve felsefe artık inancı pek fazla teşvik etmiyor. Elbette bu işte biz de kısmen suçluyuz. Kilisenin Constantine tarafından zorla ele geçirilmesinin ardından görüş ayrılıkları ve fikir tartışmaları aldı başını gitti. Doktrinle ilgili gereksiz kavram tartışmaları, türeyen sahtekarlar, yozlaşmış insanlar ve de doymak bilmeyen açgözlülük birbiri ardına inancın altını oydular. İsa’nın orijinal mesajı egoist ve bağınaz kişiler tarafından gerçekliğinden saptırıldı, aşırı uçtakilerin istediği tarza büründü. Ve hâlâ hata yapıp duruyoruz. Bunun da içinde bulunduğumuz durumdan kurtulmamıza, doğal olarak, hiçbir katkısı olmuyor. İnsanların karşılaştığı gerçek sorunları görmezden gelerek, utanç verici davranışlara müsamaha göstererek, masumlara korkunç şekilde davranarak, hatta olayların üstünü örtmek için entrikalar hazırlayarak kendi kuyumuzu kendimiz kazıyoruz. Hızla değişen dünyaya ayak uydurabilmekte çok yavaş kaldık. Ve de en savunmasız anımızda tıpkı

dokuz yüz yıl önce olduğu gibi büyük bir tehditle karşı karşıya olduğumuzu gördük. Ama şimdi hiç kimsenin hayal bile edemediği bir güce sahibiz ve de bu devasa gücün çöküşü de dünya çapında büyük bir felakete yol açar.

Belki Nasıralı İsa'nın gerçek yaşam öyküsüne dayanarak kiliseyi bugün kuruyor olsaydık," diye devam etti Brugnone "Her şey bambaşka olabilirdi. Belki bu şekilde insanların kafasını bulandıran dogmalardan uzak durabilir, daha basit bir inanç sistemi geliştirdik. İslam dinine bir bak. Onlar bunu başardılar. İsa'nın dirilişinin ardından yaklaşık yedi yüz yıl sonra bir adam ortaya çıktı ve 'Tanrı yoktur, Allah vardır ve ben de onun elçisiyim' dedi. Ne Mesih olduğunu, ne Tanrının oğlu olduğunu iddia etti. Ortada bir baba yoktu, kutsal ruh yoktu, kafa karıştırıcı şu üçlü teslis inancı yoktu. Sadece Allah'ın elçisi. Hepsi bu. Ve de bu kadarı yeterliydi. Onun mesajındaki bu sadelik toplulukları bir anda etkisi altına almasını sağladı. Onun yolunu izleyenler yüz yıldan daha kısa bir süre içinde neredeyse dünyanın her tarafını ele geçirdiler. Ve şu anda da, bu bana büyük acı verse de, İslam'ın şu an için dünyada en hızlı büyüyen din olduğunu fark ediyorum. Her ne kadar gerçek yaşamın gerekliliklerine ve de ihtiyaçlarına uyum sağlamakta bizden bile yavaş olsalar da şimdilik gelişimlerini sürdürüyorlar. Ama onlar da bizim karşılaştığımız sorunlarla er yada geç yüz yüze gelecekler. Bizlerse hem çok yavaş hem de aşırı ukalaydık. Ve şimdi de bunun bedelini ödüyoruz. Hem de insanlarımızın bize en çok ihtiyaç duyduğu şu günlerde. Bize çok ihtiyaçları var," diye devam etti. "Bize, bir şeylere inanmaya ihtiyaçları var. Etrafındaki şu kargaşaya, öfkeye, şiddete, açgözlülüğe, tüm dünyayı tepeden tırnağa kemiren şu yozlaşmışlığa bir bak. Ahlaki boşluğa, manevi açlığa, uğruna savaşılabacak değerlerin ortadan kayboluşuna bir bak. Dünya şimdi her şeyi eskisinden de çok kadere terk etmiş durumda. İyiliğin gücüne inanmayan, düş kırık-

lığına uğramış insanları her yerde görebilirsin. Artık her şeye karşı daha ilgisiz, duygusuz ve de hiç olmadığı kadar da benciller. Tahmin edilemeyecek ölçülerde çalışıyoruz, birbirimizi öldürüyoruz. Milyarlarca dolarlık skandallar birbiri ardına patlayıp duruyor. Saçma sapan amaçlar için savaşlar çıkıyor, soykırımlarda milyonlar ölüyor. Bilim belki frengi gibi bir takım hastalıkların kökünü kazımayı başardı ama hastalıklardan da kötü etkileri olan hoşgörüsüz, yalnız ve de şiddet meraklısı yaratıklar haline dönüşmemize yol açtı. Aramızdan şanslı olanlar daha uzun yaşayabilirler ama yaşamımız boyunca mutlu ve huzurlu olduğumuzu söyleyebilir miyiz? Yani şimdiki dünya iki bin yıl öncesinden çok daha medeni olmayı başardı mı?

Yüzlerce yıl önce henüz çok şey bilmiyorduk. İnsanların çok azı okuma yazma biliyordu. Günümüzde, güya aydınlanma çağı dediğimiz bu çağda, bu iğrenç davranışlarımız için nasıl bir bahane bulacağız? İnsan zekası, bilgisi çok ilerlemiş olabilir ama ruhu yerinde saydı. Hatta ben daha da geri gittiğini dahi ileri sürebilirim. Daha da kötüye gittik, kalplerimiz şiddetle, en vahşi, en ilkel duygularla çarpmaya başladı. Üstelik de kilise bize sürekli böyle davranmamamız gerektiğini söyleyip durmasına rağmen biz bildiğimiz gibi davranmayı sürdürüyoruz. Düşünsene ya bir de kilise olmasaydı? Ama insanlara ilham verme gücümüzü kaybetmekte olduğumuz da çok açık. Bizim artık eski gücümüz yok. Daha da kötüsü bizleri savaşlar, katliamlar için mazeret olarak kullanıp duruyorlar. Korkunç bir manevi krizin ortasında dönüp duruyoruz Ajan Reilly. Bu keşif daha kötü bir zamana rastlayamazdı.”

Brugnone bir süre sessiz kaldı, ardından karşısındaki Reilly’e baktı.

“Belki de artık bu kaçınılmaz,” diye fısıltıyla fikrini açıkladı Reilly. “Belki de artık süresi doldu.”

“Belki, kilise artık yavaş yavaş ölüyor olabilir,” diye onayladı Brugnone. “Aslında tüm dinler bir şekilde eski parlak günlerinden uzaklaşarak bir noktada sona ererler. Bizimki de birçok dinden daha uzun bir süre dayanmayı başardı. Ama böyle bir ani değişim... Her ne kadar eski önemini yitirse de kilisenin hâlâ insanlar üzerinde büyük bir etkisi var. Milyonlarca insan sorunlarla başa çıkabilmek için inancına dört elle sarılıyor. Kilise hâlâ insanları teselli edebilme, en günahkar müminleri bile doğru yola sevk edebilme gücüne sahip. Ve en önemlisi de inanç varlığımız açısından olmazsa olmaz bir sorunun da çözümünü sağlayarak bizim için hayati bir önem taşıyor. O da ölüm korkumuz ve de öldükten sonra bizleri nelelerin beklediğiyle ilgili sorularımızın yanıtları. İsa’nın mezarından kalktığına artık inanmayan milyonlar bir anda kendilerini büyük bir boşlukta hissedecekler. Hata yapmayın, Ajan Reilly. Böyle bir şeye izin vermek dünyadaki insanları daha önce görülmemiş büyük bir hayal kırıklığına ve de umutsuzluğa sevk eder.”

İnsanı baskı altına alan ve de bir hayli uzun sürmüş gibi gelen sessizlik Reilly’i de kuşatmış, etkisi altına almıştı. Kafasının içini arı kovanı haline getiren bu fikir bombardımanının da tesiri altındaydı. Başından geçenleri düşünerek kendisini buraya, inancının tam da merkezine getiren yolculuğunu yeniden hatırladı. Her şey müzenin merdivenlerinde Aparo’yla birlikte atlıların yarattığı kargaşayı soruşturmalarıyla başlamıştı ama şimdi buralara kadar sürüklenmiş, kendini asla yapmayı tercih etmeyeceği bir konuşmanın içinde bulmuştu.

“Ne zamandır biliyorsunuz?” diye sordu sonunda kardinalle sormayı başardı

“Ben mi?”

“Evet.”

“Şimdiki unvanımı aldığımdan beri. Otuz yıldır.”

Reilly başını salladı. Kendisinin içini kemiren bu gerçeikle otuz yıl boyunca yaşamak korkunç bir şey olmalıydı. “Ama teslim oldunuz?”

“Teslim olmak?”

“Yani olduğu gibi kabul ettiniz ve görevinize devam ettiniz,” diye açıkladı Reilly.

Brugnone bir süre ne yanıt vereceğini düşünür gibiydi. Gözleri hüznü dolu bir şekilde “Sizin demek istediğiniz mana da bir teslimiyet olmadı. Ama alışmayı öğrendim. Bu da yapabileceğim en iyi şeydi.”

“Başka kim biliyor?” diye sordu Reilly. Kendi ses tonundaki kınamayı ve de suçlamayı net biçimde hissetmişti ve Brugnone’nin de bunu hissedebilmesini umuyordu.

“Çoğumuz.”

Reilly bu sözlerin ne anlama geldiğini çok merak etmişti. Peki ya papa? O da biliyor mu? Bir an için bunu mutlaka bilmesi gerekiyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Diğer taraftan da papanın böyle bir şeyden haberi olmamasını mümkün görmüyordu. Ama daha sonra bunu sormaktan vazgeçti. Bir anda çok fazla şoka gerek yoktu. Onun yerine dikkatini bambaşka bir fikir üzerinde yoğunlaştırmaya karar verdi. Araştırmacı kişiliği su yüzüne çıkıyordu. Aklına takılan bambaşka bir şeyi sorarak içini kemiren bu merak duygusundan kurtulmaya çalıştı.

“Bunların gerçek olduğunu nereden biliyorsunuz?”

Brugnone’nin gözleri parıldadı. Dudaklarının kenarında küçücük bir gülümseme belirmişti. Reilly’nin bu umut dolu sorusundan memnun olduğu gözüküyordu ama ses tonu bu umudun kesinlikle boş olduğunu ortaya koyuyordu. “Tapınakçılar onu ilk bulduklarında papa en güvendiği uzmanlarını Kudüs’e yolladı. Onlar da bu yazmaların kesinlikle gerçek olduğunu onayladılar.”

“Tamam, ama bu olay da neredeyse bin yıl kadar önceydi,” diye karşı çıktı Reilly. “Kolaylıkla kandırılmış olabilirler. Sah-te bir şeyler görmüş olamazlar mı? Öğrendiğim kadarıyla

böyle şeyler yapabilmek Tapınakçılar için oldukça mümkünmüş. Üstüne üstlük sizin böyle bir şeyi görmeden doğru olarak kabul edebilmeniz..." Daha bu sözler ağzından çıkar çıkmaz devamında söyleyeceği sözlerin etkisini hissederek sarıldı. "Sanki sizin de İncil'deki hikâyeden daima kuşkulandığınız gibi bir anlam çıkartıyor."

Brugnone, Reilly'nin hayretten dona kalmış ifadesini gördü. Ardından "Adı geçen hikâyelerin aslında sadece metaforik bir takım anlamları vardır. Hristiyanlığın özünü anlamak demek, verilmek istenilen mesajı tüm yüreğinle benimsemektir. Ama çoğu Hristiyan İncil'deki her kelimeyi doğru kabul eder. Yani Tanrı sözü olarak. Ben ise ikisinin aralarında bir yerdeyim sanıyorum. Belki de hayal gücümüzü serbest bırakmakla, rasyonel tarafımızın da bu hikâyelerin doğruluğundan şüphe etmesine de izin vermek arasında orta bir yol bulursak daha doğru bir şey yapmış oluruz. Ama bunu da ancak o gemide ne taşıdıklarını öğrenirsek anlayabiliriz." Kaşlarını çatıp Reilly heyecanla baktı. "Bize yardım edecek misin?"

Bir süre için Reilly yanıt vermedi. Karşısındaki adamın derin çizgili yüzünü inceledi. Her ne kadar kardinalin kendisiyle büyük bir açık sözlülük ve dürüstlikle konuştuğunu düşünse de aynı şeyleri De Angelis için hissedemiyordu. Onlara yardım etmeyi kabul etmenin de monsenyörle birlikte çalışmayı kabul etmek anlamına geleceğinin de farkındaydı ki bu da hiç hoşuna gitmiyordu. De Angelis'e doğru baktı. Bu ikiyüzlü rahibe karşı hissettiği güvensizlik duygusunda en ufak bir azalma olmamıştı. İleride onunla bir şekilde mücadele etmek zorunda kalacağını da farkındaydı. Ama şimdi çok daha önemli bir sorunla karşı karşıyaydı. Tess oralarda bir yerlerde Vance ile birlikte en ufak bir şüphesi bile olmayan milyonlarca ruh için büyük tahribata yol açacak bir keşfin eşiğindeydi.

Yeniden Brugnone'ye baktı. Ardından kısaca yanıt verdi. "Evet."

72. Bölüm

Güneydoğudan esen hafif rüzgârın titrettiği suların üzerinde salına salına ilerleyen Savarona adlı trol teknesinden dönüştürülmüş araştırma gemisinin arka güvertesinde oturan Tess deniz suyunun tuzunu neredeyse dudaklarında hissediyordu. Denizin ortasında, sabah saatlerinin dinginliğinde adeta tazelendiğini hissediyordu. Güneşin doğuşunu izlerken de içinin büyük bir huzurla dolduğunun farkına vardı. Uzun zamandır bu tür duyguları hissetmemişti.

Bu kadar kısa zamanda Savarona'yı bulabildikleri için şanslıydılar. Karayip'ten Çin sahillerine kadar olan bölgede sualtı araştırma araçlarına olan talep adeta patlamıştı. Bu da araçların fiyatlarını arttırmıştı. Ayrıca eskisi kadar da kolaylıkla bulunamıyordu. Deniz biyologları, oşinograflar, petrol şirketleri, belgeşel film yapımcıları bu talep patlamasını zirveye taşımışlardı. Şimdi bunlara iki yeni grup daha katılmıştı. Bunların ilki tamamen macera dalışı yapmaktan zevk alan dalgıçlardı. Giderek sayıları artan bu insanlar Titanik gibi bir batığın veya Asor Adaları çevresinde 2500 metre derinlikteki bir sıcak su kaynağının yanında yüzebilmek için on binlerce doları gözden çıkarmaya hazırdılar. İkinci grup ise hazine avcıları yada kendilerine taktıkları adla ticari arkeologlardı.

İnternet batık geminin yerinin tespit edilmesi noktasında hayati derecede büyük bir rol oynadı. Birkaç telefon görüşmesi ve kısa bir uçak yolculuğunun ardından Vance ve Tess Atina'daki Piraeus limanına, yani Savarona'nın demir attığı limana ulaştılar. Geminin kaptanı uzun boylu, etkileyici bir yunanlı maceraperest olan George Rassoulis'ti Adamın teni güneşten yanmıştı ki kolaylıkla güneş ışınlarının kemiklerine kadar işlediğini tahmin edebilirdiniz. Kaptan teknenin daha önce başka biri tarafından kiralandığını ileri sürerek Vance'in teklifini reddetti. Bir grup tarihçiyle bir film ekibiyle çıkacağı ve kayıp bir İran filosuyla ilgili kuzey egede yapılacak araştırmanın hazırlıkları sona ermek üzereydi. Rassoulis Vance'e kuzeye açılmadan önce sadece üç hafta kadar hizmet edebileceğini söyleyerek sonunda teklifi kabul etti. Ardından bu civarda olamayacaktı. Teknesi iki ay için kiralandığından ve bu tür araştırmaların samanlıkta iğne aramaya benzediğini bildiğinden bu üç haftalık sürenin hiçbir şekilde işlerine yaramayacağını düşünüyordu. Ama bilmediği şey, çoğu araştırmacının elinde olmayan bir şeye Vance'in sahip olduğuydu. Yani usturlaba. Bu sayede araştırma sahalarının daralacağını umuyordu. Yani en fazla on kilometre karelik bir alanı araştırmak yeterli olacaktı.

Vance, Rassoulis'e haçlılara ait bir gemiyi araştırdıklarını anlatmıştı. Çok büyük bir ihtimalle Akka'nın düşüşünün ardından Kutsal Topraklardan yüklenen altın ve benzeri değerli şeylerle dolu olduğunu düşünüyorlardı. Bir yandan merakı uyanan Rassoulis çok büyük bir istekle olmasa da onları götürmeye razı oldu. Bunda Vance'de gördüğü heves, profesörün ellerindeki antik aygıt sayesinde kısıtlı süreye rağmen Şahin Tapınağı'na ulaşmalarını sağlayacağı yönündeki sözleri ve de elbette anlatılanlar nedeniyle kabaran iştahı büyük rol oynamıştı. Kaptan ayrıca Vance'in ihtiyatlı davranmaları gerektiği konusundaki ricasını da memnuni-

yetle kabul etmişti. Hazine avcılarıyla – ticari arkeologlarla – çalışmaya alıştı ve onların kendilerini kamuoyundan gizleme yönündeki tavırlarını biliyordu. Bu konuşulanlar ışığında hazinenin bir kısmı da kendisine ait olacaktı ve hiç kimsenin bu olayın farkında olmaması paylaşacak insan sayısının da artmasına engel olacaktı. Kaptan, Vance’e geminin araştırılan bölgenin dibini nasıl taradığını ve birkaç saat içinde net bir sonuç verdiğini ve ondan sonra bir başka bölgeye hareket edeceklerini anlattı. Bu şekilde bir araştırma yöntemi izlenmesi Vance için de oldukça uygundu. Böylece dikkatlerini dağıtabilecek yanlış bir takım hedeflere de sapmaktan kurtulmuş olacaktı.

Tess şimdi bu deniz dibi araştırma işinin çok büyük bir sabır gerektiğini, ki şu an kesinlikle böyle bir sabrı gösterecek durumda değildi, bir kez daha keşfediyordu. Mısır’da İskenderiye sahillerinde Clive Edmondson’un kendisine ace-mice asıldığı o günlerde de aynı tür bir araştırmaya katılmıştı. Tess şimdi biran evvel batıkta ne olduğunu görmek istiyordu. Artık çok yaklaştığını da bildiğinden hiç tahammülü kalmamıştı. Artık bir kenarda durup beklemek eskisinden de zor geliyordu.

Yolculuk sırasındaki birkaç saat boyunca düşüncelerinden uzaklaşmış, gözlerini köpüklü suların içine gömülerek gözden kaybolan eski geminin araştırma kablolarında bilinçsizce dikmiş öylece oturmuştu. Bu kablolardan biri düşük frekanslı tarama sonarıydı ve dipte dikkat çekebilecek herhangi bir şeyi tespit edebilmek için neredeyse her bir noktanın haritasını çıkartıyordu. Diğeri ise manyetik titreşimler oluşturan bir manyetometreye bağlıydı. Bunun görevi de deniz dibindeki herhangi bir demir cisim olup olmadığını tespit etmektir. Önceki günlerde birkaç defa heyecanlı anlar yaşamışlardı. Her seferinde sonar bir şey tespit etmiş, ardından geminin UKA – uzaktan kumanda edilen araç – adlı aracı, ki Kayıp

Balık Nemo adlı filmin unutkan balığına atfen Dori diye adlandırılıyordu, dipte ne olup bittiğini tespit edebilmek amacıyla suya indirilmişti. Yine her seferinde Tess'le Vance Savorona'nın kontrol odasına, kalpleri çılgınca çarparak umutla koşmuşlardı. Oturup gözlerini monitörlere dikmişler, Dori'nin kamerasından ulaşan bulanık görüntüleri değerlendirmeye çalışmışlardı. Bir anda kısa süreli hayallere kapılıyorlardı ama umutları sonarın tespit ettiği şeyin aradıklarından farklı bir şey olduğunu görünce bir anda parça parça oluyordu. Örneğin bir keresinde sonar neredeyse batık bir gemi büyüklüğünde bir kaya tespit etmişti. Bir başka seferdeyse bulunan yirminci yüzyıla ait bir balıkçı teknesiydi.

Geri kalan zamanlarını da bekleyerek, umut ederek geçiriyorlardı. Günler birbiri ardına geçerken Tess de son zamanlarda başından geçenleri yeniden değerlendirebilme fırsatı bulmuştu. Burada Türkiye sahillerinin yaklaşık altmış kilometre kadar açıklarında bir sualtı araştırma gemisinde sonunda birçok kişinin de öldüğü silahlı bir müze soygununun arkasındaki adamla birlikteydi. Reilly'i terk edip Vance'e katılma kararını verdikten sonra birkaç gün boyunca bu yaptığını tekrar tekrar değerlendirmekten kendini alamamıştı. Bir yandan da kendini suçlu hissediyor, yaptığından pişman oluyordu. Zaman zaman da panik atak krizlerine girer gibi oluyor, ne pahasına olursa olsun gemiyi terk ederek buralardan kaçıp gitme arzusuyla yanıp tutuşmaya başlıyordu. Ancak günler geçtikçe bu endişeleri birer birer ortadan kalkmıştı. Şimdi bu işe kalkışıp kalkışmama noktasında verdiği kararı daha büyük bir serinkanlılıkla değerlendiriyordu. Daha gerçekçi bir şekilde düşünüp, kafasını kurcalayan düşüncelerden de kurtuldukça bu yaptığının son derece önemli olduğu sonucuna ulaşmış oldu. Üstelik bu sadece kendisi için önemli değildi – elbette daha önce Reilly'e de söylediği gibi böylesine bir buluş kariyerinde büyük bir sıçrama yapmasına

yol açacaktı. Uzun vadede de Kim'i finansal açıdan çok daha rahat bir gelecek bekliyor olacaktı – aynı zamanda milyonlarca insan için de aynı derecede büyük önem taşıyordu. Ama eninde sonunda bunu inkar etmenin gereksiz olacağını biliyordu. Kendini bir şekilde bu işe adamıştı. Hepsî bu.

Ama bir türlü üstesinden gelemediği bir endişesi vardı. O da Reilly hakkındaydı. Onu çok düşünüyordu. Onun nasıl olduğunu, nerede olduğunu merak ediyordu. Onu gecenin bir yarısında, adeta bir hırsız gibi dağların ortasında terk edip gidişini düşünmekten kendini alamıyordu. Düşündükçe bu yaptığı gerçekten olmamış gibi geliyordu. Çok yanlış, korkunç bir şey yapmıştı ve o da bunu biliyordu. Onun hayatını tehlikeye atmıştı. Onu orada dağın başında terk etmişti. Üstelik peşlerinde bir de nişancı vardı. Bu kadar sorumsuzca bir davranış nasıl yapmıştı? Onun iyi olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ondan özür dilemek istiyordu. Neden böyle davrandığını açıklamaya çalışmak istiyordu ve yaptığının telafisi olmayan, en azından Reilly için, bir davranış olduğu gerçeğini her kavrayışında içi acıyla doluyordu. Ama aynı zamanda Vance'i de Reilly için içine girerse bu buluş bir şekilde ellerinden alınır ve sonsuza dek ortadan kaldırılır diye düşündüğü için haklı buluyordu. Bu da Tess için tahammül edilemez bir durum olacaktı. Her iki durumda da ilişkileri mahvolacaktı. Ne gariptir ki aynı olay ilişkilerinin başlamasını da sağlamıştı.

Şu an için Savarona ağır ağır ilerliyor, henüz haritası çıkartılmamış yeni bir bölgeye doğru giriyordu. Tess'in bakışları bir yandan kabloların ardında uzaklarda kalan ufka sabitlenmişti. Hava ufuktaki birkaç kara bulut sayılmazsa, oldukça açıktı. Göğsünde bir sıkıntı hissediyordu. Vance'le birlikte kaçtıkları gecedен beri bir şey içini kemirip duruyordu. Bu dayanılmaz derecedeki rahatsız edici his sürekli huzursuz olmasına neden oluyor, bir türlü bu düşünceyi kafasından atamıyordu. Savorona'nın her bir arama denemesinde bu duygu-

su daha da açığa çıkıyor, içini endişeyle ürpertiyordu. Acaba her şeyi yeterince iyi değerlendirmiş miydi? Bazı şeylerin gizli kalması daha mı iyiydi yoksa? Bu olayda gerçeği ortaya çıkarma çabası gerçekten de zekice ve de asil bir davranış mıydı yoksa inandıklarından kuşkusu bulunmayanlara böyle bir şeyi göstermek bir felakete mi yol açacaktı?

Vance yanında belirince bu düşüncelerden sıyrıldı. Dümen odasından çıkıp, parmaklıkların yanında etrafı seyreden Tess'e katılmıştı. Onun da canı sıkkın gibiydi.

"Henüz bir şey yok, değil mi?" diye sordu.

Başını hayır anlamında salladı. "Bugünkü son aramanın sonunda bugünkü işimiz sona erecek." Gözlerini ufka dikerek kendilerine ulaşan okyanus havasını derin derin içine çekti. "Ama ben endişeli değilim, doğrusu. Üç gün daha çalıştık mı tüm bölgeyi taramış olacağız." Tess'e doğru dönerek gülümse-di. "Bulacağız. Oralarda bir yerlerde. Sadece bulmak için biraz daha emek harcamamız gerekecek, hepsi bu."

Birden çok uzaklardan gelen vızıltıya benzer bir sesle irkildi. Gözlerini kısarak iyice ufka baktı, ardından da sesin kaynağını anlayarak kaşlarını çattı. Tess de onun baktığı yöne doğru bakınca uzakta, havadaki küçük noktayı görmüştü. Bir helikopter kendilerine doğru geliyordu. Bir süre gözleri helikoptere kilitlenip kalmıştı. Ancak birkaç saniye sonra helikopter yeniden görüş alanlarının dışına çıktı.

"Bizim peşimizde değil mi?" diye sordu Tess. "Bizi arıyorlar."

"Burada fazla bir şey yapamazlar," diye omuzlarını silke-rek yanıt verdi Vance. Uluslararası sulardayız. Bir kez daha oyunu tam olarak kurallarına uygun biçimde oynamıyorlar, değil mi?" Ardından mühendisin girdiği kontrol odasına doğru bakarak "Komik olan ne biliyor musun?" diye sordu.

"Ben komik olan bir şey göremiyorum," diye yanıt verdi Tess kuru bir sesle.

“Mürettebat. Teknede şu an yedi kişilik bir mürettebat var. İki de biz, eder dokuz” diye düşüncesini açıkladı. “Dokuz. Tıpkı Hughes de Payens ve ekibi gibi. Sen de bunu şiirsel bulmuyor musun?”

Tess bakışlarını ufka dikerek düşündü. Burada yaptıkları iş için şiirsel kelimesi hiç de uygun düşmüyordu. “Onların böyle bir kaygıları olduğundan şüpheliyim,” dedi.

Vance kaşlarını kaldırarak gözlerini bir süre Tess’e dikti. “Kafana takılan başka şeyler mi var?”

“Senin yok mu?” Bu soruyu sorarken kendi sesindeki titremeyi fark etmişti. Vance’in de aynı şekilde bu tedirginliğini hissettiğini fark etti. “Burada yapmakta olduğumuz şey, yani bulabileceğimiz şeyler, seni biraz olsun tedirgin etmiyor mu?”

“Tedirgin etmek mi?”

“Ne demek istediğimi anladın. Böyle bir keşfin yol açabileceği şokun yaratacağı kaosu hiç mi aklına getirmiyorsun?”

Vance kesinlikle katılmadığını belirten bir jestle, içini çekti ve ardında “İnsanoğlu gerçekten çok zavallı bir yaratık,” diyerek görüşünü açıklamaya başladı. “Daima tapacağı, kölelik edeceği bir şeyin veya birinin peşinden koşup durmuş. Hem de yalnızca kendisi için değil, kendisi dışındakilerin de aynı şekilde davranmasını ister olmuş. Ne pahasına olursa olsun. Bu bence zamanın başlangıcından beri insanın karşı karşıya olduğu en büyük beladır. Böyle bir şeyin sona erebileceği düşüncesi mi beni tedirgin etsin? Tam tersine böyle bir şeyin gerçekleşmesini tüm kalbimle arzu etmekteyim. Milyarlarca insanı bu zalim yalanın pençesinden kurtarıp özgürlüğe kavuşturabilme arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Burada yaptığımız şey aslında insanoğlunun manevi evriminin ileriye doğru gelişiminde atması gereken doğal bir adımın gerçekleşmesini sağlamak olacak. Bu da yepyeni bir çağı başlatacak.”

“Öyle bir konuşuyorsun ki sanki insanlar gerçeği öğrendiklerinde bunu törenlerle, havai fişeklerle filan kutlayacak-

lar. Ama aslında sen de çok iyi biliyorsun ki durum bunun tam tersi olacaktır. Çünkü şimdiye kadar hep öyle oldu. Sasanelerden tut İnkalara kadar tarihte gelmiş geçmiş tüm medeniyetler tanrılarının itibar kaybetmesinin ardından kısa süre içinde çöküp yok oldular.”

Vance fikrini değiştirmemişti. “Onların medeniyetleri yalanlar üzerine kurulmuş, kumdan kalelerdi. Tıpkı bizimki gibi. Ama çok fazla endişelenmemelisin. Çünkü artık zaman değişti. Artık o çağlardan biraz daha sofistike sayılırız.”

“Onlar da çağlarının en ileri medeniyetleriydi.”

“Bu zavallı ruhlara bir şans ver Tess. Bunun acısız olacağını elbette söylemiyorum. Ama bunun üstesinden gelebileceklerdir.”

“Ya gelemezlerse?”

Ellerini iki yana açtı. Son derece ciddi bir ses tonuyla “O zaman yapacak bir şey yok” dedi.

Tess gözlerini yeniden ufka çevirmeden önce bir süre Vance’i inceledi. Ardından ufka, çok uzaklardaki bulutlara dikti. Ufka yakın küçük, bembeyaz köpükler oluşturan dalgalar dışında deniz çarşaf gibiydi.

Vance parmaklıklara yaslandı. “Ben bunu çok düşündüm, Tess” dedi. “Hem de her şeyi hesaba katarak. Şu anda çok doğru bir şey yaptığımız konusunda en ufak bir kuşku yok. Üstelik senin de içten içe haklı olduğumu düşündüğünden de eminim.”

Tess onun bu konuyu çok düşündüğünden kesinlikle şüphelenmiyordu. Onun gerek akademik olarak, gerekse kişisel olarak tüm olasılıkları iyice ölçüp biçtiğine emindi. Elbette bunu sevdiği kişilerin o trajik ölümünün yarattığı derin acının penceresinden bakarak yapmıştı. Ama acaba bu gezegende yaşayan herkesi bu kadar derinlemesine etkileyecek bir şeyin etkilerini tarafsız bir gözle de değerlendirebilme fırsatı bulabilmiş miydi? Yalnızca Hristiyanlık inancının

değil, genel olarak inanç kavramının bu şekilde sorgulanması nasıl bir sonuç doğuracaktı? Kilise düşmanları böyle bir bulguyu nasıl değerlendirecekti? İnsanlar arasında kutuplaşmanın boyutları ne olacaktı? Ve de elbette, manevi dünyaları büyük zarar görmüş milyonlarca insanın yaşamı bu andan itibaren nasıl olacaktı?

“Savaşacaklar, biliyorsun” diye fikrini açıkladı Tess. Bir taraftan da sesinin aslında kendisinin de böyle olmasını ister biçimde çıkmasına kendi de şaşırmişti. “Uzmanlar bulacaklar, bunun sahte olduğunu, işin içinde bambaşka şeylerin olduğunu iddia edecekler. Ellerinden geleni ardına koymayarak burada bulduğumuz şeyin kesinlikle gerçek olmadığını ispat etmeye çalışacaklar. Ve senin geçmişini de hesaba...” Aniden söylemek üzere olduğu sözlerin pek şık olmayacağını fark ederek susmuştu.

Vance başını sallayarak onayladı. “Biliyorum” dedi son derece sakın bir ses tonuyla. “Zaten buluşu dünyaya sunmak için senin de yanımda olmanı istememin en önemli nedeni de bu.”

Tess bir an için damarlarındaki bütün kanın çekildiğini hissetmişti. Vance’in bu sözleri karşısında şaşırıp kalmıştı. “Ben mi?”

“Elbette. Her şeyden önce bu benim olduğu kadar senin de keşfin sayılır. Benim şu geçtiğimiz günlerde karıştığım olayları da hesaba katarsan sen...” sustu, en doğru kelimeleri arar gibiydi. “Buna en uygun kişisin.”

Bu sözlere yanıt verme fırsatı bulamadan Tess geminin motorlarının durmak üzere olduğunu fark etti. Rassoulis’in köprüden çıkarak kendilerine seslendiğini gördüler. Vance bir süre daha Tess’e baktı ardından kaptana eliyle kendisini duyduklarını işaret etti. O sırada kaptan da onlara bağırarak bir şey söylüyordu. Tess kaptanın “Bir şey bulduk” gibi bir şey söylediğini duymuştu.

73. Bölüm

Reilly, De Angelis'le birlikte Karadeniz adlı teknenin kısa boylu, tıknaz kaptanı Karakaş'ı izliyordu. Simsiyah saçlı, fırça bıyıklı adam, kontrol paneline eğilmiş, geminin radarında bir sonraki hedeflerini tespit etmeye çalışıyordu.

Önlerinde bol miktarda hedef vardı. Radarın siyah ekranında bir düzineden fazla küçük yeşil ışık yanıp sönüyordu. Bu yeşil ışıkların bazılarının yanında da rakamlar ve harflerden oluşan bir takım şifreler göze çarpıyordu. Bu şifreler modern su altı araştırma gereçlerine sahip olan gemileri gösteriyordu. Bir kez bu şifreyi bulduktan sonra Sahil Güvenlik veri bankasını kullanarak gemi hakkında detaylı bilgi edinmek oldukça kolaydı. Ne var ki şimdiye dek bu tür donanıma sahip çok az sayıda gemi tespit edebilmişlerdi, onlar da bu bölgeye çok uzaktı. Buna ilave olarak yanıp sönen ışıkların çok büyük bölümü bölgedeki balıkçı teknelerini işaret etmekten başka bir işe yaramıyordu. Bu bölge son derece popüler olduğundan da sahil şeridinde yüzlerce buna benzer tekne vardı ve hepsi radarda benzer şekilde gözüküyordu. Tess ve Vance'in bunlardan hangisinde olduğunu tespit etmek çok kolay olmayacaktı.

Bu onun denizdeki altıncı günüydü ve Reilly'e bu süre bile fazlasıyla çok gelmişti. Açıldıktan sonra kısa süre içinde ken-

disinin öyle denizden hoşlanan bir tip olmadığını fark etmişti. Ama en azından açıldıkları günden beri deniz kendisine iyi davranmıştı. Zaten geceleri karada geçiriyorlardı. Her sabah şafakla beraber Marmaris'ten açılıyorlar, sahil şeridini izleyerek Hisarönü körfezinden geçerek on iki adalar istikametine doğru yol alıyorlardı. Karadeniz bir SAR-33 sınıfı devriye gemisiydi. Baştan aşağı bembeyaz olan geminin gövdesinde ise kırmızı harflerle Sahil Güvenlik yazıyordu. Hızlı ve konforlu bu gemiyle şaşırtıcı da olsa bir gün içinde çok büyük bir bölgeyi rahatlıkla tarayabiliyorlardı. Fethiye ve Antalya'daki diğer gemiler de daha doğuda kalan bölgeyi tarıyorlardı. Bu araştırmaya ayrıca Agusta A- 109 helikopterleri de katılıyordu. Yaptıkları alçak uçuşlarla bölgeyi tarıyor, şüpheli bir durum tespitinde de hemen hızlı teknelere rapor veriyorlardı.

Hava, deniz ve kara ekiplerinin eşgüdümü adeta kusursuz bir şekilde işlemektedir. Türk Sahil Güvenliği deniz trafiğinin yoğun olduğu bu bölgede devriye gezmeye de son derece aşina olduğundan, hızla ilerleyebiliyorlardı. Türkiye ile Yunanistan devletleri arasındaki ilişkiler genellikle pek sıcak değildi ve bu on iki adanın ülkeye olan yakınlığı, balıkçılık için oldukça önemli bir bölge olması ve giderek artan turist sayısı dikkate alındığında bölge bir hayli önemliydi. Bunun yanında iki ülkenin sınırının birbirlerine bu kadar yakın olduğu bölge hâlâ Avrupa Birliği ülkesi olmayan Türkiye üzerinden Yunanistan'a veya diğer Avrupa ülkelerine insan kaçırmak isteyenler için de çok sık tercih edilmekteydi. Buna rağmen kontrol edilmesi gereken bölge oldukça büyüktü. Ayrıca sadece gezi amaçlı, telsizlerinin başında da kimsenin olmadığı çok sayıda tekne arasında ilerlemek oldukça büyük maharet istiyordu.

Radar operatörü karşı ekrandaki tabloyu inceleyip, telsizci de bu bulguları helikopterlerden gelen bilgilerle birleştirmeye çalışırken Reilly başını kaldırıp, Karadeniz'in ön camından dışarıyı seyretmeye dalmıştı. Güney yönünde havanın bozmaya

başladığını şaşırarak fark etti. Ufukta iri, kara bulutlar belirmiş, bulutların arasından süzülen parlak, sapsarı güneş ışığı önündeki manzarayı adeta bir gerçeküstü tabloya benzetmişti.

Reilly Tess'in varlığını hissediyor, onun buralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Bunu bilmek de Reilly'nin öfkesini ve de huzursuzluğunu daha da artırıyordu. Onun şu anda tam olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını çok merak ediyordu. Acaba Vance'le birlikte şu Şahin Tapınağı'nı şimdiye dek bulmuşlar mıydı? Ardından istediklerini alıp çoktan yola koyulmuş olabilirler miydi? Ama nereye? Eğer buldularsa onunla ne yapacaklardı? Bu keşfi dünyaya nasıl açıklayacaklardı? Onun dışında Tess'le karşılaşır karşılaşmaz ona neler söyleyeceği konusunda da çok düşünmüştü. Ama şaşırtıcı bir biçimde ona karşı hissettiği büyük öfkenin, kendisini dağın başında terk ettikleri o günden beri giderek azalmakta olduğunu da fark ediyordu. Tess'in de kendine göre nedenleri vardı. Kendisi bunlara iştirak etmese bile Tess'in hırsı onun bir parçasıydı ve onu o yapan özelliklerden de biriydi.

Kaptan köşkünden arka tarafa doğru, başını kaldırıp baktığında gördüğü şey iyiden iyiye tedirgin olmasına neden olmuştu. Kendilerine göre kuzey yönünde gökyüzü çok uğursuz bir karanlığa bürünmüştü. Deniz de gökyüzünün rengini alarak, griye dönmüş, o hoş bembeyaz köpüklü küçük dalgalar da iyice uzakta kalmıştı. Dümencinin köprüdeki diğer adama baktığını gördü. Reilly onun Birinci Subay olduğunu tahmin ediyordu. Adam başını sallayarak kendisine her ne sorulduysa onaylamıştı. İki korkunç fırtınanın tam ortasında sıkışıp kalmışlar gibi gözüküyordu. Fırtınalar birlikte hareket ederek üzerlerine doğru geliyor, kendilerinin bulundukları noktada da birleşeceklermiş gibi duruyordu. Reilly şimdi bir hayli tedirgin gözükken dümenciye baktı. Yüzündeki benzer ifadeyle Birinci Subay da, Karakaş'ın yanına geldi ve onunla birlikte ne yapılacağını tartışmaya koyuldular.

Kaptan hava durumunu gösteren radarı ardından da barometreyi inceledi, sonra da diğer iki subayla bir şeyler konuştu. Reilly, De Angelis'e baktı. O konuşulanların bir kısmını anlıyor gibiydi.

"Bugün planladığımızdan daha erken dönmek zorundayız. Bir değil, iki fırtınanın birden üzerimize doğru geldiği apaçık görülüyor. Üstelik de çok büyük bir hızla yaklaşıyorlar." Monsenyör bir süre Reilly'e tereddütle baktı, ardından bir kaşını kaldırarak "Tanıdık geliyor mu?" dedi.

Reilly daha De Angelis söylemeden büyük benzerliği görmüştü. Şu anda içinde bulundukları durum Aimard'ın mektubunda tarif ettiği koşulların neredeyse aynısıydı. Plunkett'in güvertede elinde bir sigarayla, ufka bakarak büyük bir endişeyle yaklaşan fırtınayı izlediğini gördü. Yeniden kaptan köşküne döndüklerinde iki subayın önlerindeki monitörü büyük bir dikkatle takip ettiklerini gördü. Üzerlerine doğru iki farklı yönden gelen kapkara bulutlar nedeniyle adamların birbirlerine bakışlarına dikkat eden Reilly tüm mürettebatın oldukça tedirgin olduğunu görebiliyordu. Tam o sırada radar operatörü kaptanı çağırarak ona Türkçe bir şeyler söyledi. Karakaş De Angelis'le birlikte kontrol panelini incelemeye koyulmuştu. Reilly de yaklaşımakta olan fırtınayı izlemeyi bırakıp, onlara katıldı.

Kaptanın yaptığı yarım yamalak tercümeden radar operatörünün bir süreden beri birkaç deniz taşıtının hareketlerini takip ettiği anlaşılmıştı. İlgisini de özellikle ilginç bir rota izleyen bir gemi çekmişti. Gemi çok küçük bir bölgede, çok kısa mesafede, gidip geliyordu. Aslında bu çok alışılmadık bir durum değildi. Zira bu tespit ettikleri sadece bir balıkçı teknesi olabilirdi, bu hareketinin nedeni de kaptanının avlanmak için o bölgeyi uygun bulması olabilirdi. Zaten radarda da benzer rotalar izleyen birkaç deniz taşıtına daha rastlamak mümkündü. Ancak radar operatörünün en çok ilgisini çeken şey

tespit ettiği bu geminin, operatör bunun aynı gemi olduğuna neredeyse emindi, demir veya ağ atmaksızın aynı bölgede dolaşıp durduğuydu. Hatta son iki, üç saattir özellikle bu gemiyi takip ediyor ve şüpheleri de giderek artıyordu. Daha da ötesi aynı bölgede tespit ettiği üç gemi daha vardı ve onlar büyük bir ihtimalle yaklaşan fırtınayı gördüklerinden hızla geri dönüyorlardı. Dördüncü gemi ise yerinden kıpırdamamıştı bile.

Reilly biraz daha iyi görebilmek için eğildi. O da radarda ki diğer üç geminin gerçekten hızla bölgeden uzaklaştığını görüyordu. Bu gemilerden ikisi Türk karasularına, üçüncü ise bir yunan adası olan Rodos'a doğru yönelmişti.

De Angelis kaşları çatık biçimde ellerindeki bilgiyi değerlendirdi ve sonunda "Onları bulduk" dedi. Bunu insanın içini ürpertecek derece kendinden emin bir tonda söylemişti. O sırada Plunkett de içeri girdi. "Eğer hareket etmiyorlarsa aradıkları şeyi buldukları anlamına gelir." Sert bakışlarla, Karakaş'a dönerek, sordu. "Ne kadar uzaktalar?"

Karakaş uzman gözleriyle monitörü inceledi. "Yaklaşık kırk deniz mili kadar. Bu denizde iki – iki buçuk saat kadar ileride olduklarını söyleyebilirim. Ancak o yöne gitmek yerine geri dönmemiz gerekebilir. Barometre hızla düşüyor. Daha önce böyle bir şeyi hiç görmemiştim."

De Angelis hemen atıldı. "Umurumda değil. Daha yakından bakmaları için bir helikopter yolla. Bizi de en kısa zamanda oraya ulaştır."

74. Bölüm

Kamera zifiri karanlık sularda giderek aşağı inerken, ışığı sayesinde bir plankton galaksisini de gözler önüne seriyor, ağır ağır yolculuğuna devam ediyordu.

Reilly ve Tess kameradan gelen görüntülerin ulaştığı monitörlerin başında, Savorana'nın kaptan köşkünde iki teknisyen ve Rassoulis'in omuzlarının üzerinden nefesi kesilmiş bir halde bir şeyler görmeye çalışıyorlardı. Soldaki monitörde Dori'nin kamerasından gelen görüntüler akar-ken, daha küçük bir GPS monitörü geminin şu anki konumunu gösteriyordu. Bu noktada hiç umulmadık derecede şiddetli bir akıntıyla karşılaştıklarından, gemi sürekli yalpalanıyordu. Sağ taraftaki daha küçük bir ekranda ise sonar tarama sonuçları izleniyordu. Bu ekrandaki mavi, yeşil ve sarı ortak merkezli çemberler hem derinliği hem de yönü tespit ediyor, şu an yaptıkları araştırmanın yönünün de güney olduğunu işaret ediyordu. Ama hiç kimse bu monitörlere şöyle bir bakmak dışında fazla bir ilgi göstermiyordu. Tüm gözler ana monitöre kilitlenmiş, kameradan gelen görüntüler izleniyordu. Kamera dibe doğru yolculuğunu sürdürürken ekranın köşesindeki sayaçtan da hedefin 173 metrede olduğunu okuyabiliyorlardı.

168. metrede görüş iyice bulanıklaştı. 171. metrede ise bir çift istakoz kameranın ışığından ürkerek kaçıştı. Ve 173. metrede ekran ışığı sarıya döndü. Kamera sonunda dibe ulaşmıştı.

Korsikalı mühendis Pierre Attal, Dori'yi, büyük bir dikkatle, elindeki joystick ve küçük bir klavye kullanarak yönetiyordu. Klavye üzerindeki küçük bir mouse topuna benzer nesneyi parmaklarıyla hafifçe çevirince kamera istenilen yöne doğru döndü ve dipteki hedefe kilitlendi. Mars'a gönderilen insansız uzay araçlarından gelen görüntülere benzer, insanın içini ürperten, ıssız, el değmemiş bir dünyadan gelen görüntüler şimdi önlerindeki monitörlerden yansımaktaydı. Robota benzer kameranın etrafında, ışığıyla aydınlanan bölgede el değmemiş kumalar göze çarpıyordu. Zaten kameranın ışığının ulaşamadığı bölgeler zifiri karanlıktı.

Tess yüreğinin büyük bir umutla, deli gibi çarptığını fark etmişti. Aşırı derecede heyecanlanmıştı ve buna bir türlü de engel olamıyordu. Üstelik henüz hedeflerine ulaştıklarına dair ellerinde bir bulgu olmamasına rağmen kendine hakim olmayı başaramıyordu. Düşük frekanslı, yön tarayıcı sonarı sadece hedefteki cismin kabataslak yerini bildirebiliyordu. Ardından geliştirilen bu kamera sisteminin yüksek frekanslı sonarı sayesinde hedefin konumu çok daha kesin biçimde tespit edilebiliyor, tüm çevresi de eskiye nazaran oldukça ayrıntılı olarak gözlemlenebiliyordu. Tess Savarona'nın bulunduğu bölgede derinliğin 250 metreye kadar ulaştığını, bu derinlikteki birçok yerin de mercan resifleriyle kaplı olabileceğini çok iyi biliyordu. Bu resiflerin boyutları o kadar büyük olabilirdi ki bu kadar uzaktan onları Şahin Tapınağı zannetmek oldukça kolaydı. Sonar tarayıcıları enkazla doğal yapılar arasındaki farkı hâlâ net biçimde gösterebilme yeteneğinden uzaktılar. Bir yandan da enkazın demir aksamının kalıntılarını tespit edebilmek içinde ölçüm yapılıyordu. Ama ellerindeki aygıtlar son derece hassas olmasına rağmen Rassoulis ve adam-

ları Şahin Tapınağı'nın kalıntıları arasında kalan demir miktarının en fazla yarım ton kadar olabileceğini hesaplamışlardı. Bunun nedeni bu demirlerin 700 yıl boyunca tuzlu suyun yarattığı korozyon nedeniyle çürümüş olması gerektiği idi. Ayrıca demir varlığını tespit etseler bile bu dünyanın manyetik çekimi nedeniyle aletlerin ölçüm değerinin sapmasından da ileri geliyor olabilirdi. Ya da tüm bunlardan çok daha büyük bir olasılıkla şu an çok daha yakın tarihli bir batığın üzerinde çalışıyor olabilirlerdi.

Tess son birkaç gün içerisinde iki kez daha izlediği aynı prosedürün tekrarlanmasını izledi. Elindeki joystick sayesinde Attal kamerayı deniz zeminine büyük bir özenle indirmeyi başardı. Şimdi her saniye ekrana farklı bir kum yığınının görüntüsü yansıyor. Zaman zaman duruyor, bir düğmeye basarak kameranin etrafında 360 derece dönmesini sağlayarak tüm çevreyi iyice gözden geçiriyordu. Ekip gelen tarayıcı çıktılarını büyük bir dikkatle gözden geçiriyordu. Ardından Attal kontrol düğmelerine basarak kameranin önündeki küçük robot öncünün yönünü başka bir yöne doğru çeviriyordu.

Attal aynı işlemi altı, yedi defadan fazla yapmıştı, derken ekranın köşesinde daha öncekilerden biraz daha farklı bir görüntü belirti. Kameranin yönünü değiştirerek yeni bir sonar taraması talimatı verdi. Birkaç saniye sonra yeni sonuçlar ellerindeydi. Tess bu yeni görüntünün daha önceki mavi renkten farklı olduğunu gördü. Tarayıcıdan gelen bu yeni analizde zeminin pembemsi, dikdörtgene benzer bir şekil aldığı görülüyordu.

Tess Vance'e baktı. O da oldukça sakin bir biçimde dönerek Tess'le göz göze geldi.

Rassoulis onlara bakmadan, Attal'a "Şuna bir yakından bakalım" talimatını verdi.

Attal'ın uzman ellerinde, sualtı robotu deniz dibinde yeniden harekete geçerek, tıpkı bir sualtı hoverkraftı gibi hedefe

doğru yöneldi. Bir sonraki görüntüde ekrandaki pembe şeklin köşeleri çok daha net biçimde ayırt edilebiliyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Vance.

Rassoulis Vance’e ve Tess’e baktı. Ardından “Manyetometre ölçümlerinde çok az bir miktar artış var ama...” Parmağını ekrandaki nesneye doğru uzatarak “Şu köşeleri, bir uçtan diğer uca uzanan sivri şeyi görebiliyor musunuz?” dedi. Ardından da umutlu bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak ekledi. “Bana hiç de bir kaya gibi gelmedi.”

Kamera hareketlerini sürdürürken oda tam bir sessizliğe gömülmüştü. Tess’in gözleri belli belirsiz sallanan sualtı bitkilerinin arasından ilerleyen kameraya kenetlenmişti. Önce bir kum tepesinden aşağı düştü, ardından da başka bir tepeye doğru çıkarak yoluna devam etti. Tess nabızlarının hızlandığını fark ediyordu. Kameranın görüş alanındaki görüntü şimdi biraz daha netleşmişti. Bu oldukça sivri köşeleri olan ve de kıvrımları oldukça düzenli bir cisimdi. Kesinlikle insan yapımı gibi duruyordu.

Birkaç saniye içinde bir gemiye ait olduğu kesinleşen kalıntıların görüntüleri iyiden iyiye seçilebiliyordu. Robot uygun bir konuma geldiğinde durdu. Şimdi geminin iskeletini, tahta aksamında gemi kurtları tarafından oyulmuş delikleri dahi çok iyi biçimde görebiliyorlardı.

Tess bir şey gördüğünü düşünerek heyecanla ekranın köşesini işaret etti. “Bu da ne? Şuraya doğru yaklaşmanız mümkün mü?”

Attal robotu işlet edilen yöne doğru yönlendirdi. Tess de daha iyi görebilmek için ekranın üzerine eğilmişti. Kameranın spot ışığında Tess yuvarlak, varile benzer bir nesne gördü. Bu paslı metal bir nesneye benziyordu. Bu görüntüden cismin gerçek boyutlarını tahmin etmek pek mümkün değildi. Ama yine de Tess bir süre için bunun bir top güllesi olup olamayacağını da merak etmedi değil. Aniden büyük bir

umutsuzluğa kapılmıştı. Zira son haçlılara ait bir gemide böyle bir silah bulunması mümkün değildi. Ancak kamera yaklaşmayı sürdürdükçe, ekrandaki metal nesnenin şekli değişmeye başladı. Şimdi eskisine nazaran daha yassı ve daha büyük çaplı görünüyordu. Tess gözünün ucuyla Rassoulis'e baktığında adamın yüzündeki mutsuz ifadeyi fark etti.

"Bu çelik kaplama" diye omuzlarını silkti. Tess adamın sözlerinin geri kalanı daha ağzından çıkmadan bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. "Bu Şahin olamaz."

Kamera durduğu pozisyonu değiştirerek başka bir açıdan görüntü almak üzere yeni bir kum tepesinin üzerine yerleştirildi. Attal da aynı derecede mutsuz bir ses tonuyla az önceki yargıyı onayladı. "Bakın, bu noktanın boyası duruyor." Tess'e bakarak başını üzüntüyle salladı. Robot batık geminin etrafında dönerek birbiri ardına yeni görüntüler ulaştırırken artık bunun çok daha yeni bir gemi olduğu kesinleşmişti.

"On dokuzuncu yüzyıl ortalarına ait," diye açıkladı Rassoulis. "Üzgünüm." Başını kaldırarak pencereden dışarı baktı. Dalgalar giderek şiddetleniyor, kapkara bulutlar her iki yönden üzerlerine doğru büyük bir hızla geliyordu. "Buradan uzaklaşıp, uygun bir yerde demir atsak iyi olacak. Hava çok kötüleşecek." Attal'a döndü. "Dori'yi yukarı alın. Buradaki işimiz bitti."

Tess de başını salladı, içini çekerek bu kararı onayladı. Tam dönüp odadan çıkmak üzereydi ki ekranın köşesindeki bir şey dikkatini çekti. Birden heyecanlandı, parmağıyla monitörün sol köşesini işaret etti. "Bu nedir? Tam şurada? Gördünüz mü?"

Rassoulis ağır hareketlerle başını çevirerek Attal'ın Tess'in işaret ettiği noktaya doğru yönlendirdiği robot kameradan gelen görüntülerin yansıdığı monitöre baktı. İki adamın arasına giren Tess gözlerini neredeyse monitöre yapıştırmıştı. Kameranın zayıf ışığının ulaştığı son noktaya yakın bir

bölgede bir çıkıntı görüntüye girmişti. İlk bakışta küçük bir tepenin üzerinden yana yatmış bir ağaç kütüğüne benziyordu. Robot yaklaştıkça tepenin üzerinde gördüklerinin gemi serenleri olabileceği anlaşılmıştı. Bunlar neredeyse tamamen yosunlarla kaplıydı ama Tess hayal gücü sayesinde gördüklerini yosunlardan arındırmayı başarmıştı. Şimdi tüm kalbiyle bunun gerçekten bir batık gemi enkazı olmasını diliyordu. Bazı bölümler eski gemilerin ıskarmozları gibi kıvrımlıydı. Ancak deniz bitkilerinin yüzyıllar boyunca sardığı bu kalıntı şimdi neredeyse hayalet bir görünüme kavuşmuştu.

Tess'in kalbi neredeyse yerinden çıkacak gibi atıyordu. Bu kesinlikle bir gemi olmalıydı. Başka bir gemi, çok daha eski bir gemi. Bir kısmı üzerindeki daha yeni bir gemi enkazı altında kalmış çok daha eski bir gemi.

Kamera yaklaştı, mercanlarla kaplı batığın etrafında dönerek en uygun açıyı bulmaya çalıştı. Kameranın ışığı şimdi, beyazımsı yüzeyde hafifçe yansıyor.

Tess aniden damarlarındaki kanın donduğunu hissetti.

Burada, okyanusun dibindeki bu vahşi, sanki bu dünyaya ait olmayan bir köşede, birden bire Şahin biçimli bir gemi arması belirmişti.

75. Bölüm

Dümen odasında Rassoulis, Vance ve Tess giderek artan bir endişeyle yaklaşan fırtınaya bakıyorlardı. Rüzgârın hızı otuz deniz miline ulaşmıştı. Savarona'nın etrafındaki akıntı artık bir hayli şiddetlenmiş, dalgalar da iyiden iyiye kabarmıştı. Gemiye döven şiddetli dalgalar üzerlerine gelen kara bulutlarla eşleştğinde tedirginlikleri daha da artıyordu.

Köprünün altında kurulan küçük bir vinçle kamerayı güverteye almaya çalışıyorlardı. Attal ve mürettebattan iki kişi de korkunç havaya rağmen, dışarı çıkıp, bu işlemi hızlandırmak için ellerinden gelen gayreti göstermeye çalışıyorlardı.

Tess rüzgârın savurduğu saçlarını topladı. "Geri dönmemiz gerekmiyor mu?" diye Rassoulis'e sordu.

Vance hemen müdahale etti. "Gerek yok. O kadar kötü değil. Kamerayı gönderip bir kez daha bakmak için vaktimiz olduğuna eminim," diyerek gülümsedi ve Rassoulis'e bakarak "Aynı fikirdesiniz, değil mi?" diye sordu. Tess kaptanın başını kaldırıp öfkeli gökyüzünü bir kez daha incelediğini gördü. Güneyde bulutların arasından çakan şimşekler, çok uzaklarda olmasına rağmen başlayan yoğun yağmuru görmelerini sağlıyordu. "Bunu hiç sevmedim. Aslında bir tanesiyle başa çıkabiliriz ama iki... Eğer şimdi bura-

dan ayrılma kararı verirsek aralarından geçip kurtulabiliriz.” Vance’e doğru döndü. “Endişelenmeyin. Bu bölgedeki fırtınalar uzun sürmez. Ayrıca GPS aracımız şu anki konumumuzu metresi metresine bulmamızı sağlayacak hassasiyettedir. Fırtına biter itmez geri geliriz. Muhtemelen bu sabaha kadar fırtına dinmiş olur.”

Vance suratını asarak “Buradan bir şey elde edemedен ayrılmamayı tercih ederim,” diye konuştu. “Örneğin şahin arması gibi. Eminim buradan ayrılmadan önce bu isteğimi yerine getirmeye zamanımız vardır, değil mi?” Rassoulis’in endişeli bakışlarından onun bu fikri pek o kadar da benimsemiş olduğu görülüyordu. “Fırtına sizin düşündüğünüzden uzun sürebilir. Tek endişem bu,” diye ısrar etti Vance. Bu durumda sizin günleriniz de dolu olduğu için yeniden buraya gelmek aylarımızı alabilir. Bu kadar uzun bir süre içinde de kim bilir neler olur.”

Rassoulis yaklaşan fırtınaya büyük bir dikkatle bakıyor, Savarona’nın bu iki fırtına sırasında batığın bulunduğu yerde kalmasının ne gibi sonuçları olabileceğini değerlendirerek karar vermeye çalışıyordu.

“Bakın size şöyle bir teklif yapayım,” diye ısrarını sürdürdü Vance. “Şahini getirip bana verin. Ve benim işim sona ersin. Ondan sonra aşağıda ne varsa sizin olsun.”

Rassoulis kaşlarını büyük bir merakla kaldırarak sordu. “Tüm istediğiniz bu mu? Şahin?” Sustu, Vance’in yüzüne dikkatle baktı. Tess de her ikisini adeta önemli bir poker oyunu izlemiş gibi büyük bir heyecanla dinliyordu. “Neden?”

Vance omuzlarını silkti. Yüz ifadesi oldukça soğukkanlıydı. “Bu kişisel bir şey. Anlaşalım ve bir an evvel bitirelim.” Bakışları şimdi iyice sertleşmişti. “Bakın, vakit kaybediyoruz. Biraz daha hızlı hareket edersek kısa zamanda işimizi bitirebileceğimize eminim. Ve o andan itibaren de aşağıda ne var ne yok, hepsi sizin olacak.”

Kaptan bir süre elindeki seçenekleri düşünür gibi durup bekledi. Ardından başıyla onaylayarak dışarı çıktı ve Attal'la diğer mürettebata emir verdi.

Vance Tess'e döndü. Adamın yüzü içindeki gergin, endişeli, stres dolu enerjiyi yansıtıyordu. "Neredeyse oldu," diye mırıldandı, çatlamış bir ses tonuyla. "Neredeyse başardık sayılır."

"Daha ne kadar var?" diye bağırdı De Angelis kaptana.

Reilly Karadeniz'in kaptan köşkünün daha önce hiç olmadığı kadar gürültülü olduğunu tahmin edebiliyordu. Neredeyse bir saatten fazla bir süredir devriye botunun gövdesini vahşice döven dalgaların üzerinden aşarak büyük bir hızla hedefe doğru ilerliyorlardı. Bir yandan tam yol çalışan motorun sesi, bir yandan büyük bir şiddetle esen rüzgâr nedeniyle seslerini duyurabilmek için bağırarak zorundaydılar.

"Sadece yirmi deniz mili," diye bağırdı Karakaş.

"Peki ya helikopter?"

Kaptan radar operatörüyle konuştu ardından yeniden bağıarak yanıt verdi. "Beş dakika içinde bölgede olacak."

De Angelis büyük bir sabırsızlıkla, nefes nefese bir kez daha seslendi. "Şu lanet şey biraz daha hızlı gidemez mi?"

"Bu denizde hayır," diye kısa bir yanıt verdi Karakaş.

Reilly kaptanın yanına yaklaştı. "Oraya ulaştığımızda deniz nasıl olacak?"

Karakaş başını salladı, yüzünden durumun hiç de iyi olmayacağını düşündüğü anlaşılıyordu. Bu kez yanıtını bağıarak vermemişti ama yine de Reilly duymayı başarmıştı.

"Tanrı bilir."

Tess dalgın bakışlarla Attal'ın büyük bir özenle Dori'nin manipülatör kolunu idare ederek kayışları şahinin kenarlarına geçirmesini izledi. Zor koşullara rağmen mürettebat oldukça hızlı hareket etmiş, kamerayı azgın sulara yeniden göndermeden önce askerî bir disiplinle çalışmışlardı. Attal da elindeki joystick yardımıyla, büyük bir maharet göstermiş, kamerayı net görüntü alabilecekleri istediği açıya çok büyük bir çaba harcamadan yerleştirmeyi başarmıştı. Geriye yapılacak bir tek şey kalıyordu. O da uzaktan kumandayı kullanarak, şahin başını kenarlarına geçirdikleri üç halat yardımıyla, çekmeye başlamak, ondan sonra da durup, onun su yüzeyinde belirmesini sakince beklemektir.

Attal başını sallayarak hazır olduklarını işaret etti. "Onu artık dışarı çekebiliriz ama..." omuzlarını silkti. Başını kaldırarak ön pencereden dışarı, iyiden iyiye şiddetlenen rüzgârın kabarttığı denize baktı.

Rassoulis kaşlarını çatıp, etraflarında oluşan girdaplara baktı. "Biliyorum. Onu yüzeye çıkardıktan sonra gemiye almak o kadar kolay olmayacak," diyerek sert bir yüz ifadesiyle Vance'e döndü. "Bu havada denize Zodyak indiremeyiz. Ben de dalgıç gönderme riskine girmek istemiyorum. Zaten kamerayı ve robot aksamı geri getirmek yeterince güç oluyor ama neticede hem taşınması kolay bir araç, hem de uzun bir halatla bize sıkıca bağlı." Durdu. Ulaştığı sonucu açıklamadan önce bir kez daha kafasında ölçüp, biçiyor gibiydi. "Onu bugün çıkartamayacağız. Dubaları burada bırakalım ve fırtına diner dinmez geri gelelim."

Vance buna hiç inanmıyordu. "Onu şimdi çıkartmamız lazım," diye ısrar etti. "Başka bir şansımız olmayabilir."

"Siz ne dediğinizin farkında mısınız?" diye sertçe sordu Rassoulis. "Bu havada kimse buraya gelip onu sizin elinizden alacak filan değil. Hava açar açmaz da zaten hemen geri geleceğiz."

“Hayır” diye bağırdı Vance kızgın bir ses tonuyla. “Bu işi şimdi bitirmeliyiz!”

Rassoulis birden başını kaldırdı, Vance’in ses tonunun sertliğine çok şaşırılmıştı. “Bakın, bu iş için kimsenin hayatını riske atamam. Geri dönüyoruz, o kadar.” Birkaç saniye kararının değişmeyeceğinin ifadesi olan sert bakışlarla Vance’e baktıktan sonra, Attal’a döndü. “Dori’yi elinden geldiğince çabuk yukarı al,” diye bağırdı. Ama bu emrini daha tamamlayamadan başka bir şey dikkatini çekti. Bu bir helikopterin alışıldık pervane sesiydi. Tess de aynı şeyi duymuştu. Vance’in bakışlarındaki değişiklikten onun da bu sesi işittiği rahatlıkla anlaşıyordu.

Üzerlerine birer tane rüzgâra karşı koruyan yağmurluk alıp güverteye çıktılar. Rüzgâr artık en yüksek konumuna erişmiş, beraberinde getirdiği yağmur da tüm gücüyle yağmaya başlamıştı. Tess ellerini gözlerine siper ederek bulutlu gökyüzüne baktı ve aradığı şeyin yerini kısa sürede tespit etti.

“Orada” diye bağırdı, ileriye işaret ederek.

Deniz seviyesinin biraz üzerindeki helikopter doğrudan üzerlerine geliyordu. Birkaç saniye içinde de yanlarına ulaşmıştı. Helikopterin kuyruğundaki kırmızı, beyaz amblemi şimdi çok net biçimde görebiliyorlardı. İyice yavaşladı, derken Savarona’nın iskele tarafına doğru iyice alçaldı. Rüzgârla savaştan helikopterin pervanesi de çevresindeki dalgaları iyice köpürtüyordu. Tess bunun Türk Sahil Güvenliği’ne ait bir helikopter olduğunu ve pilotun da gözlerini üzerlerinden ayırmadan, elindeki telsize bir şeyler bildirdiğini net biçimde görebiliyordu.

Ardından eliyle işaret ederek, telsizlerini açmalarını istedi.

Karadeniz gemisinde Reilly, De Angelis’in yüzünün mutlulukla parıldadığını görebiliyordu. Helikopterden gelen rapor onun bir sualtı araştırma gemisi olduğunu doğrulamıştı. Ha-

va şartlarının giderek ağırlaşmasına rağmen, yine de avantajlı bir konuma geçmiş sayılırlardı. Pilot güvertedeki vincin çalıştığını görebiliyor, bu da sualtında bir faaliyetin gerçekleşmekte olduğunu kanıtlıyordu. Aynı zamanda güvertedeki iki kişiyi tarif edince monsenyörün artık en ufak bir kuşkusu dahi kalmamıştı.

“Onlarla telsiz bağlantısı kurması talimatını verdim,” dedi Karakaş De Angelis’e. “Onlara ne söylememi istersiniz?”

De Angelis bir an bile duraksamadı. “Onlara İncil’dekilere benzer bir fırtınayla karşı karşıya olduklarını söyle,” diye yanıt verdi, büyük bir soğukkanlılıkla. “Eğer yaşamak istiyorlarsa bir an evvel bölgeyi terk etmeleri gerektiğini de ekle.”

Reilly, De Angelis’in yüzüne baktı ve monsenyörün yanında hissettiği gizli tehdidin yüzüne de yansıdığını gördü. Bu adam onları her ne pahasına olursa olsun durdurmakla görevliydi. Konu kilisenin büyük sırnı saklamak olunca, insan yaşamına hiç önem vermediğini çok daha önce göstermişti. Türkiye’de yaşananlar üzerine *herkes gözden çıkartılabilir* diye bir açıklama yapmıştı.

Reilly müdahale etmek zorundaydı. “Önceliğimiz onların güvenliği olmalı,” diye karşı çıktı. “Orada tüm bir dalış ekibi var.”

“Zaten ben de tam olarak bunu söyledim,” diye büyük bir soğukkanlılıkla yanıt verdi De Angelis.

“Çok fazla seçenekleri yok,” diye açıkladı Karakaş. Bölgede sayıları giderek azalan gemileri gösteren radar ekranına bir süre baktı. “Güney ve kuzey yönünden gelen iki fırtına arasında kaldılar. Ya doğuya, ki orada onları almak için iki devriyemiz bekliyor, ya da batıya, yani bize doğru gelecekler. Her iki durumda da onları yakalarız. Bizden daha hızlı olduklarını düşünüp, bizi geçmeye çalışacaklarını da hiç sanmıyorum.” Adamın gülüşünde neredeyse mizahi bir yön bile vardı. Reilly’e öyle geliyordu ki Karakaş böyle bir kovalamaca olma-

sını istiyordu ve buna bir de De Angelis'in yetenekleri eklenirse durum hiç de hayra alamet değildi.

Ön güverteye monte edilmiş 23 milimetrelik otomatik silaha baktı ve iyice tedirgin oldu. Tess'i ve yanındakileri uyarmalıydı.

"Bırakın onlarla ben konuşayım," dedi aniden.

De Angelis ona doğru döndü, bu öneriden hiç de memnun olmamıştı.

"Benden yardım etmemi istediniz." diye ısrar eti. "Bizim burada olduğumuzu bilmiyorlar. Ayrıca birazdan onları vuracak fırtınanın şiddetinden de bihaber olma olasılıkları var. Onlarla konuşmama ve sahile dek bizi takip etmeleri için onları ikna etmeme izin ver."

Karakaş onların bu tartışmalarını ilgisiz gözlerle takip ediyordu. Onun için hangi yol tercih edilirse edilsin fark etmeyecekti. De Angelis'e bakıyor, bundan sonraki adımın ne olacağının kendisine bildirilmesi için bekliyordu.

Monsenyör bir süre sert, karşısındakinin niyetini tartan bakışlarla Reilly'i izledi, ardından başını sallayarak onayladığını belirtti. Ardından da "Ona bir telsiz verin," diye emretti.

Reilly'nin sesini geminin telsizinde duyduğu anda Tess'in kalbi neredeyse duracaktı. Telsizi Rassoulis'in elinden adeta kaparak aldı.

"Sean, ben Tess" dedi. Nabız atışları iyice hızlanmış, zorlukla nefes alıyordu.

Bu sırada helikopter havalanmış, iyice hızlanan yağmurda uzaklaşarak, karanlığa doğru uzaklaşmıştı.

"Çok uzakta değiliz," diyen Reilly'nin sesi cızırtılı telsizde bir kez daha duyuldu. "Bir devriye botundayım. Şu an sizin yaklaşık on beş deniz mili kadar batınızdayız. Doğu yönünde

de iki botumuz daha var. Beni dinle Tess. Orada her ne yapıyorsanız bir an evvel bırakıp buradan uzaklaşmanız gerekiyor. Yaklaşan iki fırtına tam sizin bulunduğunuz bölgede çarpışacak. Derhal..." Sustu. Birazdan vereceği bilgiyi bir kez daha teyit ettiriyor gibiydi. "Derhal iki yedi sıfır rotasına yönelmeniz gerekiyor. Tekrar ediyorum iki, yedi, sıfır. Orada sizi karşılayacağız ve Marmaris'e kadar size eşlik edeceğiz."

Tess Rassoulis'in neler olduğunu anlayamamanın getirdiği tedirginlikle, gözlerini oldukça öfkeli olduğu çok net içimde belli olan Vance'e diktiğini görmüştü. Tess Reilly'e yanıt verme fırsatı bulamadan kaptan telsizi elinden aldı. "Ben George Rassoulis. Savarona'nın kaptanı. Siz kimsiniz?"

Karşı taraftan bir süre yanıt gelmedi. Ardından yeniden Reilly'nin sesi duyuldu. "Ben Sean Reilly. FBI'danım."

Tess bir anda Rassoulis'in büyük bir şaşkınlık ve endişeyle profesöre doğru döndüğünü gördü. Vance hiç kıpırdamadan bir süre öylece durdu, ardından birkaç adım atarak köprü'nün arkasına doğru yürüdü. Arkası dönük dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Kaptan gözlerini Vance'in üzerinden bir an için bile ayırmadan "Akdeniz'in ortasında bir fırtınaya yakalanmak üzere olan bir yunan sualtı araştırma gemisiyle FBI'ın ne işi olabilir?" diye sordu.

Vance sırtını dönmeden kaptanı yanıtladı. "Benim için geldiler." Bu sözleri şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla, hatta vurdumduymazlıkla söylemişti. Sonra döndü. O anda Tess Vance'in elinde bir tabanca olduğunu gördü. Tabancayı Rassoulis'e çevirerek "Sanırım FBI'daki dostlarımızı yeterince dinledik," dedi ardından da telsize iki el ateş etti. Tess telsizin parçaları etrafa saçılırken korkuyla bir çığlık attı. Bir anda telsizden gelen ses kesilmişti.

"Şimdi" diye konuşmasını sürdürdü fısıltıya benzer, aynı zamanda da içindeki öfkeyi büyük bir yoğunlukla yansıtan ses tonuyla. "Yarım kalan şu işimize dönebilir miyiz?"

76. Bölüm

Tess kaskatı kesilmişti. Sanki bacakları kaptan köşküne çivilenmiş gibiydi, kılını bile kıpırdatamadan köşesinde durmuş, Vance'i izliyordu. Vance Rassoulis'e doğru birkaç adım attı, ona şahin başını denizden çıkarmaları işlemine devam etmeleri talimatını verdi.

"Bu çok anlamsız," diye karşı çıktı, kaptan. "Size onu gemiye alamayacağımızı söyledim. Bu hava koşullarında imkansız."

"Şu lanet olası düğmeye bas," diye ısrar etti Vance. "Yoksa senin yerine ben yapacağım." Kontrol odasında elleri joystickte donup kalmış, ne yapacağını bilemeden öylece bakan Attal'a bakarak.

Sonunda Rassoulis pes ederek, hafifçe başını salladı. Bunun üzerine Attal birkaç tuşa bastı. Monitörde robot hafifçe yukarı çekilirken Dori'nin kamerasından gelen görüntüler de giderek küçülüyordu. Ardından turuncu renkli şamandıraların hafifçe şişmeye başladığını gördüler. Birkaç saniye içinde de şahin başını yerinden çıkartmak için kullanılacak şamandıralar tamamen şişmişti. İlk anda şahin bir türlü hareket etmiyordu, şamandıraların tüm çekim gücüne direniyordu. Ama daha sonra birdenbire kökünden sökülen bir ağaç gibi, etrafında büyük bir kum bulutu oluşturarak, üzerinde yüzyıllar bo-

yunca birikmiş tortul tabakayı da etrafa saçıp yerinden kurtularak yükselmeye başladı. Attal'ın komutasındaki kamera da onunla aynı paralelde kalarak yükseliyor, böylece de ekrandaki şahin başının görüntüsünü sürekli izleyebiliyorlardı.

Tess açılan yan kapıdan kaptan köşküne mürettebattan birinin girdiğini gördü. Vance'in de dikkati dağılmış, gözlerini ekrandan uzaklaştırarak kapıya doğru bakmıştı. İşte o anda Rassoulis Vance'e doğru atıldı, elindeki silahı alabilmek için onunla boğuşmaya başladı. Tess geri çekilmiş, çığlık atıyordu. "Hayır." Attal ve bir diğer teknisyen yerlerinden fırlayarak kaptana yardıma koştu ama tam o sırada kulakları sağır edici bir patlamanın ardından tabanca yere düştü.

Bir süre Vance ve Rassoulis hareket etmeden birbirlerine sarılmış vaziyette kalakaldılar. Ardından Vance ellerini gevşetip, biraz geri çekilince kaptan boylu boyunca yere serildi. Ağzının kenarından kan süzülüyor, anlamsızca bakıyordu.

Dehşete kapılan Tess yerde hareketsiz yatan kaptana bakakalmıştı. Sonra Vance'e baktı. "Ne yaptın?" diye bağırarak kaptanın yanına diz çöktü, ne yapması gerektiğini bilemeden önce adamın soluklarını dinlemeye, nabzını bulmaya çalıştı.

Ama hiçbir şey bulamadı.

"Ölmüş" diye bağırdı. "Onu öldürdün."

Attal ve odadaki diğer mürettebat donup kalmıştı. Ardından dümenci yerdeki tabancayı gördü ve büyük bir hızla onu kapmak için atıldı. Ancak şaşırtıcı bir hızla, Vance ondan daha çabuk davranarak tabancayı aldığı gibi dümencinin suratının ortasına silahın kabzasını olanca gücüyle vurdu. Adam acıyla inleyerek yere yuvarlandı. Kısa bir süre Vance sert, vahşi bakışlarla etrafına baktı.

"Çabuk bana şahini getirin. Sonra hep beraber eve döne-
lim," diye emretti. "Şimdi."

Kaptan yardımcısı ve Attal kısa bir süre duraksadılar, ardından yeniden kontrol panelinin başına geçtiler. Müretteba-

ta çeşitli emirler verdiler ama Tess söylenilenleri anlayamıyordu. Zaten gözlerini artık tamamen bambaşka bir alemdeymiş gibi bakan Vance'in üzerinden alamıyordu. Bu bakışlar ne yıllar önce tanıştığı, seçkin bir profesöre ne de bu baştan çıkartıcı yolculuğa birlikte çıktığı acıyla kavrulan yüreğini rahatlatılabilmek için uğraşan adama ait olamazdı. Ama bu soğuk, vahşi, acımasız bakışları yine de tanımişti. Çünkü bakışlarla ilk kez o gün, müzede karşılaşmıştı. O zaman da bu bakışları gördüğünde bir hayli korkmuştu ama şimdi yerde yatan cesedin başında dikilen Vance'e dehşetle bakıyordu.

Yerde yatan Rassoulis'in cesedine bakınca aniden kendisinin de burada ölebileceğini fark etti. O kısacık anda aklına kıızı geldi. Kızını bir daha göremeyebileceği endişesi tüm benliğini kapladı.

Reilly, Rassoulis'in telsizdeki sesi birdenbire kesilince irkilerek geri sıçramıştı. Şimdi telsizden anlamsız bir cızırtıdan başka bir şey gelmiyordu. Tüm bedeninin büyük bir endişeyle titrediğini fark etti. Çünkü her ne kadar emin olamasa da telsiz susmadan önce bir el silah sesi duymuş gibi gelmişti.

"Kaptan? Tess? Kimse yok mu?"

Ancak yanıt yoktu.

Başını sallayarak kaptana Türkçe bir şeyler anlatan ve kontrol panelindeki telsizin ayarlarıyla oynayan yanındaki telsizciye baktı.

"Sinyal alamıyoruz," diye durumu açıkladı Karakaş. "Bizimle bu kadar konuşmak istedikleri anlaşıyor."

Reilly büyük bir öfkeyle başını kaldırıp ön camı temizlemek için son hızla çalışan sileceklere baktı. Bu kadar hızlı çalışmalarına rağmen hâlâ önlerini doğru dürüst göremiyorlardı. Karadeniz artık adamakıllı azmış dalgalarla boğuşa boğu-

şa, güçlkle ilerlemeye devam ediyordu. Köprüdeki tüm konuşmalar Türkçeydi ama Reilly adamların yüzüne baktığında devriye gemisinin mürettebatının tüm dikkatinin önlerinde hâlâ hareket etmeden duran gemiyi yakalamaktan ziyade giderek kötüleşen hava durumu olduğunu anlayabiliyordu. Her ne kadar artık hedef gemi teorik olarak rahatlıkla görülebilecek mesafede olsa da bu şiddetli fırtınada ancak her iki gemi de aynı anda dalgayla yükseldiklerinde birbirlerini hayal meyal seçebiliyorlardı. Reilly gözlerini kısarak baktığında uzakta belli belirsiz bir şeyler görebiliyordu, hepsi bu. Tess'in de orada, o eski geminin içinde olduğunu düşününce boğazına bir şeyler düğümlendiğini hissetti.

Reilly Karakaş'la birinci subayın bir şeyler konuştuğunu gördü. Ardından kaptan De Angelis'e döndü. İçinde bulundukları durumun yarattığı endişe adamın yüzünden çok net biçimde okunuyordu. "Giderek şiddetleniyor. Rüzgârın hızı neredeyse elli deniz miline çıktı. Bu şartlarda onları bizi takip etmeleri için daha fazla zorlayamayız."

De Angelis bu sözlere hiç aldırmamıştı. "Onlar orada oldukları sürece biz de devam edeceğiz."

Kaptan derin bir soluk aldı. Ardından De Angelis'in kafasından geçenlere bir anlam verebilmesine yardımcı olabileceği umuduyla Reilly'e baktı ama bu bir işe yaramamıştı. "Burada daha fazla kalabileceğimizi sanmıyorum," dedi ardından kesin bir ifadeyle. "Artık hiç güvenli değil."

De Angelis ona doğru döndü. "Sorun nedir?" diye sordu büyük bir öfkeyle. "Birkaç dalgayla başa çıkamıyor musunuz?" Öfkeyle Savarona'yı işaret ederek "Onların dönüp, kaçmaya hiç niyetleri yok gibi gözüküyor. Fırtınadan da korkmuyorlar," dedi, dudağını dalga geçer bir şekilde bükerek "Ya siz?" diye sordu.

Reilly Karakaş'a bakıyordu. Adamın bu sataşma karşısında nabızlarının hızlandığını, bir hayli de sinirlendiğini rahatlıkla görebiliyordu. Kaptan monsenyöre bir süre sert sert

baktı, ardından oldukça endişeli gözüken birinci subayına bazı emirler verdi. De Angelis başını sallayarak kenarda duran Plunkett'e kısa bir an baktı ardından yeniden ön pencereden ileriye seyretmeye koyuldu. Reilly monsenyörü profilden görüyor olmasına rağmen, dudaklarında memnun bir gülümseme belirdiğini seçebiliyordu.

Tess ön cama her yönden birbiri ardına düşen tüfek saçması büyüklüğündeki yağmur damlalarına bakıyordu. Rüzgârın kabarttığı dalgalar şimdi Savarona'nın güvertesini suyla kaphıyordu.

O sırada gördüler.

Üç turuncu şamandıra, geminin sancak tarafından, sanki suyu yaran bir balina misali fırlamışlardı.

Tess gözlerini kısarak, yoğun yağmur altında elinden geldiğince olup biteni görebilmek için çaba harcıyordu. Sonunda şamandıraların yanında yuvarlak, ahşap bir nesne belirdi. Yüzyılların meydana getirdiği aşınmaya rağmen kuş şeklinde oyulduğu çok net olarak anlaşılabilen gemi arması, bir zamanlar sahip olduğu o büyük görkemi hâlâ tamamen kaybetmemişti.

Vance'e baktığında onun yüzünün büyük bir sevinçle aydınlandığını gördü. Kısa bir an kendisi de tüm benliğini kaplayan derin bir dehşet duygusuna rağmen, ani bir heyecanla titrediğini fark etmişti.

Ardından kargaşa yeniden başladı.

"Dalgıçları gönderin," diye bağırdı Vance dümencinin kanlı çenesinden gözünü ayıramayan birinci kaptana doğru bağırarak. Adamın duraksadığını görünce silahını korku içindeki adamın yüzünün tam ortasına doğru çevirdi. "Çabuk ol" dedi. "Onu almadan buradan gitmeyeceğiz."

Tam o sırada büyük bir dalga kıç tarafından gemiye çarptı. Savarona dalganın şiddetiyle bir o yana bir bu yana şiddet-

le yalpalanırken dümenci ayağa kalkmayı başarak, artık iyice panikleyen tayfalardan birinin tutmaya çalıştığı dümeni tutarak, kontrolü yeniden sağlamaya çalıştı. Dümeni çevirerek geminin aşırı yana yatmasını engellemeye çalışırken, diğer yandan da şamandıralara yakın pozisyonlarını korumaya çabalıyordu. Dalgalarla başarıyla mücadele etmeyi başaran dümenci sonunda geminin tehlikeli biçimde yalpalamasını engellemeyi başarmıştı. Bu sırada iki dalgıç da, büyük bir isteksizlikle güverteye çıkıp, dalış takımlarını giyip, kurtarma kablolarını almışlardı.

Tess son hazırlıklarını yapan dalgıçları izlerken, aslında amaçlarına ulaşmak üzere oldukları bu dakikalarda, acıyla, içinin büyük bir endişe ve korkuyla dolu olduğunu görüyordu. Derken birinci kaptan düğmeye bastı ve güvertenin arkasındaki vinç hafifçe hareket ederek, denize doğru yöneldi. Şahin başı suların üzerinde, şamandıralara bağlı olarak, dalgalarla boğuşuyordu. Sonunda dalgıçların geçirdiği halatlar sayesinde ağır ağır yükselerek gemiye, az sonra yerleştirileceği güverteye doğru yolculuğuna başladı.

Vance vincin suya inişini izlerken, başka bir şey görerek birden kaşlarını çattı. Batı yönünden yaklaşan aynı şeyi gören Attal da Tess'in kolunu tutarak başıyla işaret etti. Tess hafifçe öne eğilip uzakta, hayal meyal görülen gemiye baktı. Şimdi Karadeniz gemisi dalgaları yara yara, dosdoğru üstlerine geliyordu.

Vance büyük bir öfkeyle dümenciye bağırdı. "Bizi buradan çıkar." Bu emri verirken elindeki tabancayı da büyük bir öfkeyle sallıyordu.

Dümencinin şakaklarından akan terler, çenesindeki kanlara karışmıştı. Büyük bir gayretle, dalgalarla mücadele etmeye çalışıyordu. "Önce dalgıçları almamız lazım," diye karşı çıktı.

"Onları bırakıyoruz," diye bağırdı Vance. "Devriye gemisi onları alır. Hem bu onları biraz olsun yavaşlatmış da olur."

Dümenci öfkeyle, rüzgârın hızını ölçen radara doğru baktı. Ardından üzerlerine doğru gelen Karadeniz gemisini işaret ederek “Fırtınadan sadece o yöne doğru gidersek uzaklaşabiliriz,” dedi.

“Hayır. O yöne gidemeyiz” diye bağırdı Vance.

Tess her geçen saniye daha da yaklaşan Karadeniz’e baktı, ardından Vance’e döndü. “Lütfen Bill. Artık bitti. Etrafımızı sardılar, eğer buradan bir an evvel uzaklaşmazsak fırtına hepimizin sonu olacak.”

Vance hiçbir şey söylemeden ona doğru baktı, ardından ön pencereden yağın yağmura öfkeyle baktı. Radarı kontrol etti. Buz gibi gözlerle “Güneye” diye bağırdı dümenciye bakarak. “Bizi güneye götür.”

Dümenci bu emri işitince adeta gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. Adam adeta suratının ortasına bir yumruk yemiş gibiydi. “Güney mi? Yani tam fırtınanın göbeğine doğru,” diye karşı çıktı. “Bu delilik.”

Vance karşı çıkan adamın yüzüne doğru tabancasını kaldırdı, hiçbir uyarıda bulunmadan tetiği çekti. Ama kurşun tam tabancanın namlusundan fırlarken, elini hafifçe oynattı. Kurşun dümencinin neredeyse burnunun ucundan geçip, arkasındaki tahta panoya saplandı. Vance derhal, diğerlerine de aynı tehditkar ifadeyle bakıp, silahını salladı. Ardından tabancasını yeniden az önceki patlamanın şokunu yaşayan adama doğru çevirdi. “Ya şansını bu dalgalarla ya da kurşunlarla denersin. Seçim senin,” dedi.

Dümenci kısa bir süre Vance’e baktı, önündeki kumanda masasına döndü, motor keleşini ileri doğru itti. Gemi ileri doğru atılırken arkalarındaki dalgıçları suyun ortasında, fırtınanın öfkeli gazabına terk etmişlerdi.

Tam o sırada Vance gözlerini dümenciden ayırıp etrafına baktı ve Tess’in artık orada olmadığını fark etti.

77. Bölüm

Karadeniz'in köprüsünde De Angelis denizci dürbünüyle gördüklerine inanamadan, olup biteni öfkeyle izliyordu.

"Aldılar," dedi neredeyse öfkeden dişlerini gıcırdatarak. "Buna inanamıyorum. Suyun üzerine çıkarmayı başardılar."

Reilly de aynı anda tüm bedeninin büyük bir endişeyle ürperdiğini hissetmişti. *Yani tüm bunlar doğruymuş.* Yüzlerce yıl sonra bir tek adamın inatçı azmi sayesinde büyük bir boşluk meydana gelecekti.

Tess. Sen ne yaptın?

Ve bu noktada içini korkuyla dolduran bir gerçeği de biliyordu. Artık De Angelis'i hiçbir güç durduramazdı.

Yanlarındaki birinci subay giderek uzaklaşan gemiye endişeyle bakıyordu ama onun endişesi farklı yöndeydi. "Güneye gidiyorlar. Dalgıcıları terk ettiler."

Bunu duyar duymaz Karakaş emirler yağdırmaya başladı. Önce çalan sireni duydular, ardından da devriye gemisinin hoparlörlerinden yükselen talimatları işittiler. Dalgıcılar büyük bir hızla güvertede son hazırlıklarını yapmaya koyulmuşlardı. Bu sırada da tayfalar geminin kurtarma botunu indirme hazırlıkları yapıyorlardı.

De Angelis bu koşuşturmacayı bir süre boş gözlerle izledi. “Şu lanet olası dalgıçları boş verin,” diye bağırdı sonra. Çılgınca ilerideki Savarona’yı işaret ediyordu. “Giderek uzaklaşıyorlar. Onları durdurmamız lazım.”

“Onları burada bırakamayız,” diye bağırdı Karakaş. Gözlelerinden De Angelis’e yönelttiği büyük öfke net biçimde okunuyordu. “Ayrıca bu gemi o yöne doğru gidemez. Dalgalar çok büyük. Dalgıçları alır almaz buradan uzaklaşmamız lazım.”

“Hayır” diye sert bir ses tonuyla kaptanın sözünü kesti monsenyör. “Buradan tek parça halinde sıvışabilmeleri için milyonda bir ihtimal olsa bile, o ihtimali de ortadan kaldırmak zorundayız. “Gözlerini kısarak ön pencereden giderek uzaklaşan gemiye baktı. Sonra kısa fakat sağlam yapılı kaptana dönerek, tehditkar bakışlarla “Onları batırın” dedi.

Reilly artık daha fazla bekleyemezdi. De Angelis’i kolundan yakaladı, sertçe çekerek kendisine doğru çevirdi. Ardından bağıarak “Bunu Yapamazsın. Buna yetkin...”

Birden susmak zorunda kalmıştı.

Monsenyör büyük bir otomatik silahın namlusunu tam yüzüne doğru çevirmişti. “Sen bu işe karışma,” diye bağıarak başıyla Reilly’den kaptan köşkünün arka kısmına doğru geçmesini istedi.

Reilly birkaç milim önünde, doğrudan yüzüne doğrultulmuş soğuk çeliğe, ardından da De Angelis’in gözlerine baktı. Öfkeyle, alev gibi parlıyorlardı.

“Sana ihtiyacım kalmadı artık,” diye öfkeyle konuşmaya devam etti monsenyör. “Beni anlıyor musun?”

De Angelis’in bakışlarından, sözlerinden monsenyörün gerektiği an tetiği çekmekte kesinlikle tereddüt etmeyeceğini anlamıştı. Ona doğru atılmaya kalkarsa da daha ona dokunabilme fırsatı bulamadan ölmüş olabileceğinin de farkındaydı.

Başını sallayarak De Angelis’in işaret ettiği yere doğru yürüdü. “Tamam” dedi. “Sakin ol.”

De Angelis gözlerini Reilly'nin üzerinden ayırmadan "Topu kullanın" diye kaptana emretti. "Menzilden çıkmadan önce."

Reilly Karakaş'ın gemisinde bu yaşananlardan fazlasıyla rahatsız olduğunu görebiliyordu. "Bakın, şu anda uluslararası sulardayız" diye karşı çıktı. "Ve eğer bu sizin için yeterli bir sebep değilse, bahsettiğimiz geminin bir yunan gemisi olduğunu da eklemek isterim. Zaten onlarla aramızda yeterince..."

"Umurumda değil" diye öfkeyle bağırды De Angelis Karakaş'a doğru dönmüş, silahını şimdi onun yüzüne doğru sallıyordu. "Bu gemi NATO'nun emrindedir. Ben de buradaki en yüksek rütbeli subay olarak size doğrudan emrediyorum Kaptan..."

Bu kez söz kesen Karakaş olmuştu. "Hayır" dedi kısaca De Angelis'e dik dik bakarak. Karakaş'ın monsenyörün tehditlerinden hiç çekinmediği anlaşılıyordu. Monsenyör Plunkett'e dönerek onlarla sen ilgilen talimatını verinceye kadar da kıpırdamadan durdu. Ardından kapıya doğru ilerledi. Bir yandan da "Cehennem kadar yolunuz var" diye bağırды. "Kendim halledeceğim."

Monsenyör kapıyı açarken Plunkett de belindeki silahı çekip yerini aldı. Açılan kapıdan içeri bir anda şiddetli bir rüzgâr dolmuştu. De Angelis kendini toplayarak ileri atıldı ve güverteye doğru yürümeye başladı.

Reilly Karakaş'a endişeli gözlerle bakarken şiddetli bir dalga geminin sancak tarafına çarptı ve dengesi bozulan kaptan köşkündekiler, bir yerlere tutunabilmeye çalışıyorlardı. Reilly fırsatı kaçırmadı, CIA ajanlarına yakışır bir hamleyle sıçradığı gibi Plunkett'in yanına ulaştı. Karşı koymaya çalışan adamın silah tutan kolunu yakaladı, silah yere düşünceye kadar da kolunu kıvırmaya devam etti. Plunkett büyük bir öfkeyle karşı koymaya çalışıyordu, ama Reilly onun kıpırdamasına müsaade etmeden, belinden çıkardığı kendi silahının kabzasıyla adamın alnının ortasına hızla vurdu. O anda da Plunkett bilinçsiz bir halde yere yuvarlandı.

Reilly elindeki silahıyla kaptanın yanına gitti, dolaptan bir can yeleği alarak, büyük bir aceleyle giydi. Ardından da De Angelis'in peşinden gitmek amacıyla dışarı fırladı.

Rüzgâr onu tıpkı havada savrulan oyuncak bir bebek gibi gerisin geriye fırlatmıştı. Reilly bir kez daha kendini toplayıp parmaklıklara tutunarak ayağa kalktı. Ardından tutuna tutuna, ileride yoğun yağmur nedeniyle siluet halinde gözüken De Angelis'e doğru ilerlemeye koyuldu. Monsenyörün güvertenin otomatik topun yerleştirildiği bölümüne yürümeye çalıştığını görüyordu.

Dikkatle ilerlemeye çalışırken hafifçe eğilerek Savarona'ya baktı. Aslında aralarında sadece birkaç kilometre vardı ama iki gemiyi birbirinden ayıran asıl engel bu mesafeden ziyade devasa dalgalardı.

Reilly birdenbire donup kaldı. Sualtı araştırma gemisinin dümen odasının altındaki güvertede birinin hareket ettiğini görmüştü. Halatların arasında, parmaklıklara tutunarak, güverteye dolan sularla da mücadele ederek ilerlemeye çalışıyordu.

Bir anda nefessiz kaldığını hissetti.

Onun Tess olduğuna emindi.

Tess güverte merdivenlerinden inerken aslında düşünceleri çok net değildi. Kendi kalp atışlarının sesini duyuyordu. Çılgınlar gibi, duvarları inceleyerek baltayı nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu.

Sonunda aradığını buldu. Tam mutfağın yanındaki tahta panoya yerleştirilmişti. Birkaç saniye içinde bir tane de can yeleği bulup giydi. Az sonra yapmayı planladığı iş için cesaretini toplamak amacıyla derin bir nefes aldı. Su geçirmez kapıyı açıp, ambar ağzına çıktı, hızlı hareketlerle dışarıdaki fırtınanın içine daldı.

Tess Vance'in kaptan köşkünü terk etme riskini alamayacağına biliyordu. Bir eliyle baltayı sıkıca tutarken, diğer eliyle de dengesini sağlayabilmek için tutuna tutuna ilerliyordu. Ana güverteye doğru büyük bir dikkatle giderken bir yandan da yolu üzerinde rastladığı can yeleklerini asılı oldukları yerden çıkartarak suya atıyor, böylece zor durumdaki dalgıçlara bir nebze olsun yardımcı olabilmeyi umuyordu.

Devasa bir dalganın üzerine doğru geldiğini görünce sıkıca parmaklıklara tutundu, adeta sudan bir duvara benzeyen dalga büyük bir hızla Tess'e çarptı ve güvertede yolculuğunu sona erdirdi. Savarona başka bir dalganın etkisiyle yükseldiğinde yeniden eski konumuna erişinceye kadar güvertenin ayağının altından kaydığını hissediyordu. Kendini topladı. Saçları tüm yüzünü kaplamış, karmakarışık bir haldeydi. Eliyle onları düzeltmeye çalışırken güvertenin birkaç metre yukarısında sallanan şahin başını gördü. Vincin kenarına doğru tırmanarak, makaradan sarkan halatı yakaladı.

Halatı tuttuğu anda, dönüp bir an için kaptan köşküne doğru baktı. Çılgınca yağan yağmurun maskelediği camın ardından, yine de Vance'in panik içindeki yüzünü görebilmeyi başarmıştı. Bir kez daha derin bir nefes aldı, elindeki baltayı kaldırdı ve bütün gücüyle savurdu. Balta büyük bir hızla gergin halata inerken Tess az daha dengesini kaybedecekti. O sırada Vance'in kaptan köşkünden fırladığı gibi, rüzgârla boğuşarak kendisine doğru ilerlediğini gördü. Ellerini çılgınlar gibi sallayarak, sürekli aynı şekilde bağırıyor gibiydi. Çığlıkları arasında "Hayır!" kelimesi belli belirsiz seçilse de başka bir söylediğini anlamak fırtınanın sesi nedeniyle kesinlikle imkansızdı. Büyük bir azimle baltayı bir kez daha savurdu. Halatın birkaç teli koptu. Fırtına şiddetini giderek arttırırken, üçüncü kez baltasını indirdiğinde birkaç telin daha koptuğunu gördü.

Onu Vance'in almasına izin vermeyecekti. Bu şekilde değil. Böylesine bir bedel karşılığında olmamalıydı. Onu kayı-

sız şartsız izlemekle büyük bir aptallık yapmıştı. Şimdi hatasını düzeltme vaktiydi.

Savarona rüzgârda savrulurken halatın son birkaç teli de koptu ve şahin büyük bir hızla denize düştü.

Tess güvertenin diğer tarafına doğru koşarak, Vance'den mümkün olduğu kadar uzaklaşmaya çalıştı. Bu anda dönüp baktığında köpükler içindeki sulardan yeniden yükselen şamandıraları gördü. Bir an için şamandıraların şahini hâlâ tutabileceklerini düşününce, kalbi duracak gibi oldu ama şahinin koyu kahverengi başının giderek gözden kaybolduğunu görünce rahat bir soluk aldı.

Ama bu rahatlık birbiri ardına gelen patlamalarla kısa sürede sona erdi. Kendisi korumak için eğilirken büyük bir şaşkınlıkla da kendilerini takip etmekte olan devriye gemisinin üzerlerine ateş açtığını görmüştü.

Şiddetli rüzgâr ve yağmurun üzerine adeta kamçı darbeleri gibi vurduğu Reilly De Angelis'in peşinden dışarı fırlamıştı.

Karadeniz konumunu muhafaza etmeye çalışırken, kurtarma dalgıçları da denizin ortasında bir anda kala kalan dalgıçlardan birini şişme bota doğru çekmeye çalışıyorlardı. Diğer dalgıç da denizdeki can yeleklerinden birini yakalamış, kendisine ulaşması bir hayli zaman alacak gibi görünürken botu bekliyordu.

Monsenyör sonunda ön güverteye ulaşmayı başardı. Birkaç saniye içinde silahın arka kısmındaki bir yarım daireyi andıran kontrol mekanizmasının başına giderek, gerekli konumu almıştı bile. Bu korkutucu silahın emniyetiri açtı. Hareketlerinden bu silaha hiç de yabancı olmadığı anlaşılıyordu. Çabucak gemiden uzaklaşan sualtı gemisine nişan alarak, 23 milimetrelik kurşunları bota yağdırmaya başladı.

“Hayır!” diye bağırdı Reilly makineliye doğru büyük bir hızla koşarken. Şiddetli rüzgârın sesine rağmen makineliden çıkan ses sağır ediciydi.

De Angelis’in üzerine atlayarak makineli tüfeğin hedefini şaşırttı ve silahtan çıkan kurşunların denize düşerek gözden kaybolmalarını sağladı. Monsenyör omuzlarından birini top kundağından yana kaydırarak Reilly’nin elini yakaladı ve parmaklarını ters yöne büyük bir şiddetle bükmeye başladı. Ardından da tüm gücüyle yüzüne attığı yumrukla onu artık sularla kaplı eğimli güverteye fırlattı.

Ayağa kalkmayı başaramamış, hızla diğer yöne doğru kaçıyor, bu arada da De Angelis’ten sakınmaya çalışıyordu. Kaymasını durdurabilmek için elini uzatıp, çılgınlar gibi tutabilecek bir şey aradı. Sonunda bir halatı yakalamayı başardı ve tüm gücüyle sıkıca tutundu. Kendisini çekerek ayağa kalkmayı başarmıştı ama tam o sırada devriye gemisi devasa bir dalgayla adeta havalanınca, o da havada asılı kalmış gibi oldu. Dalganın ardından gemi yeniden eski konumuna dönerken, De Angelis de yeniden silahın başın geçmiş yarım kalan işine devam etmeye çalışıyordu. Şimdi sualtı araştırma gemisi tam karşısındaydı. Monsenyör yeni bir yaylım ateşine daha başladı. Dehşet içinde ve de umutsuzca, Reilly düzinelerce kurşunun bir anda makinelinin namlusundan fırlayarak, artık iyice kararan havada, adeta karanlığı yararak, sualtı araştırma gemisine yağmur gibi yağmasını izliyordu. Kurşunların alevleri ve dumanları havada yayılırken, çoğu da Savorona’nın korumasız gövdesine saplanıyordu.

Çelik kutuların arasında sıkışıp kalan Tess’in kalbi üzerlerine acımasızca gelen bu kurşun yağmuru altında adeta yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Üzerlerine daki-

kada 1000 kurşun yağıyor, hatta aralıklı olarak da küçük patlamalar meydana geliyordu.

Güverteyi delip geçen kurşunların geminin içinde birbiri ardına patlaması Tess'in çılglık atmasına neden oldu. Neredeyse aynı anda kış taraftan simsiyah bir duman bulutu yükseldi. Güverte altından da aynı şekilde dumanlar yükseliyordu. Gemi sanki biri aniden frene asılmış gibi sallandı. Tess motorun isabet aldığını anlayabiliyordu. Gemi bir anda havaya uçmadığından yakıt tankının ayrı bir yerde olduğunu tahmin etti, daha doğrusu umdu. Her geçen saniye böyle bir şeyin olabileceği korkusuyla bekledi ama herhangi bir şey olmadı.

Ama olanlar en az onun kadar kötüydü.

Motorunu kaybeden hasarlı gemi azgın denizin ortasında öylece kalakalmıştı. Dalgalar şimdi her yönden geliyor, gemiyi adeta yumrukluyorlar, geminin lunaparklardaki çarpışan arabalar gibi, kendi etrafında hızla dönmesine neden oluyorlardı.

Tess Savorona'nın arkasından gelen büyük bir dalgayı fark etti, ama ondan kaçamadı ve kaptan köşküne doğru yuvarlandı. Zorlukla parmaklıklardan birini yakalamayı başarmış, sıkıca tutunmuştu. Aksi takdirde diğer yandan dalgayla birlikte denize uçması işten bile değildi. Bu sırada artık tüm güverteyi kaplayan sular kaptan köşkünün de pencerelerinin kırılmasına neden olmuştu.

Yüzündeki saçları yeniden topladı ve ardından dümen odasına baktı. Ne Vance'den ne de diğerlerinden eser yoktu. Tess hayata tutunmak istediğini ve ölüm korkusuyla az sonra büyük bir ağlama nöbetine girmek üzere olduğunu ilk belirtilerini hissediyordu. Devriye gemisini en son gördüğü noktaya doğru baktı. Şimdi onun daha da yaklaşmış olması gerektiğini düşünüyordu ama devriye botunu da görememişti.

Ama kısa bir süre sonra yirmi metrelik dev bir dalgayı gördü. Dalga o kadar dikti ki neredeyse dikey bir çizgi halinde ol-

duğu bile söylenebilirdi. Ön tarafından vurduğu Savarona'yı adeta emerek, içine alıyor gibiydi.

Bu artık iskele tarafına doğru yan yatmış hasarlı gemi için fazlaydı.

Tess gözlerini sımsıkı kapattı. Motorlar olmadan gemiyi ne dalgalara doğru çevirmek mümkündü, ne de kaçabilmek. Dü-mende de kimsenin olmadığını görüyordu. Her dalga gemide yeni bir hasara neden oluyor, giderek suyun içine biraz daha batmasını sağlıyordu. Ama buna rağmen geminin sağ tarafı hâlâ suyun üzerindeydi.

Bu canavar şimdi onlara bordalarından çarpmak üzereydi.

Ve sonunda çarptığında 130 tonluk bu çelik yığının bir oyuncak gibi havaya fırlattı.

Reilly sualtı araştırma gemisinin kış tarafına isabet eden kurşunları da, oradan yükselen kara dumanları da görmüş-tü. De Angelis'e avazı çıktığı kadar bağıırıyordu ama mon-senyör fırtınanın uğultusu ve makinelinin kurşun seslerin-den onu işitmiyordu.

Birden kendisini çok yorgun, tükenmiş hissetti. Tam o anda da yapmak zorunda olduğu şeyi fark etti.

Parmaklıklara yaslanarak ayağa kalktı, otomatik tabancasını aldı, namluyu acımasızca esen rüzgâra direnerek, elinden geldiğince dik tutmaya çalışarak ardı ardına tetiğe asılmaya başladı. Monsenyörün sırtında kırmızı lekeler belirirken, öne doğru sendeledi. Ardından da makineli tüfeğin üzerine yığıldı. Ağırlığıyla silahın namlusu yukarı kalkmış, kızgın gökyüzüne kurşun yağdırıyordu.

Reilly silahını bir kenara atarak güverteden uzaklaşmak için koşmaya başladı. Bir yandan etrafına bakıyor, Savarona'yı görmeye çalışıyordu ama tek görebildiği bardaktan bo-

şanırcasına yağın yağmurla, adeta dağ büyüklüğündeki dalgalar ve onların neden olduğu bembeyaz köpürmüş denizdi.

Kurtarma dalgıçları denizden topladıkları adamlarla birlikte bir şekilde gemiye geri dönmeyi başarmışlardı. Reilly bu sırada devriye gemisinin giderek az önceki yönünden sapmaya başladığını fark etti. Motorlar çılgın gibi dönmeye başlayan geminin bu hareketini durdurabilmek, dalgaların üzerinde kalmasını sağlamak, birdenbire oraya gelerek fazla yatmamasını temin edebilmek için tam yol çalışıyorlardı. Fırtınadan giderek uzaklaşmaya başladıklarını fark ettiğinde bir anda büyük bir paniğe kapıldı.

Tam o sırada dalgalar birkaç saniye için kesildi ve o da ileride, hasarlı gövdesiyle, devrilmiş, artık birbirleriyle birleşen dalgalarla boğuşan gemiyi gördü.

Gemidekilerdense herhangi bir iz yoktu.

Köprüye doğru baktığında kaptanın kendisine çılgınlar gibi içeri gelmesini işaret ettiğini gördü. Reilly de ona Savarna'yı az önce gördüğü yeri işaret etti. Ama Karakaş ellerini *Hayır* anlamında sallıyor, hâlâ şansları varken bir an önce buradan gitmeleri gerektiğini anlatıyordu.

Reilly parmaklıkları sıkıca tuttu. Çok hızlı bir şekilde verdiği kararı bir kez daha gözden geçirdi ama şu aşamada yapabileceği başka bir şey yoktu.

Dalgıçların az önce sancak tarafına bıraktıkları kurtarma botuna doğru sürünmeye başladı. Rutin FBI eğitim kursunda Birleşik Devletler Sahil Güvenliği'nden aldıkları eğitimi hatırlamaya da çalışarak, botun içine atladı. İndirme kolunu serbest bıraktı, mandalları gevşetti. Bot azgın dalgalı denize inerken o da ciğerlerindeki tüm nefesi bir anda dışarı savurdu.

78. Bölüm

Reilly botun motorunu çalıştırmayı başardı. Savarona'yı son gördüğünü sandığı yöne, adeta kör eden, etrafı bir perde gibi kaplayan yağmur altında ilerlemeye başladı. Elinden geldiğince etrafına bakarak ilerlemeye çalışıyordu ama bir süre sonra yönünü tamamen yitirince artık içgüdülerine güvenerek ve doğru yönde olduğunu umarak çabalamaktan başka bir çaresi kalmamıştı. Deniz öylesine köpüklü, hava öylesine yağışlıydı ki deniz nerede bitiyor, gökyüzü nerede başlıyor, söyleyebilmek imkansızdı.

Deniz yükseldiğinde bir süre baş döndürücü bir hızla etrafında döndü ardından başka bir dalga küçük botu bir diğer dalganın ortasına fırlattı. Bot birdenbire yükselir ve aynı hızla düşerken, elleriyle sıkıca tutunarak dengesini sağlamaya çalışıyordu. Havaya her fırladıklarında, boşta kalan motor pervanelerinden kulakları sağır eden gürültüler çıkıyordu.

Sonsuz gibi gelen dakikalar sonra denizin ortasında bir delik gibi duran koyu kahverengi sivri bir nesneyi fark etti. Kaslarını zorlayarak küçük botu o yöne doğru yönlendirmeye çalıştı. Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın bir türlü istediği yöne ilerleyemiyor, dalgalarla mücadelesini kazanamıyordu. Sürekli yönünü ayarlamaya çalışırken bir yandan da dalgalar arasında etrafa bakmaya çalışıyordu.

Hâlâ Tess'i görememişti.

Ancak yaklaştıkça durumun vahametini daha iyi anlıyordu. Geminin etrafında, bir zamanlar gemiye ait olan bölümler bir ölüm dansı yapar gibi, gemiyle senkronize biçimde dönmüyorlardı. Geminin kış tarafı artık tamamen sular altındaydı. Pruvası da giderek su altında kalıyordu. Tıpkı sivri bir buz dağı gibi ağır ağır sulara gömülüyordu.

Umutsuzca etrafına bakınıyor, başta Tess olmak üzere kurtulan kimse olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Tüm umutları solmak üzereydi ki, birden turuncu can yeleğiyle kollarını çılgınlar gibi sallayan Tess'i gördü.

Botu ona doğru yönlendirdi, bu sırada denizin üzerini kaplayan tahta parçaları arasında manevra yaparak ilerlemeye çalışıyordu. Aynı anda da en ufak bir merhamet göstermeksiz çarpan dalgaların arasında onu gözden kaybetmemeye çalışıyordu. Yeterince yaklaştığında uzanıp bir elini tuttu, çekmeye çalıştı. Ama tutamamış, elinden kaçırmıştı. Bir kez daha hızla öne atıldı, yeniden yakaladı ve bu kez parmaklarını bileğine geçirmeyi başardı ardından da çekip onu bota aldı.

Onu sağ salim bota aldığı anda yüzünde rahatlamanın getirdiği bir gülümseme belirmişti. Özellikle kurtulmanın sağladığı rahatlıkla yüzünün ışıldadığını fark ettiğinde. Ama aniden bu duygusu korkuya dönüştü. Tess arkasında bir yere doğru dehşet içinde bakıyordu. Hızla döndüğünde ancak gemiden kopan büyük bir parçanın büyük bir dalganın da etkisiyle hızlanarak dosdoğru üzerlerine doğru geldiğini görebilecek zamanı oldu.

Ardından bir anda her taraf karardı.

Sersemlemiş, ne yapacağını bilmez haldeki Tess sadece bir tek şeyden emindi. O da burada öleceğiydi. Tam o sırada ken-

disine doğru yaklaşan bir kurtarma botunun içindeki Reilly'i gördüğünde gözlerine inanamadı.

Kalan gücünü son bir çabayla toplayarak onun uzattığı kolu yakalamayı başarmış, böylece küçük bota çıkabilmişti. İşte tam o anda bir dalganın hızlandırdığı bir kalasın olanca şiddetiyle ona çarptığını gördü. Kalas Reilly'nin tam kafasına, şiddetle çarpmış, onu denize doğru savurmuştu.

Tess yeniden suya daldı, uzanıp onu yakaladı, bir eliyle botun yanındaki kola tutunurken diğer eliyle de Reilly'i çekti. Şiddetli yağmura rağmen Reilly'nin gözlerinin kapalı olduğunu görebilmişti. Başı can yeleğinin boyunluğuna adeta yapışıp kalmış, öylece hareketsiz duruyordu. Alnındaki derin yaradan da kan akıyordu. Her yeni dalgada kan siliniyor, ama ardından bir sonraki dalgaya kadar alnı yeniden kıpkırmızı oluyordu.

Onu bota almaya çalıştı ama kısa süre içinde bunu başarmasının mümkün olmadığını anladı. Daha da kötüsü üstesinden gelemeyeceği bu iş için kalan son gücünü de heba ediyordu. Artık bot hayatlarını kurtaracak bir araçtan ziyade gereksiz bir yük olmuştu. Üstelik içi şimdi suyla dolan bot başka bir dalgayla onlara da çarpabilirdi. Gözünü karartarak bota asıldığı kolunu bıraktı, onun yerine Reilly'i daha sıkı kavradı.

Bir yandan giderek uzaklaşan botu izlerken diğer taraftan da Reilly'nin başını suyun üzerinde tutmaya çalışıyordu. O sonsuza dek sürecek gibi gelen anlarda yapması gereken tek şeyin bilincini kaybetmemek olduğunun farkındaydı. Fırtınanın hâlâ dinmeye başladığına ilişkin bir belirti yoktu. Tess elinden geldiğince çabalayacaktı ama bu savaşı eninde sonunda kaybedeceğini de biliyordu. Çünkü her geçen saniye gücü tükeniyordu.

O ara biraz uzaklarında geniş, ahşap, yaklaştıkça geminin ambar kapağı olduğunu sandığı bir nesne gördü. Bir eliyle Reilly'i sıkıca tutarken uzanabildiği kadar uzanarak sonunda kapağın üzerindeki halatı yakalamayı başardı. Çok büyük bir

gayretle, aynı zamanda büyük bir acıyla, kendini ardından da Reilly'i platformun üzerine çekebilmeyi başardı. Sonra halatla önce kendini sonrada Reilly'i elinden geldiğince sıkı bir şekilde platforma bağladı. Hatta halata düğüm atmadan önce can yeleğinin kemerinin içinden de geçirdi. Ne olursa olsun ayrılmamalıydılar. Garip bir biçimde bu düşünce içinde bir yerlerde küçücük de olsa bir umut ışığının belirmesine yol açmıştı.

Etrafındaki fırtına tüm şiddetiyle devam ederken Tess gözlerini kapattı, derin derin soluk alarak bir az olsun rahatlamaya, korkusunu yatıştırmaya çalıştı. Ne olursa olsun paniğe kapılmak gibi bir lüksü yoktu. Bu her an parçalanacak gibi duran tahta parçasının üzerinde hem kendisinin hem de Reilly'nin durabilmesi sadece kendisini güçlü tutabilmesine bağlıydı. Diğer yandan şu an için durum umutsuzdu. Tek yapabileceği yatıp, dalgaların onları götüreceği yere ulaşmayı beklemektir.

Bir an için uyduruk salları eskisinden daha az yalpalayınca hiç olmazsa biraz olsun daha umut verici bir şeyler görebilmek umuduyla gözünü açtı. Gerçeklikten daha uzak olamazdı. Tam üzerlerine devasa büyüklükte, hatta Savarona'yı batıran o dalganın yanında cüce kalacağı büyüklükte bir dalga hızla üzerlerine geliyordu. Sanki bir süre orada öylece durmuş, kendisinin gözlerini açmasını beklemiş gibiydi.

Umutsuzca Reilly'e sarıldı, gözlerini kapatarak dalganın çarpmasını bekledi. Dalga üzerlerinde sanki uçurumdan düşüp, yere çakılmışlar gibi bir etki yaratmış, sanki ölü yapraklarmış gibi bir anda yutmuştu.

79. Bölüm

TOSKANA - OCAK 1293

Sırtına kuzeyden esen şiddetli rüzgâra dönen Carmaux'lu Martin küçük ateşin başına eğilmişti. Şu anda kamp yaptıkları bu dar dağ geçidinde rüzgârın şiddetiyle ilerideki şelalenin gürleyen sesini de duyuyordu. Martin'in yanında aylar önce Beer el Sifsaafta öldürdükleri bir Memluktudan aldığı neredeyse paçavra haline gelmiş bir pelerin vardı. Hugh düzensiz uykusunda hafifçe mırıldandı.

Şahin Tapınağı'nın batmasının ardından karaya çıktıkları anda başladıkları bu uzun yolculuk boyunca Martin'in yaşlı denizciye saygısı artmıştı. Villier'li Aimard hariç, onun kadar sadık, onun kadar azimli birini görmemişti. Başlarına gelen her türlü felakete büyük bir azimle göğüs geren Hugh sayesinde buralara kadar gelebilmişlerdi. Ancak uzun ve çetin yolculukları süresince denizci çeşitli dövüşlerde ve kazalarda bir hayli yara almıştı. Ama buna rağmen ağzından en ufak bir şikâyet duyulmadan kilometrelerce yürümeye devam etmişti.

En azından şu son birkaç güne dek. Şiddetli rüzgâr şimdi öldürücü bir soğukla birleşmişti. Fransa'yla aralarındaki dağların doruklarından esen buz gibi rüzgâr artık onun için de çanların çalmaya başladığını gösteriyordu.

Beer el Sifsaaftan ayrıldıktan sonra birkaç hafta boyunca Martin dört kazazedeyi de bir arada tuttu. Müslüman düşmanlara ait topraklardan çıkmadan ayrılarak güç kaybetmek istemiyordu. Memluk bölgesinden çıktıktan sonra artık ayrılma zamanının geldiğini düşünerek Aimard'ın planını uygulamaya koyuldu. Aslında karşılarındaki tehlike henüz geçmemişti. Özellikle de Stara Planina yönüne doğru ilerlemeleri gereken binlerce kilometrelik yolda eşkıyalarla karşılaşma olasılıkları kuvvetliydi. O bölgeyi aştıktan sonra da Venedik bölgesine ulaşabilmeleri için yine çok uzun bir yol kat etmeleri gerekecekti.

Basit bir planı uygulamaya karar verdi. Önce iki gruba ayrılacaklar ardından birbirlerini, aynı güzergahtan giderek yarım gün arayla takip edeceklerdi. Böylece eğer önde giden ekip bir tehlikeyle karşılaşırsa arkadakileri uyarma fırsatı bulabilecek, arkadakiler de herhangi bir durumda öndekilerin yardımına koşabileceklerdi. "Ne olursa olsun," diye açıklamaya başlamıştı. "Mektuplara zarar gelmemeli. Bu hepimizin bu uğurda ölmesi anlamına gelse bile."

Bu sözlere kimse karşı çıkmamıştı.

Mümkün olduğunca sarp arazide yol almaya çalışıyorlardı. Yolları dağların, kanyonların, hızla çağlayan nehirlerin, büyük ve karanlık ormanların kimi zaman içinden kimi zaman da yanından geçiyordu. Çoğu zaman hedefledikleri güzergahtan bir hayli uzaklaşmak zorunda kalıyorlardı. Ayrıldıktan sonra kendisi Hugh'la birlikte önde giden grubu oluşturarak yola devam etti. Bir yandan da bir kez olsun diğer grubun da yola devam ettiğine ilişkin bir iz görebilmeyi umuyordu. Tüm bunlar aylar önceydi.

Yolculukları boyunca atlarını kaybettiler. Biri öldü, diğerini de yiyecek alabilmek için sattılar. Bu nedenle haftalardır yürü-

yorlardı. Birçok gece Martin kamp ateşinin başına yorgunluktan bitip tükenmiş halde uzanırdı ama bir türlü uyuyamazdı. Sürekli diğerlerinin kendilerinden daha şanslı olup olmadıklarını düşünüyordu. Belki Paris'e ulaşmak için bizimkinden daha kolay ve de güvenli bir rota izliyorlardır diye umuyordu.

Bu onun planlarında en ufak bir değişikliğe yol açmıyordu. Vazgeçmeye niyeti yoktu. Devam etmek zorundaydı.

Diğer yandan uyuyan Hugh'a bakarken cesaretinin de giderek kırıldığını fark ediyordu. Yaşlı denizcinin kendisiyle birlikte Paris'e ulaşma şansının çok az olduğunu düşünüyordu. Kış giderek etkisini artırıyor, zaten zorlu olan araziyi daha da aşılabilir hale getiriyordu. Diğer taraftan denizcinin öksürükleri de giderek şiddetini artırıyor. Bir önceki gece Hugh'un ateşi çok yükselmiş ve gece ilk kez kan tükürmüştü. Bunu düşünmemeye çalışsa da onu bırakıp yola tek başına devam etme zamanının hızla yaklaştığının farkındaydı. Ama onu burada öylece dağların tepesinde bırakamazdı. Öyle bir durumda Hugh'un burada soğuktan donacağı kesindi. Yola devam etmeden önce dostuna barınabileceği bir yer bulmak zorundaydı.

Bir gün önce küçük bir köy gözüne çarpmıştı. Köy, yanından geçtikleri bir taş ocağına çok yakındı. Uzaktan baktıklarında yorgunluktan bitip tükenmiş insanların, tozlar içinde devasa mermer taşları sırtlarında taşıdıklarını görebiliyorlardı. Belki köyde Hugh'u emanet edebileceği birini bulabilirdi.

Hugh acılar içinde, uyandığında Martin ona düşündüklerini söyledi. Kaptan başını hayır anlamında salladı. "Olmaz" diye karşı çıktı. "Fransa'ya doğru yola devam etmelisin. Ben de elimden geldiğince seni izleyeceğim. Bu yabancılara güvenemeyiz."

Bu çok doğrudu. Bu bölgenin insanların güvenilmez oldukları biliniyordu. Üstelik şu an bulundukları yerde, bu kadar kuzeyde bölgenin bu rahatsız edici durumuna bir de soyguncu çeteleriyle, köle avcılarını da eklemek gerekirdi.

Arkadaşının itirazlarına rağmen Martin şelalenin üzerinden aşağı doğru uzanan kayalıkların üzerine tırmandı. Bir gece önce yağın hafif kar nedeniyle ilerideki dağlar hayaleti andırır bir beyazlığa bürünmüştü. Kayaların arasındaki dar çatlaktan ilerlerken Martin bir ara soluklanmak için durdu. O sırada kayalardan birinin ortasında Tapınak Şövalyeleri'nin sembolüne benzer biçimde bir çatlak fark etti. Bir süre bu garip yarığa baktı. Bunun iyi bir şeyler olacağını alamenti olmasını diledi. Belki de günün sonunda Hugh'a sığınabileceği bir yer bulabileceklerdi.

Köye ulaşır ulaşmaz Martin dosdoğru köyün şifacısının evine gitti. İri yarı, heybetli soğuktan gözleri nemlenmiş adam ona bir süre baktı. Şövalye ona daha önceki kasabalarda da anlattığı, Kutsal Topraklara giden yolcular oldukları şeklindeki öyküsünü bir kez daha tekrar etti.

“Arkadaşım hastalandı ve sizin yardımınıza ihtiyacı var,” diye kibarca yardım istedi.

Yaşlı adam ona büyük bir ihtiyatla bakıyordu. Martin kendisinin şu anda beş parasız bir serseri gibi gözüktüğünün de farkındaydı. O sırada adam “Paranız var mı?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Çok az paramız var,” diye başını salladı. “Ama birkaç gün için konaklamaya ve biraz yiyeceğe yeter sanıyorum.”

“Pekâlâ” dedi adam bakışlarındaki sertlik şimdi biraz azalmıştı. “Yorgunluktan bitip tükenmiş gibi duruyorsunuz. İçeri gelip bir şeyler yerken bana arkadaşınızı da nerede bıraktığınızı söylersiniz. Onu dağdan getirecek birkaç adam bulabilirim.”

Adamdaki bu ani değişiklikle rahatlayan Martin alçak tavanlı, küçük bir odaya girdi. Biraz ekmekle, peyniri hevesle yemeye koyuldu. Gerçekten bitip tükenmiş bir haldeydiler ve bir şeyler yiyip, içmeye başlayınca bunun yaralı bedenine ilaç gibi geldiğini fark etti. Ağzını iştahla doldururken bir yandan da Hugh'u bıraktığı yeri tarif etti ve iri yarı adam dışarı çıktı.

Martin tabağını boşaltırken aniden tedirgin olmuştu. Pencereye doğru gidip eliyle camın buharını temizledi ve merakla dışarı baktı. Biraz aşağıda, çamurlu bir sokağın ortasında adamın iki kişiye evi işaret ederek bir şeyler anlattığını gördü. Martin pencereden uzaklaştı. Yeniden baktığında doktor gitmişti. Ama iki adam şimdi eve doğru geliyordu.

Kaslarının endişeyle gerildiğini hissetti. Bunun için sayısız neden vardı ama o en kötüsünden korkuyordu. Bir kez daha bakma riskini göze aldığı anda adamlardan birinin elinde bir hançer olduğunu gördü.

Odada hızlı hareketlerle kendisini savunacak bir silah aradı ama tam o sırada diğer kapının arkasından gelen fısıltıları duydu. Sessiz olmaya çalışarak kapının yanına kadar gidip, kulağını dayadı ve dinlemeye çalıştı. O sırada kapının üzerinde bir demir kısıkaçı gördü. Kapı hızla açılırken o da kısıkaçı eline almıştı.

İlk adam içeri girerken Martin adama doğru hızla hamle yaparak ona vurdu ve elindeki hançerin yere düşmesini sağladı. Ardından da adamı karşıdaki, taş duvara doğru tüm gücüyle fırlattı. Ardından kapıya hızlı bir tekme savurdu. Kapı içeri girmek üzere olan ikinci adamın yüzüne hızla çarptı. Büyük bir hızla atılıp hançeri kapan Martin kolunu yarı şuursuz adamın boynuna doladı. Diğer elindeki hançeri adamın karnına sapladı.

Hançeri çekti, adam büyük bir gürültüyle devrilirken Martin duvarın yanında kalkmaya çalışan birinci adama doğru koştu. Adam tam olarak kalkmadan ve de elindeki diğer hançeri doğrultmadan hızlı bir tekme savurarak hançeri adamın gırtlığına sapladı.

Çabuk hareketlerle bulabildiği tüm yiyecekleri toplayıp, bulunduğu küçük bir torbaya dolduran Martin yiyeceklerin belki de Hugh'a en büyük yardım olacağını düşünüyordu. Arka kapıdan çıktı, köyde büyük bir dikkatle etrafına bakındı ve sonunda dağ yönüne uzanan patikayı gördü.

Peşine düşmeleri fazla sürmemişti. Dört, belki de beş adam öfkeyle bağırarak arkasından koşuyorlardı.

Martin bir süre önce de dinlendiği yere ulaştı, soluklanmak için durdu. Kar başlamış, küçük kar tanecikleri kasvetli bulutlarla kaplı gökyüzünden Martin'in omuzlarına doğru dökülüyorlardı. Kayaların kenarında oturdu, biraz olsun dinlenmek zorundaydı. O sırada dostlarına aylar önce söylediği sözleri bir kez daha hatırladı. Ne olursa olsun *Aimard'ın mektubu başkalarının eline geçmemeli*. Ne yapacağını düşünüyor, kayalara, derin uçuruma bakıyordu.

Burayı asla unutmayacağına emindi.

Elindeki hançeri kullanarak büyük kayalardan birinin altını oydu. İnsan yumruğu büyüklüğündeki taşları çıkartarak torbasını koyabileceği kadar büyük bir çukur açtı. Ardından taşları tekrar yerlerine yerleştirdi, ayağa kalkarak iyice sıkışmaları için de üzerlerine topuklarıyla birkaç kez vurdu. Ardından kendini gizlemeye çalışmadan tırmanmaya devam etti.

Çok geçmeden arkasından gelen adamların sesleri yaklaşmaya başladı. Adamların öfkeli naraları iyice hızlanan çağlayanın gürültüsüne karışıyordu. Ancak kamp yerine ulaştığında Hugh'u göremedi. Arkasına baktığında peşindekilerin de artık rahatlıkla görülebilecek kadar yaklaştıklarını fark etmişti.

Kılıcını çeken Martin suyun oyduğu küçük bir açıklığa geçti. Adamları burada karşılamaya karar vermişti.

İlk adam diğerlerinden daha genç ve daha güçlüydü. Diğerlerini arkada bırakarak elindeki iri yabayla dosdoğru üstüne geliyordu. Martin eğilerek ilk saldırıyı savuşturdu ardından kılıcını savurarak yabayı tam ortasından bir kibrit çöpü gibi ikiye ayırdı. Adam buna rağmen birden yavaşlayamamış, Martin'in üzerine doğru koşuşunu sürdürüyordu. Martin eğilerek omzunu büyük bir hızla adamın göğsüne çarptı, onu kaldırdığı gibi başının üzerinden savurarak arkasındaki kayalığa doğru savurdu.

Adamın çığlıkları daha Martin'in kulaklarında çınlamaya devam ederken diğer iki adam da yanına ulaşmıştı. Bunlar daha yaşlı ve daha güçsüzlerdi fakat daha iyi silahlanmışlardı. Birincisi elinde küçük bir kılıç taşıyordu ve karşılaştıkları anda vakit kaybetmeksizin kılıcı savurarak Martin'in üzerine atıldı. Bu konularda iyi eğitim almış bir şövalye olarak bu tür bir saldırıdan kurtulmak onun için çocuk oyuncağıydı. Kenara çekilerek adamın eline hafifçe vurduğunda kılıç çoktan şelaleyi boylamıştı bile. İkinci bir hamle daha yaparak elindeki kılıcı adamın omzuna doğru savurdu. Bu hamlesiyle neredeyse onun kolunu koparmayı da başaracaktı. Ardından biraz geri çekilerek artık birkaç metre kadar yanına gelen üçüncü adamın saldırısını karşılamaya hazırlandı. Adam birden dengesini kaybederek düştü, Martin de bu fırsatı kaçırmayarak kılıcını adamın boynuna hızla vurdu. Ardından kılıcını bir kez daha kaldırdı ve bir cellat gibi adamın boynuna olanca gücüyle indirerek düşmanın başını gövdesinden ayırdı.

Aşağı baktığında şifacının geldiği yoldan gerisin geri kaçtığını gördü. Tam o sırada sırtında şiddetli bir acı hissetti. Dönüp baktığında silahsız kalan genç adamın kırılan yabasının ucunu sıkıca elinde tuttuğunu gördü. Yabanın çatallarının arasından kanlar damlıyordu. Martin öne doğru sendeledi, sırtındaki dayanılmaz acı elinde olmadan inlemesine neden oluyordu. Kalan son gücünü de toplayarak kılıcını adama doğru savurdu ve boğazını kesmeyi başardı.

Bir an için Martin hareket etmeden kalakaldı. Artık bitip tükenmek üzere olduğunu, her an yere yığılabileceğini hissediyordu. Akan suyun şiddetli gürültüsüne rağmen arkasından gelen sesi duydu. Acıyla inleyerek döndüğünde sonuncu düşmanın elindeki eski, paslı bir kılıçla üzerine doğru geldiğini gördü. Martin bu kez harekete geçebilmek için yeterince çabuk davranamamıştı. Ama adam kılıcını ona saplayamadan Hugh çalıların arasından fırladı. Adam da onu fark et-

mişti. Dikkatini Martin'den Hugh'a doğru yöneltti. İki eliyle tuttuğu kılıcı yaşlı denizcinin bedenine tüm gücüyle sapladı.

Kanlar Hugh'un ağzından fışkırırken, adam her nasılsa yalnızca ayakta durabilmeyi başarmakla kalmamış, göğsündeki kılıcı çekip çıkarmıştı. Bu sırada da korkudan dona kalmış saldırganına sıkıca sarılmayı da başarıp onu adını adım şelaleye doğru sürüklemeye başlamıştı. Şimdi uçamıyordum birkaç metre aşağılarındaydı ve adam az sonra neler olabileceğini fark ettiğinden çığlık çığlığa bağıyor yaşlı denizcinin menegene gibi sıkın kollarından kurtulmaya çalışıyordu.

Bir süre Martin kendi acısını unutup tüm dikkatini kollarında umutsuzca çırpınan düşmanla şelaleye doğru ilerleyen Hugh'a yöneltmişti. Gözleri kısa bir an buluştuğunda yaşlı adamın dudaklarının ucunda küçük bir gülümseme fark eder gibi oldu. Sonunda kardeşçe bir baş selamıyla kayıp Şahin Tapınağı'nın kaptanı bir adım daha atarak kollarında çırpınan adamla birlikte sonsuzluğa doğru uçtu.

Başının arkasına ani, şiddetli bir darbe gelince Martin bir anda bayılacağını zannetti. Acıyla ve yarı bilinçli olarak ne olup bittiğini görmek için döndüğünde doktorun birkaç metre kadar geride elinde tuttuğu iri bir taş parçasıyla kendisine baktığını gördü.

"Senin gibi güçlü birini götürdüğümde taş ocağından iyi para alacağım. Sana da ödülümü diğerleriyle paylaşmaktan beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye sırtıttı doktor. "Belki bilmek istersin diye söylüyorum bugün öldürdüğün adamlar taş ocağının sahiplerinin akrabalarıydılar."

Doktor elindeki taşı kaldırdığında Martin az sonra kafasına büyük bir hızla çarpacak taştan kurtulmasının imkansız olduğunu farkındaydı. Artık kurtulup, mektubu sakladığı yerden çıkararak Paris yolculuğuna devam etmesinin imkanı kalmadığını da anlamıştı. Taze karların üzerinde yatarken bir anda gözünün önüne Villiers'li Aimard'la Beaujeu'lu William geldi. Ardından kayanın başına çarptığı saniyelerde görüntüler de soldu, kaybolup gitti.

80. Bölüm

Birbiri ardına düşen yıldırımlar Tess'in uykusunda sıçramasına neden oldu. Yarı bilinçsiz halde, nerede olduğu konusunda hiçbir fikri olmadan hafifçe kıpırdadı. Başının arkasına düşen yağmur damlalarını hissedebiliyordu. Vücudunun neredeyse her bir noktası ağrıyordu. Kendini üzerinden bir fil geçmiş gibi hissediyordu. Yavaşça kendine gelirken etrafındaki rüzgârın ve dalgaların sesini duymaya başladı. Bu onu hiç şaşırtmamış, endişelendirmemişti. Zaten son hatırladığı da dev bir dalganın onları yutmak üzere olduğuydu. Birden hâlâ denizde, kaybolmuş bir şekilde, fırtınanın istediği yere doğru savrulmakta olup olmadığını düşünerek korkuyla ürperdi. Ama bir şeyler farklı gibiydi. Sanki durum biraz değişmişti. Sonra bunun ne olduğunu anladı.

Artık hareket etmiyordu. Çünkü karadaydı.

Bunu fark edince korkusu bir rahatlamaya dönüştü. Gözlerini açmaya çalıştı ama göz kapakları birbirlerine yapışmışlardı. O da kendini zorlayarak, gözlerini yavaşça açtı. Bulanık, hayal meyal bir takım şeyler görüyor, ama tam olarak ne olup bittiğini anlayamıyordu. Kısa bir süre için görüşünü engelleyen bir şey olduğunu düşünerek paniğe kapıldı. Ardından elini alnına götürdüğünde bunun gözlerinin önüne düş-

müş saçları olduğunu fark etti. Saçları darmadağın olmuş, dudakları çatlamıştı. Yutkunmaya çalıştı ama yapamadı. Boğazında dev bir yumruk varmış gibi hissediyordu. Suyu ihtiyacı vardı. Tuzsuz olanından.

Yavaş yavaş etrafına daha iyi bakabilmeye başladı. Gökyüzü hâlâ griydi ama artık güneşin bulutların arkasından kendini gösterme vakti de geliyor gibiydi. Güneşin doğacağı yöne bakarken, dalgaların sesinden de denizin ne tarafta kaldığını tespit etmeye çalıştı. Kalkıp oturmayı denedi ama kıpırdayamıyordu. Kolunu çekmeye kalktığında canının yandığını fark etti. Serbest elini arkasına götürüp baktığında kalın bir iple bağlı olduğunu, çok sıkı bağlanan ipin de kolunu keserek, derisini parçaladığını anladı. Yeniden yatma pozisyonuna geçerken tahta ambar kapağı üzerinde Reilly'le birlikte olduklarını hatırladı.

Reilly. O nerede?

Dönüp yan tarafına baktığında onu görememiş, adeta dehşete düşmüştü. Bir kez daha kalkarak oturdu. Boştaki eliyle ipi gevşetmeye çalıştı, sonunda bunu başararak diğer elini de kurtardı. Zorlukla dizleri üzerine kalktı. Biraz soluklandı ardından ayağa kalkarak etrafına biraz daha dikkatle bakmaya koyuldu. Önlerinde uzanan geniş kumsalı görebiliyor, arka taraftaki dağlık ve kayalık araziye de seçebiliyordu. Birkaç adım atarak çöl gibi kumların üzerinde gözlerini kısarak birilerini görebilmeye çalıştı ama hiç kimseyi göremiyordu. Ona seslenmek istiyordu ama yanan boğazı buna izin vermiyordu. Birden büyük bir umutsuzluğa kapılarak, dizleri üzerine çöktü. Artık kalan son enerjisinin de uçup gittiğini, dayanma gücünün sonuna geldiğini hissediyordu. Ağlamak istiyordu ama gözlerinde gözyaşı bile kalmamıştı.

Bir türlü gücünü toplayamadı. Kumların üzerine serildi, bir kez daha bilincini kaybetti.

Yeniden kendine geldiğindeyse artık çok şeyin değiştiğini fark etti. Bir kere artık her yan derin bir sessizliğe bürünmüştü. Ne yağmur ne de rüzgârın sesini duyabiliyordu. Her yan cennete özgü bir huzura kavuşmuş gibiydi. Üstelik bir yataktaydı. Ne bir tahta parçasının ne de kumdan bir yastığın üzerindeydi artık. Bu gerçek, hem de oldukça rahat bir yataktı.

Yutkunduğunda boğazının da eskiye nazaran bir hayli iyi durumda olduğunu gördü. Etrafına baktığında da bunun nedenini anladı. Yatağın yanında krom bir direğin ucuna asılmış serumun ucundaki plastik tüp, koluna kadar uzanıyordu. Gözlerini etrafında gezdirdi. Küçük, son derece basit döşenmiş bir odadaydı. Yatağının yanında tahta bir sandalyeyle küçük sehpa vardı. Uçları artık iyiden iyiye yıpranmış dantelli bir masa örtüsünün serili olduğu küçük masanın küçük bir cam sürahi dolusu su ve bardak gördü. Beyaz duvarlarda en ufak bir süs eşyası göze çarpmıyordu. Sadece yatağının hemen karşısındaki duvarda küçük, tahta bir haç vardı.

Oturmaya çalıştı ama başı dönüyordu. Kalkmaya çalışırken yatak şiddetle gıcırdamış, ses odada yankılanmıştı. Ayak sesleri ve birtakım konuşmalar duydu. Bir kadın sesi aceleyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Sonunda odaya bir kadın girdi. Yatakta kendisine endişe dolu gözlerle bakan Tess'e gülümsüyordu. İri yarı kırk yaşlarında, koyu tenli, kıvrıcık saçlarını bandana şeklinde başına taktığı eşarbin arkasında toplamış bir kadındı. Sımsıcak, sevgi dolu gözlerle bakarak;

"Doxa to Theo. Pos eshaneste?" dedi.

Tess ağzını açıp cevap veremedi, bir adam telaşla içeri girdi. Adamın da Tess'in kendine geldiğini görmekten büyük mutluluk duyduğu belliydi. Tel çerçeveli gözlükleri, bakır gibi açık tenli tenli, pırıl pırıl parlayan simsiyah saçlı bir adamdı bu. Aynı yabancı dilde kadına derhal bir şeyler söyledi ardından gülümseyerek Tess'e döndü ve ona bir şey sordu. Fakat Tess soruyu anlayamamıştı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı, titreyen bir ses tonuyla. Boğazını temizledi. “Sizi anlayamıyorum.”

Adam şaşkınlıkla bakarak bir süre Tess’i inceledi. Soran bakışları üzerinde gezinirken “Ben özür dilerim. Sanırım Amerikalıydınız. Yani Amerikalısınız” dedi oldukça ağır aksanlı bir İngilizceyle. Sürahiden bir bardak su doldurup içmesi için Tess’e uzattı.

Tess sudan bir yudum aldı, ardından başını sallayarak “Evet” dedi.

“Size ne oldu?”

Kelimeleri seçerek konuşmaya başladı. “Bir gemideydim. Fırtınaya yakalandı. Ve...” Aniden daha fazla konuşamayacağını fark etmişti. Bilinci giderek daha fazla yerine geliyordu. Artık sormak istediği yüzlerce soru vardı.”Ben neredeyim? Buraya nasıl geldim?”

Adam eğilerek Tess’in alnına dokundu. “Adım Costa Mavromaras” dedi. “Bu bölgenin doktoruyum. Bu da karım Eleni. Birkaç balıkçı sizi Marathounda sahilinde bulup, buraya getirdiler.”

İsimler, aksan Tess’e çok değişik geliyordu. “Neresi burası?”

Mavromaras onun bu kadar çok şaşırması karşısında gülümsedi. “Evimizde” dedi. “Yalos’ta.”

Hâlâ burasının neresi olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Doktor da onun bu şaşkınlığını görerek kaşlarını kaldırdı. “Yalos” dedi. “Symi-Yalas.” Ardından susup Tess’e baktı. “Sen nerede olduğunu düşünüyordun?”

Tess’in kafası allak bullaktı.

Symi mi?

Bir Yunan adasında ne işi vardı? Cevaplanmamış yüzlerce soru başının zonklamasına neden oluyordu. Symi’nin on iki adadan biri olduğunu, Türkiye sahillerine de çok yakın olduğunu biliyordu. Ama buraya nasıl geldiğini öğrenmek istiyordu. Günlerden neydi, Savorona batalı kaç gün olmuştu, de-

nizde kaç gün fırtınayla boğuşmuştu? Ama tüm bu sorular yanıtlanmak için biraz daha bekleyebilirdi. Şu an için çılgınlar gibi, öğrenmek istediği başka bir şey vardı.

“Benimle birlikte bir adam vardı,” diye sordu, kötü bir yanıt almaktan korktuğu için sesi iyice titreyerek sormuştu bunu. “Balıkçılar başka birini de bulmuşlar mı?” Doktorun yüzünün değiştiğini, kaygılı bakışlarla karısına baktığını görünce sustu. Doktor Tess’e bakıp sessizce başını salladı. Adamın yüz ifadesindeki büyük üzüntüyü görünce neredeyse kalbi duracaktı.

“Evet, birini bulmuşlar. Sahilde, hemen sizin yanı başınızda. Ama korkarım ki onun durumu sizinkinden çok daha ciddi.”

Tess bu sözler daha bitmeden yataktan fırlamıştı bile.

“Onu görmem lazım,” diye yalvardı. “Lütfen.”

Yan odaya yürümelerine rağmen Tess bacaklarının kesinlikle çok güçsüz olduğunu, halsizlikten iki adım atamayacak durumda olduğunu fark etti. Bu nedenle de duvarlara tutunarak ilerliyordu. Zorlukla yan odaya ulaştığında Reilly’i gördü. Başının üzerinde oldukça büyük bir sargı vardı. Herhangi bir kanama da görememişti. Sol gözüyle, yanağının mosmor olduğunu görüyordu. Gözleri de sımsıkı kapalıydı. Dudakları da çatlamış ve kurumuştı. Kendisinininki gibi bir serum kolundaydı ama bir de yüzünde solunum aygıtına bağlı bir maske vardı. Hemen yanındaki bu makine düzenli olarak oksijen yollamaktaydı. Tüm bunlar arasında en kötü olan şeyse cildinin rengiydi. Neredeyse maviyle, mor arası bir tondaydı ve de çok solgundu.

Mavromaras yardım edip Reilly’nin yatağının yanındaki sandalyeye otururken Tess ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Dışarıda yağmur henüz dinmemişti. Doktor balıkçıla-

rın onları teknelerinin aldığı hasarı kontrol etmek için çıktıklarında bulduğunu anlattı. Aceleyle azgın dalgalardan kurtarıp, kasabaya, ardından da evine getirmişlerdi.

Tüm bunlar iki gün önce olmuştu.

Tess'in serumdan sonra nabız atışları da düzeldiği için, her ne kadar o uzun bir süre bilincini kaybettiği için bunları hatırlamasa da, durumu doktoru ilk başta dahi fazla endişelendirmemişti. Ama aynı şeyi Reilly için söylemek o kadar mümkün değildi. Çok fazla kan kaybetmiş, ciğerleri zayıflamıştı. Ama yine de bunun da üstesinden gelebilirdi. Ama başına aldığı darbe asıl sorundu. Mavromaras kafatasında bir kırık olmadığını düşünüyordu ama tomografi çekirmeden buna emin olunamazdı. Adada da tomografi cihazı yoktu. Ama kırık olsun olmasın ciddi bir travma geçiriyor, onu sahilde yarı boğulmuş halde bulduklarından beri de kendine gelmiyordu.

Damarlarındaki kanın çekildiğini hisseden Tess korkuyla sordu. "Sizin yorumunuz ne?"

"Hayati fonksiyonları düzenli. Kan basıncı da giderek daha iyiye gidiyor. Bu solunum maskesini sadece biraz daha iyi nefes alabilmesine yardımcı olmak için taktım. Bilinçsizken beynine yeterince kan gittiğine emin olabilmemiz için de bu gerekli. Ama tüm bunların yanında..."

Sözlerin devamında kötü bir şeyler işiteceğini anlayan Tess'in yüzü allak bullak olmuştu. "Komada olduğunu söylüyorsunuz."

Mavromaras ona bakıp, başını önüne eğdi. "Evet."

"Burada yapılması gereken her şey yapıldı mı? Yani onu hastaneye götürmemiz gerekmez mi?"

"Burası çok küçük bir ada. Ne yazık ki burada hastanemiz yok. En yakın hastane de Rodos adasında. Onlarla temasa geçtim ama ne yazık ki ambulans helikopterleri fırtına sırasında inmeye çalışırken hasar görmüş. Atina'dan helikopterin çalışabilmesi için yedek parça sipariş etmişler, bekliyorlar-

miş. Yarın havanın daha iyi olması bekleniyor. Ama açık konuşmak gerekirse bu konumdaki bir hastayı hareket ettirmek gerektiği kanaatindeyim. Bunun yanında durumunun orada da daha iyiye gideceğini sanmıyorum. Zira onların bizim burada yaptığımızdan farklı bir şeyler yapabileceklerini sanmıyorum. Sadece burada olmayan biraz daha gelişmiş monitörlere bağlayacaklar, ardından da burada yaptığımız gibi bekleyecekler.”

Tess’e göre oda giderek sisler içinde kalıyor, etrafını görmekte zorluk çekiyordu. “Sizin yapabileceğiniz bir şey olmalı,” diye kekeleyebildi.

“Ne yazık ki koma durumundaki bir hasta için yapabileceğim bir şey yok. Sadece kan basıncına dikkat edebiliriz. Bir de kanındaki oksijenin sabit kalmasına. Hepsi bu. “Ardından susarak doğru kelimeyi aradı. “Ama birisini bu durumdan uyandırabilmek için elimizden başka bir şey gelmez.”

Aslında bunu sormaya korkuyordu ama sonunda sormaya cesaret edebildi. “Koma durumu ne kadar sürer?”

Ellerini iki yana açarak, hiçbir fikri olmadığını ima etti. “Saatler, günler, haftalar sürebilir. Bunu kesinlikle bilemeyiz.” Sustu, önüne baktı. Ne zaman diye bir şeyin olamayacağı açıktı.

Tess başını salladı, ona en korkunç olasılığı söylemediği için minnettardı. Ama bu olasılık onun zihninin içini bu oda-ya girdiği ilk andan beri kemirip duruyordu.

81. Bölüm

Tess ertesi günü kendi odasıyla Reilly'ninki arasında adeta mekik dokuyarak geçirdi. Her seferinde Eleni'yi de onun başında buluyor, gidip yüzünü endişeli gözlerle izliyordu. Yine her seferinde hemşire onu geri odasına kadar götürüyor, kırık dökük İngilizcesiyle üzülmemesi gerektiğini, her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek Tess'e moral veriyordu.

Tess doktora ve karısına hikâyelerinin çok farklı bir versiyonunu anlatmıştı. Hikâyenin neden burada oldukları bölümüyle, bir Türk Sahil Güvenlik botunun üzerlerine ateş açtığı bölümlerden hiç bahsetmemişti. Başkalarının da canlı veya ölü bulunabilme ihtimalini düşünerek gemidekilerden de bahsetmişti. Ama Mavromaras üzgün bir ses tonuyla kendilerinden başka kurtulan olmadığını söyledi. Balıkçılar denizde batan gemiye dair birtakım şeyler bulmuşlardı ama ne başka bir kurtulan olmuştu ne de herhangi bir ceset bulunmuştu.

Arizona'ya teyzesine telefon etmiş, ondan birkaç gündür haber alamadıkları için endişe içinde olan Kim ve Eileen'le konuşmuştu. Kendisinin küçük bir Yunan adasında olduğunu öğrenince çok şaşırmışlardı. Ancak gürültülü telefon hattı bunun kesinlikle doğru olduğuna inanmalarını kolaylaştırmıştı. Adanın adını söylememeye gayret etmişti. Bir yandan da bu-

nu neden yaptığını bilmiyordu. Büyük bir ihtimalle gelecek sorulara henüz hazır değildi ve gerçeklerle yüzleşebilmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı. Kapattıktan sonra onları arayarak endişelerini gidermekle iyi bir iş yaptığını düşünüyordu. Onlara beklenmedik bir iş fırsatı çıktığını, birkaç gün daha bu bölgede kalması gerektiğini söylemiş, bundan sonra da daha sık arayacağını sözünü vermişti.

Güneş batmak üzereyken adalı iki kadın doktorun evine gelerek, Tess'in yanına çıktılar. Kadınlar çok az İngilizce biliyorlardı. Ama sonunda Tess onların kendisini sahilde bulan balıkçıların eşleri olduklarını anlamayı başardı. Kadınlar ona bir çift pantolon, bir gece elbisesi, birkaç beyaz bluz ve büyük bir mutlulukla hemen giydiği kalın bir pamuk hırka getirmişlerdi. Ayrıca üzerinde dumanı tüten büyük tabak giouvetsi getirmişlerdi. Eleni bunun kuzu eti ve pirinçle yapılan bir tür yahni olduğunu söyledi. Büyük bir memnuniyetle yemeğin başına oturan Tess yeni bir tadı keşfetmiş olmasının neden olduğu büyük bir iştahla tabaktaki tüm yemeği silip süpürmüş, buna da çok şaşırmıştı.

Daha sonra sıcak bir banyo da yapınca, biraz daha kendine geldi. Mavromaras kolundaki sargıyı değiştirdi. Bu sırada koluna iyice bakan Tess artık kapanmak üzere olan yaranın izinin kalacağına emin olmuştu. Ardından ev sahibinin nazik bir şekilde yaptığı itirazlara aldırmandan akşamın geri kalanını Reilly'nin yatağının yanında oturarak geçirdi. Çoğu insanın böyle koma durumunda yatan sevdikleriyle oturup konuştuklarını bilmesine rağmen, Tess için Reilly'le konuşabilmek oldukça zor geliyordu. Reilly'le konuşmasının bir yararı olup olmayacağından da emin değildi. Üstüne üstlük şu son günlerde yaşananları düşününce Reilly'nin en çok duymak isteyeceği sesin kendisinininki olabileceği konusunda da derin kuşku vardı. Tüm bu olanlar için kendini suçluyordu. Ona söylemek istediği çok şey vardı ama bunları Reilly kendisine

yanıt verecek durumda olunca yapmayı tercih ederdi. Onu şu an için kendisini dinlemeye mecbur edemezdi. Üstelik de kendisini dinlemediğini bile bile.

Gece yarısına doğru iyice yorulduğunu hissederek odasına döndü. Bu yorgunluğu hem fizikseldi hem de duygusal anlamda bir hayli yıpranmıştı. Çok büyük bir çaba harcamadan kafasını küf kokulu iki yastığın arasına sokarak uykuya daldı.

Ertesi sabah Tess kendisini evin etrafında yürüyüşe çıkabilecek kadar iyi hissediyordu. Yağmur dinmişti ama rüzgâr hâlâ tam anlamıyla kesilmemişti. Kısacık bir yürüyüşün kendisine iyi geleceğini düşündü.

Üzerini değiştirdikten sonra Reilly'nin odasına gitti. Her zaman olduğu gibi Eleni yine oradaydı ve yavaşça bacaklarını ovuyordu. Bir süre sonra Mavromaras da gelip, onu muayene etti. Reilly'nin durumu aynı diye açıkladı ama bir iyileşme belirtisi de yoktu. Bu tür durumlarda ağır ağır bir değişiklik görülemeyeceğini anlattı. Ne olacaksa aniden olurdu. Reilly bir saniye önce komada bilinçsizce yatarken, birdenbire ortada böyle bir şey olacağına ilişkin en ufak bir emare yokken gözlerini açabilirdi.

Mavromaras adadaki başka bir hastasını ziyaret etmek zorundaydı. Birkaç saat içinde döneceğini söyledi. Tess ona otomobiline kadar eşlik edip edemeyeceğini sordu.

Birlikte evden çıkarlarken "Hava Ambulans Servisi bu sabah beni aradı," dedi. "Yarıncan itibaren yeniden uçabileceklerini söylediler."

Her ne kadar Tess önceleri Sean'ı bir an evvel tam teşekküllü bir hastaneye kaldırmak istiyorduydu da şimdi bunu istediğinden emin değildi. "Senin anlattıklarını düşünüyorum. Onu götürmemiz gerektiğini düşünüyor musun?"

Adamın yüzünde oldukça sevimli, cana yakın bir gülümseme belirdi. “Açık konuşmak gerekirse, bu tamamen sana bağlı. Orası çok güzel bir hastane. Görevli doktoru da tanıyorum. Orada arkadaşına çok iyi bakacaklardır. Seni temin ederim.” Tess’in yüzündeki kararsızlığı okumuş olacak ki sözlerine devam etti. “Şimdi bir karar vermek zorunda değiliz. Yarın sabahki durumuna bakalım. Ondan sonra tekrar konuşuruz.”

Birlikte karşıya geçtiler, su birikintilerinin üzerinden atlayarak eski model bir Peugeot’nun yanında durdular. Mavromaras otomobilinin kapısını açarken Tess kilitli olmadığını fark etmişti.

Dar sokaktan bir yukarı bir de aşağı baktı. İçinde bulundukları bu olumsuz koşullara rağmen manzara çok etkileyici geliyordu. Son derece düzenli, neoklasik tarz evler pastel renklere boyanmış, yukarı tepeye kadar uzanıyorlar, sonra oradan aynı düzende aşağıya limana kadar iniyorlardı. Bu evlerin kapılarının çoğunda üçgen şeklinde süsler göze çarpıyordu. Çatılarındaki kırmızı kiremitler de evlerin şirinliğine şirinlik katmaktaydı. Başını kaldırdığında gökyüzünün hâlâ çok dostça gözükmediğini fark etti. Sanki yeni bir saldırıya hazırlanıyor gibiydi.

“Ne kadar korkunç bir fırtınaydı!” dedi Tess.

Mavromaras başını kaldırıp bulutlara baktı. “Bu köydeki en yaşlıların bile görmediği derecede şiddetli bir fırtınaydı. Özellikle de yılın bu mevsiminde...”

Tess birden Şahin Tapınağı’nın batmasına neden olan, yıllar önceki o fırtınayı hatırladı. Ardından neredeyse kendi kendine “Tanrının işi” diye mırıldandı.

Doktor bir süre daha bulutlara bakmayı sürdürdü. Bir kaşını kaldırmasından Tess’in bu yorumuna şaşırdığı anlaşılıyordu. “Belki. Ama eğer dinî terminolojiyle konuşacaksak bunu bir mucize olarak tanımlamak lazım.”

“Mucize mi?”

“Elbette. Senin ve arkadaşının adamıza ulaşabilmenizi sağlayan mucize. Bu çok büyük bir deniz. Biraz daha kuzeye gitseydiniz Türkiye sahillerine çıkmış olacaktınız. Ama bizim hemen karşımızdaki o bölge dağlık bir arazidir ve yerleşim yeri de yoktur. Köyler yarım adanın diğer ucunda yer alır. Biraz daha güneye gitseydiniz hiçbir yere çıkamadan doğrudan Ege Denizi’ne ulaşacaktınız ve...” Kaşlarını kaldırarak başını salladı. Cümlesinin geri kalanını onun tamamlamasını istemişti adeta. Ardından omuzlarını silkti, çantasını alıp, yan koltuğa koydu. “Gitmek zorundayım. Öğlene kadar gelmiş olurum.”

Tess henüz onun gitmesini istemiyordu. Doktorun yanında olması bir şekilde Tess’in içini rahatlatıyordu. “Ona yardım edebilmek için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?”

“Arkadaşın emin ellerde. Karım mükemmel bir hemşiredir. Ve burası her ne kadar senin alıştığın Amerikan hastanelerine benzemese de inan bana bu tür yaralanmaları tedavi edebilecek yeterli tecrübeye sahibiz. Burası gibi küçük adalarda bile insanlar yaralanırlar.” Susup bir süre Tess’in yüzünü inceledi, bundan sonra söylemek istediklerini kafasında toparladıktan sonra da devam etti. “Onunla konuştun mu?”

Tess bu soruyu duyunca bir hayli sarsıldı. “Onunla konuşmak mı?”

“Kesinlikle. Konuş onunla moralini yüksek tutmasını sağla. Yaşama sevinci ver.” Ses tonu şimdi oldukça babacandı. Ardından başını hafifçe sallayarak gülümsedi. “Küçük bir kasabanın büyücü doktorunun eline düştüğünü düşünüyor olmalısın. Seni temin ederim bu söylediklerim doğru. Birçok değerli fizikçi de bu fikri doğruluyorlar. Onun komada olması duyamadığı anlamına gelmez. Sadece yanıt veremediği anlamına gelir. Henüz...” Sustu. Şimdi gözleri umut ve sevgiyle parlıyordu. “Konuş onunla ve en hayırlısının olması için dua et.”

Tess hafifçe kıkırdarak gözlerini kaçırdı. “O konuda pekiyi olduğumu söyleyemem.”

Mavromaras ikna olmuşa benzemiyordu. “Yaptıklarınla sen farkına varsan da varmasan da zaten dua ediyorsun. Onun iyileşmesini dileyerek dua etmiş oluyorsun. Şimdiye dek onun için çok dua edildi.” Doktor eliyle yolun aşağısındaki şapeli gösterdi. Tess kapıda birbirleriyle selamlaşan insanları görebiliyordu. “Bu adadakilerin çoğu hayatını denizden kazanır. Dört balıkçı teknemiz fırtına sırasında denizdeydi. Aileleri Tanrıya, Başmelek Mikail’e, yani gemicilerin koruyucusuna, onların sağ salim dönebilmeleri için dua etti. Ve hepsinin duası kabul oldu. Balıkçıların hepsi evlerine dönebildiler. Şimdi insanlar daha çok dua ediyorlar. Bu sefer şükretmek için. Ve elbette senin arkadaşının da iyileşmesi için.”

“Hepsi onun iyileşmesi için dua mı ediyor?”

Doktor başını sallayarak onayladı. “Evet, hepimiz.”

“Ama onu tanımıyorsunuz bile.”

“Bunun ne önemi var. Deniz onu bize getirdi ve şimdi bizim görevimiz onu iyileştirerek sağlığına yeniden kavuşmasını ve hayatına devam edebilmesini sağlamak.” Otomobiline bindi. “Şimdi, gerçekten gitmek zorundayım.” Elini hafifçe sallayarak motoru çalıştırdı, çamurlu yolda ilerleyerek, tepenin ardında gözden kayboldu.

Tess öylece arkasından bakakalmıştı. Dönüp eve doğru birkaç adım attı. Sonra durdu. En son bir şapele, kiliseye ya da herhangi bir ibadethaneye ne zaman gittiğini hatırlamıyordu. İş için gittiği yerlerle Manhattan’da mahzeninde korku dolu saatler geçirdiği yanmış kiliseyi saymazsa tabii. Yağmurun ıslattığı yolda ilerledi, şapelin Arnavut kaldırımli küçük avlusunu geçip kapıyı açtı ve içeri girdi.

Küçük şapel neredeyse yarı yarıya doluydu. İnsanlar sessizce yıllar boyu oturulmaktan bir hayli eskimiş, yıpranmış sıralarında oturup dua ediyorlardı. Tess bir süre arkada dura-

rak etrafa baktı. Şapel son derece gösterişsiz bir tarzda inşa edilmişti. Bembeyaz duvarların on sekizinci yüzyıl freskleriyle kaplı olduğunu gördü. Yanan çok sayıda mumun ışığı bu fresklerin üzerine yansıyordu. Biraz daha ilerleyince Aziz Gabriel’le Aziz Michael’in gümüş ikonalarının süslediği nâdide kabartmaları gördü. Mumların ışığı altında etrafına bakar, dua eden insanları izlerken içinin garip bir duyguyla dolduğunu hissediyordu. Birdenbire dua etme ihtiyacı hissettiğini fark etti. Bu düşünceden çok rahatsız olarak, başını sallayıp başka şeyler düşünmeye çalıştı. Bir yandan da bunun çok büyük bir iki yüzlülük olacağına kendini inandırmaya çalışıyordu.

Tam artık gitme vaktinin geldiğini düşünürken, önceki gece kendisine yemek ve giyecek bir şeyler getiren iki kadını gördü. Kadınların yanlarında da iki adam vardı. Onlar da Tess’i görmüşler, iyice kendini topladığını gördükleri için de oldukça mutlu olmuşlar gibi gözüküyorlardı. Yanına gelerek sürekli aynı şeyi tekrarladılar. “Doxa to Theo.” Tess bunun ne anlama geldiğini bilmemesine rağmen gülümseyerek başını salladı. Tess bu adamların fırtınadan kurtulan balıkçılar olduğunu tahmin ediyordu. Onu büyük bir nezaket ve sıcaklıkla selamladılar. Kadınlardan biri eliyle şapelin arkasındaki mumları işaret ederek bir şeyler söyledi ama ilk anda Tess bunun ne anlama geldiğini kavrayamadı. Ama sonra yavaş yavaş kadının ne demek istediğini anladı. Kadın Tess’e Reilly için mum yaktıklarını söylüyordu.

Tess onlara teşekkür ederek döndü, mum ışığının aydınlattığı bu küçük şapelde sessizce oturup dua eden köy halkına baktı. Sonra da eve dönmeye karar verdi.

Tess sabahın geri kalanını Reilly’nin yatağının yanında geçirdi. Kısa bir tereddüitten sonra artık onunla konuşabilmeye

de başlamıştı. Son yaşanan olaylara değinmemeye çalışıyordu. Onun hayatıyla ilgili de fazla bir şey bilmediğinden kendi geçmişinden, işinde başına gelen ilginç olaylardan, başarılarından, hayal kırıklıklarından, Kim'le ilgili hatıralarından, yani aklına o anda ne geliyorsa bahsetmeye başladı.

Öğlene doğru Eleni gelip Tess'i aşağı, yemeğe çağırdı. Zamanlama bundan daha iyi olamazdı çünkü artık söyleyeceği şeyler tükenmeye başladığından, bu tür konuları onunla bilinçsiz bir halde yatarken konuşma fikrinden rahatsız olmasına rağmen, söz giderek Reilly'le aralarında yaşananlara doğru geliyordu.

Mavromaras hasta muayenesinden döndüğünde Tess ona karısı ve kendisi izin verdiği müddetçe burada kalmaya karar verdiğini, Rodos'taki hastaneye şimdilik gitmek istemediğini söyledi. Onun kararından oldukça memnun olmuş gibi gözüküyorlardı ve Reilly'nin durumunda belirgin bir değişiklik görülünceye kadar burada kalabileceğini söylediler.

Tess günün geri kalanını ve ertesi sabahın çok büyük bir bölümünü yine Reilly'nin yatağının yanında geçirdi. Öğlen yemeğinden sonraysa artık çıkıp biraz hava alma vaktinin geldiğine karar verdi. Fırtınanın artık tamamen sona erdiğini de fark ettiğinden bu kez biraz daha uzun bir yürüyüş yapmak niyetindeydi.

Şimdi rüzgâr çok hafifçe esiyordu. Yağmur da tamamen dinmişti. Gökyüzündeki kara bulutlar hâlâ dağılmamışlardı ama buna rağmen Tess buradan bir hayli hoşlandığını düşünüyordu. Her şeyden önce kasaba modern gelişmelerden hiç etkilenmemiş, bu sayede de bozulmadan kalabilmiş, eski dokusunu korumuştur. Dar sokakları, tablolarla layık evleri huzur verici buluyor, yanından geçerken kendisine bakıp gülüm-

seyen insanlara yakınlık duyuyordu. Mavromaras ona ikinci dünya savaşı yıllarında Symi'nin çok zor günler geçirdiğini, müttefiklerce de, itilaf devletlerince de, defalarca bombalandığından bahsetmişti. İşgalciler adaya çok zarar vermişlerdi. Ama son yıllarda adanın talihi gülmüştü. Atinalılar, turistler adanın cazibesine kapılarak gelip, eski evleri satın almaya ve buraya yerleşmeye başlamışlardı. Böylece de ada o eski parlak günlerine her geçen sene biraz daha yaklaşıyordu.

Basamakları çıkıp eski bir müze olan Kali Strata'nın yanından geçip bir kalenin kalıntılarına ulaştı. Aziz John'un Şövalyeleri tarafından on beşinci yüzyılda yapılan bu istihkam duvarı Nazi işgaline kadar ayakta durabilmiş ama kendilerine yol açmak isteyen Naziler tarafından tahrip edilerek bugünkü harabe halini almıştı. Bu tarihî kalıntıların içinde gezerken Tess şövalyelerin Fransız Büyük Ustası Filibert de Ni-
allac'i anmak için hazırladıkları bir tabelanın önünde durdu. Başka şövalyeler de varmış. *Hem de bu küçücük kayıp köşede bile.* Kısa bir süre için yeniden Tapınakçılar geldi aklına. Sonra biraz daha ilerleyerek aşağıdaki limanın nefes kesici manzarasının tadını çıkardı. Toplanan balıkçı ağları, eski bir yel değirmenini, biraz açıkta tek başına avlanan bir gemiyi uzun uzun izledi. Bu masmavi deniz, sessizlik bir an için içinin ürpermesine neden oldu. Nedense birden huzursuz olmuştu. Bu duygusundan kurtulabilmek için aşağıya, sahile, balıkçıların Reilly'le kendisini buldukları yere inmeye karar verdi.

Küçük meydana çıktığında Panormitis'teki bir manastıra doğru gideceğini söyleyen bir otomobil bulmayı başardı. Kısa, ama bir hayli sallantılı bir yolculuktan sonra kasabanın girişinde otomobilden indi. Küçük evlerin yanından sahile doğru çıkarken Reilly'le kendisini bulan iki balıkçıyı gördü. Balıkçılar da onu görünce gülümsediler. Küçük bir tavernada oturan balıkçılar Tess'i de bir kahve içmeye davet ettiler. Bunu büyük bir memnuniyetle kabul eden Tess balıkçıların yanına oturdu.

Birbirlerinin dilini bilmemenin neden olduğu soruna rağ-men Tess balıkçılarının batık gemiden bir miktar kalıntı daha bulunduğundan bahsettiklerini anlamıştı. Tavernanın arkasındaki küçük bir çöplüğe giderek ona sahilin farklı taraflarından topladıkları tahta, fiberglas parçalarını gösterdiler. Fırtına ve batan gemiyi bir kez daha hatırlayınca Tess Savarona'da ölen ve cesetleri bir daha bulunamayan adamlar için yeniden büyük bir hüzne kapılmıştı.

Onlara teşekkür ederek, rüzgârın süpürdüğü, ıssız kumsalda yürümeye devam etti. Denizden esen rüzgârı içine çekeerek yürürken, bulutların ardında uzun süreli gizlenişinin ardından kendini göstermeye karar veren güneşi görünce içi sevinçle doldu. Denizin kenarına kadar yürüdü. Ayağını kumlarda sürüye sürüye yürüyor, burada kendini kaybetmiş bir halde yattığı o anları düşünüyordu.

Sahilin diğer ucunun kayalık olduğunu görünce oraya kadar yürüdü. Siyah kayaların yanına kadar gidip, üzerine çıkabileceği uygun birini araştırdı. Sonunda düz bir kaya bularak üzerine çıktı, oturup ayaklarını denize sarkıtıp, manzaranın tadını çıkarmaya koyuldu. İleride denizin ortasında kocaman bir kaya parçası olduğunu gördü. Denizcileri uyarmak için etrafına beyaz şamandıralar konulmuştu. Bunu görünce Tess Reilly'le birlikte atlattığımız başka bir tehlike daha diye düşündü. Bir yandan da martıların çığlıklarını dinliyor, ölü balıkları nasıl topladıklarını izliyordu.

Birden yanaklarından yaşlar süzüldüğünü fark etti. Ashında ağlamaya hiç niyeti yoktu, hatta ağladığını söyleyemezdi. Öylece durup dururken gözünden yaşlar birdenbire boşalmıştı. Eliyle yaşlarını silerken birden titremeye başladığını fark etti. Ama bu titremesi soğuktan değildi. Çok daha farklı bir nedenle içinden gelen bir titremeydi bu. Belki biraz olsun geçer umuduyla ayağa kalkarak yürümeye karar verdi. Yanındaki kayanın üzerine sıçradı ve oradan ileriye doğru uzanan küçük bir patika gördü.

Patikayı izlemeye karar verdi. Birkaç kayalığın daha yanından geçtikten sonra adanın güney tarafında kalan, çok daha ıssız başka bir kumsala ulaştı. Buradan daha ileri gidebilmek imkansız gibi gözüküyordu. Zira yol bitmişti. Kumsalın bitiminde de daha dik kayalar göze çarpıyordu. Hiç kimsenin ayak basmadığı ıssız kumsalda denize doğru uzanan küçük bir burunun sonuna kadar yürüdü.

Yeniden dönüp arkasında kalan sahile baktığında garip bir şekil dikkatini çekti. Sahilin en uzak noktasında kayalıkların köşesinde bir şey vardı. Gözlerini kısarak ve ellerini gözlerine siper ederek ne olduğunu anlamaya çalışırken, birden ağzının kuruduğunu, soluklarının hızlandığını fark ediyordu. Kalp atışları da şimdi iyice hızlanmıştı.

Bu olamaz, diye düşündü. Mümkün değil.

Geri dönüp o yöne doğru yürürken artık iyice nefes nefese kalmıştı. Birkaç metre kala gördüğü şeyin ne olduğuna emin olarak durdu. Adeta sersemlemişti.

Yarı yarıya inmiş şamandıraların ortasında, üzerinden sarkan vinç halatıyla şahin başı orada kumsalda öylece yatıyordu.

Kesinlikle de hasar görmemişti.

82. Bölüm

Tess büyük bir dikkatle şahin başına dokundu. Ellerini üzerinde gezdiriyor, Tapınak Şövalyeleri'ni, Aimard ve adamlarını, sonlarını, Şahin Tapınağı'nın tarihî yolculuğunu düşünüyordu.

Aimard'ın mektubunda yazanları hatırlamak için gayret etti. *Tam olarak ne demişti?* Şahinin kafasının arkasındaki küçük bir oyuga bir kutu yerleştirmişlerdi. Ardından kenarları sıcak reçineyle yapışkan hale getirip, oyugun üzerine de başka bir tahta parçası yerleştirerek tamamen kapanmasını sağlamışlar, çekiçle bu tahtayı buraya iyice yerleştirip, üzerine bir kat daha reçineyle kapatmışlardı.

Şahinin başının arkasını büyük bir dikkatle inceledi. Reçine izlerini hissedebilmek için eğitilmiş parmaklarını ağır ağır gezdiriyordu. Sonunda oraya daha sonradan eklenmiş gibi gözüken küçük tahta parçasının meydana getirdiği belli belirsiz çıkıntıyı buldu. Aradan geçen bunca yıla rağmen reçinenin zarar görmediği belliydi. Bu yüzden büyük bir ihtimalle reçine kaplı oyugun su almış olma ihtimali yoktu. Görebildiği kadarıyla kutunun içinde her ne varsa hasar görmeden günümüze ulaşmayı başarmıştı.

Etrafa bakıp iki iri taş parçası buldu. Onları çekiç gibi kullanarak oyugun üzerindeki tahta parçasını kırdı. İlk kıymıklar

kolayca koparak parçalanmıştı ama ardından işi bir hayli zorlaşmıştı. Bir türlü tahtayı oradan çıkartamıyordu. Yeniden sahile baktığında az ileride paslı, demir bir çubuk gördü. Onun bir ucunu kırmayı başardığı yerden içeri sokarak tüm gücüyle bastırmaya başladı. İçindeki arkeoloğun birkaç hafta önce olsa şiddetle karşı çıkacağı şeyi yapıyor, şahin başının zarar görmesine hiç aldırmadan tahta parçasını kırmaya çalışıyordu. Tahta artık yerinden oynamaya başlamıştı. Kutunun bir ucunu da artık görebiliyordu. Küçük ve de işlemeli bir kutu. Ter içindeki alnını sildi. Tahtayı çekip kopardı. Ardından elindeki çubukla kutunun etrafındaki reçineyi de kazıdı. Parmaklarıyla sıkıca tutup çektiğinde kutu nihayet avuçlarındaydı.

Hissettiği müthiş heyecana rağmen kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama bu neredeyse imkansızdı. Bunca çabanın sonunda işte oradaydı, avucunun içinde. Her ne kadar kutu gümüş işlemelerle süslü de olsa şaşırtıcı derecede de hafifti. Ucunda demir bir kanca vardı. Kilitli değildi ama kancanın ucunda küçük bir de halka olduğu için kutu açılmıyordu. Elindeki taşı çekiç gibi kullanarak birkaç kez daha vurunca sonunda kanca koptu. Artık kutunun kapağını kaldırıp, içindekini görebilmesi için hiçbir engel kalmamıştı.

Büyük bir özenle kapağı açtı. Yağlı, hayvan derisine benzer bir şeyle sarıltı küçük bir paket çıkmıştı içinden. Bu yağlı deri parçası Aimard'ın mektubunu ve usturlabı da sarmak için kullandı deriyle aynıydı. Paket deri iplerle sıkıca bağlanmıştı. Çok büyük bir özenle ipleri çözdü. Paketin içinden deri kaplı, el yazması bir kitap çıkmıştı.

Daha o anda Tess bunun ne olduğunu anlamıştı.

İzah edilemez derecede tanıdık gelen kitap sanki muazzam bir bilgi içermiyormuş gibi, sade ve basit bir görünümdeydi. Titreyen parmaklarla kapağı yavaşça kaldırdı ve parşömen sayfada göz gezdirdi. Yazılar solmuştu ama hâlâ okunabiliyordu. Şu an için görebildiği kadarıyla el yazması kitabın hasar

görmeden günümüze ulaştığını söylemek mümkündü. Tapınakçıların yedi yüz yıl önce Beaujeu’lu William tarafından Villiers’li Aimard’a teslim edilen mistik gizemi o zamandan beri gören ilk insan olduğunu düşünerek heyecanla ürperdi.

Tek fark bunun artık bir efsane olmadığıydı.

Tamamen gerçektir.

Bunun kesinlikle laboratuvar ortamında ya da en azından kapalı bir mekanda yapılması gerektiğini bilmesine rağmen merakını yenemeyerek, kapağı biraz daha açıp, içindeki parşömeni aldı. O çağda kullanılan kahverengine çalan mürekkebi tanıdı. Bu mürekkep reçine, kurum, üzüm posası ve mürekkepbalığından elde edilen sıvının karıştırılmasıyla elde ediliyordu. El yazısını kolaylıkla okumak mümkün değildi ama yine de Tess birkaç kelimeyi seçebilmeyi başardı. En azından bu metnin Arami dilinde yazıldığını anlayabilmişti. Geçmişte bu dili tanıyabilecek derecede, çeşitli çalışmalarda görev almıştı.

Arami.

İsa tarafından konuşulan dil.

Kalp atışlarının sesini neredeyse kulaklarında duyuyordu. Elindeki parşömene bakakalmış, birkaç kelimeyi daha anlamaya çalışıyordu.

Yavaş yavaş, neredeyse isteksiz bir biçimde, elindekinin ne olduğunu anlar gibi olmuştu. Bu kâğıtlara ilk dokunan kişinin kim olduğunu, bu el yazısının kimin olduğunu da artık kesinlikle biliyordu.

Bunlar Nasıralı İsa’nın yazılarıydı.

Yani tüm dünyanın İsa olarak tanıdığı adamın.

83. Bölüm

Deri parçasını sıkı sıkıya saran Tess dönüp, ağır adımlarla sahilde biraz ilerledi. Ufukta artık bulutlardan tamamen kurtulan güneş ışıkları geride kalan son gri bulutları da aşmak üzereydi.

Kutuyu yanında götürmekten vazgeçen Tess onu gereksiz yere dikkat çekmemesi için bir kayanın altına saklamaya karar verdi. Daha sonra gelip bir kez daha bakabilirdi. Az önce elinde tuttuğu el yazmalarının etkisinden kurtulmıyordu. Bu kırık dökük bir çömlek parçası, Truva veya Tutankamon değildi. Bu tüm dünyayı kökünden değiştirecek bir şeydi. Bir şekilde insanlar buna katlanmak zorunda kalacaklardı ama yine de en azından büyük bir değişiklik olacağı kesindi.

Marathounda'daki küçük ev kümelerine yaklaşırken hırkasını çıkartıp kitabı içine koyarak, eline aldı. İki balıkçı tavernada değildi. Ama oradaki başka bir adam onu tanıdı ve doktorun evine kadar otomobiliyle bıraktı.

Tam içeri girerken Mavromaras yüzünde büyük bir gülümsemeyle onu kapıda karşıladı. "Nerelerdeydin? Seni arıyorduk." Küçük bir yalan için tam ağzını açmaya çalışıyordu ki

onunla birlikte yürüyen doktor koluna girerek “Çabuk ol” dedi. “Burada seni görmek isteyen biri var.”

Reilly’nin yüzündeki maske çıkmış, yürekli görünmeye çalışan kupkuru dudaklarıyla gülümsüyordu. Arkasına üç büyük yastık yerleştirmişler, yarı oturur pozisyonu almasını sağlamışlardı.

“Merhaba” dedi Reilly oldukça güçsüz bir sesle.

“Asıl sana merhaba” diye cevap verdi Tess büyük bir mutlulukla. Yaşamı boyunca bir daha böyle bir rahatlık ve mutluluk hissedemeyeceğini düşünmüştü. Dönüp, Eleni ve doktorun ilgisi ni de çekmemeye çalışarak katladığı hırkasını dikkatle yatağın yanındaki küçük sehpanın üzerine koydu. Ardından Reilly’nin yanına gidip, eliyle adamın yanağını okşadı. Onun yara bere içindeki yüzünü incelerken, dişleriyle üst dudağını ısırarak birazdan boşalacak gibi gözükken yaşları engellemeye çalışıyordu.

“Geri döndüğüne çok sevindim,” diye konuşabilmeyi başardı sonunda, kısık bir sesle.

Reilly omuzlarını silkti. Yüzü sanki giderek daha bir parlıyordu. “Bundan sonra tatile gideceğimiz yeri ben seçeceğim. Tamam mı?”

Tess gülümsedi, artık gözyaşlarına hakim olamamıştı. “Tamam” dedi. Yaşlı gözlerle dönüp doktor ve karısına baktı. “Teşekkürler” diye mırıldandı. Onlar da gülümseyerek başlarını salladılar. “Ben, yani biz hayatımızı size borçluyuz. Bunu nasıl ödeyebileceğimizi bilemiyorum.”

“Saçmalama” diye yanıt verdi Mavromaras. “Yunanca da bir söz vardır. *Den hriazete euharisto, kathikon mou*. Bu şu anlama geliyor. Yapılması gereken yapıldığında teşekkür gerek yoktur. “Sonra Eleni’ye baktı. Birbirleriyle konuşmadan sadece bakışlarla anlaşmışlardı. “Biz çıkalım,” dedi yavaşça. “Eminim siz ikinizin konuşacak çok şeyi vardır.”

Tess tam dönüp çıkmak üzereyken koşup doktora sıkıca sarıldı, iki yanağından öptü. Adam kızararak, hafifçe gülümsemi, dönüp odadan çıktı ve onları yalnız bıraktı.

Reilly'nin yanına dönerken gözünün ucuyla baktığı hırkası ona patlamaya hazır bir bomba gibi geliyordu. Yaşamlarını kurtaran bu nazik çifte ve de elbette Reilly'e böyle çok dürüst olmayan bir biçimde davranmaktan nefret ediyordu. Ona bir an önce anlatmak için yanıp tutuşuyordu ama şu anın kesinlikle bunun için uygun olmadığını da farkındaydı.

Ama kısa bir süre sonra diye düşündü.

Kalbindeki derin sıkıntıyla, gülümsemeye çalışarak, gidip yatağının kenarına ilişti.

Reilly'e aradan haftalar geçmiş gibi geliyordu. Kaslarındaki uyuşuklukla, baş dönmesi henüz sona ermemişti. Göz kapaklarından birini ancak yarı yarıya açabiliyor, bu nedenle de çok iyi göremiyordu.

Çok fazla bir şey hatırlamıyordu. De Angelis'in ateş ettiği, ardından da ateşten kaçmak için suya atladığını hatırlıyordu, hepsi bu. Mavromaras'a buraya nasıl geldiğini sormuştu ama doktor kendisine Tess'in anlattığı yüzeysel şeylerden başka bir şey anlatmamıştı. Buna rağmen kendine geldiğinde Tess'i yanı başında, gayet sağlıklı bir halde görmek bir hayli rahatlamasına neden olmuştu.

Oturur pozisyona gelebilmek için biraz gayret etti. Bu da canının biraz yanmasına neden olmuştu. Sonunda sırtını yaslıklara dayayarak oturmayı başardı.

"Anlat bakalım, buraya nasıl geldik?" diye sordu.

Tess'in ona hatırladıklarını anlatmasını dinledi. Tess de kendisini sahilde bulduğu o ana dek yaşadıklarını çok net biçimde hatırlamıyordu. Tess Reilly'e başını bir kalasa çarptığını söy-

ledi. Büyük dalgalardan bahsetti. Can yeleklerini nasıl birbirlerine geçirdiğini, daha sonra bir ambar kapağı bularak nasıl üzerine çıktıklarını anlattı. Bileğindeki kesigi de gösterdi. Tess neden Sahil Güvenlik botunun kendilerine ateş açtığını öğrenmek istiyordu. Reilly de ona kendi öyküsünü en başından, De Angelis’le Türkiye’de karşılaştıkları ilk andan başlayarak anlattı.

“Çok üzgünüm” dedi Tess Reilly’nin anlatacakları sona erdiğinde. “Neden o şekilde davrandığımı bilmiyorum. Belki... Seni orada öylece bırakabildiğime göre aklımı kaybetmiş olmalıyım. Tüm bunların sebebi, benim...” Pişmanlığını ifade edecek doğru sözleri bulamıyordu.

“Tamam, hepsi geçti,” diye konuştu Reilly. Hafifçe gülümseyerek devam etti. “Şimdilik ondan bahsetmeyelim. Sonunda ikimiz de bir şekilde hayatta kalmayı başardık. Önemli olan bu değil mi?”

Tess sessizce başını sallayarak onayladı. Reilly’nin bu yaklaşımından dolayı ona müteşekkir olduğunu hissediyordu. Reilly monsenyörün New York’taki atlıların öldürülme olayındaki rolünden, Karadeniz teknesinde yaptıklarından bahsetti. Sonra De Angelis’e nasıl ateş ettiğini anlattı.

Ve son olarak da Kardinal Brugnone’nin açıklamalarından bahsetti.

Tess, Reilly kendisine Vatikan’da anlatılanları aktardığında çok büyük bir suçluluk duygusuyla titrediğini hissetti. Kumsalda bulduğu tarihî kanıt insanların neden onu ortadan kaldırmak için bu kadar çok çaba harcadıklarını net biçimde anlamasını sağlamıştı. Bu gerçek tüm hücrelerinin büyük bir heyecanla titremesine neden olmuştu. Ama bunu Reilly’e henüz gösteremezdi. Şaşırmış görünmek için elinden geleni yaptı, ona sorular sorarak, böyle bir şeye hayret ettiğini göster-

mek için büyük çaba harcadı. Birdenbire gidip kitabı almak ve ona göstermek arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Ama bunu yapamazdı. Brugnone'nin anlattıklarının kendisinde büyük bir etki yaptığını, böyle bir şeyi duymuş olmanın Reilly'i ne kadar sarstığını yüzünden okuyabiliyordu. Bu onun içinde canını yakan bir yaraya dönüşmüş olmalıydı. Şimdi bu kadar kısa süre içinde, henüz yarası tazeyken bunun fiziksel kanıtını göstermenin hiç sırası değildi. Şu an için bunu ileride de yapıp yapmayacağından emin değildi. Reilly'nin zamana ihtiyacı vardı. Kendisinin de zamana ihtiyacı vardı. Tüm bu olup bitenleri en başından bir kez daha düşünüp, değerlendirmesi gerekiyordu.

“Bunu aşabilecek misin?” diye sordu tedirgin bir ses tonuyla.

Reilly bir süre uzaklara doğru baktı. Sanki hissettiklerini kelimelere dökebilmek için çok zorlanıyor gibiydi.

“Garip ama tüm bu olanlar, yani Vatikan'da, Türkiye'de yaşadıklarım... Hepsi, bana kötü bir rüya gibi geliyor. Belki şu an için damarlarımda çok fazla ilaç var, ya da bilemiyorum... Eve döndüğümde bunların beni çok daha sarsacağına eminim. Şu an için kendimi çok yorgun hissediyorum. Sanki tüm gücüm çekilmiş gibi. Üstelik bu yorgunluğumun nedeninin ne kadarının fiziksel ne kadarının da başka şeyler olduğunu bilemiyorum.”

Tess onun gerçekten son derece güçsüz gözüken yüzünü inceledi. Hayır, şu an ona bulduğu şeyden bahsetmek için kesinlikle doğru zaman değildi. Onun yerine “Vance ve De Angelis hak ettiklerini buldular,” dedi. Sonra gözleri parlayarak “Ve sen hayattasın,” diye ekledi. “Bu inanmak için bir neden olabilir, değil mi?”

“Belki” dedi gülümseyerek düşünceli bir tavırla.

Reilly uykuyla uyanıklık arasında Tess'in yüzüne bakıyordu. Birden kendini geleceği düşünürken buldu. Aslında bu daha ön-

ce yapmadığı bir şeydi ve şimdi, üstelik bu halde yatarken zihninin böyle şeylerle uğraşması kendisini çok şaşırtmıştı.

Kısa bir süre bundan sonraki yaşamını bir FBI ajanı olarak sürdürmeyi isteyip istemediğini sorguladı. Bir FBI çalışanı olmaktan her zaman hoşnut olmuştu ama bu son olay kendisini çok sarsmıştı. İlk kez seçmiş olduğu hayattan yorulduğunu hissediyordu. Yaşamının tümünü aklını kaçırmış çılgın heriflerin peşinden koşarak, dünyada meydana gelebilecek en kötü olayların araştırmalarında aktif görevler alarak geçiyordu. Acaba işimdeki bir değişiklik bundan sonra yaşama bakışımı değiştirebilir mi diye kendisine soruyordu. Belki de insanlığa olan inancını da.

Göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti.

“Üzgünüm,” diye mırıldanmayı başardı. “Sanırım bunları sonra konuşmamız gerek.”

Tess Reilly'nin uykuya dalmasını izlerken kendisinin de çok yorulduğunu hissetti.

Reilly'nin tatil yeri konusunda yaptığı şaka geldi aklına birden. Gülümseyerek, hafifçe başını salladı. Gerçekten bir tatile ihtiyacı vardı ve bu tatili nerede geçireceğini çok iyi biliyordu. Her şeyden önce Arizona ona şimdi cennet gibi geliyordu. İlk önce oraya gitmeye karar verdi. Büroya hemen döneceğini zannetmiyordu. New York'a sadece aktarma yapmak için uğrayacak, oradan kızının yanına uçacaktı. Eğer Guiragossian bu fikrini beğenmezse o zaman cehenneme kadar yolu vardı.

Birden güney batı eyaletlerinde de bir arkeoloğun yapabileceği çok ilginç şeyler olabileceğini düşündü. Oradaki Phoenix müzesinin dünya çapında bir müze olduğunu biliyordu. Sonra bir kez daha Reilly'e baktı. Chicago'da doğmuş,

orada büyümüş. New York'a sonradan yerleşmiş, büyük bir ihtimalle de büyük şehrin karmaşasına kapılıp kalmış. Onun da bu yaşamı bırakıp sessiz, sakin bir yaşamı tercih edip etmeyeceğini merak ediyordu. Bir şekilde, neredeyse aniden en önemli şey bu gibi geldi. Belki de her şeyden daha önemli.

Reilly'nin odasının önündeki balkona çıkıp gökyüzündeki yıldızlara baktı. Reilly'le birlikte göl kenarında yalnız oldukları o geceyi hatırladı. Ada gündüz vakti de sessizdi ama gece huzur verici bir sakinliğin tüm adayı kapladığını söylemek mümkündü. Sessizliğin ve de sakinliğin tadını çıkardı. Arizona'da da geceler böyle olmalıydı. Ama New York'ta değil. Reilly'nin Manoukian Enstitüsü'nden ayrılıp Arizona'ya yerleşme fikrine ne diyeceğini düşündü. Belki bunu ona bir ara sorma fırsatı bulabilirdi.

Ay ışığında parıldayan denize bakarken, bulduğu el yazması kitabı ne yapacağını düşünmeye başladı. Şimdiye dek bulunmuş en değerli arkeolojik eserlerden biri olduğu kesindi. Aynı zamanda en önemli dini kanıtlardan da biri olduğu için milyonlarca insanın bundan sonraki yaşamını da sarsacaktı. Böyle bir şeyi bulduğunu açıklamak kendisini seksen sene önce Mısır'daki Büyük Piramit'lerdeki keşiflerden beri olmadığı kadar ünlü yapacak, alanında en tanınmış arkeolog haline getirecekti. Buna şüphe yoktu. Ama dünyanın geri kalanına ne olacaktı?

Bu konuda birisiyle konuşması gerekiyordu.

Aslında bu konuyu Reilly'le konuşmak istiyordu.

Kaşlarını çatarak bu er ya da geç yapmak zorunda kalacağını düşündü. Ama şu an için onun dinlenmeye ihtiyacı vardı. Tıpkı kendisi gibi. Gidip yatağına yatmayı düşündü ama bunun yerine Reilly'nin yatağına çıkarak yanına kıvrıldı. Gözlerini kapattı, çok kısa bir süre sonra derin bir uykuya dalmıştı.

84. Bölüm

Sonraki birkaç gün adeta büyüleyici derecede güzeldi. Uzun yürüyüşlere çıkmadan önce Tess sabah uzun bir süre Reilly'nin yanında kalıyordu. Ardından yürüyüşe çıkıyor, öğle yemeği saatinde de geri dönüyordu. Akşamüstü bir kez daha dolaşmak için dışarı çıkıyor bu kez genellikle kale harabelerinin olduğu yere çıkıp güneşin o ısıltılı Ege sularında batışını seyrediyordu. En çok da günün bu saatlerini seviyordu. Orada oturuyor, tepedeki sarı papatyaların ve adaçaylarının kokusunu ciğerlerine çekiyordu. Bu cennet gibi manzarayı izlerken de her geçen saniye yenildiğini, tazelendiğini hissediyordu. Bu etkileyici manzaranın küçük bir kısmı kendi odasının önündeki küçük balkondan da gözüktüğünden bu yenilenme duygusunu aslında günün tüm saatlerine yayabildiğini söylemek mümkündü.

Yürüyüşleri sırasında çok sayıda insanla tanışmıştı. Onlar şimdi Tess'i gördüklerinde ondan asla küçücük bir selamı ve tebessümü eksik etmiyorlardı. Hatta sık sık durup, kısa bir sohbet etmeye bile vakit ayırıyorlardı. Neredeyse kasabadaki tüm küçük sokakları, patikaları tek tek keşfetmişti. Eşek anırtıları, keçilerin boyunlarındaki zillerin sesleri eşliğinde adanın en gizli kalmış yerlerini dahi dolaştı. San Emilianos

adlı küçücük bir adacığa da geçip, oradaki kilisenin kireçle boyanmış duvarlarındaki ikonaları inceledi, çakıl taşlı sahilde dolaştı. Kayalıkların kenarlarında, sahil boyunca uzanan denizkestanelerini hayranlıkla seyretti. Ayrıca Panormitis'teki manastırı da ziyaret etti. Ve orada kendisini çok şaşırtacak biçimde Atinalı üç işadamlıyla tanıştı. Adamlar manastırın konuk odalarında kalıyorlardı. Burada üç dört gün kalacaklardı. Bunun nedenini de dinlenmek, tazelenmek ve yenilenmek olarak açıklamışlardı. Aslında adanın neresine gidilirse gidilsin kilisenin varlığı kendisini hissettiriyordu. Bu tür küçük kasabalarda ve de tüm Yunan adalarında, olduğu gibi Symi'de de neredeyse her tepenin üzerinde inşa edilmiş, bir düzineden fazla küçük şapele rastlamak mümkündü. Adanın her noktasından mutlaka bir kilise görünüyordu ama garip bir biçimde bu Tess'i hiç rahatsız etmemişti. Tam aksine, son derece olağan, ada yaşamının bir parçası, adadaki halkı birbirine kenetleyen bir unsur olarak görmüştü. Kilise onlara rahatlık ve acılara dayanma gücü veriyordu.

Reilly'nin sağlığı her an biraz daha iyiye gidiyordu. Artık nefes alıp verirken canı daha az yanıyordu. Dudaklarındaki şişler inmiş, gözlerinin altındaki torbalar iyice küçülmüş, yanaklarının balmumuna benzer rengi gitmiş, canlılık gelmişti. Artık evin çevresinde yürüyüşlere de çıkabiliyordu. Ve artık dünyadan daha fazla saklanamayacaklarını söylemişti. Bunun için de işe koyulmuş, dönüş için gerekli hazırlıkları yapmaya başlamıştı bile. Bu evden ayrıldığı andan itibaren Tess omuzlarında büyük bir yük taşımaya başlayacağını ve sahilde bulduğu şeyle ilgili kısa süre içinde oturup onunla tartışması gerektiğini biliyordu.

Sabahın çoğunu kutuyu ve el yazması kitabı bulduğu Marathounda'da geçirdi. Sonra doktorun evine doğru yolun kenarından ağır ağır yürürken kendisine ilk gün yiyecek getiren kadınlarla karşılaştı. Küçük bir kiliseden çıkmışlardı ve

Tess'i gördükleri için çok sevinmişlerdi. Reilly'nin iyileşme haberlerini aldıklarını söyleyerek sevgiyle sarıldılar. Tess onların kalplerinden yayılan sevginin sıcaklığının tüm bedenini bir anda sardığını hissetmişti. Kocaları da yanlarındaydı. Adamlar da yüzlerindeki tebessüm ve aynı sempatik bakışlarla Tess'in elini sıktılar. Ardından dönüp yollarına giderlerken Tess orada arkalarından bakarken düşüncelere dalmıştı.

Sonunda tüm bu sıkıntısının nedeni ortaya çıkmıştı. Günlere beri içini kemiren sıkıntının, inkar etmeye çalışsa da nedenini bir türlü tam olarak anlayamadığı, kafasını karma-karışık eden soruna neyin sebep olduğunu bir anda anlamıştı. Aslında bu tür karmaşık duygulardan yaşamı boyunca kolaylıkla sıyrılabilmeyi başarmıştı. Şimdiye dek.

Bunu onlara yapmam.

Sadece onlara değil, milyonlarca onlar gibi inanan insanlara da yapmam. Bu düşünce el yazmasını bulduğu ilk günden beri kafasını kurcalayan şeydi. Son birkaç gündür burada karşılaştığı herkes ona son derece sıcak davranarak büyük bir yakınlık gösteriyordu. Bu onların yaşam tarzıydı. Hepsi ve dünyadaki sayısız benzerleri.

Bu onlara büyük zarar verecek.

Bu düşünce birden midesine ağırlar girmesine neden oldu. Eğer kilise bu çağda, bu gün bile insanlara bu kadar ilham verebiliyorsa, o zaman işin içinde mutlaka doğru bir şeyler de olması lazım, diye düşündü. Bu nedenle de korunmayı hak ediyordu. Peki ya her şey saptırılmış bir gerçeğin üzerine inşa edilen bir öyküden ibaretse? Gerçek dünyanın ölçütlerinden bu kadar uzak olan, bir kavramın insanları bu kadar etkilemesi mümkün olabilir miydi?

Orada durup giderek uzaklaşan, yaşamlarını büyük bir sevgiyle sürdüren çiftin arkasından baktı. Başka bir olasılığı düşündüğüne inanamıyordu.

Ama yapamayacağını da biliyordu.

Ama bulduğu şeyi Reilly'den daha fazla saklayamayacağını da biliyordu.

O gece öğleden sonraki saatlerin çoğunda ondan uzak durmaya çalıştıktan sonra, onu kale kalıntılarına çıkardı. Bir eliyle Reilly'nin elini sıkıca tutarken yürüyorlardı. Diğer elinde ise özenle katladığı hırkası vardı. Güneş şimdi neredeyse batmış, gökyüzü günün son ışıklarıyla pembemsi bir renge dönüşmüştü.

Kısmen yıkılmış bir duvarın kenarında durdular. Reilly'e döndü. Onun gözlerinin içine bakmak şu an için çok zor geliyordu. Ağzının iyice kuruduğunu hissetti.

“Ben...” aniden, bunu yapmak istediğinden tam olarak emin olamadığını fark etti. Saklasa, ona hiç bahsetmese ne olurdu? Bunu bilmemesi, özellikle de babasının başına gelenlerden sonra daha mı iyi olurdu? Bulduğu bu kitabı ona göstererek, dokunmasına izin vererek iyilik mi yapıyor olacaktı?

Hayır. Aslında kitabı ona göstermeyi ne kadar isterse istesin bunun bir hata olacağının da farkındaydı. Diğer taraftan ona bir kez daha yalan söylemek de istemiyordu. Şimdiye kadar yeterince yalan söylemişti. Derinlerde bir yerlerde Reilly'le bir gelecekleri olabileceğini hissediyordu. Ama bu tür bir gerçeği ondan saklayarak sağlıklı bir gelecek planı yapmak mümkün olmayacak gibi de gözüküyordu.

Sanki kıpırdamayacak, ağzını açamayacak gibi hissediyordu. Kuşlar da sanki bu ana saygı göstererek, her zamankinden daha erken susmuşlardı. Kendisini toplayarak, bir kez daha dedi. “Sana birkaç gündür bir şeyler anlatmak istiyorum. Bunu yapmam lazım ama yeterince iyileşmeni de beklemek zorundaydım.”

Reilly ona anlayamayan gözlerle bakıyordu. Tess içinde bulunduğu huzursuzluğun onun tarafından hissedildiğinden emindi. “Nedir?”

Tess boğazının düğmelendiğini hissetti. Sadece “Sana bir şey göstermem lazım,” diyebildi. Hırkasının altından deri kapaklı el yazmasını çıkardı.

Reilly’nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Sonra başını kaldırıp bir süre Tess’e baktı. Sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra “Bunu nerede buldun?” diye sordu.

Bunları çok hızlı bir şekilde anlatacak halde değildi. En azından biraz daha sakinleşmeye ihtiyacı vardı. “Bizi buldukları sahilin biraz ilerisindeki başka bir koyda şahin başını buldum. Şamandıralardan ayrılmamış.”

Tess Reilly’nin eline almadan önce deri kapaklı el yazmasına uzun uzun baktığını gördü. Sonra eline alarak içindeki sayfalara baktı. “İnanılmaz. O kadar basit görünüyor ki.” Yeniden Tess’e döndü. “Hangi dilde? Sen okuyabiliyor musun?”

“Hayır. Sadece Arami dili olduğunu anlayacak kadar.”

“Sanırım bu da kitabın yazılması gereken dil, değil mi?”

Huzursuzca başını salladı. “Evet.”

Reilly elindeki tarihî el yazmasına bakıyordu. Sanki düşüncelere dalmış, kapağın her bir noktasını iyice inceliyor gibiydi. “Pekâlâ, sen ne düşünüyorsun? Bu gerçek mi?”

“Bilmiyorum. Gerçek gibi duruyor ama laboratuvar incelemesi yapılmadan bir şey söylemek mümkün değil. Orada karbon testleri, kâğıdın ve kullanılan mürekkebin bileşimiyle ilgili analizler, tipografik tutarlılık ölçümleri filan yapılır.” Susup, endişeyle biraz soluklandı. “Ama şöyle bir şey var Sean. Bunu laboratuvara göndermeyi düşünmüyorum. Başka birinin bunun üzerinde testler yapmasına izin vermemeliyiz diye düşünüyorum.”

Başını kaldırarak, kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bulduğumuz bu şeyi unutsak daha iyi olur, diyorum,” diye üzerine basa basa belirtti. “Bu lanet şeyi yakıp, sanki...”

“Sanki ne?” diye karşı çıktı. “Sanki hiç olmamış gibi yaşamaya devam etmek mi? Bunu yapamayız. Eğer bu gerçek de-

ğilse, Tapınakçıların hazırladığı bir çeşit sahtekarlık ürünüyse zaten sorun yok. Ama eğer gerçekse, o zaman..." Kaşlarını çattı, ama devam etmek yerine susmayı tercih etti.

"O zaman kimse bunu bilmemeli," diye ısrar etti. "Tanrım, keşke sana bundan bahsetmeseydim."

Reilly ona doğru bakarak, şaşkın bir halde "Galiba sorun bende. Bir şeyi anlayamıyorum sanırım. İnsanların gerçeği bilme hakkına ne oldu?" diye sordu.

"Yanılmışım. Artık bunun önemli olmadığını düşünüyorum." Tess içini çekti. "Biliyorsun kendimi bildim bileli kilisenin karıştığı kötü olayları düşünür dururum. Kanlı tarihini, aç gözlülüğünü, modası geçmiş dogmalara olan bağlılığını, hoş görüsüzlüğünü, neden olduğu skandalları ileri sürerim. Bunlar o kadar çok ki kilise sanki kötü bir şaka gibi olmuş. Hâlâ da bunların çoğunu sürdürmeye taraftar olduğunun da farkındayım. Ama diğer taraftan, hiçbir şey kusursuz değildir. Çünkü gerçekten amacına hizmet etmeye çalıştığında, etrafındakilere verdiği dayanma gücü, insanları doğruluğa sevk edebilme kabiliyeti... İşte gerçek bir mucize bence burada yatıyor."

Birden hemen arkalarında, harabelerin diğer ucunda her ikisini de şaşkınlıktan kıpırdatamayacak hale sokan hafif alkış sesleri duyuldu.

Bu sesin kaynağını görmek için döndüklerinde taş bir duvarın arkasından çıkan Vance'in kendilerine doğru ilerlediğini gördüler. Gözlerini Tess'e dikmiş, alkışlamaya da devam ederek yaklaşıyordu.

85. Bölüm

“Demek sen de ışığı gördün. Gerçekten çok etkilendim Tess. Kusursuz kilisemiz birini daha doğru yola sokmayı başarmış anlaşılan.” Vance karşısındakiyle bundan daha fazla alay edemezdi. Ya da daha fazla tehdit edemezdi. “Haliluya! Tanrıya hamdolsun!”

Reilly onun giderek yaklaşmasını izlerken iyice gerildiğini hissetti. Vance eskisinden de perişan ve zayıf bir haldeydi. Üzerinde çok basit giysiler vardı ve bunların adalı başka bir yardımsever tarafından verildiği neredeyse kesindi. Ama hepsinden önemlisi elinde bir silah yoktu, bu da biraz olsun rahatlatıcıydı. Reilly silahsız profesörün üzerine atılmayı düşünmüyordu. Bu güçsüz haliyle onunla başa çıkamayabilirdi. Kendisi ve Tess gibi Vance de fırtınadan oldukça olumsuz etkilenmişti ve bu silahsız haliyle şu an için çok da ciddi bir tehdit oluşturmuyordu.

Vance şimdi iyice yaklaşmış, tüm dikkatini Reilly’nin elindeki el yazmasına yöneltmişti. “Sanki o da bulunmayı istemiş gibi, değil mi? Eğer dindar biri olsam öyle düşünürdüm,” diye alay etmeyi sürdürdü. “Bizim kaderimiz onu bulmakmış diye inanırdım.”

Tess gördüklerine inanamıyordu. “Sen nasıl...

“Ah! Tıpkı senin gibi, sanırım,” diye omuzlarını silktiler Vance. Gözümü açtığımda kendimi beni ilgiyle seyreden birkaç yengecin ortasında buldum. Ancak Panormitis manastırına gidebilecek kadar bir gücüm kalmıştı. Rahip Spiros orada beni kollarına aldı. Bana çok fazla soru sormadı, ben de ona pek bir şey anlatmadım. İşte o günlerde de seni gördüm. Senin de hayatta olduğunu, bundan umudu kestiğim için, görünce müthiş derecede mutlu oldum. Ama bu...” Gözleri şimdi el yazmasının üzerine kenetlenmişti. Sanki kitap onu büyülüyor gibiydi. “Bu gerçek hediye değil mi? Bakabilir miyim?”

Reilly durmasını işaret ederek ellerini kaldırdı. “Hayır. Daha fazla yaklaşma.”

Vance durdu. Şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. “Hadi. Şu halimize bir bak. Normalde hepimiz ölmüş olmalıydık. Sence bunda bir mesaj yok mu?”

Reilly bu sözlerden hiç etkilenmemiş gibiydi. “Bana şöyle bir mesaj veriyor: Mahkemeye çıkıp ardından da hapishanelerimizde birkaç yıl misafir olabilme imkanına kavuşabileceksin.”

Vance bu sözler üzerine hayal kırıklığına uğramış, neredeyse canı yanmış gibi gözüküyordu. Sonra, bir an bile duraklamadan fırlayıp kolunu Tess’in boynuna doladı, diğer elindeki dalgıç bıçağını da boğazına dayamıştı.

“Üzgünüm, Tess” dedi. “Ama bu konuda Ajan Reilly’le beraberim. Kaderin elimize geçmesine izin verdiği şeyi görmezlikten gelemeyiz. İlk kez haklıydın. İnsanlar gerçeği bilmeyi hak ediyor.” Vahşice açtığı gözlerini sağa sola oynatarak konuşuyor, bir yandan da Reilly’e bakıyordu. “Onu bana ver” diye emretti. “Çabuk ol.”

Reilly çabucak bir durum değerlendirmesi yaptı. Ama bıçak Tess’in boğazına çok yakındı ve bu da ona doğru bir hamle yapmasını çok güç bir hale getiriyordu. Üstelik bu güçsüz haliyle böyle bir girişim imkansızdı. Önce el yazmasını ona

verip Tess'i onun tehditkar kollarından uzaklaştırmak gerekiyordu. Bir elini kaldırarak Vance'e sakin olmasını işaret etti. "Sakin ol, tamam mı? Şu lanet şeyi alacaksın." Bir eliyle el yazmasını ona doğru uzatarak yaklaştırmaya başladı. "Al işte."

"Hayır" diye karşı çıktı Tess. "Sakin yapma bunu. Onun bunu herkese açıklamasına izin veremeyiz. Bu artık bizim sorumluluğumuzda. Benim sorumluluğumda."

Reilly başını salladı. "Ama senin hayatından daha değerli değil."

"Sean..."

"Kesinlikle değil" diye ısrar ederek Tess'e anlaşılması güç sert bir ifadeyle baktı.

Vance hafifçe gülümsedi. "Duvarın üzerine koy ve geri çekil. Yavaşça."

Reilly el yazmasını taşların üzerine koyarak, birkaç adım geri çekildi. Vance Tess'in boynundaki elini gevşetmeden, yavaşça eğildi.

Bir süre el yazmasına öylece baktı. Sanki eline almaya korkuyor gibiydi. Sonra titreyen parmaklarıyla el yazmasının deri kapağını açtı, sessizce içindekilere baktı. Bir yandan sayfaları çeviriyor, bir yandan da mırıldanıyordu. "*Veritas vos liberabit.*" Neşesi yüzünden neredeyse sesi titriyordu.

"Senin de bu işin parçası olmandan gerçekten büyük mutluluk duydum, Tess" dedi yavaşça. "Göreceksin, harika olacak."

Tam o anda, Tess harekete geçmeye karar verdi. Vance'in koluna omzuyla sertçe vurdu ve onun sendelemesine neden oldu. Vance dengesini sağlamak için uğraşırken elindeki bıçağı düşürdü. Bıçak taş duvarın üzerinden arkadaki çalılırların içine düşüp gözden kaybolmuştu.

Kendini topladı, el yazmasını iki eliyle tuttu. Başını kaldırıp baktığında Reilly'nin tam karşısına geçip, kale harabelerinin tek çıkış yolunu kapattığını gördü. Tess de yanındaydı.

"Her şey bitti" dedi sert bir ifadeyle.

Vance'in gözleri sanki karnına bir yumruk yemiş gibi açılmıştı. Hızla etrafına bakındı, ardından alçak bir duvarın üzerinden atlayarak harabelerin içine doğru daldı.

Reilly de çabuk davranmış, aynı duvarın üzerinden atlayarak peşine düşmüştü. Birkaç saniye içinde her ikisi de antik taşların arasında gözden kaybolmuştu.

“Geri dön” diye bağıırıyordu arkasından Tess “Cehenneme kadar yolu var. Sean. Henüz tam olarak iyileşmedin. Bırak, boş ver.”

Her ne kadar onun çığlıklarını duyuyorsa da Reilly'nin durmaya niyeti yoktu. Aksine Vance'in peşinden soluk soluğa, yukarı doğru tırmanıyordu.

86. Bölüm

Vance çok hızlı hareket ediyor, dağ yolunun kenarında bulunduğu patikada hızla ilerliyordu. Seyrek ağaçların, kısa zamanda yerini sık zeytin ağaçları ve kurumuş çalılıklara terk etmesi yüzünden kayalık arazide koşmak giderek zorlaşıyordu. Arkasına baktığında Reilly'nin hâlâ peşinden geldiğini görünce kendi kendine küfrederek koşmayı sürdürdü. Bir taraftan da etrafına bakıyordu. Bulundukları yerden kasabayı görmek artık imkansızdı. Hatta kalenin kalıntıları bile giderek gözden kayboluyordu. Önünde uzanan kayalıkların ise denize doğru çok dik biçimde indiğini görmüştü. Ama Reilly yaklaşıyordu ve başka bir çare de yok gibi gözüküyordu. Ya dönüp Reilly'nin üzerine doğru gidecekti ya da koşmayı sürdürecekti. O koşmayı tercih etti.

Hemen arkasından gelen Reilly soluk soluğa onu yakalamaya uğraşıyordu. Aslında koştuğu mesafe çok uzun olmasına rağmen bacaklarının artık titremeye başladığını, tüm adalelerinin büyük acı vererek kasıldığını hissediyordu. Küçük bir taşa takılarak sendeledi ama düşüp bir tarafını sakatlamadan yeniden dengesini sağlamayı başardı. Ancak dengesini sağladığı anda başının müthiş derecede dönmeye başladığını hissetti. Durup birkaç kez derin derin soludu. Gözlerini kapatarak konsantre olmaya çalışıyor, gücünü yeniden

toplamayı deniyordu. Vance'e doğru baktığında adamın aynı hızla koştuğunu ve giderek gözden kaybolduğunu gördü. Tüm gücünü toplayarak ayağa kalktı ve yeniden peşine düştü.

Kaygan kayaların üzerinde hızla ilerleyen Vance sonunda uçurumun kenarına gelmiş, bir anda aslında kendi kendini tuzığa düşürdüğünü fark etmişti. Önündeki sivri kayalar denize doğru dimdik biçimde iniyordu. En aşağıda kayalara çarpıp, bembeyaz köpükler oluşturan denize baktı bir süre.

Arkasına döndüğünde Reilly'nin yeniden yaklaşmakta olduğunu gördü.

Reilly önündeki son kayayı da aşmış, küçük bir açıklığa çıkmıştı. Şimdi Vance'le yan yana sayılırdı. Aralarında sadece birkaç metre kalmıştı. İki adam durup birbirlerine baktı.

Vance hızlı hızlı soluyarak gücünü toplamaya çalışıyordu. Öfkeyle sağına, soluna baktı. Sağ taraftaki arazinin biraz daha iyi olduğunu görerek o tarafa doğru koşmaya başladı.

Reilly de peşinden aynı yöne doğru koşmaya başlamıştı.

Vance dikkatle kayalıklardan aşağı inmeyi deneyecekti. Tam hızla aşağı yukarı yirmi metre kadar yüksekteki taşlardan atlayarak hızla inmeye başlamıştı ki ayağı iki kayanın arasına sıkıştı. Durup, tüm gücüyle ayağını çekip, kendini ileri doğru attı.

Canı feci halde yansa da Reilly bacaklarında kalan son gücü de kullanıp, fırsatı değerlendirebilmek amacıyla rakibinin üzerine atıldı ve Vance'i bileğinden yakaladı. Ama yeterince sıkı tutamamıştı. Vance bir kez daha dengesini kaybetti ve düştü. Yere çöküp, uzanan Reilly Vance'in bacaklarını yakalamaya çalıştı ama kolları da en az bacakları kadar halsizdi. Vance dönüp, sırt üstü yuvarlandı. Ama elindeki kitabı da hâlâ bırakmamıştı. Bacaklarını yakalayan Reilly'nin yüzüne bir tekme savurarak onu birkaç metre geriye düşürdü. Ardından tutunup ayağa kalktı.

Bu arada Reilly'nin baş dönmesi iyice şiddetlenmiş, başı adeta bir ton ağırlığındaymış gibi geliyordu. Sersemletici darbenin etkisinden kurtulmaya çalışırken arkasından seslenen Tess'i işitti.

“Sean” diye bağııyordu. “Bırak gitsin. Kendini öldüreceksin.”

Reilly onun tırmanarak yanına gelmek üzere olduğunu gördü. Dönüp Vance’e baktığında adamın yavaş yavaş aşağı inmeye çalıştığını tespit etti. Ama hâlâ yakalaması mümkün gibiydi. Dönerek Tess’e sertçe bağırdı. “Geri dön. Gidip yardım getir.”

Ama Tess yanına gelmişti bile. Onun da nefesi kesilmişti, gelip Reilly’e sıkıca sarıldı. “Lütfen. Burası hiç de güvenli bir yer değil. Sen kendin söyledin. Bu ikimizin hayatından daha değerli değil.”

Reilly ona baktı ve gülümsedi. O an yaşamının geri kalanını bu kadınla geçireceğine emin olmuştu. İşte o anda Vance’in kaçmaya çalıştığı yönden panik içinde çığlıklar yükseldiğini gördüler. Döndüğünde Vance’in düz bir kaya parçasına basarak ayağının kaydığını ve aşağı yuvarlanmamak için siyah kayaların üzerinde umutsuzca tutunacak bir yer aradığını gördüler.

Reilly hızla aşağı inmeye başlamışken, sonunda Vance bir kayanın ucundaki küçük çıkıntıya asılarak düşüşünü durdurmayı başardı. Şimdi tek eliyle havada asılı kalmış, sallanıyordu. Ama boştaki elinde de el yazmasını sıkıca tutmaktan geri kalmıyordu.

“Elimi tut” dedi Reilly eğilip elini mümkün olduğunca uzatarak.

Vance başını kaldırarak ona baktı. Gözlerindeki dehşet çok net biçimde gözleniyordu. El yazmasını tutan kolunu kıpırdatarak yukarı kaldırdı. Ama hâlâ o mesafeden Reilly’nin elini tutamıyordu. “Yapamıyorum” diye kekeledi.

O anda sol ayağının altında, kendisine az da olsa bir destek sağlayan kaya parçası parçalanarak aşağı düştü. Elindeki kitap bir anda kayalardan aşağı doğru yuvarlanarak düştü. Sayfalar şimdi havada uçuşarak, birbiri ardına tuzlu suya düşüyordu.

“Sakin...” Reilly sözünü tamamlayamamıştı bile.

Vance’in boşlukta yankılanan sesi duyuldu. “Hayır.” Bir yandan da havada uçan kâğıtları yakalamak için ileri atıldı. Sanki kâğıtlar onu da peşlerinden çağırıyordu. Umutsuzca kendini boşluğa bırakarak aşağıdaki kayalara çakıldı.

Tess Reilly'nin yanına ulaşarak ona tutundu. Birlikte aşağı, baş döndürücü kayalardan aşağı baktılar. Vance bedeni garip bir biçimde kıvrılmış, hareketsiz yatıyordu. Arada bir dalgalar gelip onu tıpkı bir oyuncak bebek gibi bir o yana bir bu yana savuruyordu. Ve artık cansız bedeninin etrafında ıslanan bu nedenle de üzerlerindeki mürekkebi suya bırakan parşömenler vardı. Şimdi Vance'in kanıyla yazılar birbirlerine karışmışlardı.

Reilly Tess'e sıkıca sarıldı. Giderek suya gömülen sayfaları baktı. Sanırım asla öğrenemeyeceğiz, diye üzüntüyle düşündü.

Tam o sırada bir şey fark etti.

Tess'in elini bırakarak köşeye kadar yürüdü ve aşağı eğildi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıırıyordu Tess arkasından. Bir yandan da eğilerek ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

Birkaç saniye sonra Reilly kayanın üzerinde belirmişti. Tess elini uzatıp onu yukarı çekti. Dişlerinin arasında bir şey dikkatini çekmişti.

Bir parça parşömen.

El yazmasının tek bir sayfası.

Tess inanmaz gözlerle Reilly'nin kendisine uzattığı sayfaya bakıyordu. Reilly Tess 'e bakarak "En azından tüm bunları kafamızdan uydurmadığımızı kanıtlayacak bir şey," dedi. Az önceki hareketi nedeniyle nefes nefese soluyarak.

Tess elindeki sayfayı bir süre inceledi. Müzede meydana gelen o saldırı sonrası tüm başından geçenler, dökülen tüm kanlar, korkular bir anda tekrar gözünde canlandı. O dakika da ne yapması gerektiğini biliyordu. Bir an için bile doğru şeyi yaptığından kuşku duymaksızın, Reilly'e bakarak gülümsedi. Ardından elindeki kâğıdı aşağı, denize bıraktı.

Kâğıdın denize düşmesini izledi, ardından dönüp, ellerini onun boynuna doladı.

"Ben amacıma ulaştım," dedi ellerini boynundan çekip, onu uçurumun kenarından uzaklaştırmadan önce.

Son Söz

PARİS - MART 1314

İle de la Cite meydanının köşesine muhteşem güzellikte bir tahta tribün kurulmuştu. Hafif rüzgârda nazlı nazlı salınan bayrak ve flamaların süslediği bu tribünde, güneşin parlak ışıklarının kralın, saray muhafızlarının ve kralın sadık destekçilerinin süslü püslü giysileri üzerinde parıldadığı görölüyordu.

Arkada toplanan heyecanlı halk kitlesinin ortasında diki-len Carmaux'lu Martin kendisini son derece bitkin hissediyordu. Üzerinde birkaç hafta önce tanıştığı bir rahibin hediye ettiği yırtık pırtık bir cüppe vardı.

Aslında kırk yaşını geçeli henüz sadece birkaç yıl olmuştu ama Martin bundan çok daha yaşlı gösteriyordu. Neredeyse yirmi yıl boyunca Toskana taş ocaklarında, kavurucu güneşin altında, taş ocağının acımasız sahiplerine hizmet etmişti. Oradan kurtulabilme umudunu, en son meydana gelen – bu o ana kadar olan en büyük felaketti – ve orada köle olarak çalışan bir düzine insanın ölümüne neden olan kazanın ardından tama-

men kaybetmek üzereydi. Bir kaya parçası kaymış ve adamlar da onun altında kalarak can vermişlerdi. Ama şans eseri bu olay sonrasında bir kargaşa çıkmış, o ve birlikte zincirlendiği bir adam bundan istifade ederek kaçmayı başarmıştı.

Korkunç kölelik yıllarında, hiçbir haber alamadan, vadide çabalayıp durmuştu. Ama buna rağmen aklından çıkartmadığı bir şey vardı. O da bir fırsatını bulup buradan kaçtığında Tapınakçı haçına benzer bir çatlağın meydana geldiği kayanın altındaki torbadan Aimard'ın mektubunu alacak ve dağları aşarak Fransa'ya doğru yola devam edecekti.

Yolculuk birkaç ay sürmüştü ama ülkesine geldiğinde gördükleri büyük bir hayal kırıklığına kapılmasına neden olmuştu. Tapınak Şövalyeleri'nin başına gelenleri öğrenmiş, Paris'e yaklaştıkça tarikatın geleceğiyle ilgili bir şeyler yapabilmek için çok geç kaldığını anlamıştı.

Elinden geldiğince dikkatli olmaya çalışarak sorup sormuştu. Ama hiçbir şey bulamadı. Tüm Kardeşleri ya öldürülmüşlerdi ya da saklanıyorlardı. Paris Tapınağı'nda da kralın bayrağı dalgalanıyordu.

Tek başıydı.

Orada, gevezelik eden halk yığınının arasında dururken, tribünün merdivenlerini tırmanan, Papa Clement'i gördü. Rahip giysileriyle ağır ağır kralın tavus kuşunun renklerini andıran giysiler giymiş adamlarının yanında yerini alıyordu.

Martin izlerken, papanın dikkati alanın ortasında iki kazığa yöneldi. Martin de o yöne baktığında Jacques de Molay'ın yani Tarikatın Büyük Üstadının ve Geoffroi de Charney'nin, Normandiya Tapınağı'nın öğreticisinin alana doğru sürüklenerek çıkarıldığını gördü.

İki adam da en ufak bir fiziksel direniş göstermeden, yürümüşler, sonra da kazıklara bağlanmışlardı. Elinde yanan bir meşaleyle sert bakışlı bir adam kazıklarının yanına kadar gelip, talimat için krala baktı.

Kalabalıkta bir dalgalanma meydana gelirken Martin kralın elini indirdiğini gördü.

Kazıkların altındaki çalı çırpı tutuşmuştu.

Dumanlar yükselmeye başladı, kısa sürede de alevler yayılarak yukarı, kazıklara doğru ilerlemeye başlamıştı. Gördükleri karşısında dehşete kapılan Martin bir yandan dönüp kaçmak istiyor, ama diğer yandan da tanık olduğu bu ahlaksız uygulamayı izlemek zorunda olduğunu hissediyordu. Her ne kadar istemese de kalabalık onu ön tarafa doğru itmişti. O anda büyük bir şaşkınlıkla Büyük Üstadın başını kaldırarak krala ve papaya baktığını gördü.

Bu mesafeden bile gördükleri Martini sarsmıştı. De Molay'ın gözlerindeki öfkenin neden olduğu alevler, az sonra kendisini yutacak alevlerden bile şiddetli gibi gözüküyordu.

Kendisinin yorgun, tükenmiş haline rağmen Büyük Üstadın sesi güçlü ve sakindi. "Tapınak Şövalyeleri Tarikatı adına," diye yüksek sesle konuşmaya başladı. "Seni lanetliyorum Phillippe le Bel, seni ve senin soytarın papayı. Her şeye gücü yeten Tanrıdan dileğim odur ki ikiniz de er ya da geç yanıma geldiğinizde Onun karşısına çıkıp Onun verdiği hükümle sonsuza dek cehennem alevlerinde yanasınız..."

De Molay başka bir şey söylediyse bile Martin onu işitmedi. Alevler, her iki adamın çığlıklarını da bastırarak giderek yükseldi. O sırada yön değiştiren rüzgâr tribüne ve kalabalığa hem duman hem de yanmakta olan etin kokusu içinde kalmasına neden olmuştu. Öksürüp, tüküren kral ayağa kalkarak merdivenlerden hızla aşağı inmeye koyuldu. Papa da aynı hızla onu izliyor, bir yandan da gözlerini dumandan korumak için ovuşturuyordu. Tam Martin'in durduğu yerin önünden geçerlerken yaşlı şövalye papayı izledi. Büyük bir öfkenin içinden yükselerek boğazını yaktığını hissetti. O anda görevinin henüz sona ermediğini anlamıştı.

Belki bunu kendi yaşam süresi içinde yapamayacaktı. Ama bir gün belki, her şey farklı olabilirdi.

O gece şehri terk ederek güneye atalarının memleketine, Carmaux'a doğru yola koyuldu. Oraya veya Languedoc'taki herhangi bir yere yerleşebilir, bundan sonraki yaşamını orada geçirebilirdi. Ama ölmeden önce mutlaka mektubun kaybolmayacağına emin olmalıydı. Bir şekilde onun yok olmasına engel olmalıydı.

Mektup asla yok olmamalıydı.

Amacına mutlaka ulaşması gerekiyordu.

Bu uğurda can veren Hugh'a, Beaujeu'luya ve Villiers'li Aimard'la silah arkadaşlarına borçluydu. Onların bir hiç uğruna ölmediklerini kanıtlamak zorundaydı.

Artık her şey kendi elindeydi. O gece Aimard'ın söğüt ağacının yanında eski kilisenin yıkıntıları arasında yaptığı son konuşmasını hatırladı. Kendisine sahtekarlığı ilk ortaya çıkartan atalarının acılar içindeki yaşamlarını anlatmıştı. Dokuz yıl süren uğraşlarından, ondan sonra da neredeyse iki yüz yıl boyunca olgunlaşmasını bekledikleri gerçekten bahsetmişti.

Çok yaklaşmıştık, diye düşündü. Hem de çok. Son derece asil bir amaçtı. Tüm acılara, tüm kayıplara, tüm mücadeleye değen bir uğraş.

Bundan sonra ne yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Kitabın yok olmadığına emindi. Oralarda bir yerlerde bekliyordu.

Kesinlikle gerçek olan kitap.

Ve doğru zamanda, kendi yaşam süresi içinde değil, ama doğru anda, belki, sadece belki, birisi kayıp arşivi bulup ne yapması gerektiğini anlayabilirdi.

O anda böyle bir şeyin olduğunu düşünerek gülümsedi. Belki bir gün diye düşündü zaten modası geçmiş olacak. Belki böyle bir şeyin ortaya çıkmasına bile gerek kalmayacak. Belki insanlar aralarındaki farklılıklarla yaşamayı öğrenecekler. Ve ölüm saçan inançlardan sıyrılmayı başaracaklar.

Başını sallayarak bu saf düşüncesi için kendi kendini azarladı ve yürümeye devam etti.

TEŞEKKÜR

Bu kitaba bilgisiyle, deneyimiyle ve desteğiyle çok sayıda insanın katkısı oldu. Teşekkürlerime ilk olarak yakın dostum Carlos Heneine'yle başlamak istiyorum. Bana Tapınakçıları tanıttığın ve benimle birlikte fikir yürütmekten zevk aldığın için teşekkürler. Bruce Crowther'e bu yeni alanda bana yol gösterdiği için, Franc Roddam'a işin hızlanmasına gösterdiği katkılar için teşekkür ederim.

Ayrıca Oliver Granier, Simon Oakes, Colman Getty'deki Dotti Irving ve Ruth Cairns'e, Ziji'den Samantha Hill'e, Eric Fellner, Ed Victor, Bob Bookman, Leon Friedman, Maitre Francois Serres, Kevin ve Linda Adeson (Dağınıklık için özür dilerim Mitch), Chris ve Roberta Hanley, Dr. Philip Saba, Matt Filosa, Carolyn Whitaker, Dr. Amin Milki, Bashar Chalabi, Patty Fanouraki ve Barbara Roddam'a teşekkür ederim. Duckworth ve Turnaround'daki herkese de çok teşekkürler.

Bu ilginç çalışmada kapak tasarımı ve sayfa düzenlemesindeki katkılarından dolayı Cephass Howard'a bilhassa teşekkür ederim. Aynı şekilde Mid-Atlantic Films'in Budapeşte takımına bize rekor denebilecek bir sürede kapak çekimlerini teslim ettikleri için ayrıca teşekkür ederim. Howard Ellis, Adam Goodman, Peter Seres, Gabby Csoma, Csaba Bagossy ve www.middleages.hu adresindeki cömert dostlarımıza tüm yaptıkları için şükranlarımı sunuyorum.

Temsilcim Eugenie Furniss'e kucak dolusu teşekkürler. Onun hırslı, yüreklendirmesi ve desteği olmasaydı bu kitap asla bu hale gelemezdi. Ayrıca Stephanie Cabot, Rowan Lawton ve William Morris Agency'deki geri kalan tüm çalışanlara da teşekkürler.

Son ama en büyük teşekkürü bu projeye çok uzun bir süre yaşayan karım Suellen'e etmek istiyorum. İnsan ondan daha mükemmel bir destekçi ve ruh eşi dileyemezdi.

SON TAPINAK ŞÖVALYESİ

Yoğun ateş ve parlayan kılıçlar altında yanmakta olan Kudüs, 1291'de Batı'nın elinden kayıp Müslümanların eline geçtiği sırada, genç bir Tapınak Şövalyesi, kılavuzu ve bir avuç şövalyeyle birlikte, örgütün ölmek üzere olan Büyük Üstadı tarafından kendilerine emanet edilen gizemli bir sandığı gemiyle kaçırmaya çalışmaktadır. Gemi ardında hiçbir iz bırakmadan yok olur.

Ve bugün... Manhattan'da Tapınak Şövalyeleri gibi giyinen dört maskeli süvari Central Park'ta ortaya çıkıp, Vatikan hazinelerinin galasının yapıldığı Metropolitan Sanat Müzesi'ne doğru ilerlemektedir. Süvariler, kalabalığın arasından geçerek, hazineyi yağmalamalarına engel olmaya çalışan herkese vahşice saldırlar. O sırada müzede olan Arkeolog Tess Chaykin, süvarilerin liderinin onca değerli eser arasında özellikle tuhaf bir ortaçağ şifre çözücüsüyle ilgilenişini sessizce izlemektedir. Diğer atlılarla birlikte gecenin karanlığına karışmadan önce, lider süvari bu şifre çözücü aygıtı büyük bir saygıyla alırken ağzından esrarlı birkaç Latince kelime dökülür.

Bu olaydan sonra, anti-terör uzmanı Sean Reilly başkanlığında bir FBI araştırması başlatılır. Çok geçmeden, Reilly ve Tess üç kıta arasında, bu olayı çözmeye çalışırken haclı şövalyeleri ve yaşamış son Tapınak Şövalyesi'nin kader yolculuğunun karanlık, sır dolu tarihiyle karşılaşır. Tapınak Şövalyeleri'nin kayıp sırrını aydınlatmak isterken, kendilerini Manhattan'daki mezarlıklar ve kanalizasyonlardan, Türkiye'deki ıssız dağlara, merhametsiz katillerin başrolde olduğu ölümcül bir kedi fare oyununun içinde bulurlar.

ISBN 9944-083-02-0

9 799944 983029